

Еллен Уайт

ПОРАДИ для ЦЕРКВИ

ББК 86.376
У13

Еллен Уайт

У13 Поради для Церкви – Київ: Джерело життя, 2021. – 544 с.

Книга «Поради для Церкви» – компіляція з дев'яти томів «Свідчень для Церкви» та багатьох інших книг відомої християнської письменниці Еллен Уайт. У цій книзі представлена добірка загальних порад зі згаданих джерел, які будуть дуже корисними й надаватимуть практичну допомогу віруючій людині.

Добір матеріалів, які були зручно згруповані в 66 розділах цього видання, виконала Рада опікунів літературної спадщини Еллен Уайт. Видавництво «Джерело життя» здійснило переклад книги українською мовою та підготувало її до друку. Приємно й радісно усвідомлювати, що ця книга тепер доступна нашим співвітчизникам. Її цінні поради й настанови зміцнять переконаність читачів в істинності звістки про Другий прихід Христа, допоможуть їм поглибити свій християнський досвід й укріпити надію на перемогу в останній день, коли повернеться наш Господь.

Для широкого кола читачів.

Передмова

У міру зростання руху адвентистів сьомого дня в усіх частинах Землі члени Церкви, які розмовляють і читають різними мовами, прагнули отримати книги «Свідчення для Церкви», які слугували для навчання та благословення Церкви в усьому світі. Однак опублікувати повний зміст дев'яти томів «Свідчень для Церкви» та багатьох інших книг Духа пророцтва кожною мовою просто неможливо. Проте в цій книзі представлена добірка загальних порад із цих джерел, які будуть дуже корисними й надаватимуть практичну допомогу Церкві.

Добір матеріалів, які були зручно згруповані в 66 розділах цього видання, здійснила Рада опікунів літературної спадщини Еллен Г. Уайт при Всесвітньому центрі Церкви адвентистів сьомого дня в місті Сілвер-Спрінг, штат Меріленд, Сполучені Штати Америки. Зібрати, організувати, перекласти й опублікувати в цій книзі необхідний матеріал з багатьох праць Е. Уайт було клопітливим завданням. Оскільки обсяг книги обмежений, до неї могли увійти тільки найбільш суттєві поради

щодо життєво важливих тем. Проте навіть за таких умов тут представлений широкий спектр питань. Відповіді на деякі з них обмежуються кількома абзацами, узятими з різних творів письменниці. Посилання на книги, з яких були зроблені вибірки тексту, містяться наприкінці кожного розділу. Жодних додаткових позначень не було внесено в загальний текст, якщо речення чи абзац були видалені.

Вступ до книги також написаний опікунами; безпосередній текст, який належить перу Е. Уайт, починається Розділом 1.

Приємно й радісно усвідомлювати, що ця книга тепер доступна людям, котрі так довго чекали на неї. Її цінні поради й настанови зміцнюватимуть переконаність читачів в істинності звістки про Другий прихід Христа, допоможуть їм поглибити свій християнський досвід й укріпити надію на перемогу в останній день, коли повернеться наш Господь.

Саме про це щиро моляться

члени Ради опікунів літературної спадщини Еллен Уайт.

Вступ

Дар пророцтва і Еллен Уайт

Готуючись до зустрічі з Христом

Усі адвентисти сьомого дня щиро прагнуть того часу, коли Ісус прийде забрати їх до небесного дому, який Він пішов готувати для них. На тій кращій Землі не буде ані гріха, ані розчарувань, ані голоду, бідності, хвороби чи смерті. Споглядаючи прийдешні привілеї вірних, апостол Іван вигукнув: «Подивіться, яку любов дав нам Отець, щоб ми звалися Божими дітьми... Улюблені! Тепер ми Божі діти, але ще не виявилося, що будемо. Знаємо, що коли Він з'явиться, ми будемо подібні до Нього» (1 Івана 3:1, 2).

Мета Бога для Своїх дітей — щоб вони були подібними до Ісуса характером. Від самого початку Божий задум полягав у тому, щоб члени людської сім'ї, створені за Його образом, формували богоподібні характери. Для цього наші прабадьки в Едені мали отримувати настанови від Христа й ангелів,

віч-на-віч спілкуючись із ними. Однак після того як Адам і Єва згрішили, вони більше не могли вільно розмовляти з небесними істотами.

Щоб рід людський не залишився без керівництва, Бог обрав інші засоби для виявлення Своєї волі щодо Його народу, одним з яких були пророчі об'явлення. Бог пояснив Ізраїлеві: «Якщо буде між вами пророк, то Я, Господь, дамся пізнати в видінні йому, у сні говорити з ним буду» (Чис. 12:6).

Мета Господа полягає в тому, щоб Його народ був обізнаний та просвічений, знаючи й розуміючи не тільки час, у якому живе, а й майбутні події. «Бо не чинить нічого Господь Бог, не виявивши таємниці Своєї Своїм рабам пророкам» (Амоса 3:7). Це відрізняє Божий народ, «синів світла» (1 Сол. 5:5) від людей світу.

Праця пророка включає значно більше, ніж просто провіщення майбутнього. Мойсей, пророк Божий, котрий написав шість книг Біблії, дуже мало повідомляв про те, що має відбутися в майбутньому. Осія описує його працю так: «І через пророка Господь із Єгипту Ізраїля вивів, і пророком стережений був він» (Осії 12:14).

Пророка не призначають ані його співгромадяни, ані він сам не призначає себе. Вибір людини як пророка повністю залежить від Бога. Час від часу Господь обирав як чоловіків, так і жінок для проголошення Його слова. Ці пророки, ці чоловіки й жінки, вибрані Богом як канали сповіщення, говорили й писали те, що Бог відкрив їм у святих видіннях. Такі вістки містять дорогоцінне слово Бога. Через пророків члени людської сім'ї були приведені до розуміння боротьби, яка розгортається за душі людей, боротьби між Христом і Його ангелами з одного боку, та сатаною й ангелами його — з другого. Ми отримали розуміння цієї боротьби, що точиться в заключні дні історії Землі, та дарованих Богом засобів для піклування про Свою справу й удосконалення характеру Свого народу.

Апостоли, останні з письменників Біблії, дали нам чітке уявлення про події останніх днів. Павло писав про «небезпечні часи», і Петро попередив про кепкунів, які житимуть за власними пожаданнями, запитуючи: «Де обітниця Його

Приходу?» Церква в цей час переживатиме боротьбу, бо Іван бачив сатану, котрий «пішов воювати з рештою її нащадків». Апостол Іван ідентифікує членів Церкви останніх днів, Церкви останку, як тих, котрі «зберігають Божі заповіді» (Об'явл. 12:17). Церква останку матиме також «свідчення Ісуса», тобто «дух пророцтва» (Об'явл. 19:10). Павло стверджує, що Церкві, котра очікує Приходу Христа, «не бракує жодного дару благодаті» (1 Кор. 1:7, 8). Вона буде благословенною даром свідчення Христа.

Згідно з Божим планом, Церква останніх днів матиме Дух пророцтва. Господь говорить зі Своїм народом в останні дні Землі так само, як говорив зі Своїм народом протягом минулих століть.

Коли в середині 1800-х років з'явилася ця Церква пророцтва, Церква адвентистів сьомого дня, у ній пролунав голос: «Бог показав мені у святому видінні». Це не були слова вихваляння, їх промовляла сімнадцятирічна дівчина, покликана передавати вістки від Бога. Цей голос лунав протягом 70 років її вірного служіння, направляючи, виправляючи й навчаючи. І цей голос досі звучить через тисячі сторінок, написаних Еллен Уайт — вибраною Господньою вісницею.

Видіння про велику боротьбу між Христом і сатану

Маленьке приміщення сільської школи в східній частині Америки було переповнене чоловіками й жінками, котрі в неділю в другій половині березня 1858 року прийшли на похорон одного молодого чоловіка. На похоронному богослужінні проповідь говорив пастор Джеймс Уайт. Коли він завершив, Еллен Уайт відчула спонукання звернутися до присутніх. Вона підвелася, говорила декілька хвилин, а потім призупинилася. Люди спрямували свої погляди на неї, чекаючи подальших слів. Вони були вражені вигуком «Слава Богу!», тричі повтореним з дедалі більшою силою. Місіс Уайт бачила видіння. Джеймс Уайт розповів людям

про видіння, які місіс Уайт отримувала із сімнадцятирічного віку. Він пояснив: хоч її очі були відкритими і здавалося, що Еллен дивиться вдалечінь, під час видіння вона абсолютно не реагує на своє оточення і не знає, що відбувається навколо неї. Пастор Уайт навів біблійні тексти Чис. 24:4, 16, де йдеться про того, «хто слухається Божих слів, і знає думку Всевишнього, хто бачить видіння Всемогутнього, що падає він, але очі відкриті йому».

Він пояснив людям, що під час видінь його дружина не дихає. Потім звернувся до тексту Дан. 10:17 і прочитав про стан пророка Даниїла під час видіння: «...В мені тепер немає сили, і не залишилося й духу». Джеймс запропонував усім охочим підійти й подивитися на місіс Уайт. Він завжди дозволяв такі дослідження та був задоволений, якщо випадково присутній лікар міг оглянути її під час видіння.

Коли люди протиснулися ближче, то побачили, що місіс Уайт не дихала, але її серце продовжувало нормально битися й колір обличчя залишався природним. Принесли дзеркало і тримали біля її лиця, але вологість на дзеркалі не з'явилася. Потім принесли свічку, запалили її і тримали близько її носа й рота. Проте полум'я залишалося рівним, не мерехтіло. Люди могли бачити, що Еллен не дихала. Вона ходила по кімнаті, граціозно рухаючи руками тоді, коли короткими фразами передавала відкрите їй. Як і Даниїл, спочатку вона втратила силу, а потім їй була дана надприродна сила (див. Дан. 10:7, 8, 18, 19).

Видіння місіс Уайт тривало дві години. Дві години вона не дихала. Потім, коли видіння закінчилося, вона зробила глибокий вдих, зупинилася на хвилину, знову вдихнула й незабаром повернулася до нормального дихання. Водночас вона почала розпізнавати оточення, усвідомлюючи, що відбувається навколо неї.

Марта Амадон, одна з тих, хто часто бачив місіс Уайт у стані видіння, пише: «Під час видінь її очі були відкриті. Вона не дихала, однак граціозно рухала руками й плечима, виражаючи побачене. Ніхто інший не міг рухати її руками. Вона часто вимовляла окремі слова, а іноді речення,

які давали змогу людям навколо зрозуміти характер того, що було в полі її зору: небесне чи земне. Її перше слово під час видінь — “слава”; спочатку воно звучало на близькій відстані, а потім, утрачаючи свою силу, ніби далеко від них. Часом це повторювалося... Під час її видінь серед присутніх не виникало хвилювання, ніщо не викликало страху. Було урочисто й тихо...

Коли видіння закінчувалося й Еллен втрачала зір через небесне світло, ще раз повертаючись на землю, вона вигукнула з глибоким зітханням, роблячи перший вдих: “Темрява!” У ті моменти вона ставала млявою і безсилою».

Але повернімося до нашої історії про двогодинне видіння в шкільному будинку. Пізніше місіс Уайт написала про це видіння: «У ньому повторилося багато того, що я бачила 10 років тому стосовно великої боротьби впродовж віків між Христом і сатаною, і мені було доручено все записати».

У видінні Еллен Уайт була свідком сцен, які з’являлися перед нею. Спочатку у видінні її було перенесено на Небо, де вона стала свідком падіння Люцифера. Потім споглядала процес створення світу й наших прабатьків у їхньому домі — Едені. Вона бачила, як вони впадають у спокусу через змія і втрачають свій дім — Еденський сад. У швидкій послідовності перед Еллен промайнула вся біблійна історія. Вона бачила життя патріархів і пророків Ізраїлю. Стала свідком життя й смерті нашого Спасителя Ісуса Христа і Його вознесіння на Небо, де відтоді Він звершує служіння нашого Первосвященника.

Далі місіс Уайт побачила, як учні виходять звіщати євангельську вістку до кінців землі. За цим швидко настало відступництво церкви й темне Середньовіччя. Тоді вона споглядала у видінні Реформацію, коли шляхетні чоловіки й жінки під загрозою смерті стояли за правду. Вона бачила сцени суду, який почався на Небі 1844 року і триває до наших днів; далі перенеслася в майбутнє, побачила Прихід Христа на хмарах небесних, картини Тисячолітнього царства та Нової Землі.

Маючи перед собою ці живі яскраві образи, місіс Уайт, повернувшись додому, узялася за написання всього побаченого й почутого у своєму видінні. Приблизно через шість місяців вийшла друком книга (219 сторінок) під назвою «Велика боротьба між Христом і Його ангелами та сатаною й ангелами його».

Книга була прийнята з ентузіазмом, бо яскраво змалювала все пережите Церквою та виявляла плани сатани й засоби, за допомогою яких він намагатиметься звести Церкву та світ в останній боротьбі на Землі. Якими ж вдячними Богові були адвентисти за те, що в ці останні часи Він, як і обіцяв, говорив до них через Дух пророцтва.

Опис великої боротьби, стисло викладений у невеликій книзі «Духовні дари», пізніше був перевиданий у другій половині книги «Ранні твори», де з ним можна ознайомитися і сьогодні.

Але з плином часу та зі зростанням Церкви Господь у багатьох подальших видіннях відкривав історію великої боротьби більш докладно. Тому в період 1870-1884 років місіс Уайт знову описала її в чотиритомнику під назвою «Дух пророцтва». Книга «Історія викуплення» представляє взяті з цих творів найважливіші події історії великої боротьби. Том виданий багатьма мовами, даючи безлічі людям змогу дізнатися про те, що було показано в цьому видінні про велику боротьбу. Пізніше місіс Уайт найдокладніше представила всю історію боротьби між добром і злом у п'яти томах «Конфлікту віків», а саме: «Патріархи і пророки», «Пророки і царі», «Бажання віків», «Дії апостолів» і «Велика боротьба».

Ці книги відповідають біблійній оповіді, починаючи від творіння і впродовж усієї християнської ери; вони простежують хід історії аж до кінця часу, несучи світло й підбадьорення. Указані книги допомагають адвентистам сьомого дня стати «синами світла», «синами дня». У цьому ми бачимо виконання запевнення: «Бо не чинить нічого Господь Бог, не виявивши таємниці Своєї Своім рабам пророкам» (Амоса 3:7).

Описуючи, як саме отримувала світло, місіс Уайт зазначала: «Авторові цих сторінок завдяки натхненню Святим

Духом були показані картини довготривалої боротьби між добром і злом. Час від часу мені було дозволено споглядати розгортання в різні віки великої боротьби між Христом — Князем життя, Автором нашого спасіння, і сатаною — князем зла, родоначальником гріха, першим порушником Божого святого Закону... У міру того як Дух Святий розкривав моєму розумові великі істини Свого Слова та події минулого й майбутнього, мені було наказано повідомити інших про те, що було відкрито мені, — історію боротьби в минулі віки, і головним чином представити її так, аби пролити світло на прийдешню боротьбу, яка швидко наближається».

Як пророк отримав світло

Колись, як ми вже бачили з досвіду ізраїльського народу, Господь повідомив людям, як саме спілкуватиметься з ними через пророків. «І сказав Він: “Послухайте ж ви Моїх слів: Якщо буде між вами пророк, то Я, Господь, дамся пізнати в видінні йому, у сні говорити з ним буду» (Чис. 12:6).

Вище ми зазначили, що видіння 1858 року про велику боротьбу супроводжувалося певними фізичними проявами. Хтось може поставити цілком логічне запитання: «Чому видіння були дані саме в такий спосіб?» Безперечно, це було зроблено для зміцнення впевненості людей у тому, що Господь воістину промовляв до пророка. Місіс Уайт рідко докладно розповідала про свій стан під час видінь, проте одного разу зазначила: «Ці вісті були дані так, щоб зміцнити віру і щоб у цей останній час ми могли мати впевненість у Духові пророцтва».

У міру розгортання трудів Еллен Уайт їх можна було перевірити за результатами. «За їхніми плодами впізнаєте їх». Однак для формування плодів необхідний час, і Господь на початку дав пов'язані з видіннями докази, які допомогли людям повірити.

Утім, не всі видіння були дані публічно й не всі супроводжувалися помітними фізичними явищами. Господь також

обіцяв спілкуватися з пророками через сни (див. Чис. 12:6). Це пророчі сни, подібні до тих, які мав Даниїл. Він пише: «За першого року Валтасара, царя вавилонського, бачив Даниїл сон та пророцьке видіння голови своєї на своєму ложі. Того часу записав він сон, сказавши з нього головне» (Дан. 7:1).

Розповідаючи про те, що йому було показано, Даниїл не раз повторював: «Бачив я у своєму видінні вночі». Місіс Уайт також були дані видіння вночі, коли розум відпочивав. У її творах часто можна побачити такий вступний вислів: «У нічному видінні мені було ясно представлено». Бог неодноразово говорив з пророками через пророчі сни. Можуть виникнути запитання щодо зв'язку між пророчим сном або нічним видінням і сном звичайним. Місіс Уайт 1868 року писала про це: «Багато снів — це результат буденних життєвих справ, які не мають нічого спільного з Духом Божим. Є також хибні сни, як і хибні видіння, натхнені духом сатани. Однак дані Господом сни прирівнюються в Слові Божому до видінь. Такі сни, якщо взяти до уваги людей, котрі їх отримують, і обставини, за яких вони були дані, самі в собі містять доказ їхньої істинності».

Одного разу, у більш пізній період життя Еллен Уайт, її син пастор У. К. Уайт, шукаючи інформацію, щоб допомогти менш обізнаним людям, запитав її: «Мамо, ти часто говориш про речі, які були показані тобі в нічний час. Ти розповідаєш про сни, у яких до тебе приходить світло. Нам усім сняться сни. Звідки ти знаєш, що Бог звертається до тебе в снах, про які так часто говориш?»

«Я знаю про це, — відповіла Еллен, — оскільки поруч зі мною стоїть той самий ангел-вісник, який наставляє мене як у видіннях уночі, так і у видіннях удень». Небесна істота, на яку вона посилається, інколи згадується як «ангел», «мій провідник», «мій наставник» та ін.

У свідомості пророка не було плутанини або сумніву стосовно відкриття, отриманого в нічні години, бо пов'язані з ним обставини вказували на те, що це були настанови від Бога.

Часом місіс Уайт отримувала видіння, коли молилася, говорила або писала. Присутні могли б не здогадуватися про видіння, якби не наступала коротка пауза в її публічному виступі чи молитві. Одного разу вона писала: «Під час ревної молитви я втратила відчуття того, що відбувалося навколо мене. Кімната наповнилася світлом, і я чула вістку до зібрання, імовірно, до Генеральної Конференції».

З багатьох видінь, даних місіс Уайт упродовж її довгого 70-річного служіння, найдовше видіння тривало чотири години, а найкоротше — кілька секунд. Часто вони займали пів години або трохи більше. Проте неможливо визначити єдине правило, яке можна було б застосувати до всіх видінь, бо, як писав Павло: «Багато разів і багатьма способами колись через пророків говорив Бог до наших батьків» (Євр. 1:1).

Пророк отримував світло через видіння, однак не писав під час самого видіння. Його праця не була машинальною. За рідкісним винятком, Господь не давав йому чітких вказівок щодо снів, про які потрібно розповісти. І ангел не водив рукою пророка, посылаючи точні слова. Пророк виголошував або писав слова, породжені розумом, просвіченим видіннями, які передавали людям світло й настанову незалежно від того, читали вони вістку чи чули її.

У нас може виникнути запитання, яким чином розум пророка був просвічений, тобто як він отримував інформацію й настанову, котру мав передати людям. Не існує правил ані передачі видіння, ані отримання пророком богонатхненної вістки. Однак у кожному випадку це був надзвичайно яскравий досвід, який справляв незабутнє враження на розум пророка. Як пережите й побачене нами справляє на нас більший вплив, ніж лише почуте, так і представлені пророкам образи, завдяки яким вони ніби були свідками драматичних подій, справляли на їхній розум глибокі тривалі враження. Місіс Уайт писала: «Часто мою увагу спрямовано на сцени, що відбуваються на Землі. Іноді я буваю перенесена далеко в майбутнє і мені показано те, що має статися. Потім знову мені показано те, що вже відбувалося в минулому».

Отже, Еллен Уайт бачила перебіг цих подій, ніби була їх очевидцем. Вони повторювалися перед нею у видінні й справляли на її розум яскраве враження.

Іншим разом їй здавалося, що вона справді брала участь у показаному їй, відчувала, бачила, чула й підкорялася, хоч у реальності цього з нею не відбувалося. Однак це справляло на її розум незабутнє враження. Її перше видіння було саме таким.

Іноді під час видінь місіс Уайт здавалося, що вона перебуває на зустрічах у віддалених оселях або установах. Відчуття її присутності на таких зустрічах було настільки реальним, що вона могла докладно описати вчинки і слова різних людей. Одного разу під час видіння Еллен Уайт здавалося, що вона звершує обхід в одній з наших медичних установ, відвідуючи кімнати і спостерігаючи за всім, що там відбувалося. Після побаченого вона написала: «Несерйозні розмови, порожні жарти, безглуздий сміх боляче ранили слух... Я була здивована, побачивши потурання ревнощам, слухаючи заздрісні слова та безрозсудні розмови, які викликали сором у Божих ангелів».

Однак потім також був показаний приємніший стан цієї ж установи. Місіс Уайт провели до кімнат, «звідки долинали слова молитви. Якими ж приємними були ці звуки!» На підставі цього уявного візиту й почутих слів була написана вістка настанови.

Часто світло було дане Еллен Уайт за допомогою яскравих символічних образів. Одна з таких картин ясно змальована в наведеному нижче уривку з вістки, особисто призначеної певному керівникові, котрий, як їй було показано, перебував у небезпеці.

«Іншого разу я побачила вас в образі генерала, котрий сидить на коні й тримає прапор. Хтось підійшов і забрав з ваших рук прапор, на якому було написано: «Заповіді Божі і віра Ісуса», а потім його було втоптане в бруд. Я побачила вас в оточенні людей, котрі зв'язували вас зі світом».

Траплялося також, що місіс Уайт були представлені різні контрастні сюжети. Один про те, що відбулося б,

якби дотримувалися певних планів чи напрямів, другим — якби виконували інші плани або дії. Чудовою ілюстрацією такого видіння може бути випадок з вибором місця для фабрики здорових продуктів у місті Лома-Лінда на заході США. Керівник та його помічники планували побудувати велику споруду біля головного корпусу санаторію. Тимчасом як вони складали плани, місіс Уайт, перебуваючи вдома за сотні миль від Лома-Лінди, отримала за одну ніч два видіння. Про перше вона писала: «Мені було показано велику будівлю, де виготовляли багато продуктів харчування. Поблизу фабрики розташувалося й кілька менших будівель. Стоячи поруч, я чула гучні голоси людей, котрі сперечалися про роботу, яку необхідно було виконати. Між працівниками не було єдності, що призвело до безладу» (Поради для Церкви. С.16).

Потім Еллен побачила стурбованого керівника в його спробах переконати працівників та домогтися згоди між ними. Вона бачила пацієнтів, котрі чули ці суперечки та висловлювали свій жаль із приводу того, «що фабрику з виробництва продуктів харчування побудують у такому прекрасному місці» і так близько від санаторію. «Після цього з'явився Хтось і сказав: “Усе це було показано тобі як наочний урок, щоб ти могла бачити наслідки виконання певних планів”».

Потім картина змінилася. Вона побачила будівлю фабрики з виробництва продуктів харчування, споруджену «на відстані від корпусів санаторію, біля дороги, що веде до залізничної колії». Тут робота відбувалася мирно та згідно з Божим планом. Через кілька годин після видіння місіс Уайт уже писала листа працівникам у Лома-Лінді, і це вирішило питання, де саме слід будувати фабрику з виробництва продуктів харчування. Якби був здійснений їхній початковий план, у подальші роки ми відчували б тривогу через наявність великої комерційної будівлі саме біля санаторію. Отже, бачимо, що вісниця Господня отримувала інформацію й настанови різними шляхами через видіння в денний або нічний час.

Завдяки просвіченому розуму пророк говорив або писав, передаючи настанови людям. Діючи так, місіс Уайт отримувала допомогу Духа Господнього, однак вона не писала під диктування. Їй було дано право добирати слова для передачі звістки. У ранні роки свого служіння вона написала: «Незважаючи на те, що я залежна від допомоги Духа Божого під час запису моїх думок, як і при отриманні їх, використані мною слова для опису побаченого — мої власні, за винятком слів, сказаних мені ангелом, які я завжди записую як пряму мову».

Подібно до деяких біблійних авторів, Еллен Уайт, перебуваючи під керівництвом Святого Духа, часом наводила цитати інших авторів, яким давала особливо високу оцінку за їхні вислови та формулювання думки.

Життя і служіння Еллен Уайт

Еллен Г. Гармон та її сестра-близнючка народилися 26 листопада 1827 року в Горхемі, штат Мен, у північно-східній частині Сполучених Штатів. У дев'ятирічному віці Еллен зазнала травми, коли однокласниця бездумно кинула в неї каменем. Серйозне пошкодження обличчя мало не коштувало їй життя і настільки підірвало здоров'я, що вона не змогла продовжувати навчання в школі.

Коли Еллен було 11 років, вона віддала своє серце Богові, а в 14 прийняла хрещення через занурення в морі й стала членом методистської церкви. Разом зі своїми рідними відвідувала адвентистські зібрання в Портленді, штат Мен, повністю приймаючи вістку про близькість Другого приходу Христа, представлену Вільямом Міллером та його однодумцями.

Одного ранку в грудні 1844 року, коли Еллен молилася разом з чотирма іншими жінками, Божя сила спочила на ній. Спочатку вона повністю втратила відчуття навколишньої реальності й у сповненому образів одкровенні стала свідком подорожі адвентистського народу до Божого міста та винагороди вірних. Зі страхом і тремтінням ця 17-річна

дівчина розповіла про це й подальші видіння своїм братам і сестрам по вірі в Портленді. Пізніше вона розповіла про свої видіння групам адвентистів у штаті Мен та в сусідніх штатах. У серпні 1846 року Еллен Гулд Гармон вийшла заміж за молодого адвентистського служителя Джеймса Уайта. Протягом наступних 35 років її життя було тісно пов'язане із життям чоловіка в старанній євангельській праці аж до його смерті 6 серпня 1881 року. Вони звершували далекі поїздки по США, проповідуючи й пишучи, насаджаючи та будуючи, організовуючи й керуючи.

Час і випробування довели, наскільки широкими й твердими були підвалини, закладені Джеймсом, Еллен Уайт і їхніми сподвижниками, та як мудро й добре вони будували на цих підвалинах. Серед адвентистів, котрі святкували суботу, ці піонери очолили заснування видавничої справи в 1849-1850 роках, а також створення церковної організації з міцною системою церковних фінансів наприкінці 50-х років XIX ст. Апогеєм цього стало утворення 1863 року Генеральної Конференції адвентистів сьомого дня; 1866 рік ознаменувався початком нашої медичної роботи, а велика освітня справа Церкви була започаткована в 70-х роках. План проведення щорічних табірних зустрічей адвентисти сьомого дня розробили 1868 року, а 1874 року направили за кордон свого першого місіонера.

Усі ці починання здійснювалися під керівництвом багатьох усних та письмових порад, які Бог давав Своему народові через Еллен Уайт.

Більшість ранніх вісток були написані як особисті листи або статті в «Істині для теперішнього часу» — нашому першому регулярному виданні. Лише 1851 року місіс Уайт опублікувала свою першу книгу на 64 сторінки під назвою «Нарис християнського досвіду та видінь Еллен Г. Уайт».

Починаючи з 1855 року було видано серію пронумерованих брошур, кожна з яких називалася «Свідчення для Церкви». Вони зробили доступними вістку з настановами й застереженнями, які час від часу Бог вважав за потрібне посилати Своему народові. Щоб задовольнити постійний попит

на ці настанови, перші 30 брошур були перевидані 1885 року чотирма книгами в палітурці. Разом з іншими томами, що з'явилися в 1889-1909 роках, тепер вони становлять дев'ять томів, відомих як «Свідчення для Церкви».

У сім'ї Уайт народилося четверо дітей. Найстарший син Генрі прожив до 16 років; наймолодший Герберт помер у віці трьох місяців. Два середніх хлопчики Едсон та Уільям жили до зрілого віку. Кожен був активно задіяний у служінні Церкви адвентистів сьомого дня.

У відповідь на прохання Генеральної Конференції місіс Уайт улітку 1885 року поїхала до Європи. Там вона провела два роки для утвердження нещодавно проведеної на континенті євангельської роботи. Обравши своєю домівкою Базель, Швейцарія, вона звершувала дальні подорожі Південною, Центральною і Північною Європою, відвідуючи загальні церковні зібрання.

Через чотири роки після повернення до Сполучених Штатів Еллен Уайт у віці 63 років у відповідь на прохання Генеральної Конференції вирушила до Австралії. Там служила дев'ять років, допомагаючи розпочати і звершувати роботу, особливо в освітній та медичній галузях. Місіс Уайт повернулася на батьківщину 1900 року, оселилася в західній частині Сполучених Штатів, у місті Сент-Гелена, штат Каліфорнія, де й прожила до своєї смерті в 1915 році.

Під час служіння Еллен Уайт упродовж 60 років в Америці й 10 років за кордоном їй було показано близько 2000 видінь, які завдяки її невтомним зусиллям як порадиці для окремих осіб, церков, громадських зібрань та сесій Генеральної Конференції багато в чому сформували цей великий рух та сприяли його розвитку. Завдання передати всім зацікавленим дані їй Богом вісті ніколи не було занедбане нею.

Твори Еллен Уайт — це близько 100 000 сторінок. Вісті з-під її пера досягли людей через особисте спілкування, щотижневі статті в наших конфесійних журналах та багато книг. Тематику її творів були біблійна історія, повсякденний християнський досвід, здоров'я, освіта, євангелізм та інші практичні питання. Багато її книг видано провідними

мовами світу й реалізовано мільйонними накладками. Одна лише книга «Дорога до Христа», видана в період 1892-1990 роки, була перекладена 127 мовами й реалізована загальним накладом близько 50 млн примірників.

У віці 81 року місіс Уайт востаннє перетнула американський континент для участі в сесії Генеральної Конференції 1909 року. Решту шість років життя вона присвятила завершенню своєї літературної справи. Наприкінці життя Е. Уайт написала такі слова: «Буде моє життя збережене чи ні, мої твори продовжуватимуть говорити, звершуючи свою справу, доки триватиме час».

З безстрашною мужністю й повною довірою до свого Викупителя Еллен Уайт померла у своєму домі в Каліфорнії 16 липня 1915 року й була похована поруч із чоловіком та дітьми на кладовищі Оук Хілл у Батл-Крік, штат Мічиган.

Колеги, церква та члени родини Еллен Уайт цінували й шанували її як віддану матір та серйозного невтомного релігійного діяча. Вона ніколи не мала офіційної церковної посади, однак і Церква, і сама Еллен знали, що вона була посланцем з Божою вісткою для Його народу. Вона ніколи не прагнула уваги інших, ніколи не користувалася своїм даром для поліпшення власного фінансового становища або здобуття популярності. Її життя і все, що вона мала, були присвячені Божій справі.

З приводу смерті вісниці Господньої редактор популярного щотижневого журналу «Незалежний» у випуску від 23 серпня 1915 року завершив свої роздуми про її плідне життя такими словами: «Вона була абсолютно чесною у вірі у свої одкровення. Її життя було гідне їх. Вона не виявляла жодної духовної гордості та не шукала “нікчемного металу”. Вона жила життям і виконувала працю, гідну пророочиці».

За кілька років до своєї смерті місіс Уайт створила Раду опікунів, до складу якої входили церковні керівники, котрим вона залишила свої твори, доручивши турбуватися про них та їхню безперервну публікацію. Маючи офіс у приміщенні Всесвітнього центру Церкви адвентистів сьомого дня, ця Рада сприяє безперервному виданню книг Е. Г. Уайт англійською

мовою та повній або скороченій публікації іншими мовами. Рада опікунів також випустила численні компіляції зі статей, узятих з періодики й рукописів, що відповідає настанові місіс Уайт. З дозволу вищезазначеної Ради видано і цей том.

Місіс Уайт очима тих, хто її знав

Дізнавшись про надзвичайний досвід місіс Еллен Уайт як вісниці Господа, декотрі запитують: «Якою людиною вона була? Чи мала ті самі проблеми, що й ми маємо? Вона була заможною чи бідною? Чи колись усміхалася?»

Місіс Уайт була вдумливою матір'ю, старанною домогосподаркою й гостинною господинею, котра часто приймала членів Церкви у своєму домі. Вона була дбайливою сусідкою, жінкою віри, приємної вдачі, лагідною в поведінці і словах. У житті Еллен Уайт не було місця для святенницької релігії без усмішок і радості. Кожен відчував себе по-справжньому легко в її присутності. Можливо, найкращий спосіб познайомитися з місіс Уайт — це завітати до її оселі в 1859 році, саме тоді вона почала вести свій щоденник.

Ми з'ясовуємо, що Уайти жили на околиці Батл-Кріка, у маленькому будиночку на великій ділянці землі, що давало змогу мати город та кілька фруктових дерев, тримати корову і курчат й обладнати місце для ігор та занять дітей. У той час місіс Уайт було 32 роки, Джеймсу Уайту 38, їхнім синам — відповідно 4, 9 і 12 років.

У домі ми могли також побачити приємну молоду жінку-християнку, яка допомагала в домашніх справах, оскільки господиня часто була відсутньою або зайнятою виступами й письменницькою працею. І все-таки Еллен Уайт несла на собі тягар домашніх обов'язків, готувала їжу, прибирала, прала, шила. Деколи вона ходила у видавництво, де могла спокійно займатися письменницькою роботою. В інші дні ми знаходимо її на городі, де вона садить квіти й овочі, а часом обмінюється розсадою квітів із сусідами. Вона була сповнена рішучості зробити дім для своєї сім'ї настільки приємним

місцем, наскільки могла, щоб діти завжди вважали його найбільш бажаним місцем.

Еллен Уайт була уважним покупцем, а сусіди-адвентисти вважали за щастя піти з нею за покупками, бо вона розумілася на цьому. Її мати була дуже практичною жінкою і навчила своїх дочок багатьох цінних уроків. Вона розуміла, що неякісні речі зрештою виявляться значно дорожчими за якісні товари.

Суботу робили найприємнішим днем тижня для дітей. Звичайно, сім'я ходила до церкви і, якщо батько й мати були вільні від виступів, сім'я сиділа разом під час богослужіння. На обід була якась особлива страва, якої не було в інші дні. А потім, якщо погода сприяла, місіс Уайт йшла з дітьми до лісу чи річки, де вони милувалися красою природи й вивчали Божі творіння. Якщо день був дощовим або холодним, вона збирала дітей навколо каміну й читала їм, часто з матеріалів, занотованих під час подорожей. Деякі з тих оповідань пізніше були надруковані в книгах, щоб інші батьки могли читати їх своїм дітям.

У цей час місіс Уайт не почувалася добре й часто протягом дня непритомніла, однак це не стримувало її від виконання ані своєї домашньої роботи, ані праці для Господа. Згодом, 1863 року, вона отримала видіння стосовно здоров'я й догляду за хворими. Їй було показано, якими мають бути одяг та їжа, наголошено на необхідності фізичних вправ і відпочинку, а також на важливості довіри до Бога задля збереження міцного здорового тіла.

Світло від Бога щодо харчування й шкідливості м'ясної їжі перекреслило її особисті погляди про те, що м'ясо суттєво важливе для здоров'я й сили. Прийнявши це світло, вона сказала дівчині, котра допомагала їй у приготуванні їжі для сім'ї, ставити на стіл лише здорову просту їжу із зернових, овочів, горіхів, молока, вершків та яєць. У них було вдосталь фруктів. Фактично тоді сім'я Уайтів прийняла вегетаріанську діету. 1894 року Еллен Уайт повністю виключила м'ясо зі свого раціону. Реформа здоров'я стала великим благословенням як для сім'ї Уайт, так і для сотень тисяч адвентистських сімей у світі.

Після видіння 1863 року про реформу здоров'я та прийняття простих методів лікування хворих сім'ю Уайт часто запрошували сусіди в час хвороби, щоб вони допомогли в лікуванні, і Господь вельми благословляв їхні зусилля. Іноді вони навіть забирали хворих до себе додому й ніжно доглядали їх, доки вони повністю не видужували.

Місіс Уайт насолоджувалася періодами відпочинку й відновлення сил у горах, біля озера чи у відкритому океані. У свої середні роки, коли вона жила біля видавництва *Pacific Press* у Північній Каліфорнії, було запропоновано провести день з метою відпочинку й відновлення сил. Місіс Уайт, членів її сім'ї та співробітників запросили приєднатися до працівників видавництва *Pacific Press*, і вона радо прийняла запрошення. Тоді її чоловік був на сході в справах Церкви. У листі до нього ми знаходимо її розповідь про цей досвід.

Після здорового обіду на пляжі вся група вирушила на судні затокою Сан-Франциско. Капітан парусного судна був членом Церкви, і стояла приємна погода. Тоді хтось запропонував вийти у відкритий океан. Згадуючи той досвід, Еллен Уайт писала: «Хвилі піднімалися високо й так приємно гоїдали нас. Мої почуття були піднесеними, проте я не мала слів, щоб комусь про це сказати. Це було чудово! Над нами летіли бризки води. За Золотими Ворітьми віяв сильний вітер, і я ще ніколи не отримувала такого задоволення у своєму житті!»

Спостерігаючи за пильним поглядом капітана й готовністю екіпажу виконувати його накази, вона зазначила: «Бог тримає вітри у Своїх руках. Він має владу над водами. Ми — звичайні крупинки просто на широких і глибоких водах Тихого океану; проте ангели небесні послані охороняти цю маленьку парусну шлюпку, яку кидають хвилі. О, дивовижні Божі діла! Такі недосяжні для нашого розуміння! Одним поглядом Він охоплює височінь небес і глибину морів!»

Місіс Уайт з ранніх років мала життєрадісну вдачу. Одного разу вона запитала: «Ви коли-небудь бачили мене похмурою, незадоволеною? Моя віра забороняє мені це. Неправильне уявлення про справжній ідеал християнського характеру і християнського служіння призводить до таких

умовиводів... Щире, охоче служіння Ісусові породжує сонячну релігію. Ті, хто найближче прямує за Христом, не бувають похмурими».

Іншим разом вісниця Господа написала: «Інколи поширюється думка, що життєрадісність суперечить гідності християнського характеру; але це помилка. Небо — це вся радість!» Вона розуміла: якщо дарувати усмішки, вони повернуться до вас; якщо промовляти добрі слова, їх говоритимуть і вам.

Однак були часи, коли Еллен Уайт багато страждала. Один такий період настав незабаром після того, як вона поїхала до Австралії, щоб допомогти там у роботі. Вона була дуже хвора майже протягом року й сильно страждала. Еллен залишалася прикутою до ліжка протягом кількох місяців і могла спати вночі лише декілька годин. Про цей досвід у листі другові вона писала: «Уперше опинившись у безпорадному стані, я глибоко шкодувала, що перетнула океан. Чому я не в Америці? Чому потрапила до цієї країни такою ціною? Раз у раз я ховала обличчя в ковдрах ліжка й гірко плакала. Але таку розкіш, як сльози, дозволяла собі ненадовго. Я сказала собі:

— Еллен Уайт, чому ти це робиш? Хіба ти приїхала до Австралії не тому, що відчувала свій обов'язок їхати туди, куди Конференція вважає за найкраще для тебе? Хіба це не було звичною справою для тебе?

Я сказала:

— Так!

— Тоді чому ти відчуваєш себе майже покинутою і нещасною? Хіба це не робота ворога?

Я сказала:

— Вірю, що так!

Я якнайшвидше витерла сльози і сказала:

— Досить. Більше не дивитимусь на темний бік. Житиму чи помру, я доручаю збереження моєї душі Тому, Хто помер за мене.

Тоді я повірила, що Господь усе зробить добре і впродовж цих восьми місяців безпорадності не відчувала відчаю

чи сумніву. Зараз дивлюся на цю справу як на частину великого Господнього плану для добра Його народу в цій країні і для тих, хто в Америці, а також для мого добра. Я не можу пояснити, чому чи як, але вірю в це. І я щаслива в моєму стражданні. Я можу довіряти своєму Небесному Батькові. Я не буду сумніватися в Його любові!»

Еллен Уайт жила у своєму домі в Каліфорнії протягом останніх 15 років життя і, хоч з роками старіла, однак цікавилася роботою на маленькій фермі та добробутом сімей тих людей, котрі допомагали їй у роботі. Ми бачимо її за письменницькою працею, яка часто починалася відразу після опівночі, оскільки вона рано йшла відпочивати. Якщо день був приємний і робота давала змогу, вона звершувала невелику прогулянку до села, зупиняючись, щоб поговорити з якоюсь матір'ю, котру могла побачити в городі чи на ганку будинку, повз який проходила. Часом ця мати розповідала про свої потреби в їжі чи одязі. Тоді Еллен повертала-ся додому, щоб узяти дещо зі своїх домашніх запасів. Через багато років після її смерті сусіди в долині, де вона жила, згадували її як маленьку сивоголову жінку, котра завжди з любов'ю говорила про Ісуса.

На момент смерті вона мала трохи більше, ніж предмети першої необхідності та основні життєві зручності. Еллен Уайт була християнкою, адвентисткою сьомого дня, яка покладалася на заслуги свого воскреслого Господа й сумлінно намагалася виконувати призначену Ним справу. Отже, з упевненістю в серці вона досягла завершення свого життя, сповненого послідовного християнського досвіду.

Вістки, що змінили життя

Один євангеліст провів серію євангельських зустрічей у Бушнеллі, штат Мічиган. Однак незабаром після хрещення людей він залишив їх, не заклавши належним чином у віруючих основу для прийняття вістки. Люди потроху почали розхолоджуватися, і дехто знову повернувся до своїх поганих

звичок. Урешті-решт церква настільки кількісно зменшилася, що ті 10 чи 12 осіб, які залишилися, вирішили, що немає сенсу продовжувати збиратися. Саме в той час, коли вони розходилися зі свого, як вважали, останнього богослужіння, надійшла поштова кореспонденція і серед листів був номер *Review and Herald*. У колонці з інформацією про поїздки зазначалося, що Джеймс та Еллен Уайт збиралися відвідати громаду в Бушнеллі для проведення зібрань 20 липня 1867 року. До цієї дати залишався лише тиждень. Дітей послали покликати назад людей, котрі прямували до своїх домівок. Було вирішено підготувати місце в гаю й запросити сусідів, і особливо членів Церкви, які відпали від віри.

Уранці в суботу, 20 липня, до гаю, де зібралося 60 осіб, прибули Уайти. Пастор Уайт говорив ранкову проповідь. Після обіду місіс Уайт підвелася, щоб говорити, але після прочитання біблійного вірша мала збентежений вигляд. Без жодних коментарів вона згорнула Біблію і звернулася до людей особисто.

«Стоячи перед вами в цей післяобідній час, я бачу обличчя тих, хто був показаний мені у видінні два роки тому. Коли розглядаю ваші обличчя, у моїй пам'яті відновлюється те, що пов'язане з вами, і я маю що сказати вам від Господа.

Ось цей брат, який сидить біля сосни. Я не можу назвати вашого імені, бо мене не представили вам, але ваше обличчя знайоме мені й ваш випадок чітко постає переді мною». Потім вісниця Господня говорила із цим братом про його відступлення. Вона заохочувала його повернутися й ходити з Божим народом.

Після цього, обернувшись до жінки в іншій частині аудиторії, Еллен Уайт сказала: «Ця сестра, що сидить поряд із сестрою Мейнард із церкви Грінвіль, я не можу назвати вашого імені, бо мені не сказали його, проте два роки тому ваш випадок був показаний мені й ваш досвід відомий мені». Далі місіс Уайт підбадьорила цю сестру.

«Тут ще є брат, там ззаду, біля дуба. Я не можу назвати й вашого імені, бо ще не зустрічалася з вами, але ваша ситуація

відома мені». Відтак вона говорила про цю людину, відкривши його потаємні думки та розповідаючи його досвід.

І так Еллен Уайт зверталася в тому зібранні то до одного, то до іншого, розповідаючи, що було показано їй у видінні два роки тому. Закінчивши свою проповідь, виголосивши не тільки слова докору, а й заохочення, вона сіла. Один із присутніх підвівся і промовив: «Я хочу знати, чи сказане нам сьогодні сестрою Уайт — правда. Пастор і його дружина Еллен ніколи раніше не бували тут, вони зовсім не знайомі з нами. Сестра Уайт навіть не знає імен більшості з нас, однак вона приходить сьогодні сюди й розповідає нам, що два роки тому отримала видіння, у якому їй були показані наші обставини, а потім починає говорити з кожним із нас зокрема, відкриваючи перед усіма наше життя й наші потаємні думки. Чи все це правда в кожному випадку? Чи сестра Уайт помилилася? Я хочу знати».

Одні за одними почали вставати люди. Чоловік під сосною підвівся і сказав, що місіс Уайт описала його ситуацію краще, ніж він сам міг би це зробити. Він зізнався у своїй непостійності й виголосив рішення повернутися й ходити з Божим народом. Своє свідчення висловила також жінка, яка сиділа поряд із сестрою Мейнард із церкви Грінвіль. Вона сказала, що місіс Уайт розповіла про її досвід краще, ніж вона сама могла б його описати. Те ж саме засвідчив про себе і чоловік під дубом. Люди калялися, гріхи були залишені. Дух Божий зійшов на присутніх, і в Бушнеллі відбулося відродження.

Джеймс і Еллен Уайти повернулися наступної суботи, коли відбулося хрещення, і церква в Бушнеллі зміцнилася.

Господь любив Свій народ у Бушнеллі, як і всіх, хто звертає свій погляд на Нього. Багато хто з присутніх там, напевно, згадав слова Ісуса: «Кого Я люблю, того докоряю і караю. Будь же ревний і покайся!» (Об'явл. 3:19). Коли люди побачили себе такими, якими їх бачив Бог, то зрозуміли свій справжній стан і зажадали змін у своєму житті. Це справжня мета багатьох видінь, даних місіс Уайт.

Після смерті Джеймса Уайта 1881 року Еллен Уайт деякий час проживала поряд із Хілдсбурзьким коледжем.

Кілька молодих дівчат, що відвідували коледж, мешкали в її домі. У ті часи жінки зазвичай носили просту сіточку на голові, аби протягом усього дня волосся залишалося охайним. Одного разу, проходячи через кімнату місіс Уайт, одна з дівчат побачила гарну сіточку для волосся, яку вона бажала. Вважаючи, що ніхто не помітить зникнення сіточки, дівчина взяла сіточку й поклала зверху у свою скриню. Через деякий час, збираючись вийти з дому, місіс Уайт не знайшла своєї сіточки і змушена була піти без неї. Увечері, коли зібралася вся сім'я, Еллен запитала про свою сіточку, проте ніхто нічого не сказав про неї.

Через день чи пізніше, коли місіс Уайт проходила через кімнату дівчини, голос сказав: «Відкрий цю скриню». Оскільки скриня не належала їй, вона не захотіла цього робити. Але коли наказ прозвучав знову, вона пізнала в ньому голос ангела. Коли Еллен підняла віко, то побачила, чому ангел це сказав: там лежала її сіточка. Коли сім'я зібралася знову, місіс Уайт знову запитала про сіточку, заявивши, що вона не могла зникнути сама собою. Ніхто не обізвався, тому місіс Уайт не наполягала на вирішенні цього питання.

Через кілька днів, коли вона відпочивала після письменницької праці, їй було дане дуже коротке видіння. Вона побачила, як рука дівчини опустила сіточку в газову лампу. Торкнувшись полум'я, сіточка спалахнула. На цьому видіння закінчилося.

Коли сім'я зібралася наступного разу, Еллен Уайт знову повернулася до питання про зникнення сіточки, однак ніхто не зізнався і, здавалося, не знав про її місцеперебування. Трохи пізніше місіс Уайт віч-на-віч розповіла тій дівчині про голос і те, що побачила в скрині, а потім і про дуже коротке видіння, у якому бачила сіточку, спалену над лампою. Вислухавши все, дівчина зізналася, що взяла сіточку і спалила її, щоб не бути викритою. Вона загладила свою вину перед місіс Уайт і Господом.

Можливо, дехто подумає, що це дуже дріб'язкова справа для Бога — дбати про якусь сіточку для волосся. Але це питання мало значно більше значення, ніж цінність украденої

речі. Ішлося про молоду дівчину, члена Церкви адвентистів сьомого дня. Вона вважала, що в неї все гаразд, не помічаючи вад свого характеру. Дівчина не бачила в ньому егоїзму, який змусив її вкрати й обманювати. Тепер, зрозумівши, що дрібниці важливі, що Бог посилає видіння Своїй заклопотаній вісниці тут, на Землі, навіть з приводу сіточки для волосся, ця молода людина побачила речі в справжньому світлі. Цей досвід став поворотним моментом у її житті.

Це одна з причин того, що місіс Уайт були дані видіння. Хоч багато написаних нею свідчень мали дуже конкретне застосування, проте вони відкривають принципи, які відповідають потребам Церкви в кожній країні світу. Еллен Уайт ясно говорить про мету і ціль свідчень: «Письмові свідчення дані не для того, щоб запропонувати нове світло, а для того, аби справляти на серце живе враження за допомогою вже відкритих богонатхненних істин. Обов'язок людини перед Богом та її співгромадянами чітко визначений у Божому Слові, проте мало хто з вас слухняний дарованому світлу. Запропонована не додаткова істина, натомість Бог через свідчення спростив великі істини, які вже були дані... Свідчення не применшують Слово Боже, а звеличують його, приваблюючи до нього людські уми, щоб краса і простота істини могли справити враження на всіх».

Упродовж усього свого життя місіс Уайт представляла людям Слово Боже. Завершуючи свою першу книгу, вона зазначила: «Я рекомендую тобі, дорогий читачу, Слово Боже як правило віри й практичного життя. Ми будемо суджені згідно з цим Словом. У ньому Бог пообіцяв дати видіння в “останні дні”; не як нове правило віри, а як утіху для Свого народу й задля виправлення тих, хто помиляється щодо біблійної істини».

Видіння, яке було неможливо розповісти

Під час серії зустрічей у Саламанці, Нью-Йорк, у листопаді 1890 року, коли місіс Уайт публічно зверталася до

великих зібрань, вона досить ослабла й сильно застудилася дорогою до міста. Після однієї із зустрічей пішла до своєї кімнати, хвора й розчарована. Вона хотіла відкрити свою душу перед Богом, благаючи про милість, здоров'я і силу. Еллен стала на коліна біля стільця, і трапилося те, про що вона пише: «Я ще не вимовила жодного слова, як уся кімната, здавалося, наповнилася м'яким сріблястим світлом, і мій біль від розчарування та зневіри зник. Я була наповнена втіхою й надією — миром Христа».

Саме тоді їй було дане видіння. Після нього Еллен уже не бажала ані спати, ані відпочивати. Вона була зцілена й почувалася, як після відпочинку.

Уранці необхідно було повідомити про своє рішення. Чи поїде вона до наступного місця проведення зустрічей, чи має повернутися додому до Батл-Кріка? О. Т. Робінсон, котрий координував усю роботу, та Уільям Уайт, син місіс Уайт, прийшли до неї, щоб почути відповідь. Вони побачили її одягнуною, здоровою і готовою їхати далі. Еллен розповіла про своє зцілення та про видіння. Вона сказала: «Я хочу сказати вам, що було відкрито мені минулого вечора. У видінні я, здавалося, перебувала в Батл-Кріку, і ангел-посланець сказав: “Іди за мною”». Після цих слів Еллен завагалася. Вона не могла згадати побачене. Двічі намагалася розповісти, але не могла згадати видіння. Найближчими днями вона все ж таки записала те, що їй було показано. У тому видінні йшлося про плани щодо нашого журналу релігійної свободи, який тоді мав назву «Американський страж».

«У нічних видіннях я перебувала на різних нарадах, де чула слова, повторювані впливовими людьми, а саме: якщо прибрати слова “адвентист сьомого дня» зі сторінок журналу “Американський страж” та нічого не говорити про суботу, тоді сильні мужі світу протегуватимуть йому; він стане популярним і виконає більшу роботу. Це звучало досить привабливо.

Я бачила, як просвітлили їхні обличчя, і вони почали обдумувати курс дій, щоб зробити видання “Американського стража” популярним та успішним. Уся справа була представлена людьми, котрі потребували істини в палатах розуму й душі».

Зрозуміло, що вона бачила групу людей, які обговорювали редакційну політику цього видання. Коли в березні 1891 року почалася Генеральна Конференція, місіс Уайт попросили виступати перед працівниками щоранку о 5:30, а також проповідувати в суботу після обіду всій конференції, яка налічувала 4000 осіб. Для суботньої проповіді вона обрала такий текст: «Тож нехай сяє ваше світло перед людьми, щоб вони побачили ваші добрі діла й прославили Отця вашого, Який на небесах» (Матв. 5:16). Уся її проповідь була закликом до адвентистів сьомого дня зберігати відмітні риси їхньої віри. Тричі під час зустрічі Еллен Уайт починала розповідати про видіння, отримане в Саламанці, однак щоразу зупинялася. Події цього видіння просто зникли з її пам'яті. Тоді вона сказала: «Я матиму більше що сказати про це пізніше». Вісниця Господня говорила свою проповідь майже годину, після чого зустріч завершилася. Усі помітили, що вона не могла згадати своє видіння. Президент Генеральної Конференції підійшов до неї і поцікавився, чи проводитиме вона ранкову зустріч.

«Ні, – відповіла Еллен, – я втомилася; я представила своє свідчення. Вам потрібно скласти інші плани щодо ранкового зібрання». Були складені інші плани.

Повернувшись додому, місіс Уайт сказала членам своєї сім'ї, що не буде присутня на ранковій зустрічі. Вона була втомлена і збиралася добре відпочити. Еллен хотіла виспатися в неділю вранці, тому плани були складені відповідним чином.

Того вечора, після закінчення засідання конференції, невелика група чоловіків зустрілася в одному з офісів видавництва *Review and Herald*. На цій зустрічі були представники видавництва, які випускали журнал «Американський страж», а також представники Асоціації релігійної свободи. Вони зустрілися, щоб обговорити й вирішити дуже нагальне питання — лінію поведінки редакції «Американського стража». Вони замкнули двері, і всі погодилися, що не відімкнуть їх, доки не розв'яжуть питання.

Близько третьої години ранку в неділю зібрання зайшло в глухий кут у зв'язку із заявою представників Асоціації

релігійної свободи, котрі наголосили: якщо видавництво *Pacific Press* не погодиться з їхніми вимогами й не вилучить слів «адвентист сьомого дня» і «субота» зі сторінок журналу, вони не використовуватимуть його більше як орган Асоціації релігійної свободи. Це означало смерть журналу. Вони відімкнули двері, і всі розійшлися по своїх кімнатах та лягли спати.

Однак Бог, Котрий ніколи не спить і не дремає, послав Свого ангела-вісника до Еллен Уайт о третій годині ранку. Він розбудив її і дав настанову обов'язково піти на зібрання працівників о 5:30, де вона має представити те, що їй було показано в Саламанці. Еллен одягнулася, підійшла до свого письмового стола, узяла журнал, де зробила запис про те, що їй було показано в Саламанці. Сцена ясно постала в її пам'яті, і вона додала дещо до вже написаного.

Служителі саме вставали з молитви в Молитовному домі, коли місіс Уайт з'явилася з пакетом рукописів. Президент Генеральної Конференції звернувся до неї: «Сестро Уайт, ми раді бачити вас. Чи є у вас вістка для нас?»

«Насправді є», — відповіла Еллен і виступила вперед. Тоді почала говорити з того місця, на якому вчора зупинилася. Вона розповіла присутнім, що о третій годині цієї ночі була пробуджена від сну з повелінням піти на зустріч працівників о 5:30 і представити те, що їй було показано в Саламанці.

«У видінні, — сказала вона, — я, здавалося, була в місті Батл-Крік. Мене провели до офісу *Review and Herald*, і ангел-вісник наказав мені: “Іди за мною”. Я була приведена в кімнату, де група чоловіків палко обговорювала питання. Переважав запал, який не мав нічого спільного з обізнаністю». Еллен розповіла про те, як ці люди обговорювали редакторську стратегію журналу «Американський страж», і додала: «Я бачила, як один із присутніх там узяв номер “Американського стража”, високо підняв його і сказав: “Доки статті про суботу й Другий прихід не зникнуть із цього журналу, ми не зможемо більше використовувати його як орган Асоціації релігійної свободи”». Протягом години вісниця Господня описувала засідання, показане їй у видінні ще кілька

місяців тому, і на підставі цього одкровення давала поради. Потім вона сіла.

Президент Генеральної Конференції не знав, що й подумати. Він нічого не знав про ці засідання. Однак пояснень не довелося довго чекати. Підвівся один чоловік у кінці кімнати й почав говорити:

— Я був на тій зустрічі минулої ночі.

— Минулої ночі! — зазначила Еллен Уайт. — Минулої ночі? Я думала, вона відбулася кілька місяців тому, коли мені було дано видіння.

— Я був на тому засіданні минулої ночі, — продовжував він. — Я — той чоловік, котрий висловлював свою думку щодо статей у журналі, тримаючи його високо над головою. Я шкодую, що займав хибну позицію, але користаюся цією нагодою, щоб стати на правильний бік.

Він сів.

Підвівся інший чоловік. Це був президент Асоціації релігійної свободи. Зверніть увагу на його слова:

— Я був присутній на цих зборах. Минулого вечора, після закінчення конференції, декотрі з нас зустрілися в моїй кімнаті в офісі *Review and Herald*. Ми замкнулися й почали обговорювати питання і справу, представлені нам цього ранку. Ми залишалися там до третьої години сьогоднішнього ранку. Якби я почав описувати, що там відбувалося, та особисту думку присутніх у кімнаті, то не зміг би зробити цього так точно й правильно, як це зробила сестра Уайт. Тепер я бачу, що помилявся і займав хибну позицію. Завдяки даному цього ранку світлу я визнаю, що помилявся.

Того дня говорили й інші. Кожен із присутніх на засіданні минулої ночі підводився та свідчив, що Еллен Уайт точно описала їхнє засідання й позицію. Перед тим як зібрання того недільного ранку закінчилося, була зібрана група представників Асоціації релігійної свободи, і вона відмінила рішення, прийняте лише кілька годин тому.

Якби місіс Уайт не була спинена й розповіла видіння в суботу вдень, вістка не виконала б Божого наміру, оскільки засідання на той час ще не відбулося.

Люди чомусь не застосували загальної поради, даної в суботу після обіду. Вони вважали, що знають краще. Можливо, вони міркували так, як і багато людей сьогодні: «А може, сестра Уайт не розуміє» або: «Ми живемо тепер в інший час». Думки, які сатана нашіптує нам сьогодні, такі ж самі, якими він спокушував наших служителів 1891 року. Бог свого часу та Своїми способами дав зрозуміти, що це Його справа, Він провадить й охороняє її. Його рука тримає кермо. Еллен Уайт зазначає, що Бог «часто допускав кризові ситуації, щоб Його втручання було очевидним. Цим самим Він ясно показував, що є Бог в Ізраїлі».

Свідчення і читач

Протягом 70 років служіння Еллен Г. Уайт говорила й писала те, що Бог відкрив їй. Багаторазово вона давала поради, щоб виправляти тих, хто помилявся в біблійній істині. Ці поради вказували на шлях, яким Бог бажав провадити Свій народ. Часом свідчення стосувалися способу життя людей, їхніх родин та Церкви. Як члени Церкви сприймали такі вістки?

Від самого початку служіння Еллен Уайт відповідальні керівники Церкви вивчили її роботу, щоб переконатися: прояв дару пророцтва справжній. Апостол Павло застерігає: «Пророцтвом не нехтуйте! Усе досліджуйте, держіться доброго!» (1 Сол. 5:20, 21). Біблійні принципи перевірки істинності пророка були застосовані до служіння місіс Уайт і показали, що воно відповідає їм, про що вона пізніше писала: «Або ця справа від Бога, або ні. Бог нічого не робить у співдружності із сатаною. Моя праця за останні 30 років носить або печатку Божу, або печатку ворога. Середини бути не може».

Біблія пропонує чотири основні принципи, за допомогою яких слід перевіряти труд пророка. Праця Еллен Уайт відповідає кожному з них.

1. Вістка істинного пророка має узгоджуватися із Законом Божим та вістками пророків (див. Ісаї 8:20).

Твори Е. Г. Уайт звеличують Закон Божий і завжди спрямовують чоловіків та жінок до всієї Біблії. Місіс Уайт указує на Біблію як єдине правило віри й життя і велике світло, до якого ведуть її праці — «менше світло».

2. Провіщення істинного пророка мають виконуватися в контексті умовності (Єрем. 18:7-10; 28:9).

Тимчасом як служіння місіс Уайт було дуже схожим на служіння Мойсея, яке полягало в тому, аби провадити і спрямовувати людей, водночас вона у своїх працях провіщала багато майбутніх подій. На початку нашої видавничої справи 1848 року Еллен Уайт передвіщала, що ця справа розшириться й осяє світлом увесь світ. Сьогодні адвентисти сьомого дня публікують літературу понад 200 мовами.

1890 року, коли світ оголосив, що війни більше не буде й має настати світанок нового тисячоліття, Еллен Уайт писала: «Наближається буря, і ми повинні готуватися до її люті... Ми побачимо біду звідусіль. Тисячі кораблів будуть кинуті в глибину морів. Флотилії будуть потоплені, і мільйони людських життів будуть принесені в жертву». Це виконалося під час двох світових війн.

3. Істинний пророк визнає, що Ісус Христос прийшов у тілі, що Бог утілювся в людську плоть (1 Івана 4:2).

Читаючи книгу «Бажання віків», ми розуміємо, що служіння Еллен Г. Уайт відповідає цьому критерію. Зверніть увагу на такі слова: «Це була добровільна жертва. Ісус міг би залишатися біля Отця у Своїй небесній славі, приймаючи пошану від ангелів. Однак Він вирішив віддати Свій скіпетр у руки Отця та зійти з престолу Всесвіту, аби принести світло тим, які поринули в темряву, і дати життя тим, хто гине.

Майже дві тисячі років тому в Небі від престолу Божого пролунали сповнені таємничого змісту слова: «Ось іду». «Жертв і приношень Ти не схотів, але Ти приготував Мені тіло... Ось іду, — на початку книги написано про Мене, — щоб виконати, Боже, Твою волю» (Євр. 10:5-7). У цих словах проголошується здійснення задуму, прихованого від вічних часів. Христос вирішив прийти в наш світ і прийняти людське тіло...

В очах світу в Нього «краси не було, щоб Його пожадати», однак Він був утіленим Богом, Світлом Неба і Землі. Його слава була затінена, велич і могутність були приховані, щоб Він міг наблизитися до засмучених, спокушуваних людей».

4. Можливо, найбільш вирішальним випробуванням справжнього пророка є його життя, праця і вплив його вчення. Христос сформулював цей принцип у Матв. 7:15, 16.

Аналізуючи плоди, виявлені в житті тих, хто дотримувався порад Духа пророцтва, ми бачимо, що ці плоди добрі. Свідчення принесли хороші плоди. Коли дивимося на Церкву, яка керується цими порадами в різних сферах діяльності, ми визнаємо, що праця Еллен Уайт відповідає зазначеним критеріям. Єдність учення в працях, написаних протягом 70 років, — це також позитивне свідчення щодо цілісності її дару.

Практична перевірка істинності пророка

Окрім цих чотирьох біблійних критеріїв, Господь дає ясні докази того, що ця справа звершується під Його керівництвом.

Своєчасність вістки. Божий народ відчував якісь особливі потреби, і вістки надходили від Еллен Уайт саме в потрібний час для задоволення цих потреб.

Практичність вістки. Інформація, відкрита вісниці Господній у видіннях, мала практичну цінність, задовольняючи щоденні життєві потреби людей.

Високий рівень духовності вісток. Вістки стосуються величних, піднесених тем, а не звичайних, несерйозних питань. Навіть їхня мова піднесена.

Особливості передачі видінь. Багато видінь супроводжувалося фізичними явищами, описаними раніше. Фізичний стан місіс Уайт під час видіння був таким самим, як у біблійних пророків.

Видіння були реальними, а не уявними. У видіннях місіс Уайт бачила, чула, відчувала й отримувала настанови від ан-

гелів. Видіння не можна розглядати як наслідок психічного збудження чи дії уяви.

Ніхто з оточення Еллен Уайт не управляв нею. Одній людині вона писала: «Ви думаєте, що хтось нав'язав мені упередження. Якби це було так, тоді мені не могла би бути довірена Божа справа».

Служіння Еллен Уайт було визнане її сучасниками. Члени Церкви, котрі жили й працювали з місіс Уайт, як і багато людей поза Церквою, визнавали її як «вісницю Господню». Ті, хто був найближче до неї, мали найбільшу впевненість у її покликанні й праці.

Згадані вище чотири біблійні критерії та наведені додаткові докази переконують нас у тому, що звершувана Еллен Уайт праця — від Бога і, безперечно, гідна довіри.

Багато книг Е. Г. Уайт містять поради й настанови, які володіють неминущою цінністю для Церкви. Незалежно від того, чи були це свідчення загального характеру, чи свідчення, адресовані сім'ям або окремим особам, вони корисні для нас і сьогодні. Про це місіс Уайт писала: «Оскільки попередження і настанови, дані у свідченнях для окремих випадків, однаковою мірою застосовні до багатьох інших людей, які не були вказані, мені здавалося, що мій обов'язок — опублікувати особисті свідчення для добра Церкви... Я не знаю кращого способу донести свої погляди щодо загальних небезпек, оман та обов'язку всіх, хто любить Бога й дотримується Його Заповідей, ніж за допомогою цих свідчень». Буде помилкою використовувати свідчення для того, щоб, знайшовши в них якийсь пункт, на цій підставі звинувачувати когось із членів Церкви. Свідчення ніколи не повинні використовувати як «кийок», щоб примусити якогось брата чи якусь сестру бачити речі так, як бачимо їх ми. Є питання, які людина має вирішувати наодинці з Богом.

Поради необхідно вивчати, щоб знаходити основні принципи, які слід застосовувати в нашому сьогоднішньому житті. Серця людей однакові в усьому світі; проблеми одного часто можуть бути такими самими, як в іншого. «Викриваючи гріхи одних, — писала місіс Уайт, — Бог має намір

виправити багатьох». «Він виявляє неправду і зло деяких, щоб застерегти в такий спосіб інших».

Перед завершенням свого життя Еллен Уайт дала таку пораду: «Голос Божий постійно лунає до нас через Його Святого Духа в застереженнях і настановах... Час і випробування не знецінили даних настанов... Повчання, дане на ранньому етапі проголошення вістки, необхідно розцінювати як правильне й надійне в ці останні дні».

Наступні поради взяті з багатьох книг Е. Г. Уайт, але переважно з трьох томів «Testimony Treasures», усесвітнього видання «Свідчень для Церкви», і являють собою настанови, які будуть надзвичайно корисними в тих місцях, де через невелику кількість членів Церкви неможливо видати більш ніж один том середнього розміру. Добір та класифікація цих порад були здійснені Великим комітетом з дозволу Ради опікунів літературної спадщини Еллен Г. Уайт, на яку покладена відповідальність дбати про збереження порад Духа пророцтва. Вибрані уривки часто є короткими і стосуються викладених основних принципів, тому дане видання охоплює широкий спектр тем.

«Віруйте в Господа, вашого Бога, і будете запевнені, вірте пророкам Його, і пощаститься вам!» (2 Хронік 20:20).

*Рада опікунів літературної спадщини Еллен Г. Уайт
м. Вашингтон, 22 липня 1957 року
Переглянуто, Сілвер-Спрінг, штат Меріленд,
1 січня 1990 року*

Видіння про нагороду вірних

Моє перше видіння

Коли я молилася біля сімейного вівтаря, на мене зійшов Святий Дух і я, здавалося, підіймалася дедалі вище, далеко над темним світом. Я озирнулася, щоб побачити адвентистський народ у світі, але не могла знайти їх. Тоді голос промовив до мене: «Подивися знову, подивися трохи вище». Тут я підвела очі й побачила пряму вузьку стежку, яка пролягала високо над землею. Цією стежкою адвентистський народ подорожував до міста на другому кінці шляху. Позаду них, на початку шляху, сяяло яскраве світло, котре, як мені сказав ангел, було Опівнічним криком. Це світло сяяло вздовж стежки й було світлом для їхніх ніг, щоб вони не спотикалися.

Поки погляди людей були зосереджені на Ісусі, Який ішов якраз перед ними, ведучи їх до міста, вони були в безпеці. Однак незабаром деякі втомилися і сказали, що до міста ще так далеко, а вони очікували увійти до нього скоріше. Тоді Ісус підбадьорив їх, підносячи Свою славну правицю, і від Його руки виходило світло, яке колихалося над групою адвентистів, а вони вигукнули: «Алілуя!» Інші ж поспішно зрікалися світла, яке було позаду, стверджуючи, що це не Бог провадив їх. Світло позаду них згасло, залишивши їхні ноги в повній темряві, а вони, спотикаючись і випустивши з поля зору ціль та Ісуса, падали зі стежки донизу в темний грішний світ. Незабаром ми почули голос Бога, подібний до шуму великої води, який оголосив нам день і годину Приходу Ісуса. Живі святі, числом 144 тисячі, розпізнали і зрозуміли голос, тоді як нечестиві подумали, що це звуки грому й землетрусу. Коли Бог назвав час, Він вилив на нас Святого Духа, і наші обличчя почали сяяти й світитися від слави Бога, як і лице Мойсея, коли він сходив з гори Сінай.

Усі 144 тисячі були відмічені печаттю та перебували в повній єдності. На їхніх чолах було написано: «Бог», «Новий Єрусалим», а також була славна зірка з новим Ім'ям Ісуса. Наш щасливий святий стан викликав лють нечестивих, вони розлючено кидалися на нас, щоб накласти на нас руки й кинути до в'язниці. Коли ж ми простягали руки в Ім'я Господа, вони безпомічно падали на землю. Тоді це зборище сатани [ті, хто обрав слідувати за сатаною] зрозуміло, що Бог полюбив нас — тих, котрі обмивали ноги одні одним й вітали братів святим поцілунком, — і вони поклонилися біля наших ніг.

Згодом ми звернули свої погляди на схід, де з'явилася маленька темна хмара, завбільшки з половину людської долоні, про яку всі ми знали, що це ознака Сина Людського. Усі ми в урочистому мовчанні дивилися на ту хмару, яка продовжувала наблизатися, роблячись яскравішою й дедалі більше наповнюючись славою, аж поки не стала великою білою хмарою. Здавалося, що нижня її частина палає вогнем, а вгорі над нею була веселка. Навколо хмари були десятки тисяч

ангелів, котрі співали найпрекраснішу пісню, а на ній сидів Син Людський. Його біле хвилясте волосся спадало на плечі; а на голові було багато вінців. Його ноги були подібні до вогню. У правиці Він тримав гострий серп, а в лівиці — срібну сурму. Очі Ісуса були як полум'я вогню, що пронизував Божих дітей. Тоді всі обличчя зблідли, а ті, кого Бог відкинув, почорніли. Усі ми вигукнули: «Хто ж зможе встояти? Чи моє вбрання незаплямоване?» Ангели припинили спів, і деякий час була страшна тиша. Тоді Ісус промовив: «Ті, чий руки й серця чисті, зможуть устояти. Достатньо для вас Моєї благодаті». Від цих слів наші обличчя засяяли й радість наповнила кожне серце. Ангели продовжили спів, узявши на тон вище, а хмара ще більше наблизилася до Землі.

Коли Ісус спустився на оповитій полум'ям вогню хмарі, залунала Його сурма. Він подивився на могили послушлих святих і, звівши Свій погляд та піднявши руки до неба, вигукнув: «Пробудіться! Пробудіться! Пробудіться ви, що спите в поросі, та підійміться». І стався великий землетрус. Могили відкрилися, а з них вийшли мертві, зодягнені в безсмертя. 144 тисячі вигукнули: «Алілуя!», упізнавши своїх друзів, з якими їх розлучила смерть. Тієї ж миті ми змінилися й разом з ними були підняті на зустріч з Господом у повітрі.

Усі ми зійшли на хмару й на ній підіймалися до скляного моря сім днів, де Ісус приніс вінці й поклав їх Своєю правицею на наші голови. Він дав нам золоті арфи й пальмові гілки перемоги. Тут, на скляному морі, стояли 144 тисячі, розташувавшись чотирикутником. Вінці одних були дуже яскраві, інших — менш яскраві. Одні вінці, здавалося, були важкими від зірок, тоді як інші мали їх декілька. Але всі були цілком задоволені своїми вінцями. Усі вони від плечей до ніг були одягнуті в славний білий одяг. Коли ми прямували до воріт міста по скляному морю, нас оточували ангели. Ісус підняв Свою могутню славну правицю, узявся за ворота з перлин, відчинив їх, повернувши на їхніх осяйних петлях, і сказав нам: «Ви обмили свій одяг у Моїй крові, твердо стояли за Мою правду, увійдіть!» Ми всі ввійшли та відчули, що мали повне право бути в місті.

Там ми побачили дерево життя і Божий престол. Від нього витікала річка чистої води, по обидва боки якої росло дерево життя. Стовбур дерева, який був із чистого прозорого золота, стояв як на одному березі річки, так і на другому. Спочатку я подумала, що бачу два дерева. Я придивилася знову й побачила, що ці два стовбури у верхівці дерева з'єднувалися в один. Отже, дерево життя було по обидва боки річки життя. Його гілки схилялися до землі в тому місці, де ми стояли, його плоди були чудові, ніби золото, змішане зі сріблом.

Усі ми прийшли під дерево й сіли, щоб розглядати це славне місце. Коли брати Фітч і Стокмен, котрі проповідували Євангеліє Царства і котрих Бог упокоїв у могилі, щоб спасти їх, підійшли до нас, то запитали, що ми пережили тоді, коли вони спали. Ми намагалися пригадати свої найтяжчі випробування, однак тепер вони здавалися такими мізерними порівняно з вічною славою, яка значно переважала їх, що ми не могли про це говорити, а лише всі разом вигукнули: «Алілуя! Неба доволі легко досягти!» Ми торкнулися наших славних арф так, що небесні склепіння задзвеніли.

На чолі з Ісусом ми спустилися з міста на цю Землю, на велику й високу гору, яка не змогла витримати Ісуса та розділилася навпіл, утворивши велику рівнину. Ми подивилися вгору й побачили величне місто з дванадцятьма підвалинами й дванадцятьма воротами, по три з кожного боку, а біля кожних воріт — ангел. Ми всі вигукували: «Місто! Величне місто! Зійшло донизу, воно зійшло з Неба від Бога!» Воно зійшло й опустилося на те місце, де ми стояли. Ми почали розглядати це прекрасне місто ззовні. Я побачила там чудові будинки, які були неначе срібні, їх підтримували чотири стовпи, укриті коштовними перлами, найпрекраснішими на вигляд. У цих будинках мали жити святі. У кожному з них була золота полиця. Я бачила, як багато святих заходило в будинки, вони знімали свої осяйні вінці й клали їх на полиці, а потім виходили на поле біля дому, щоб попрацювати на землі; проте не так, як ми працюємо на землі зараз, — ні, ні. Чудове світло сяяло над їхніми головами, а вони постійно висловлювали хвалу Богові.

Я бачила інше поле, з різноманітними квітами, і, зриваючи їх, я вигукувала: «Вони ніколи не зів'януть!» Далі побачила поле з високою травою, надзвичайно гарною на вигляд; вона була свіжо-зеленою й відблискувала золотом і сріблом, коли гордовито колихалася на славу Царя Ісуса. Потім ми ступили на поле, де були різні види тварин — лев, ягня, леопард, вовк — усі перебували в повній єдності. Ми пройшли поміж них, а вони мирно прямували за нами. Далі ми зайшли до лісу, але не до одного з тих темних лісів, які є зараз, ні, ні; він був світлий і чудовий; гілки дерев погойдувалися вперед і назад, і всі ми вигукнули: «Ми безпечно перебуватимемо в пустинному місці й спатимемо в лісах!» Ми пройшли через ліси, оскільки прямували до гори Сіон.

Дорогою ми зустріли групу людей, котрі також роздивлялися красу цього місця. Я помітила, що на їхньому одязі була червона кайма, їхні вінці сяяли, одяг був білосніжний. Коли ми їх привітали, я запитала Ісуса, хто вони. Він відповів, що ці люди були мучениками, убитими за Нього. З ними перебувало безліч дітей, одяг яких теж мав червону кайму. Гора Сіон височіла просто перед нами, а на горі стояв чудовий храм. Навколо нього було сім інших гір, укритих трояндами й ліліями. Я бачила, як діти підіймалися вгору, а якщо хотіли, користувалися своїми маленькими крильцями та злітали на вершини гір, збираючи квіти, котрі ніколи не в'янули. Місцевість біля храму прикрашало розмаїття дерев: самшит і мирт, сосна, ялина, смоківниця, гранат. Гілки смоківниць схилялися донизу під вагою своїх плодів. Усе це робило місце надзвичайно чудовим. Коли ми були готові увійти до святого храму, Ісус підніс Свій милий голос, промовивши: «Тільки 144 тисячі увійдуть сюди». І ми вигукнули: «Алілуя!»

Цей храм підтримували сім колон з осяйного золота, прикрашені прекрасними перлинами. Я не можу описати ті чудові речі, які там побачила. О, якби я тільки вміла говорити ханаанською мовою, можливо, тоді змогла б хоч трохи розповісти про славу кращого світу. Я бачила там кам'яні таблиці, на яких золотом вигравірувані імена 144 тисяч.

Подивившись на славу храму, ми вийшли назовні, тоді Ісус покинув нас і пішов до міста. Незабаром ми знову почули Його ніжний голос: «Прийди, Мій народ, ви прийшли від великої скорботи й виконали Мою волю. Ви страждали за Мене, прийдіть на вечерю. Я підпережуся й служитиму вам. Вигукнувши: «Алілуя! Слава!», ми увійшли до міста. Я побачила стіл із чистого срібла, завдовжки в кілька кілометрів. Проте ми могли повністю охопити його поглядом. Я бачила плоди дерева життя, манну, мигдаль, інжир, гранати, виноград та багато інших видів фруктів. Я попросила Ісуса дозволити мені їсти ці плоди. Він промовив: «Не тепер. Ті, хто скуштує плоди цього краю, не повернуться на землю. Але зовсім скоро, якщо залишишся вірною, їстимеш плоди дерева життя й питимеш воду життя». І додав: «Ти маєш повернутися знову на землю й передати іншим те, що Я тобі відкрив». І ось ангел обережно поніс мене назад у цей темний світ. Часом мені здається, що я більше не маю сил перебувати тут; усе земне здається таким похмурим. Мені тут дуже самотньо, бо я бачила кращий край. О, якби в мене були крила, як у голуба, щоб полетіти й там знайти спокій.

(Ранні твори. С. 14-20).

Останній час

Ми живемо в останній час. Ознаки часу швидко здійснюються і свідчать про те, що скоро прийде Христос. Дні, у які ми живемо, урочисті й важливі. Дух Божий поступово, але неминуче залишає Землю. Біди й суди вже спостигають тих, хто зневажає Божу благодать. Лиха на землі й на морі, нестабільний стан суспільства, жахи війни — погані провісники. Вони передрікають наближення подій надзвичайної важливості.

Сили зла об'єднуються й укріплюються. Вони зміцнюються для останньої великої кризи. У нашому світі найближчим часом стануться великі зміни, і останні події відбуватимуться надзвичайно швидко.

Стан світу показує, що скоро для нас настануть тривожні часи. Щоденні газети наповнені повідомленнями про страшний конфлікт у найближчому майбутньому. Зухвалі пограбування — часте явище. Страйки повсюдні.

Грабежі й убивства трапляються на кожному кроці. Одержимі нечистими духами люди забирають життя чоловіків, жінок, маленьких дітей. Люди осліплені пороками, переважають усі види зла. Ворог досяг великих успіхів у викривленні правосуддя й наповнив серця людей прагненням до низької наживи. «І правосуддя назад відступилося, а справедливість здалека стоїть, бо на майдані спіткнулася істина, правда ж не може прийти» (Ісаї 59:14). У великих містах багато людей живе в злиднях та бідності, майже позбавлені їжі, притулку й одягу, хоч у тих самих містах живуть ті, хто має більше, ніж може забачати серце, хто живе розкішно, витрачаючи свої гроші на багаті мебльовані будинки, на особисті прикраси або, ще гірше, на задоволення чуттєвих бажань — на алкогольні напої, тютюн та інші речі, які руйнують сили мозку, роблять його невірноваженим та псують душу. Зойки зголодованого людства підіймаються до Бога, тоді як ціною пригноблення й здирства люди накопичують величезні статки.

У нічному видінні мені були показані будівлі, які поверх за поверхом підіймалися до небес. Ці доми мали гарантію на вогнетривкість і були збудовані, аби прославити власників та будівельників. Дедалі вище підіймалися ці будівлі, і в них використовували найдорожчий матеріал. Власники цих будинків не запитували себе: «Як ми можемо найкраще прославляти Бога?» У їхніх думках не було місця для Господа.

Коли ці високі будівлі були завершені, власники гордовито раділи, що мали гроші для використання заради власного задоволення на заздрість ближнім. Значна частина грошей, яку вони інвестували, була отримана шляхом здирства і пригноблення бідних. Вони забули, що на Небесах ведуть облік кожної ділової операції; кожна несправедлива угода, кожен шахрайський акт записаний там. Настає час, коли люди у своєму шахрайстві й зухвалості дійдуть до певної межі, яку Господь не дозволить їм переступити, і вони дізнаються, що терпеливість Ягве має свій кінець.

Наступна сцена, яка постала переді мною, була сценою тривоги, спричиненої пожежею. Люди дивилися на високі й

нібито вогнетривкі будівлі їм казали: «Вони абсолютно безпечні». Однак ці будівлі були знищені, неначе зроблені зі смоли. Пожежні нічого не могли вдіяти, щоб зупинити знищення. Вони не могли використати пожежні машини.

Мені було пояснено: якщо в серці гордої, амбітної людини не буде зміни, то коли настане час Господа, люди виявлять, що рука, яка була сильною спасти, буде сильною знищити. Жодна земна сила не зможе зупинити Божу руку. Жоден матеріал не зможе бути використаний для спорудження будівель, які захищатимуть їх від руйнації, коли настане Богом призначений час відплати людям за їхні неповагу до Його Закону, егоїзм і честолюбство.

Навіть серед освічених людей та державних діячів небагато осіб розуміють причини, що лежать в основі сучасного стану суспільства. Ті, хто тримає кермо влади, не здатні розв'язати проблему аморальності, бідності, злиденності, дедалі більшої злочинності. Вони марно борються за те, щоб поставити бізнесові операції на більш безпечну основу. Якби люди більше прислухалися до вчення Божого Слова, вони знайшли б розв'язання проблем, які їх бентежать.

Священне Писання змальовує стан світу саме перед Другим приходом Христа. Про людей, котрі грабежом і здирством накопичують великі багатства, написано: «Ви назбирали скарбів на останні дні. Ось затримана вами платня робітників, які жали на ваших нивах, вже волає, і зойки женців досягли вух Господа Саваота! Ви розкошували на землі й насолоджувалися, наситили свої серця, немов на заколення. Ви засудили й убили Праведника; Він вам не чинив опору» (Якова 5:3-6).

Але хто читає попередження, дані через ознаки часу, котрі швидко виконуються? Яке враження вони справляють на людей світу? Які зміни відбуваються в їхньому баченні? Не більші за зміни в жителях допотопного світу. Занурившись у світські справи й задоволення, ніхто із жителів допотопного світу «не знав, аж ось прийшов потоп і забрав усіх» (Матв. 24:39). Вони отримали послане Небом застереження, однак відмовлялися слухатися. І сьогодні, зовсім не рахуючись із попередженнями Божого голосу, світ поспішає до вічної загибелі.

Світ збуджений духом війни. Пророцтво 11-го розділу книги Даниїла майже досягло свого повного виконання. Незабаром стануться лиха, про які говориться в пророцтвах.

«Ось Господь нищить землю й спустошить її, й обертає поверхню її, а мешканців її розпорошує... бо переступили закони, постанову порушили, зламали вони заповіта відвічного... Тому землю прокляття поїло, й одержали кару мешканці її... спинилися радіщі бубнів, галас веселунів перестав, затихла потіха від гусел!» (Ісаї 24:1-8).

«Горе дневі тому! Бо близький день Господній, і прийде він від Всемогутнього, мов те спустошення!» (Йоїла 1:15).

«Дивлюся на землю, аж ось порожнеча та пуста, і на небо — й нема його світла! Дивлюся на гори, аж ось вони трусяться, і всі згір'я хитаються! Дивлюся, аж ось вже немає людини, і порозліталось все птаство небесне. Дивлюся, аж ось край родючий пустинею став, а міста його знищені...» (Єрем. 4:23-26).

«Ой горе, бо це день великий, — немає такого, як він! А це час недолі для Якова, та з нього він буде врятований!» (Єрем. 30:7).

Не всі в цьому світі приєдналися до Божого ворога. Не всі виявилися невірними. Ще залишилися вірні Богові, бо Іван пише: «Тут терпіння святих, які бережуть Божі заповіді та віру Ісуса!» (Об'явл. 14:12). Незабаром розпочнеться запеклий бій між тими, хто служить Богові, і тими, хто не служить Йому. Незабаром усе, що може бути захитане, буде захитане, щоб залишилося непохитне*.

Сатана — старанний дослідник Біблії. Він знає, що його час короткий, тому намагається на кожному кроці протидіяти справі Господа на Землі. Важко уявити собі переживання Божого народу, який житиме на Землі, коли зіллються разом небесна слава і повтор гонінь минулого. Божі діти ходитимуть у світлі, яке виходитиме від престолу Божого. Завдяки ангелам буде встановлений постійний зв'язок між Небом і Землею. А сатана, оточений злими ангелами, видаватиме

*Алюзія на текст Євр. 12:26, 27 (прим. редактора).

себе за Бога й чинитиме різноманітні чудеса, щоб звести, якщо вдасться, навіть і вибраних. Однак народ Божий не шукатиме собі безпеки в здійсненні чудес, бо сатана підроблятиме чудеса. Випробуваний і перевірений Божий народ знайде свою силу в ознаці, про яку йдеться у Вих. 31:12-18. Вони повинні стояти на живому слові: «Так написано». Це єдина основа, на котрій можуть стояти безпечно. А хто порушив свій завіт з Богом, того дня залишиться без Бога й надії.

Люди, котрі поклоняються Богові, особливим чином відзначатимуться своїм ставленням до четвертої заповіді, оскільки вона є ознакою Божої творчої сили та свідченням того, що Він вимагає від людини пошани й благоговіння. Безбожники вирізнятимуться своїми зусиллями, спрямованими на те, щоб скинути пам'ятник Творця і звеличити постанову Риму. Унаслідок цього конфлікту весь християнський світ розділиться на два великі класи — ті, хто дотримується Божих Заповідей та віри Ісуса, і ті, хто поклоняється звірові та його образу й отримує його знак. Хоч церква й держава об'єднують свої сили, аби примусити всіх — малих і великих, багатих і бідних, вільних і рабів — прийняти знак звіра, народ Божий не прийме його (див. Об'явл. 13:16). Пророк Патмоса бачить, як ті, що «перемогли звіра, та його образ, його знак і число його імені», «стояли на скляному морі, тримаючи Божі гусла. Вони співали пісню Мойсея... та Агнця» (Об'явл. 15:2, 3).

Божий народ очікують страшні випробування. Дух війни хвилює народи від одного кінця землі до другого. Однак у прийдешній час утиску, якого не було від існування люду, Божий народ стоятиме непохитно. Сатана і його військо не можуть знищити їх, бо ангели Божі, велетні сильні, захищатимуть їх.

(Свідчення для Церкви. Т. 9. С. 11-17).

Приготуйтеся до зустрічі з Господом

Я бачила, що ми не повинні відкладати Прихід Господа. Ангел сказав: «Готуйтеся, готуйтеся до подій, які скоро грядуть на Землю. Нехай ваші діла відповідають вашій вірі». Я бачила, що всі думки мають бути зосереджені на Богові й наш вплив повинен свідчити про Бога та Його істину. Ми не можемо прославити Господа, якщо безтурботні й байдужі. Ми не можемо прославити Його, якщо впадаємо в тугу. Нам необхідно серйозно трудитися для спасіння власної душі та спасати інших. До цього слід поставитися з усією серйозністю, а все інше сприймати як другорядне.

Я бачила красу Небес. Я чула, з яким захопленням співають ангели, віддаючи Ісусові хвалу, честь і славу. Тоді я змогла дещо зрозуміти про чудову любов Сина Божого. Він

залишив усю славу й честь, яку мав на Небі, і був настільки зацікавлений у нашому спасінні, що терпляче й покірно зносив усі приниження і зневагу, які людина могла виявити до Нього. А Він був ранений, мучений, гноблений і розп'ятий на хресті Голгофи. Господь зазнав найбільш болісної смерті, аби спасти нас від смерті, щоб ми могли бути омиті Його кров'ю, жити з Ним в оселях, які Він готує для нас, та насолоджуватися світлом і славою Небес, чути спів ангелів і співати з ними.

Я бачила, що все Небо зацікавлене в нашому спасінні; тож хіба ми можемо бути байдужими? Хіба можемо бути недбалими, ніби це дріб'язкова справа — будемо ми спасенні чи ні? Чи знехтуємо ми Жертвою, принесеною за нас? Декотрі чинять саме так. Вони злегковажили запропонованою милістю й викликали Боже несхвалення. Духа Божого не завжди будуть засмучувати. Він відійде, якщо Його продовжуватимуть засмучувати. Якщо після всього, що Бог здійснив для спасіння людей, вони у своєму житті виявлять таку зневагу до запропонованої Ісусом милості, смерть стане їхньою долею; і вона обійдеться дорогою ціною. Це буде жахлива смерть, бо цим людям доведеться пережити таку ж агонію, яку пережив на хресті Христос, аби придбати для них викуплення, від якого вони відмовилися. Тоді вони зрозуміють, що втратили — вічне життя й безсмертну спадщину. Велика Жертва, принесена задля спасіння душ, свідчить про їхню цінність. І якщо дорогоцінна душа втрачена, вона втрачена назавжди.

Я бачила ангела, що стояв з вагою в руках, зважуючи думки й інтерес народу Божого, особливо молодих людей. На одній чаші ваги були думки й інтереси небесного характеру, а на другій — земного. На цю шальку були кинуті читання художньої літератури, думки про одяг, зовнішній вигляд, марнославство, гордість і т. ін. О, який серйозний момент! Божі ангели стоять з вагами, зважуючи думки так званих Його дітей, котрі стверджують, що є мертвими для світу й живими для Бога. І ось шалька, наповнена земними думками, марнославством та гордістю, швидко опускається

донизу, незважаючи на те, що тягар за тягарем скочуються з ваги. Шалька, на якій були думки й інтереси небесного характеру, піднімалася так само стрімко, як попередня опускалася. О, якою легкою вона була! Я можу розповідати про це так, як бачила, проте ніколи не зможу передати тієї урочистості, гостроти вражень, коли побачила ангела з вагою, котрий зважував думки й інтереси народу Божого. Ангел сказав: «Чи може такий бути на Небі? Ні, ні, ніколи. Скажи їм, що надія, яку вони зараз мають, — даремна. Якщо вони без зволікань не розкаються і не отримають спасіння, то повинні будуть загинути».

Вигляд благочестя нікого не спасе. Усі повинні мати глибокий живий досвід. Тільки це спасе їх у час неволі. Тоді їхня справа буде випробувана, щоб виявити, якою вона є. Якщо це було золото, срібло, дорогоцінні камені, то вони будуть захищені в таємному укритті Господа. А якщо їхня справа виявиться деревом, сіном або соломою, то ніщо не зможе захистити їх від лютості гніву Єгови.

Я бачила, що багато людей самі себе міряють по собі* та порівнюють своє життя із життям інших. Цього робити не варто. Для нас не має бути жодного іншого прикладу, крім Христа. Він — наш вірний Взірець, і кожен повинен прагнути наслідувати Його. Ми — співпрацівники або з Христом, або з ворогом. Ми або збираємо з Христом, або розкидаємо. Ми — або рішучі справжні християни, або ніщо. Христос каже: «О, якби був ти або холодним, або гарячим! А що ти ледь теплий, — ні гарячий, ні холодний, — то Я змушений викинути тебе з Моїх уст».

Я бачила, що дехто навряд чи знає, що таке самозречення або жертва, чи що означає страждати заради правди. Однак ніхто не ввійде на Небо, не приносячи жертви, необхідно плекати дух самозречення й жертви. Декотрі не принесли себе та свої тіла Богові в жертву на Його вівтар. Вони потурають своєму запальному, неврівноваженому характеру, задовольняють свої бажання, дбають про власні

*Алюзія на текст 2 Кор. 10:12 (прим. редактора).

інтереси, незалежно від справи Бога. Ті, хто бажає принести жертву задля вічного життя, матимуть його; і воно буде варте страждань, варте розп'яття свого «я» та принесення в жертву кожного ідола. Неперевершена вічна слава переважає все, затьмарює всі земні задоволення.

(Свідчення для Церкви. Т. 1. С. 123-126).

Єднання з Христом і братерська любов

Об'єднані з Христом у Бозі

Божий намір полягає в тому, щоб Його діти злилися воедино. Хіба вони не сподіваються жити разом на одному Небі? Хіба Христос розділився Сам у Собі? Хіба Він дасть Своему народові успіх, перш ніж вони виметуть мотлох гріховної підозрілості й незгоди, перш ніж об'єднані однією метою працівники присвятять серця, розум і сили справі, настільки святій в очах Божих? Єдність приносить силу, роз'єднання — слабкість. Об'єднавшись одне з одним, працюючи спільно і злагоджено заради спасіння людей, ми справді станемо «Божими співпрацівниками». Ті, хто відмовляється працювати узгоджено, вельми безчестять Бога.

Ворог душ радіє, бачачи, як вони діють у супереч одне одному. Таким потрібно плекати в собі братолюбство й сердечну доброту. Якби вони відхилили завісу, що приховує майбутнє, і побачили результат свого розділення, то неодмінно покаялися б.
(Свідчення для Церкви. Т. 8. С. 240).

Єдність у Христі й одне з одним — наша єдина безпека

Світ із задоволенням дивиться на роз'єднаність серед християн. Безбожництво цілком задоволене. Бог вимагає зміни у Своєму народі. Єдність із Христом та одне з одним — наша єдина безпека в ці останні часи. Не дамо ж сатані можливості вказувати на членів нашої Церкви й казати: «Дивіться, як ненавидять одне одного ці люди, котрі стоять під прапором Христа. Нам нічого їх боятися, поки вони витрачають більше сил на боротьбу одне з одним, аніж на бій з моїм військом».

Після злиття Святого Духа учні вийшли проповідувати воскреслого Спасителя, з єдиним бажанням спасати душі. Вони раділи солодкому єднанню зі святими. Вони були ніжні, вдумливі, самовіддані, готові на будь-яку жертву заради істини. У своєму щоденному спілкуванні один з одним учні являли любов, заповідану їм Христом. Безкорисливими словами та справами вони намагалися запалити цю любов у серцях інших людей.

Віруючі завжди мали плекати любов, яка наповнювала серця апостолів після злиття на них Святого Духа. Вони повинні були йти вперед, охоче підкоряючись новій заповіді: «Як Я полюбив вас, щоб і ви любили так один одного» (Івана 13:34). Їм необхідно було настільки тісно об'єднатися з Христом, щоб стати здатними виконувати Його вимоги. Вони мали звеличити силу Спасителя, Котрий міг виправдати їх Своєю праведністю.

Проте перші християни почали вишукувати вади одне в одному. Зосереджуючись на помилках, даючи місце недобрій

критиці, вони випустили з уваги Спасителя і велику любов, яку Ісус явив грішникам. Вони стали суворішими в дотриманні зовнішніх обрядів, розбірливішими в теорії віри, більш строгими у своїй критиці. У своєму завзятті засудити інших перші християни забували про власні помилки, забули викладений Христом урок братолюбства. А найсумніше — вони не усвідомлювали свою втрату; не розуміли, що щастя й радість зникли з їхнього життя і скоро вони ходитимуть у темряві, закривши свої серця для Божої любові.

Апостол Іван усвідомлював, що в Церкві згасає братолюбство, тому зупинявся саме на цій темі. До дня своєї смерті він переконував віруючих постійно виявляти любов одне до одного. Його листи до церков наповнені цією думкою. «Улюблені, любімо одне одного, — пише апостол, — бо любов є від Бога... Бог послав Свого Єдинородного Сина у світ, щоб ми через Нього жили... Улюблені, коли Бог нас так полюбив, то й ми повинні любити одне одного!» (1 Івана 4:7-11).

Сьогодні в Божій Церкві вкрай бракує братолюбства. Багато хто заявляє про свою любов до Спасителя, забуваючи любити тих, хто об'єднаний з ними в християнській родині. Ми всі маємо одну й ту саму віру, ми члени однієї сім'ї, діти одного Небесного Отця, плекаємо одну блаженну надію на безсмертя. Якими ж тісними й ніжними повинні бути узи, що зв'язують нас воєдино! Люди зі світу спостерігають за нами, бажаючи бачити, чи справляє наша віра освячувальний вплив на наші серця. Вони швидко розпізнають кожну ваду в нашому житті, кожну непослідовність наших дій. Тож не будемо давати їм приводу паплюжити нашу віру.

(Свідчення для Церкви. Т. 8. С. 240-242).

Гармонія і єдність — наше найсильніше свідчення

Найбільше нам загрожує аж ніяк не протидія світу; найстрашніше лихо нам несе та найсильніше стримує прогрес Божої справи зло, виплекане в серцях людей, котрі назива-

ють себе віруючими. Немає надійнішого способу ослабити нашу духовність, ніж залишатися заздрісними, недовірливими одне до одного, сповненими причіпок та гріховних підозр. «Це не та мудрість, що сходить згори, а земна, душевна, бісівська. Бо де заздрість та чвари, там безладдя і всяке лихе діло. А та мудрість, що згори, насамперед чиста, потім мирна, лагідна, покірна, повна милосердя і добрих плодів, безстороння, нелукава. Адже плід праведності сіється в мирі – і творцями миру» (Якова 3:15-18).

Згода і єдність, що панують серед людей з різними характерами, — найпереконливіший доказ того, що Бог послав Свого Сина у світ спасти грішників. Наша перевага — нести Його свідчення. Однак щоб здійснити це, ми маємо підкоритися Христу. Наші характери повинні формуватися в гармонії з Його характером, наша воля має підкорятися Його волі. Тоді ми працюватимемо разом, не думаючи про жодні суперечності.

Зосередженість на незначних розбіжностях призводить до дій, які руйнують християнське братерство. Не дозволимо ж ворогові отримати в такий спосіб перевагу над нами, натомість зблизимось з Богом й одне з одним. Тоді ми станемо, як дерева праведності, насаджені Господом та зрошувані рікою життя. І якими ж плодоносними ми будемо! Чи не сказав Христос: «У цьому прославлений Мій Отець, щоб ви приносили багатий урожай» (Івана 15:8)?

Коли діти Божі повністю повірять молитві Христа й почнуть утілювати її настанови в повсякденне життя, тоді в наших рядах стане помітна єдність дій. Брат буде пов'язаний з братом золотими узами Христової любові. Тільки Дух Божий здатний створити цю єдність. Той, Хто посвятив Себе, може освятити Своїх учнів*. Об'єднані з Ним, вони з'єднаються одне з одним найсвятішою вірою. Коли ми будемо прагнути до цієї єдності так, як того бажає Бог, вона прийде до нас.

(Свідчення для Церкви. Т. 8. С. 242, 243).

*Алюзія на текст Івана 17:19 (прим. редактора).

Бог не вимагає численних установ, великих будівель і демонстрації напоказ, але Йому потрібні узгоджені дії особливого народу — народу, вибраного Богом, дорогоцінного і єдиного, життя якого захищене з Христом у Бозі. Кожна людина повинна стояти на своєму місці й ділянці, справляючи праведний вплив своїми думками, словами і справами. Коли всі Божі працівники здійснюватимуть це (і не раніше), Його робота стане досконалою та цілісною.

(Свідчення для Церкви. Т. 8. С. 183).

Господу потрібні люди істинної віри й здорового глузду, люди, котрі вміють відрізнити правду від неправди. Кожен має пильнувати, вивчаючи і втілюючи уроки, дані в 17-му розділі Євангелія від Івана, та зберігаючи живу віру в істину для нашого часу. Ми потребуємо самовладання, яке допомогло б нам привести наші звички у відповідність із молитвою Христа.

(Свідчення для Церкви. Т. 8. С. 239).

Серце Спасителя віддане Його послідовникам, котрі виконують Божі наміри в усій їх висоті і глибині. Їм належить бути єдиними в Ньому, навіть якщо вони розсіяні по всьому світу. Однак Бог не зробить їх єдиними в Христі, якщо вони не готові відмовитися від своїх шляхів заради Його шляху.

(Свідчення для Церкви. Т. 8. С. 243).

Співпраця

При створенні установ на нових полях часто необхідно покладати відповідальність на людей, не повністю обізнаних із деталями роботи. Ці люди працюють, перебуваючи в дуже невигідному становищі, і якщо вони та їхні колеги не виявлятимуть безкорисливої зацікавленості щодо Господньої установи, це призведе до такого стану речей, який перешкоджатиме її благополуччю.

Багатьом здається, що галузь, у якій вони працюють, належить виключно до їхньої компетенції і ніхто інший не має права вносити якісь пропозиції. Ці люди можуть бути

незнайомі з найкращими методами ведення роботи, проте коли хто-небудь наважується дати їм пораду, вони ображаються і ще рішучіше дотримуються своєї думки. Щоправда, деякі працівники не бажають допомагати своїм колегам або навчати їх. Інші, котрим бракує досвіду, не хочуть, щоб виявилось їхнє неуцтво. Вони припускаються помилок, які призводять до великих витрат часу й матеріалів, оскільки надто горді, щоб запитати поради.

Причину труднощів неважко встановити. Працівники є незалежними нитками, тоді як їм треба вважати себе нитками, котрі мають переплітатися разом для формування узору.

Усе це засмучує Святого Духа. Бог бажає, щоб ми навчалися одне в одного. Неосвячена незалежність ставить нас у таке становище, коли Він не зможе з нами працювати. Подібна ситуація приносить задоволення сатані...

Кожен працівник буде випробуваний, чи трудиться заради прогресу Господньої установи, чи слугує власним інтересам...

Гордість, зарозумілість — це майже безнадійний і невиліковний гріх. Він перешкоджає всякому зростанню. Якщо людина має негативні риси характеру, але не усвідомлює цього, якщо вона настільки самовпевнена, що не може бачити своєї вади, то як зможе очиститися? «Не здорові потребують лікаря, а хворі» (Матв. 9:12). Як може вдосконалюватися той, хто вважає свої шляхи досконалими?

Справжнім джентльменом може бути тільки щирий від усього серця християнин.

(Свідчення для Церкви. Т. 7. С. 197-200).

Христос — наша Праведність

**«Якщо ж визнаємо свої гріхи,
то Він, вірний і праведний,
щоб простити нам гріхи й очистити нас
від усякої неправедності» (1 Івана 1:9).**

Бог вимагає, щоб ми визнавали наші гріхи й упокорювали перед Ним свої серця; але водночас ми повинні мати впевненість у Ньому як у ніжному Батькові, Котрий не залишить тих, хто довіряється Йому. Багато хто з нас живе тим, що бачить, а не вірою. Ми віримо в те, що бачимо, проте не цінуємо даних нам у Божому Слові дорогі цінних обітниць; і ми не можемо виявити до Бога більшої зневаги, ніж тоді, коли показуємо свою недовіру до Його слів та сумніваємося: чи Господь щирий до нас, чи обманює нас.

Бог не залишає нас через наші гріхи. Ми можемо припуститися помилок, засмучуючи Духа Божого, але коли каємося і з розкаяним серцем приходимо до Нього, Він не проганяє нас. Необхідно усунути перешкоди. Ми плакаємо недобрі почуття, гордість, самодостатність, нетерпіння, нарікання. Усе це розділяє нас із Богом. Нам необхідно визнавати свої гріхи, благодать має звершити глибшу роботу в серці. Немічні й занепалі духом можуть стати сильними мужами Божими та здійснювати благородну працю для Господа. Однак для цього вони повинні керуватися високими стремліннями, у них не має бути егоїстичних мотивів.

Ми повинні навчатися в школі Христа. Ніщо, крім Його праведності, не може дати нам право навіть на одне з благословень завіту благодаті. Ми давно прагнемо й намагаємося одержати ці благословення, але не отримали їх, бо плакаємо думку, ніби можемо здійснити те, що зробить нас гідними цих благословень. Ми ще не відвернули погляду від самих себе та не увірували, що Ісус — живий Спаситель. Ми не повинні вважати, що наші достоїнства й заслуги спасуть нас; благодать Христа — наша єдина надія на спасіння. Господь обіцяє нам через Свого пророка: «Хай безбожний покине дорогу свою, а крутій свої задуми, і хай до Господа звернеться, – і його Він помилує, і до нашого Бога, бо Він пробачає багато!» (Ісаї 55:7). Нам необхідно вірити самій обітниці, а не приймати почуття за віру. Коли абсолютно довіримося Богові, коли повністю покладемося на заслуги Ісуса як Спасителя, Котрий прощає гріх, тоді отримаємо всю допомогу, яку тільки можемо побажати.

Ми дивимося на себе так, ніби маємо силу спасти себе; але Ісус помер за нас, оскільки ми не спроможні зробити це. У Ньому наша надія, наше виправдання, наша праведність. Не можна падати духом, побоюючись, що в нас немає Спасителя або Він не має милостивих думок щодо нас. У цей самий час Він звершує Свою справу заради нас, закликаючи нас прийти до Нього в нашій безпорадності й бути спасеними. Ми ображаємо Його своїм невір'ям. Вражає, як ми поводи-мося з нашим найкращим Другом, як мало довіряємо Тому,

Хто завжди готовий спасати і Хто дав нам усі можливі свідчення Своєї великої любові!

Брати мої, чи очікуєте ви, що ваші заслуги дадуть вам право на благовоління Боже, вважаючи, що повинні насамперед звільнитися від гріха й лише потім довіритися Його силі спасати? Якщо у вашій душі відбувається саме така боротьба, я боюся, що ви не зможете знайти сили і в решті-решт занепадете духом.

У пустелі, коли Господь дозволив отруйним зміям жалити бунтівних ізраїльтян, Мойсееві була дана вказівка принести мідного змія та закликати всіх ужалених дивитися на нього й жити. Однак багато хто не вбачав допомоги в цьому призначеному Небесами засобі. Усюди були мертві й помираючі, люди знали, що без Божественної допомоги вони приречені. Проте вони продовжували нарікати на свої рани, на свій біль, на неминучу смерть, доки сили не залишали їх і погляд не затьмарювався, тоді як вони могли б отримати миттєве зцілення.

«Як Мойсей підняв змія в пустині, так має бути піднятий Син Людський, щоб кожний, хто вірить у Нього, не загинув, але мав вічне життя» (Івана 3:14, 15). Якщо ви усвідомлюєте власні гріхи, не витрачайте всі свої сили на їхнє оплакування, натомість дивіться на Ісуса — і живіть. Ісус — наш єдиний Спаситель; і хоч мільйони охочих отримати зцілення відкинуть запропоновану Ним милість, жоден з тих, хто надіється на Його заслуги, не буде залишений на загибель. Усвідомивши своє безнадійне становище без Христа, ми не повинні впадати у відчай; нам слід покластися на розп'ятого й воскреслого Спасителя. Бідна, уражена гріхом та зневірена душе, дивися — і живи. Ісус дав Своє Слово; Він спасе всіх, хто прийде до Нього.

Прийдіть до Ісуса й отримаєте спокій і мир. Ви можете одержати благословення вже зараз. Сатана стверджує, що ви безпорадні й не спроможні отримати благословення. Справді, ви безпорадні. Однак звеличте перед ним Ісуса: «У мене є воскреслий Спаситель. Я вірую в Нього і не буду засоромлений. В Ім'я Його я святкую перемогу. Він — моя

праведність, мій вінець радості». Нехай же ніхто не думає, що його випадок безнадійний, бо це не так. Можливо, вас не полишає думка, що ви гріховні й загинете, але саме тому потребуєте Спасителя. Якщо у вас є гріхи, у яких не покаялися, не гайте часу.

Час дорого коштує. «Якщо ж визнаємо свої гріхи, то Він, вірний і праведний, щоб простити нам гріхи й очистити нас від усякої неправедності» (1 Івана 1:9). Голодні і спрагли праведності наситяться, бо так обіцяв Ісус. Дорогоцінний Спаситель! Його обійми розкриті для нас, і Його велике, сповнене любові серце чекає, аби благословити нас.

Деякі, схоже, вважають, що повинні витримати випробування й довести Господу, що вони змінилися, перш ніж зможуть претендувати на Його благословення. Утім, ці дорогі душі можуть звернутися за благословенням уже зараз. Вони повинні отримати Його благодать, Христового Духа, Котрий допоможе їм у немоцях; інакше не зможуть сформулювати християнський характер. Ісусові до вподоби, коли ми приходимо до Нього такими, якими є, — грішними, безпорадними, залежними.

Покаяння, так само як і прощення, — Божий дар через Христа. Під впливом Святого Духа ми усвідомлюємо свою гріховність і відчуваємо потребу в прощенні. Прощення отримують лише розкаяні, але саме благодать Бога веде серце до покаяння. Він знає наші немощі і слабкості та допоможе нам. Деякі з тих, хто приходить до Бога в покаянні й визнанні і навіть вірять, що їхні гріхи прощені, усе-таки не претендують як слід на Божі обітниці. Вони не розуміють, що Ісус — усюдисущий Спаситель, та не готові довірити свої душі Його піклуванню, поклавшись на Нього в завершенні роботи благодаті, яка почалася в їхніх серцях. Вважаючи, що віддали себе Богові, ці люди продовжують значною мірою покладатися на власні сили. Деякі сумлінні душі частково надіються на Бога, а частково — на свої сили. Вони не дивляться на Бога, Котрий збереже їх Своєю силою, а покладаються на власну пильність щодо спокус та на виконання певних обов'язків, щоб бути прийнятими Ним. Подібна віра не

приводить до перемог. Такі люди трудяться безцільно, їхні душі залишаються постійно в рабстві, і вони не знаходять спокою, доки не складуть свій тягар біля ніг Ісуса.

Є потреба в постійній пильності і серйозному, сповненому любові посвяченні, але вони прийдуть природним чином, коли душа зберігається силою Божою через віру. Ми не спроможні зробити нічого, анічогісінько, заради здобуття Божественного благовоління. Ми зовсім не повинні покладатися ані на себе, ані на свої добрі діла; але коли приходимо до Христа як заблудлі грішники, то знаходимо спокій у Його любові. Бог прийме кожного, хто прийде до Нього, повністю поклавшись на заслуги розп'ятого Спасителя. У серці пробуджується любов. Спалаху почуттів може й не бути, але в людини з'явиться постійна спокійна довіра. Будь-який тягар стане легким, бо ярмо Христа легке. Обов'язок стає насолодою, а жертва — приємністю. Шлях, який раніше здавався зануреним у темряву, тепер освітлюють промені Сонця праведності. Ось що означає ходити у світлі, як і Христос у світлі.

(Вибрані вісті. Т. 1. С. 91-95).

Освячене життя

Наш Спаситель претендує на все наше єство; Він вимагає наших перших і найсвятіших помислів, нашої найчистішої і найміцнішої прихильності. Якщо ми воістину учасники Божественної природи, то в наших серцях і з наших уст завжди звучатиме Йому хвала. Наша єдина безпека — повністю підкоритися Йому та постійно зростати в благодаті й пізнанні істини.

(Освячене життя. С. 95).

Освячення, про яке йдеться у Святому Письмі, поширюється на все єство — дух, душу й тіло. У цьому полягає справжня суть істинного освячення. Павло молиться, щоб Солунська церква отримала це велике благословення: «А Сам Бог миру хай повністю освятить вас: нехай ваш дух, душа і тіло бездоганно будуть збережені в цілості до приходу нашого Господа Ісуса Христа» (1 Сол. 5:23).

У релігійному світі існує теорія освячення, яка є фальшивою і небезпечною за своїм впливом. У багатьох випадках ті, хто вважає себе освяченим, насправді далекі від цього стану. Їхнє освячення полягає в розмовах та догоджанні своїй волі.

Вони ігнорують розум і судження та покладаються тільки на почуття, ґрунтуючи свої претензії на освячення на емоціях, які вони колись відчували. Такі особи норовливі й уперті у своїх наполегливих претензіях на святість, вони багатослівні, проте доброго плоду на підтвердження святості не приносять. Ці нібито освячені люди не тільки обманюють власні душі своїми претензіями, але й справляють вплив, який збиває з істинного шляху тих, хто щиро бажає підкоритися Божій волі. Вони раз у раз повторюють: «Мене веде Бог! Мене наставляє Бог! Я живу без гріха!» Багато віруючих, котрим доводилося зіткнутися із цим духом, зустрічалися з чимось темним та загадковим, чого вони не могли збагнути. Однак саме це зовсім не схоже на Христа — єдиного істинного Взірця.

(Освячене життя. С. 7-10).

Освячення — це процес. За словами Петра, воно складається з низки послідовних кроків: «Тому докладіть усі старання, покажіть у вашій вірі чесноту, а в чесноті — пізнання, в пізнанні — стриманість, у стриманості — терпеливість, у терпеливості — побожність, у побожності — братерство, а в братерстві — любов. Бо коли це у вас є та примножується, то не залишить вас без діла, ні без плоду для пізнання Господа нашого Ісуса Христа» (2 Петра 1:5-8). «Тому, брати, усе більше старайтеся утвердити ваше покликання та обрання, тому що роблячи так, ніколи не спіткнетесь. Бо таким чином щедро забезпечиться вам вхід до вічного Царства нашого Господа і Спасителя Ісуса Христа» (2 Петра 1:10, 11).

Це шлях, ідучи яким ми можемо бути впевнені, що ніколи не впадемо. Ті, хто так працює над планом додавання, набуваючи християнські чесноти, мають запевнення, що Бог працюватиме над планом примноження, даруючи їм Свого Духа.

(Освячене життя. С. 94, 95).

Освячення — це справа не однієї хвилини, години чи навіть дня. Це постійне зростання в благодаті. Ми не знаємо, яка боротьба очікуватиме нас наступного дня. Сатана живе й діє, і нам треба щодня ревно кликати до Бога про допомогу та силу, щоб чинити опір йому. Доки сатана панує, нам доведеться приборкувати своє «я», долати перешкоди, і немає кінця цій праці, немає такого рубежу, до якого ми можемо дійти і сказати, що вже повністю всього досягли...

Життя християнина — це постійний рух уперед. Ісус як Плавильник очищає Свій народ; коли в них досконало віддзеркалиться Його образ, вони будуть досконалі, святі й готові до життя на Небесах. Від християнина вимагається велика праця. Нас закликають очистити себе від усякої нечистоти тіла та духу, звершуючи святі справи в Божому страху. Із цього ми бачимо, у чому полягає велика праця. Для християнина є постійна робота. Кожна гілка на батьківській лозі має черпати з неї життя й силу, аби приносити плід.

(Свідчення для Церкви. Т. 1. С. 340).

Нехай ніхто не обманює себе, віруючи, що Бог простить і і благословить їх, тоді як вони зневажають одну з Його вимог. Свідоме вчинення відомого гріха змушує замовкнути викривальний голос Духа та розділяє душу з Богом. Яким би не був спалах релігійного почуття, Ісус не може перебувати в серці, яке нехтує Божественним Законом. Бог ушанує тільки тих, хто шанує Його.

(Освячене життя. С. 92).

Коли Павло писав: «Сам Бог миру хай повністю освятить вас» (1 Сол. 5:23), він не вмовляв своїх братів прагнути до стандарту, якого вони не могли досягнути, і не молився про те, щоб вони отримали благословення, які були не по волі Бога. Апостол знав, що всі, хто буде готовий зустріти Христа в мирі, повинні мати чистий, святий характер (див. 1 Кор. 9:25-27; 6:19, 20).

Справжній християнський принцип не зупиниться перед тим, щоб зважувати наслідки. Він не ставить запитання: а що про мене подумають люди, якщо я вчиню саме так? Або: як це вплине на моє майбутнє, якщо я так вчиню? Найсильніше

прагнення Божих дітей — дізнатися, чого очікує від них Бог, аби своїми діями прославити Його. Господь зробив усе необхідне, щоб серця й життя всіх Його послідовників були під владою Божественної благодаті й стали світильниками, що палають і сяють у світі.

(Освячене життя. С. 69, 39).

Ознаки освячення

Наш Спаситель був світлом для світу, але світ не пізнав Його. Христос постійно звершував діла милосердя, проливаючи світло на шлях усіх; однак Він не закликав людей, з якими спілкувався, споглядати Його безприкладну благодійність, Його самозречення, самопожертву й доброту. У юдеїв таке життя не викликало захоплення. Релігію Христа вони вважали нікчемністю, бо вона не відповідала їхнім критеріям благочестя. Вони вирішили, що Ісус не релігійний за духом або характером, оскільки їхня релігія полягала в показному: у публічних молитвах, у добрих ділах напоказ. Найдорогоцінніший плід освячення — лагідність. Пануючи в душі, ця чеснота своїм впливом перетворює характер. Така людина постійно покладається на Бога та підкоряє свою волю Його волі.

Самозречення, самопожертва, доброта, людяність, любов, терпіння, стійкість, християнська надія — ось щоденні плоди, які приносять люди, воістину з'єднані з Богом. Їхні діла можуть бути невідомі світові, але вони щодня борються зі злом та здобувають дорогоцінні перемоги над спокусою і злом. Урочисті обіцянки можна оновити й виконати силою, отриманою в ревній молитві й постійному пильнуванні. Палкий ентузіаст не помічає боротьби цих мовчазних працівників; але око Того, Хто знає таємниці серця, зауважує й дивиться зі схваленням на всі зусилля, котрих вони докладають у покорі й лагідності. Необхідне випробування часом, щоб виявилось чисте золото любові й віри в характері. Коли Церкву спостигають випробування і труд-

нощі, тоді формуються непохитна ревність і теплі почуття справжніх послідовників Христа.

Кожен, хто опиняється у сфері його [істинно релігійного працівника] впливу, осягає красу й пахощі його християнського життя, тоді як сам він не усвідомлює цього, бо вони перебувають у гармонії з його звичками й нахилами. Він молиться про Божественне світло та любить ходити в цьому світлі. Їжа й пиття такого працівника — творити волю Небесного Отця. Його життя поховане з Христом у Бозі; але він не хвалиться цим і навіть начебто не усвідомлює цього. Бог усміхається таким лагідним, покірним людям, які йдуть слідами Господа. Вони приваблюють до себе ангелів, котрим подобається супроводжувати їх на шляху. Повз них можуть проходити, як повз не гідних уваги, ті, хто претендує на високі досягнення і любить виставляти напоказ свої добрі діла, але небесні ангели схилиються над ними з любов'ю й оточують їх як вогняна стіна.

(Освячене життя. С. 11-15).

Даніїл — приклад освяченого життя

Життя Даніїла — це богонатхненна ілюстрація того, що означає освячений характер. Вона містить урок для всіх, і особливо для молоді. Строге дотримання Божих вимог корисне для здоров'я душі й тіла. Щоб досягти найбільших моральних та інтелектуальних висот, потрібно шукати мудрості й сили в Бога й дотримуватися строгого стримання в усіх життєвих звичках.

(Освячене життя. С. 23).

Чим досконалішою була поведінка Даніїла, тим більше ненависті він викликав у своїх ворогів. Вони сповнювалися люті, бо нічого не могли знайти в його характері або виконанні обов'язків, на підставі чого можна було б оскаржити його. «Тоді ці люди сказали: “Ми не знайдемо на цього Даніїла жодної причини, якщо не знайдемо проти нього в законі його Бога”» (Дан. 6:6).

Який урок викладений тут для всіх християн! Гострі очі заздрості спостерігали за Даниїлом день у день; їхні погляди ставали пильнішими від ненависті; і все-таки жодне слово, жодний учинок у його житті вони не могли представити як хибний. І водночас він не претендував на освячення, натомість робив те, що було значно краще, — жив життям вірності й посвячення.

Цар видає указ. Даниїлові відомий задум ворогів погубити його. Проте він ні на йоту не змінює своєї поведінки. Пророк спокійно виконує звичні обов'язки, а в годину молитви йде до своєї кімнати, вікна якої відчинені в напрямку Єрусалима, та підносить свої прохання до Небесного Бога. Своїми діями він безстрашно заявляє: жодна земна сила не має права ставати між ним та його Богом і наказувати йому, кому він має молитися. Шляхетна, принципова людина! Він перед світом є гідним прикладом християнської відваги й вірності. Даниїл звертається до Бога всім серцем, хоч знає, що кара за його відданість — смерть.

«Тоді цар звелів, і привели Даниїла, та й кинули до лев'ячої ями. Цар заговорив і сказав Даниїлові: “Твій Бог, що ти Йому служиш, Він завжди врятує тебе!”» (Дан. 6:17).

Рано-вранці монарх поспішив до лев'ячої ями й покликав: «Даниїле, рабе Бога Живого, чи твій Бог, Якому ти завжди служиш, міг урятувати тебе від левів?» (вірш 21). У відповідь почувся голос пророка: «Царю, навіки живи! Мій Бог послав Свого Ангела, і позамикав пащі левів, і вони не пошкодили мені, бо перед Ним знайдено було мене невинним, а також перед тобою, царю, я не зробив шкоди» (Дан. 6:22, 23). «Тоді цар сильно зрадів, і сказав вивести Даниїла з ями. І Даниїл був виведений з ями, і жодної шкоди не знайдено на ньому, бо він вірував у Бога свого» (в. 24). Так був урятований Божий слуга. А пастка, яку вороги приготували для його знищення, виявилася їхньою власною загибеллю. За наказом царя їх кинули до лев'ячої ями, і тієї ж миті дикі звірі поглинули їх.

Ближче до кінця сімдесятирічного терміну полону Даниїл дедалі більше роздумував над пророцтвами Єремії.

Даніїл не проголошує власної вірності перед Господом. Він не говорить про свою чистоту і святість; навпаки, цей поважний пророк смиренно ототожнює себе зі справді гріховним Ізраїлем. Мудрість, якою наділив його Бог, була настільки вищою за мудрість великих світу цього, наскільки світло сонця, що сяє опівдні в небесах, яскравіше за світло найменшої зірки. Однак поміркуйте над молитвою з уст цієї людини, так високо вшанованої благоволінням Небес. Із глибокою покорою, сльозами і скрушеним серцем він благає за себе та свій народ. Він розкриває душу перед Богом, визнаючи власну негідність й усвідомлюючи велич і могутність Господа.

Не встиг Даніїл промовити свою молитву, як ангел Гавриїл вирушив з небесних дворів, щоб повідомити пророкові, що його прохання почуті й на них дано відповідь. Цьому могутньому ангелу було доручено наділити його знанням і розумінням — відкрити таємниці прийдешніх століть. Отже, Даніїл, палко бажаючи пізнати й зрозуміти істину, був удостоєний спілкування з посланим Небесами вісником.

У відповідь на свою молитву Даніїл отримав не тільки світло й істину, яких він та його народ найбільше потребували, а й картину великих подій майбутнього аж до Приходу Викупителя світу. Ті, хто претендує на освячення, проте не має бажання досліджувати Писання або боротися з Богом у молитві за більш чітке розуміння біблійної істини, не знають, що таке справжнє освячення.

Даніїл розмовляв з Богом. Перед ним відкрилося Небо. Однак виявлена йому велика честь стала результатом його смирення й ревного пошуку. Усі, хто від щирого серця вірить Божому Слову, відчуватимуть голод і спрагу до пізнання Його волі. Бог — джерело істини. Він просвічує затьмарений розум, наділяючи людину силою досягти й розуміти відкриті Ним істини.

Великі істини, відкриті Викупителем світу, призначені для тих, хто шукає істину як захований скарб. Даніїл був сильною людиною. Його життя проминало серед чарівних картин язичницького двору, а розум був обтяжений справами

великої імперії. І все ж таки він відвертається від усього цього, щоб упокорювати свою душу перед Богом і шукати пізнання намірів Усевишнього. І у відповідь на його молитву Бог посилає світло для тих, хто житиме в останні дні. З якою ж енергією ми повинні шукати Бога, щоб Він відкрив наш розум для розуміння посланих нам з Небес істин.

Даниїл був відданим слугою Всевишнього. Його довге життя було сповнене благородних діянь у служінні своєму Господу. Чистоту характеру й непохитну вірність цього пророка можна порівняти лише з його покорою серця та покаанням перед Богом. Ми повторюємо: життя Даниїла — це богонатхненна ілюстрація справжнього освячення.

(Освячене життя. С. 43-52).

Бог перевіряє тих, кого цінує

Сам факт нашого покликання переносити випробування доводить, що Господь Ісус бачить у нас щось дуже цінне, що бажає розвивати. Якби Він не бачив у нас нічого, чим ми могли б прославити Його Ім'я, то не витрачав би час на процес нашого очищення. Ми не приділяємо особливої уваги обрізанню ожини. Христос не кидає беззартісні камені у Свою піч. Він піддає перевірці цінну руду.

(Свідчення для Церкви. Т. 7. С. 214).

Людям, котрим Бог намітив відповідальні посади, Він Своєю милістю відкриває їхні приховані вади, щоб вони змогли зазирнути всередину себе, критично досліджувати всі складні емоції й прояви свого серця та виявити, що неправильне; так вони зможуть змінити свої характери й ушляхетнити манери. За Своїм провидінням Господь приводить людей у такі місця, де може перевірити їхні моральні якості й відкрити мотиви їхніх учинків, щоб вони удосконалили позитивні риси та позбулися негативних. Бог хоче, щоб Його слуги ознайомилися з моральним «механізмом» серця. Із цією метою Він часто допускає вогонь страждань, який очищає їхні душі. «І хто витерпить день Його прибуття, і хто

встоїть, коли Він з'явиться? Бо Він, як огонь той у золотаря, і як у пральників луг. І Він сяде топити та чистити срібло, і очистить синів Левія, і їх перечистить, як золото й срібло, і будуть для Господа жертву приносити в правді» (Мал. 3:2, 3).

(Свідчення для Церкви. Т. 4. С. 84).

Бог веде Своїх дітей крок за кроком. Він ставить їх у різні ситуації, щоб виявити, що в їхньому серці. Деякі люди витримують одне випробування, але падають у наступному. З кожним кроком уперед серце зазнає ретельнішої перевірки й випробування. Коли так звані діти Божі бачать, що їхні серця опираються цій неухильній роботі, це має переконати їх, що їм треба щось перемогти, щоб не бути викинутими з уст Господніх.

(Свідчення для Церкви. Т. 1. С. 187).

Щойно ми зрозуміємо свою неспроможність звершувати Божу справу й підкоритися керівництву Його мудрості, Господь зможе працювати разом з нами. Якщо ми звільнимо душу від власного «я», Він задовольнить усі наші потреби.

(Свідчення для Церкви. Т. 7. С. 213).

Поради для охочих отримати запевнення, що вони прийняті Богом

Як дізнатися, що Бог прийняв вас? Вивчайте Його Слово з молитвою, не відкладайте його вбік задля якоїсь іншої книги. Ця Книга переконує в гріху та ясно відкриває шлях спасіння. Вона зображує яскраву славу нагороду, указує вам на Спасителя і навчає, що тільки завдяки Його безмежній милості ви можете розраховувати на спасіння.

Не нехтуйте таємною молитвою, бо вона — душа релігії. Ревно й палко благайте про чистоту душі. Благайте з такою щирістю й невідступністю, як ви робили б задля свого життя, якби йому щось загрожувало. Залишайтеся в присутності Бога доти, доки у вас не з'явиться невимовна жага спасіння та внутрішнє переконання в прощенні гріха.

(Свідчення для Церкви. Т. 1. С. 163).

Ісус не залишив тебе в незнанні щодо випробувань і труднощів, з якими ти стикаєшся. Він усе розповів тобі про них і також сказав, що ти не повинен журитися й засмучуватися, коли прийдуть випробування. Дивися на Ісуса, твого Викупителя, будь бадьорий і радій. Найважче витримувати випробування, які виходять від наших братів і близьких друзів; але навіть їх можна переносити з терпінням. Ісус не спочиває в новій гробниці Йосипа. Він воскрес та вознісся на Небо, щоб там заступатися за нас. Ми маємо Спасителя, Котрий так полюбив нас, що помер за нас, щоб ми завдяки Йому мали надію, силу, мужність і отримали місце з Ним на Його престолі. Він може й готовий допомогти тобі щоразу, коли ти кличеш Його...

Ти відчуваєш, що не спроможний обіймати свою відповідальну посаду? Подякуй Богові за це. Чим глибше усвідомлюєш власну слабкість, тим більше будеш схильний шукати помічника. «Наблизьтеся до Бога, і Він наблизиться до вас» (Якова 4:8). Ісус бажає, щоб ти був радісний і бадьорий. Він хоче, щоб ти працював якнайкраще, використовуючи дані тобі Богом можливості, та покладався на Господа, щоб Він допомагав тобі й піднімав тих, котрі будуть твоїми помічниками в несенні тягарів.

Не дозволяй, щоб погані розмови людей завдавали тобі болю. Хіба не говорили люди недобре і про Ісуса? Ти помиляєшся і, можливо, часом даєш привід для недобрих зауважень, але Ісус ніколи цього не робив. Він був чистим, невинним, непорочним, неопоганим. Не розраховуй на кращу долю в цьому житті, ніж та, яку мав Князь слави. Якщо твої вороги побачать, що можуть заподіяти тобі душевний біль, вони зрадіють, зрадіє й сатана. Дивися на Ісуса і працюй, зосередивши свій погляд на Його славі. Бережи своє серце в любові Божій.

(Свідчення для Церкви. Т. 8. С. 128, 129).

Почуття не є показником освячення

Щасливі почуття або відсутність радості не є доказом того, освячена людина чи ні. Такого поняття, як миттєве освячення, не існує. Істинне освячення — це щоденна праця, яка триває все життя. Люди, котрі щодня борються зі спокусами, долають свої гріховні нахили й шукають святості серця й життя, не вихваляються своєю святістю. Вони голодні і спрагли праведності. Гріх вони вважають украй гріховним.

(Освячене життя. С. 10).

Незважаючи на наші гріхи, Бог не залишає нас. Ми можемо припускатися помилок, засмучуючи Його Духа, але коли каємося і приходимо до Нього з розкаяним серцем, Він не відкидає нас. Є перешкоди, які потрібно усунути. Ми плекаємо недобрі почуття, гордість, самодостатність, нетерпіння, нарікання. Усе це розділяє нас із Богом. Нам необхідно визнати гріхи, благодать має звершити глибоку працю в серці. Немічні й занепалі духом можуть стати сильними мужами Божими, здійснюючи благородну працю для Господа. Однак для цього вони повинні керуватися високими устремліннями, у них не має бути егоїстичних мотивів.

Деякі, схоже, вважають: перш ніж зможуть претендувати на Божі благословення, вони повинні витримати випробування і довести Господу, що змінилися. Проте ці дорогі душі можуть звернутися за благословенням уже зараз. Вони повинні отримати Його благодать, Духа Христового, Котрий допоможе їм позбутися немощів, — інакше не зможуть сформувати християнський характер. Ісус любить, коли ми приходимо до Нього такими, якими є, — гріховними, безпорадними, залежними.

Покаяння, як і прощення, — дар Божий через Христа. Під впливом Святого Духа ми усвідомлюємо свою гріховність і відчуваємо нашу потребу в прощенні. Прощення отримують лише покаятні; але саме благодать Божа приводить серце до покаяння. Він знає наші слабкості й немощі і допоможе нам.

(Вибрані твори. Т. 1. С. 350, 351, 353).

Темрява і розчарування часом насуватимуться на душу й загрожуватимуть поглинути нас, але ми не повинні відкидати нашу віру. Нам необхідно не зводити очей з Ісуса, якими б не були почуття. Ми повинні прагнути вірно виконувати кожен відомий нам обов'язок і тихо спочивати в Божих обітницях.

Часом глибоке відчуття нашої негідності жахатиме душу, однак це не означає, що Бог змінився щодо нас або ми змінилися щодо Бога. Не слід докладати жодних зусиль, аби привести свій розум до певної глибини почуттів. Сьогодні ми можемо і не відчувати миру й радості, які були в нас учора; проте маємо вірою вхопитися за руку Христа, цілковито довірившись Йому в темряві, так само, як і у світлі.

Вірою дивіться на вінці, приготовлені для переможців; слухайте тріумфальну пісню викуплених: «Достойний, достойний заколений Агнець, бо викупив нас Богові!» Поставтеся сприйняти ці сцени як реальність.

Якби ми дозволили нашому розумові більше роздумувати про Христа і про небесний світ, то знайшли б могутній стимул і підтримку в битвах Господніх. Гордощі й любов до світу втратять свою владу над нами, коли ми споглядатимемо велич того кращого світу, який так скоро стане нашою домівкою. Порівняно з красою Христа всі земні принади здаватимуться малозначущими.

Хоч Павло врешті-решт опинився в римській в'язниці ізольований від світла й повітря, позбавлений своєї активної праці для Євангелія та з дня на день очікував смертного вироку, він за таких обставин не піддався сумнівам або смутку. Із цієї похмурої темниці вийшло його передсмертне свідчення, сповнене високої віри й мужності, яке надихало серця святих і мучеників у всі наступні століття. Його слова влучно описують результати того освячення, про яке ми говорили на цих сторінках: «Бо я вже стаю жертвою, і настає час мого відходу. Я звершив добрий подвиг, закінчив свій біг, зберіг віру. А тепер приготовлено мені вінець праведності, який того дня дасть мені Господь, справедливий Суддя; і не тільки мені, а й усім, що полюбили Його прихід» (2 Тим. 4:6-8).

(Освячене життя. С. 89-96).

Бог має для тебе працю

Божа справа на землі не буде закінчена доти, доки чоловіки й жінки, члени Церкви, не візьмуться за неї, об'єднавши свої зусилля із зусиллями служителів і церковних керівників.

(Свідчення для Церкви. Т. 9. С. 117).

Слова: «Ідіть по цілому світі й усьому творінню проповідуйте Євангеліє!» (Марка 16:15) звернені до кожного послідовника Христа. Усі, хто посвячений жити життям Христа, посвячені для справи спасіння своїх ближніх. Вони мають виявляти таку ж спрагу душі щодо спасіння загублених, яку відчував і Він. Не всі можуть займати одне і те саме місце, проте для всіх знайдеться місце і праця. Усі, кому даровані Божі благословення, мають відповісти реальним служінням; кожен дар необхідно використовувати для прогресу Його Царства.

(Свідчення для Церкви. Т. 8. С. 16).

Проповідування — це мала частина тієї праці, яка має бути виконана для спасіння душ. Дух Божий переконує грішників в істині та приводить їх в обійми Церкви. Служителі можуть виконати свою частину, але вони ніколи не здійснять праці, яку повинна звершити Церква. Бог вимагає, щоб Його Церква піклувалася про немовлят у вірі й духовному житті, щоб її члени відвідували їх не заради пліток, а щоб молитися й говорити їм слова, подібні до «золотих яблук на срібнім тарелі».

(Свідчення для Церкви. Т. 4. С. 69).

Бог у наші дні закликає Свою Церкву, як закликав стародавній Ізраїль, бути світлом на землі. Могутнім знаряддям істини — вістками першого, другого і третього ангелів — Він відокремив їх від церков та світу, щоб налагодити священні близькі стосунки зі Своїм народом. Господь зробив їх хоронителями Свого Закону й довірив їм великі пророчі істини для нашого часу. Ці істини, подібно до довірених давньому Ізраїлю святих висловів, є священним надбанням, яке треба передати світові. Три ангели з 14-го розділу Об'явлення символічно зображують народ, котрий приймає світло Божих звісток і йде вперед як Його представник, щоб звіщати застереження по всій землі. Христос каже Своїм послідовникам: «Ви — світло для світу». Голгофський хрест свідчить кожній душі, яка приймає Ісуса: «Дивіться, яку ціну заплачено за душі. Ідіть по цілому світу й усьому творінню проповідуйте Євангеліє». Ніщо не повинно завадити цій праці. Це найважливіша праця для нашого часу, вона має бути такою ж далекосяжною, як вічність. Усіх послідовників Ісуса спонукатимуть до дії любов, яку Він явив людським душам, та жертва, яку приніс заради їхнього викуплення.

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 455, 456).

О, з якою радістю Христос приймає кожну людину, котра віддає себе Йому. Він з'єднав Божественне й людське, щоб передати світові таємниці втіленої любові. Говоріть про неї, моліться і співайте про неї, наповніть світ звісткою Його істини та прямуйте в найвіддаленіші куточки світу.

(Свідчення для Церкви. Т. 9. С. 30).

Істинні послідовники Христа свідчать про Нього

Якби кожен з вас був живим місіонером, то звістка для нашого часу швидко була б проголошена в усіх країнах, усякому народові, поколінню, племені і народності.

(Свідчення для Церкви. Т. 6. С. 438).

Усі, хто ввійде до Божого міста, повинні відобразити Христа в усіх вчинках протягом свого земного життя. Саме це робить їх вісниками та свідками Христа. Їм треба просто й рішуче нести свідчення проти будь-якого роду зла, указуючи грішникам на Агнця Божого, що на Себе бере гріх світу. Усім, хто приймає Його, Він дає владу стати Божими дітьми. Єдиний шлях, яким ми можемо увійти до Божого міста, — це шлях духовного відродження. Він вузький, а ворота, у які ми входимо, тісні, але цим шляхом ми повинні провадити чоловіків, жінок і дітей, навчаючи їх: щоб бути спасеним, необхідно мати нове серце й новий дух. Колишні, успадковані риси характеру треба перемогти. Природні бажання душі слід змінити. Потрібно відмовитися від будь-якого обману й лихослів'я. Необхідно жити новим життям, яке робить людей хриstopодібними.

(Свідчення для Церкви. Т. 9. С. 23).

Мої брати і сестри, чи хочете ви звільнитися від чар, у владі яких опинилися? Чи бажаєте піднятися із цієї інертності, яка нагадує смертельне заціпеніння? Беріться до роботи незалежно від того, подобається вона вам чи ні. Докладайте особистих зусиль, аби приводити душі до Ісуса й пізнання істини. Ця праця стане для вас одночасно і стимулом, і тонізувальним засобом. Вона і розбудить, і зміцнить вас. Завдяки вправі ваші духовні сили стануть енергійнішими й допоможуть вам успішніше звершувати своє спасіння. Багато визнавців Христа перебувають у подібному до смерті заціпенінні. Докладайте всіх зусиль, аби пробудити їх. Попереджайте, благайте, напоумляйте. Моліться, щоб Божа ніжна любов зіграла, пом'яшила і їхні крижані серця. Навіть якщо вони відмовляться слухати, ваша праця не буде даремною.

Намагаючись благословити інших, ваші душі отримають благословення.

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 387).

Нехай ніхто не вважає: якщо вони не мають освіти, то не можуть узяти участі в Господній справі. Бог має працю для вас. Кожній людині Він дає її роботу. Ви можете самі вивчати Писання. «Вхід у слова Твої світло дає, недосвідчених мудримися робить» (Псал. 119:130). Ви можете молитися про працю. Піднесена з вірою молитва щирого серця буде почута на Небі. І ви повинні працювати відповідно до своїх можливостей.

(Свідчення для Церкви. Т. 6. С. 433).

Небожителі чекають на співпрацю з людьми, щоб відкрити світові, ким спроможні стати люди, що може бути зроблено завдяки їхньому впливу і що вони здатні здійснити для спасіння душ, котрі можуть загинути.

Христос закликає нас терпляче й наполегливо працювати заради тисяч людей, що гинуть у своїх гріхах та розсіяні по всій землі, подібно до уламків на безлюдному березі. Ті, хто розділяє славу Христову, повинні також розділити і Його служіння, допомагаючи слабким, нещасним, зневіреним.

(Свідчення для Церкви. Т. 9. С. 30, 31).

Кожен віруючий від усього серця повинен бути відданий Церкві. Насамперед його має цікавити її процвітання, і якщо він не усвідомлює свого священного обов'язку ставити інтереси Церкви вище за свої особисті інтереси, вона зможе обійтися без нього. Кожен спроможний щось робити для Божої справи. Деякі люди витрачають великі суми на зайву розкіш; вони задовольняють свої апетити, але вважають надто обтяжливим жертвувати кошти на підтримку Церкви. Вони бажають приймати переваги, проте рахунок нехай оплачують інші.

(Свідчення для Церкви. Т. 4. С. 18).

Церкву Христа можна влучно порівняти з армією. Життя кожного солдата пов'язане з важкою працею, труднощами і небезпеками. З кожного боку є пильні вороги, проваджені князем темряви, котрий ніколи не дремає і не залишає

свого поста. Щойно християнин втрачає пильність, цей могутній противник починає раптову люту атаку. Якщо члени Церкви не будуть пильними й діяльними, їх здолають його хитрощі.

Що сталося б, якби половина воїнів армії, перебуваючи на варті, дармували або спали? Результатом буде поразка, полон або смерть. Якби хтось із них урятувався від рук ворога, вважали б їх гідними нагороди? Ні, їм відразу ж був би винесений смертний вирок. Проте якщо Церква Христа залишиться безтурботною або невірною, це призведе до ще гірших наслідків. Спляче військо Христове — що може бути страшніше?! Який наступ можна здійснити на світ, що перебуває під владою князя темряви? Тим, хто байдуже стоїть позаду в день бою, ніби не відчуваючи жодної зацікавленості й відповідальності за результат битви, краще змінити свою поведінку або негайно покинути бойові ряди.

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 394).

Місце для кожного члена сім'ї

Жінки нарівні з чоловіками можуть брати участь у сіянні зерна істини там, де воно здатне прорости. У цей кризовий час вони можуть зайняти своє місце й Господь діятиме через них. Усвідомлюючи свою відповідальність і працюючи під впливом Божого Духа, вони здобудуть самовладання, необхідне для нинішнього часу. Спаситель відобразить на цих саможертвних жінках світло Божого обличчя і додасть їм такої сили, яка перевершить силу чоловіків. У сім'ях вони спроможні виконати те, чого не в змозі зробити чоловіки, а саме: працю, яка сягає внутрішнього життя. Вони зможуть наблизитися до сердець тих, хто абсолютно недоступний для чоловіків. Їхня праця потрібна. Обачні і скромні жінки можуть зробити добру справу, пояснюючи людям істину в їхніх оселях. Коли Слово Боже будуть так тлумачити, воно зробить справу закваски й завдяки його впливу навернуться цілі сім'ї.

(Свідчення для Церкви. Т. 9. С. 128, 129).

Усі можуть щось робити. Дехто, намагаючись виправдати себе, каже: «Мої домашні обов'язки, мої діти вимагають часу й коштів». Батьки, ваші діти повинні стати вашою рукою допомоги, збільшувати вашу силу і здатність працювати для Господа. Діти — молодші члени Господньої родини. Їх треба спонукувати присвятити себе Богові, Котрому вони належать за правом творіння і викуплення. Їх треба навчати, що всі їхні фізичні, розумові й душевні сили належать Йому. А також навчати допомагати в різних галузях безкорисливого служіння. Не дозволяйте своїм дітям бути перешкодою. Разом з вами діти мають розділяти фізичні й духовні навантаження. Допомагаючи іншим, вони примножують власні щастя й корисність.

(Свідчення для Церкви. Т. 7. С. 63).

Наша праця для Христа має починатися із сім'ї. Освіта й виховання молоді повинні бути іншого порядку, ніж у минулому. Її благополуччя вимагає значно більше праці, ніж ми звершуємо зараз. Не існує важливішого місіонерського поля, ніж це. За допомогою настанов та прикладів батьки мають навчати своїх дітей працювати для ненавернених. Дітей слід виховувати так, щоб вони співчували старим і хворим, намагалися полегшити страждання бідних і згорьованих. Необхідно навчати їх бути старанними в місіонерській праці, з ранніх років прищеплювати їм самозречення й жертвність заради блага ближніх та прогресу справи Христа, щоб вони могли стати співпрацівниками в Бога.

(Свідчення для Церкви. Т. 6. С. 429).

Свідчення у зв'язку з переїздами

Мета Бога полягає не в тому, щоб Його народ оселявся разом великими колоніями або громадами. Учні Христа — Його представники на землі, і Бог бажає, щоб вони розсіялися по всій країні, по великих і малих містах і селах як світильники серед темряви світу. Вони повинні бути Божими

місіонерами, своєю вірою й ділами свідкуючи про наближення Приходу Спасителя. Рядовим членам наших церков до снаги здійснювати працю, яку вони лише почали. Нікому не треба переїжджати на нові місця тільки через світські переваги; натомість нехай одна-дві сім'ї, утверджені в істині, приїжджають туди, де є сприятливі можливості для придбання засобів до існування, та працюють як місіонери. Їм необхідно плекати любов до людей, усвідомлювати свій обов'язок перед ними й думати про те, як привести їх до істини. Вони можуть поширювати наші видання, проводити зібрання у своїх оселях, знайомитися із сусідами, запрошувати їх на ці зібрання і в такий спосіб дозволити світлу сяяти в добрих ділах.

Нехай працівники твердо стоять у Богові, плачучи, молячись та працюючи для спасіння своїх ближніх. Пам'ятайте: ви біжите на змаганнях, прагнучи отримати нетлінний вінець. Тимчасом як багато хто людську похвалу полюбив більше, ніж благовоління Боже, нехай вашою часткою буде смиренна праця. Навчайтеся виявляти віру, представляючи своїх ближніх перед престолом благодаті і благаючи Бога торкнутися їхніх сердець. У такий спосіб можна виконувати ефективну місіонерську роботу. Можливо, вам вдасться достукатися до тих, хто не бажає слухати служителя або літературного євангеліста. І ті, хто так працює на нових місцях, навчаться найкращим чином підходити до людей і зможуть приготувати шлях для інших працівників.

(Свідчення для Церкви. Т. 8. С. 244, 245).

Відвідуйте ваших сусідів та виявляйте зацікавлення щодо спасіння їхніх душ. Пробудіть до дії всі ваші духовні сили. Розкажіть людям, яких відвідуєте, що вже наблизився всьому кінець. Господь Ісус Христос відчинить двері їхніх сердець і залишить у їхньому розумі незабутнє враження.

Навіть виконуючи свої щоденні справи, народ Божий може приводити інших до Христа. Працюючи так, вони отримають дорогоцінне запевнення в тому, що Спаситель перебуває поруч із ними. Ці люди не повинні вважати, ніби залежать лише від своїх немічних зусиль. Христос пошле їм

слова, які оживлять, підбадьорять та зміцнять бідні душі, котрі борються в темряві. Коли Божі діти побачать виконання обітниці Викупителя, їхня віра зміцниться. Вони не тільки стануть благословенням для інших, але справа, яку звершують для Христа, принесе благословення і їм.

(Свідчення для Церкви. Т. 9. С. 38, 39).

Можна здійснити велику працю, представляючи народів Біблію так, як вона написана. Несіть Слово Боже до дверей кожної оселі, нехай його прості вислови торкнуться сумління всіх людей; повторюйте всім наказ Спасителя: «Дослідіть Писання!» (Івана 5:39). Навчайте приймати Біблію такою, якою вона є, благайте Бога про Божественну просвіту, і коли засяє світло, спонукуйте людей радісно приймати кожний дорогоцінний промінь, не боячись наслідків.

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 388).

Члени наших церков повинні більше працювати, ідучи з дому в дім, читаючи людям біблійні істини та поширюючи літературу. Християнський характер може бути всебічно й повною мірою сформований тільки тоді, коли людина вважає для себе перевагою безкорисливо працювати в справі проголошення істини та підтримувати Божу роботу своїми засобами. Ми маємо сіяти понад всякими водами, зберігаючи наші душі в любові Божій, працюючи, доки ще триває день, та використовуючи дані нам Господом засоби для виконання будь-якого обов'язку. Яка тільки робота є для нас, її потрібно виконувати віддано; яку б жертву ми не були покликані принести, це слід робити з радістю. Якщо ми будемо сіяти понад всякими водами, то побачимо: «Хто сіє щедро, той щедро й пожне» (2 Кор. 9:6).

(Свідчення для Церкви. Т. 9. С. 127).

Практичний прояв релігії

Усе, крім активного ревного служіння Господу, робить наше визнання віри хибним. Лише християнство, явлене в щирій практичній праці, справить враження на мертвих у

злочинах і гріхах. Багатий урожай душ для Господа зберуть скромні віруючі християни, котрі моляться та свідчать своїми вчинками, що їхнє найбільше бажання — сповістити спасенну істину, яка перевірить усіх людей...

Немає виправдання нашим церквам у тому, що їхня віра така слабка і млява. «Повертайтеся до своєї фортеці, в'язні, що жили надією!» (Зах. 9:12, *переклад Р. Турконяка*). Наша сила — у Христі. Він наш Заступник перед Отцем. Він посилає Своїх вісників у всі частини Свого володіння, щоб вони передавали Його волю Його народові. Ісус ходить серед Своїх церков. Він бажає освятити, піднести й облагородити Своїх послідовників. Вплив істинно віруючих у Нього буде запахом життя у світі. Господь тримає зірки у Своїй правиці, і Його намір полягає в тому, щоб Його світло сяяло через них у світі. Отже, Він хоче приготувати Свій народ для вищого служіння в Церкві на Небі. Він доручив нам виконати велику справу. Звершуймо її точно й рішуче. Покажімо своїм життям усе, що істина зробила для нас...

Необхідні самозречення, самопожертва, неприборкана енергія й багато молитви, щоб підняти різноманітні місіонерські починання звідти, де вони тепер перебувають. Є небезпека, що декотрі з тих, хто з'являється на арені дій, будуть задоволені неефективною роботою, вважаючи, що тепер немає необхідності в таких великих самозреченні і стараннях, у такій важкій неприємній праці, до яких були причетні керівники цієї роботи; що часи змінилися, а оскільки тепер є більше можливостей для Божої справи, їм не треба ставити себе в такі важкі обставини, у яких багато хто опинився в період зародження вістки.

Утім, якби на цьому етапі роботи були виявлені ті ж старання і самопожертва, що й на початку, ми побачили б усередині більше за те, що зроблено тепер.

(Свідчення для Церкви. Т. 6. С. 417-419).

Наше визнання віри високе. Як адвентисти, котрі святять суботу, ми заявляємо про послух усім Божим Заповідям та очікування Приходу нашого Викупителя. Вірному Божому останку довірена найурочистіша вістка застереження. Нам

необхідно показати своїми словами й ділами, що ми визнаємо покладену на нас велику відповідальність. Наше світло має світити так яскраво, щоб люди могли бачити: ми прославляємо Отця в нашому повсякденному житті, пов'язані з Небом та є співспадкоємцями Ісуса Христа, а коли Він з'явиться із силою і великою славою, ми будемо подібні до Нього.

(Свідчення для Церкви. Т. 4. С. 16).

«Ось я! Господи, пошли Ти мене!»

Наближається кінець — непомітно, невловимо, безшумно, як злодій уночі. Нехай допоможе нам Господь, щоб ми не спали, як інші, але пильнували та були тверезі. Незабаром істина восторжествує в славі, і всі, хто нині вирішує стати співпрацівником у Бога, восторжествують разом з нею. Час короткий; надходить ніч, коли ніхто не зможе робити. Нехай ті, хто нині радіє у світлі істини для теперішнього часу, поквпляться передати цю істину іншим. Господь запитусь: «Кого Я пошлю?» Люди, готові до жертви заради істини, повинні сьогодні відповісти: «Ось я! Господи, пошли Ти мене!»

Ми виконали лише малу частку тієї євангельської праці серед наших ближніх і друзів, якої бажає від нас Бог. У кожному місті нашої країни є люди, котрі не знають істини. Та

й в інших країнах за морями є безліч нових полів, які ми маємо зорати й засіяти.

(Заклик до служителів та працівників Церкви).

Ми перебуваємо на самому порозі часу скорботи, і перед нами труднощі, про які ми навряд чи думали. Сили пекла спонукують людей воювати проти Неба. Люди об'єднали свої зусилля із сатанинськими, щоб позбутися Закону Божого. Жителі світу швидко уподібнюються до жителів світу за днів Ноя, змитих водами потопу, а також до содомлян, пожертвих вогнем з неба. Сили сатани діють, щоб відвернути людей від інтересів вічності. Ворог так влаштовує справи, щоб вони відповідали його намірам. Земні справи — ось що займає думки чоловіків і жінок. Розваги і спорт, порожнє читання спотворюють здатність міркувати. Широким шляхом, що веде до вічної загибелі, іде довга процесія. Світ, сповнений насильства, розгулу й пияцтва, привертає Церкву. Божий Закон, це Божественне мірило праведності, проголошують непотрібним.

(Свідчення для Церкви. Т. 9. С. 43, 44).

Чи повинні ми чекати виконання пророцтв про кінець часу, перш ніж скажемо про них? Яку ж цінність матимуть тоді наші слова? Чи будемо ми чекати, поки Божі суди зіллються на грішника, перш ніж скажемо йому, як уникнути їх? Де наша віра в Слово Боже? Чи повинні ми побачити виконання провіщених подій, перш ніж повіримо в те, що Він сказав? Нам послане світло в чітких ясних променях, які свідчать: великий день Господа «біля дверей». Будемо ж читати й розуміти написане, доки ще не надто пізно.

(Свідчення для Церкви. Т. 9. С. 20).

Ваші таланти відповідають потребам

У великому плані Господа є місце кожній людині. Він не посилає таланти, у яких немає потреби. Припустімо, що хтось має незначний талант. Однак у Бога є місце і для нього. Якщо його правильно використовувати, він виконає саме ту

справу, яку за наміром Бога має звершити. При здійсненні праці з дому в дім таланти скромного землероба можуть зробити значно більше, ніж блискучі дари.

(Свідчення для Церкви. Т. 9. С. 37, 38).

Коли люди використовують свої сили згідно з Божою настановою, їхні таланти збільшуються, спроможність зростає і вони отримують небесну мудрість у прагненні спасти тих, хто гине. Однак, оскільки члени Церкви апатичні й недбали щодо свого Богом даного обов'язку віддавати іншим, як вони можуть сподіватися отримати небесний скарб? Якщо так звані християни не відчувають відповідальності просвічувати тих, хто перебуває в темряві, якщо перестають ділитися благодаттю і знаннями, то стають менш проникливими, утрачаючи здатність цінувати багатство небесного дару; у такому разі вони не усвідомлюють необхідності представляти цей дар іншим.

Ми бачимо великі церкви, зібрані в різних місцях. Їхні члени пізнали істину, і багато хто, задовольняючись слуханням Слова життя, не прагне поділитися світлом. Вони навряд чи усвідомлюють відповідальність за розвиток справи та мало зацікавлені в спасінні душ. Такі віруючі сповнені завзяття у світських справах, але не привносять у них свою релігію. Вони заявляють: «Релігія — це релігія, а робота — це робота». Ці люди вважають, що для кожного поняття є своя сфера, тому кажуть: «Нехай вони будуть окремо».

Оскільки члени цих церков нехтують сприятливими можливостями й не використовують переваг, вони не зростають у «благодаті й пізнанні нашого Господа і Спасителя Ісуса Христа» (2 Петра 3:18). Тому вони слабкі у вірі, недосконалі в пізнанні й мають дитячий досвід. Такі віруючі не укорінені й не засновані на істині. Якщо вони залишаться в такому стані, то численні спокуси останнього часу неодмінно зведуть їх, бо ці люди не мали духовного зору, щоб відрізнити істину від омани.

(Свідчення для Церкви. Т. 6. С. 424).

Бог бажає послати дар Святого Духа

Коли досвідчені працівники докладають особливих зусиль для проповіді Євангелія в місцевості, де проживають наші члени Церкви, тоді на них покладається найсерйозніший обов'язок зробити все від них залежне, щоб відкрити шлях для Господа в цій роботі. Їм необхідно з молитвою досліджувати свої серця й очищати царський шлях, перемагаючи кожен свій гріх, який перешкоджатиме їхній співпраці з Богом і братами.

У нічних видіннях мені було показано великий реформаторський рух серед народу Божого. Багато людей прославляло Бога. Хворі зцілялися, та звершувалися інші чудеса. Давався взнаки дух заступництва, як це відбувалося перед великим днем П'ятидесятниці. Сотні й тисячі людей відвідували різні сім'ї й розгортали перед ними Слово Боже. Серця людей відчували на собі переконливу силу Святого Духа, виявлявся дух справжнього навернення. Усюди відчинялися двері для проповіді істини. Здавалося, весь світ був освічений небесним впливом. Істинний, смиренний Божий народ отримав великі благословення. Я чула слова подяки й хвали, складалося враження, що відбувалося таке ж перетворення, свідками якого ми були 1844 року.

(Свідчення для Церкви. Т. 9. С. 125, 126).

Бог бажає через дар Святого Духа відсвіжити Свій народ, знову хрестячи його у Своїй любові. Церква не повинна відчувати нестачу Духа. Після вознесіння Христа Святий Дух зійшов на учнів, котрі чекали, молилися й вірили, у всій повноті й силі, що досягла кожного серця. У майбутньому земля освітіться від Божої слави. Святий вплив поширюватиметься на світ від тих, хто освятив себе істиною. Землю оточить атмосфера благодаті. Святий Дух працюватиме над людськими серцями, беручи від Бога та передаючи людям.

(Свідчення для Церкви. Т. 9. С. 40).

Господь бажає звершити велику працю для всіх, хто щиро вірить у Нього. Якщо рядові члени Церкви піднімуться, почнуть виконувати з особистою відповідальністю по-

сильну працю та побачать, на які звершення вони здатні в справі придбання душ для Ісуса, тоді ми станемо свідками того, як багато людей залишає лави сатани і стає під прапор Христа. Якщо наш народ діятиме відповідно до світла, даного в цих небагатьох словах настанови, то ми неодмінно побачимо Господнє спасіння. Відбудеться дивовижне відродження. Грішники навертатимуться, і багато душ приєднається до Церкви. Коли ми приведемо власні серця до єдності з Христом, а своє життя у відповідність із Його справою, тоді Дух, що зійшов на учнів у день П'ятидесятниці, зійде і на нас. *(Свідчення для Церкви. Т. 8. С. 246).*

Небезпека зволікання

У нічних видіннях переді мною пройшла вельми разюча сцена. Я бачила величезну вогняну кулю, що впала серед чудових будинків, миттєво зруйнувавши їх. Я почула, як хтось сказав: «Ми знали, що Божі суди грядуть на землю, але не припускали, що це настане так скоро». Інші із жахом говорили: «Ви знали! Чому ж ви не попередили нас? Ми перебували в незнанні». Звідусіль я чула такі слова докору.

Я прокинулася сильно збентежена, потім знову заснула та побачила себе ніби на великому зібранні. Одна авторитетна Особа зверталася до всіх зібраних і перед Ним була розгорнута карта світу. Він сказав, що карта зображує Божий виноградник, який необхідно обробляти. Кожен, хто отримав небесне світло, повинен віддзеркалювати його на інших. Так у багатьох місцях мали запалитися світильники, а від них — інші.

І знову були повторені слова: «Ви – сіль землі. Якщо сіль утратить силу, то як зробити її солоною? Ні до чого вона вже не буде більше придатною, хіба щоб викинути її геть, аби топтали її люди. Ви – світло для світу. Не можна сховати міста, що стоїть на горі. І не запалюють світильника, щоб поставити його під посудину, але ставлять на свічник, щоб світив усім, хто в домі. Тож нехай сяє ваше світло перед

людьми, щоб вони побачили ваші добрі діла й прославили Отця вашого, що на небесах» (Матв. 5:13-16).

Кожен день, минаючи, наближає нас до кінця. Чи наближає він нас до Бога? Чи пильнуємо ми в молитвах? Люди, з якими ми щодня спілкуємося, потребують нашої допомоги й керівництва. Можливо, вони перебувають у такому душевному стані, коли вчасно сказане слово з допомогою Святого Духа стане подібним до цвяха, забитого в потрібному місці. Завтра дехто із цих душ може бути там, де ми вже ніколи не побачимося з ними. Який наш вплив на тих, хто подорожує життям разом з нами? Яких зусиль ми докладасмо, аби привести їх до Христа?

(Свідчення для Церкви. Т. 9. С. 27).

Доки ангели утримують чотири вітри, ми повинні працювати, використовуючи всі свої здібності. Ми маємо нести нашу вістку без будь-якого зволікання та свідчити перед небесним Усесвітом і перед людьми цього виродженого віку, що наша релігія — це віра й сила, Джерелом якої є Христос, а Його Слово — це Божественна істина. Душі людей зважують на вазі. Вони будуть або підданими Царства Божого, або рабами деспотизму сатани. Усі повинні мати перевагу вхопитися за представлену в Євангелії надію. Але як вони можуть почути, не маючи проповідника? Людська сім'я потребує морального оновлення, приготування характеру, щоб можна було стати в Божій присутності. Деякі душі близькі до загибелі через поширені теоретичні помилки, розраховані на те, аби протидіяти євангельській звістці. Хто нині повністю присвятить себе співпраці з Богом?

(Свідчення для Церкви. Т. 6. С. 21).

Сьогодні значна частина людей у наших зібраннях мертва через свої переступи й гріхи. Вони рухаються вперед і назад, як двері на своїх петлях. Вони роками благодушно слухали найсерйозніші бентежні істини, але не втілювали їх у життя. Тому такі люди стають дедалі менш чутливими до надзвичайної цінності істини. Зворушливі слова докору й перестороги не пробуджують їх до покаяння. Найсолодші мелодії, котрі приходять від Бога через людські уста, — виправ-

дання по вірі й праведність Христа — не викликають у них відгуку любові й подяки. Хоч небесний Купець представляє їм найбагатші коштовності віри й любові, хоч запрошує їх купити в Нього «золото, очищене у вогні», «білу одіж», щоб їм вдягнутися, і «мазь» для очей, щоб бачити, вони озлоблюють свої серця проти Нього, не бажаючи обміняти свою «теплоту» на любов і горливість. Визнаючи віру, ці віруючі відрікаються сили благочестя. Якщо вони залишатимуться в такому стані, Бог відкине їх. Вони роблять себе непридатними бути членами Його сім'ї.

(Свідчення для Церкви. Т. 6. С. 426).

Нехай члени Церкви пам'ятають, що сам факт запису їхніх імен у церковних книгах не принесе їм спасіння. Вони повинні виявити себе гідними перед Богом, бездоганними працівниками*. З дня на день члени Церкви мають формувати свій характер відповідно до вказівок Христа. Їм необхідно перебувати в Ісусі, постійно виявляючи віру в Нього. Так вони зростатимуть до міри зрілості чоловіків і жінок у Христі — здорових, бадьорих, вдячних християн, проваджених Богом до дедалі більшого світла. Якщо це не стане їхнім особистим досвідом, вони виявляться серед тих, хто одного дня піднесе свій голос у гіркому риданні: «Жнива пройшли, літо закінчилося, а моя душа не спасенна! Чому я не біг до Твердині, щоб знайти там захист? Чому я легковажив спасінням своєї душі та зневажив Духа благодаті?»

(Свідчення для Церкви. Т. 9. С. 48).

Брати і сестри, котрі давно заявляєте про свою віру в істину, я запитую особисто кожного з вас: «Чи ваші діла перебувають у гармонії зі світлом, перевагами й можливостями, дарованими вам Небом?» Це серйозне запитання. Сонце Праведності зійшло над Церквою, і обов'язок Церкви — світити. Перевага кожної душі — іти вперед. З'єднані з Христом люди зростатимуть у благодаті й пізнанні Сина Божого до міри зрілості чоловіків і жінок. Якби всі, хто заявляє про свою віру в істину, використовували повноту своїх сил

*Алюзія на текст 2 Тим. 2:15 (прим. редактора).

та можливостей для навчання і праці, вони стали б сильними в Христі. Ким би вони не були — фермерами, механіками, учителями або пасторами, якби повністю присвятили себе Богові, то стали б діяльними працівниками Господа Небес.

(Свідчення для Церкви. Т. 6. С. 423).

Працівники мають навчати членів Церкви

Очевидно, що всі проголошені нині проповіді не сприяють появі великого самозречення працівників. Це питання необхідно враховувати, бо воно призводить до дуже серйозних наслідків. На карту поставлене наше вічне майбуття. Церкви втрачають силу, бо не використовують своїх талантів для поширення світла. Необхідно давати ретельні настанови, які будуть ніби уроками від Господа, щоб усі могли на практиці застосовувати своє світло. Ті, хто опікується церквами, повинні вибрати здібних членів і довірити їм обов'язки, водночас навчаючи їх, як найкраще здійснювати служіння та благословляти ближніх.

(Свідчення для Церкви. Т. 6. С. 431).

Робітники, юристи, підприємці, люди всіх професій та ремесл навчаються, щоб стати майстрами своєї справи. Чи мають право послідовники Христа бути менш тямущими і, залучені до Його служіння, залишатися невігласами щодо використання шляхів та можливостей? Справа надбання вічного життя перевершує будь-які інші земні інтереси. Щоб вести душі до Ісуса, необхідно знати людську природу й досліджувати людський розум. Потрібно багато ґрунтовно розмірковувати й палко молитися, щоб знати, як розкривати людям велику тему істини.

(Свідчення для Церкви. Т. 4. С. 67).

Відразу після організації церкви служителів слід залучити її членів до праці. Їх потрібно навчити успішно працювати. Нехай служитель приділяє більше свого часу справі навчання, ніж проповідування. Нехай він навчить людей ділитися з іншими отриманими знаннями. Хоч новонавернених треба

спонукувати радитися з більш досвідченими в роботі, їх також слід навчати не ставити слугу на місце Бога.

Найбільша допомога, яку можна надати нашому народові, — навчити їх працювати для Бога й покладатися на Нього, а не на слуг. Нехай вони навчаться працювати так, як працював Христос. Нехай приєднуються до Його армії працівників та сумлінно служать Йому.

(Свідчення для Церкви. Т. 7. С. 19, 20).

Нехай учителі покажуть особистий приклад у роботі з людьми, а інші, приєднавшись до них, навчаються на їхньому прикладі. Один приклад цінніший за безліч настанов.

(Служіння зцілення. С. 149).

Люди, котрі духовно опікуються Церквою, повинні розробляти способи, щоб дати змогу кожному членові Церкви виконувати якусь роль у Божій справі. У минулому так відбувалося не завжди. Плани, згідно з якими талант кожного міг бути використаний в активному служінні, не були повністю виконані. Лише дехто усвідомлює, скільки втрачено через це.

У кожній церкві є талант, який при правильному його застосуванні, може розвинути і стати великою допомогою в цій справі. Потрібно мати добре продуманий план, за яким працівники вирушали б в усі наші церкви, великі і малі, щоб навчати членів, як працювати для збудування Церкви, а також для невірних. Необхідні саме підготовка й освіта. Нехай усі налаштують свої серця і розум, щоб мати розуміння роботи в цей час, готуючись до тієї праці, до якої вони найкраще пристосовані.

Що сьогодні потрібно для збудування наших громад — це хороша робота мудрих працівників, здатних розрізняти й розвивати талант у церкві — талант, який можна виховати для Господнього служіння. Хто працюватиме, відвідуючи церкви, ті повинні наставляти братів і сестер у практичних методах місіонерської роботи. Нехай функціонує клас із підготовки молоді. Молодих чоловіків і жінок потрібно навчати, як працювати в сім'ї, серед сусідів і в церкві.

(Заклик до служителів та працівників Церкви).

Небесні ангели вже давно чекають на людей — членів Церкви, щоб співпрацювати з ними у великій справі. Вони чекають вас. Поле діяльності таке широке, а задуми такі великі, що кожне освячене серце буде залучене до служіння як знаряддя Божественної сили.

(Свідчення для Церкви. Т. 9. С. 46).

Якби християни діяли узгоджено, як один рухаючись уперед під керівництвом однієї Сили для досягнення однієї мети, вони привели б у рух світ.

(Свідчення для Церкви. Т. 9. С. 221).

Заклик на шляхах [див. Луки 14:23] має звучати для всіх, хто бере активну участь у всесвітній праці, для вчителів і керівників народу. Ясну, чітку звістку необхідно сповістити тим, хто несе важкі обов'язки в суспільному житті, — лікарям і вчителям, юристам і суддям, державним службовцям і бізнесменам. «Бо яка користь людині, якщо придбає весь світ, але занапастить душу свою? Або що дасть людина взамін за душу свою?» (Марка 8:36, 37).

Ми багато говоримо й пишемо про занедбаних бідних, а хіба не варто приділити також увагу і занедбанім багатим? Здебільшого на цю категорію людей дивляться як на безнадійних та мало що роблять, щоб відкрити очі тим засліпленим і зачарованим сатанинською силою, котрі випускають з уваги вічні інтереси. Тисячі багатих людей зійшли в могилу непопередженими, оскільки про них судили за зовнішністю й обминали їх як безнадійних. Утім, хоч вони можуть здаватися байдужими, мені було показано, що більшість із них відчуває тягар на серці. Тисячі багатих людей голодують через відсутність духовної їжі. Багато посадових осіб відчувають потребу в чомусь такому, чого не мають. Мало хто з них ходить до церкви, бо вважає, що не отримує від цього користі. Учення, яке вони чують, не торкається їхньої душі. Невже ми не докладемо особистих зусиль задля них?

Хтось може запитати: «Хіба ми не спроможні досягти їх за допомогою наших видань?» На багатьох людей не можна справити враження таким шляхом, натомість потрібно докласти особистих зусиль. Чи повинні вони гинути, не

отримавши особливого попередження? За стародавніх часів було не так. Божі слуги були послані сказати високопосадовцям, що вони можуть знайти мир і спокій лише в Господі Ісусі Христі.

Величність Неба прийшов у наш світ, аби спасти тих, що гинуть, — грішне людство. Його зусилля були спрямовані не тільки на знедолених, а й на тих, хто перебував у вельми шанованих місцях. Він уміло працював, щоб знайти доступ до людей вищих класів, які не знали Бога й не дотримувалися Його Заповідей.

Ця сама робота тривала й після вознесіння Христа. Моє серце сповнюється ніжністю, коли я читаю про інтерес, виявлений Господом до Корнилія. Корнилій був високопоставленою людиною, воєначальником у Римській армії, однак ретельно дотримувався отриманого світла. Господь послав йому з Небес особливу вістку, а за допомогою іншої вістки спонукав Петра відвідати Корнилія й принести йому світло. Роздуми про співчуття й ніжну любов Бога до тих, хто шукає світла й молиться про нього, мають бути для нас великим підбадьоренням у нашій справі.

Я думаю про багатьох подібних до Корнилія мужів, котрих Бог бажає поєднати зі Своею Церквою. Їхні симпатії — з народом, який дотримується Господніх Заповідей. Проте цих людей міцно тримають ниті, що зв'язують їх зі світом. Їм бракує сміливості, щоб зайняти місце поруч зі смиренними. Ми повинні докладати особливих зусиль заради цих душ, котрі потребують особливої праці з причини їхніх обов'язків і спокус.

На підставі даного мені світла я знаю: нині ясне «Так говорить Господь» має бути проголошене людям, котрі мають вплив та авторитет у світі. Вони є управителями, яким Бог дав важливі доручення. Якщо вони відгукнуться на Його заклик, Бог використає їх у Своїй справі...

Деякі віруючі володіють особливими здібностями для роботи з людьми вищих верств суспільства. Такі віруючі повинні щодня шукати Господа, обдумуючи, яким чином досягти цих людей не тільки заради звичайного знайомства з

ними, а й щоб підтримувати стосунки з ними завдяки особистим зусиллям та живій вірі, виявляючи до них глибоку любов, справжню зацікавленість, щоб вони знайшли пізнання істини, якою вона є в Слові Божому.

(Свідчення для Церкви. Т. 6. С. 78-81).

Церковні видання

Наша видавнича справа була розпочата за вказівкою Бога та здійснюється під Його особливим наглядом. Вона призначена для досягнення особливої цілі. Адвентисти сьомого дня вибрані Богом як особливий народ, відокремлений від світу. Великим теслом істини Він висік їх із каменоломні світу та привів до єднання із Собою. Він зробив їх Своїми представниками й покликав бути Його посланцями в заключній роботі спасіння. Найбільше багатство істини, будь-коли довірене смертним, найурочистіші й страшні попередження, будь-коли дані Богом людині, були доручені їм, щоб передати їх світові; і в цій роботі наші видавництва серед найефективніших засобів. Видання, які виходять з наших друкарень, мають приготувати людей до зустрічі з Богом.

(Свідчення для Церкви. Т. 7. С. 138, 139).

Якщо і є якась справа, важливіша за всі інші, то це розповсюдження наших видань у суспільстві, щоб у такий спосіб спонукати людей досліджувати Писання. Місіонерська праця, яка полягає в тому, щоб нести наші видання в сім'ї, розмовляти з людьми, молитися з ними й за них, — це добра справа, яка навчатиме чоловіків і жінок дбати про Господню отару.

(Свідчення для Церкви. Т. 4. С. 390).

Розповсюдження наших публікацій — важлива та найрезультативніша сфера євангельської праці. Наші публікації можуть дійти до таких місць, де неможливо проводити зібрання. У цих місцях відданий своїй справі літературний євангеліст займає місце проповідника. Завдяки такій праці розповсюдження істина представлена тисячам людей, котрі інакше ніколи не почули б про неї. Літературні євангелісти повинні йти в різні частини країни. За своєю важливістю ця праця повністю прирівнюється до служіння. Як живий проповідник, так і мовчазний вісник необхідні для виконання нашої великої справи.

(Літературний євангелізм. С. 8).

Бог визначив літературний євангелізм як засіб передачі людям світла, яке міститься в наших книгах, і літературні євангелісти повинні розуміти важливість того, щоб якомога швидше дати світові книги, необхідні для їхнього духовного виховання й просвіти. Господь бажає, щоб тепер Його народ виконував саме цю роботу. Усі, хто присвятив себе Богові та праці літературного євангеліста, сприяють проголошенню світові останньої вістки застереження. Цю роботу неможливо переоцінити, оскільки без зусиль літературних євангелістів багато людей ніколи б не почуло попередження.

(Свідчення для Церкви. Т. 6. С. 313).

Наші видання слід розповсюджувати скрізь. Нехай вони будуть видані багатьма мовами. Вістка третього ангела має бути проголошена через ці засоби й через живих учителів. Ви, що вірите в істину для теперішнього часу, пробудіться! Ваш обов'язок сьогодні — спрямувати всі можливі засоби

на допомогу тим, хто розуміє істину та сповіщає її. Частину грошей, отриманих від продажу нашої літератури, необхідно витратити на створення сприятливих умов для випуску більшої кількості видань, що відкрило б очі сліпим і розбило б твердий ґрунт серця.

(Свідчення для Церкви. Т. 9. С. 62).

Мені було показано, що навіть там, де люди чують вістку від живого проповідника, книгоноша має виконувати свою справу, співпрацюючи зі служителем; хоч служитель може вірно викладати вістку, люди не здатні повністю зберегти її в пам'яті. Тому друковане слово необхідне не лише для того, аби пробудити людей до розуміння важливості істини для нашого часу, а й щоб утвердити, укоренити їх у правді та зміцнити проти омани. Газети і книги — це Господні засоби для постійної передачі людям вістки для нашого часу. У справі просвіщення й утвердження душ в істині видання виконують значно більшу працю, ніж може зробити служіння словом. Безмовні вісники, які завдяки праці книгоноші потрапляють у домівки людей, зміцнять євангельське служіння в усіх напрямках, оскільки Святий Дух впливатиме на розум читачів так само, як впливає на уми слухачів проповідуваного слова. Читання книг, що містять істину, супроводжується таким самим служінням ангелів, яким супроводжується і праця служителя.

(Свідчення для Церкви. Т. 6. С. 315, 316).

Нехай будуть складені мудрі плани допомоги гідним студентам, котрі бажають заробляти на свою освіту завдяки продажу наших книг. Хто в такий спосіб здобуде достатньо коштів для оплати свого курсу навчання в одній з наших підготовчих шкіл, ті отримають дуже цінний практичний досвід, який допоможе їм стати більш підготовленими до праці місіонерів-першопрохідців на інших полях.

(Свідчення для Церкви. Т. 9. С. 79).

Якщо члени Церкви усвідомлюють важливість розповсюдження нашої літератури, вони будуть присвячувати цій роботі більше часу.

(Літературний євангелізм. С. 7).

Поки час випробування продовжується, залишається можливість працювати і книгоношам.

(Свідчення для Церкви. Т. 6. С. 478).

Брати і сестри, Господу буде приємно, якщо ви всім серцем підтримаєте видавництво своїми молитвами й коштами. Моліться щоранку й щовечора, щоб воно отримувало най-рясніші Божі благословення. І не захочайте до критики й невдоволення. Нехай не буде на ваших устах нарікання чи скарг; пам'ятайте, що ангеличують ваші слова. Усі повинні зрозуміти, що ці установи створені з волі Бога. Хто зневажливо відгукується про них заради власної вигоди, ті повинні будуть дати звіт Богові. Він бажає, щоб до всього, пов'язаного з Його справою, ставилися як до святині.

Свідчення для Церкви. Т. 7. С. 182, 183).

Віра в особистісного Бога

**У день остаточного розрахунку
виявиться, що Бог знає кожного на ім'я.
Є невидимий Свідок кожного вчинку в житті.
«Знаю твої діла», — каже Той, «Хто ходить
серед семи золотих світильників» (Об'явл. 2:2, 1).**

Відомо, які можливості були знехтувані та яких невтомних зусиль докладає Добрий Пастир з метою відшукати заблудлих на їхніх кривих шляхах і повернути на безпечні мирні стежки. Знову і знову Бог звертається до любителів задоволень; знову і знову освітлює світлом Свого Слова їхній шлях, щоб вони побачили небезпеку й урятувалися. Однак вони все далі й далі прямують широким шляхом із жартами й веселощами, доки врешті-решт не закінчується їхній

випробувальний термін. Божі шляхи рівні та справедливі, і коли знайденим дуже легкими буде винесено вирок, замовкнуть усі уста.

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 435).

Могутня сила, що діє в усій природі й підтримує всіх і все, — це не просто універсальний принцип, енергія, котра приводить усе в рух, як кажуть деякі вчені. Бог є дух, однак Він — особистісна Істота, адже людина була створена за Його образом.

Діла Божих рук у природі — це не Сам Бог у природі. Усі творіння в природі — це вияв Божого характеру; завдяки їм ми можемо розуміти Його любов, силу і славу, але ми не повинні вважати природу Богом. Художня майстерність людей дає змогу їм створювати дуже гарні вироби, речі, котрі тішать око, і вони дають нам певне уявлення про самого автора; проте виготовлена річ не є людиною. Не працю, а працівника вважають гідним ушанування. Так само, хоч природа є вираженням Божої думки, не природа, а Бог природи має бути звеличений. При створенні людини була виявлена сила особистісного Бога. Коли Бог створював людину за Своїм образом, тоді зовнішня форма людини була досконалою в усьому, однак у ній не було життя. Тоді особистісний самосущий Бог вдихнув у цю форму дихання життя — і людина стала живою істотою, котра дихала й мислила. Усі частини людського організму були приведені в дію. Серце, артерії, вени, язик, руки, ноги, почуття, розумові здібності — усе почало працювати й було підпорядковане законам. Людина стала душею живою. Через Ісуса Христа особистісний Бог створив людину й наділив її розумом і силою.

Наші кості не сховалися від Нього, коли ми були виткані в глибинах землі. Нашого зародка бачили очі Його, і до книги Його записані були всі наші члени та дні, коли жодного з них не було*.

Бог задумав так, щоб над усіма істотами на землі перебувала людина, вінець Його творіння, відображаючи Його задум та являючи Його славу. Проте людина не повинна підносити себе як Бога.

*Алюзія на текст Псал. 139:15, 16 (прим. редактора).

Бог-Отець явлений у Христі

Як особистісна Істота Бог явив Себе у Своєму Синові. Ісус, «будучи сййвом слави» Отця «та образом Його сутності» (Євр. 1:3), перебував на землі і з вигляду був як людина. Як особистісний Спаситель Він прийшов у світ. Як особистісний Спаситель Він вознісся на Небо. Як особистісний Спаситель Він заступається в небесних дворах. Перед Божим престолом заради нас служить «подібний до Сина Людського» (Об'явл. 1:13).

Христос, Світло для світу, приховав сліпучу пишноту Своєї Божественності та прийшов жити як Людина серед людей, щоб вони могли познайомитися зі своїм Творцем і не загинути. Бога ніхто ніколи не бачив, але Він явив Себе в Христі.

Христос прийшов навчити людей того, чого бажає навчити їх Бог. На небі вгорі й на землі внизу, у безкраїх водах океану ми бачимо діла Божих рук. Усе створене свідчить про Його силу, мудрість і любов. Однак ані зорі, ані океан чи водоспад не можуть відкрити нам особистісного Бога так, як Він відкритий у Христі.

Бог бачив, що необхідне більш ясне відкриття, ніж приroda, щоб відобразити Його особистість і характер. Він послав у світ Свого Сина, щоб відкрити природу і властивості невидимого Бога настільки, наскільки спроможна витримати людина.

Якби Бог вирішив представити Себе як Бога, Котрий особисто перебуває в природі — у квітах, деревах, билинці, то хіба Христос не сказав би про це Своїм учням, коли був на Землі? Однак ніколи у Своєму вченні Христос не говорив так про Бога. Христос та апостоли ясно навчали істини про існування особистісного Бога.

Христос відкрив про Бога все, що грішні люди могли витримати й не загинути. Він — Божественний Учитель, Просвітитель. Якби Бог вважав за необхідне дати нам інші одкровення, крім тих, які були даровані через Христа й у Його писаному Слові, то Він дав би їх.

Христос дає людям владу стати Божими дітьми —

Дослідімо слова Христа, сказані вночі у верхній світлиці перед Його розп'яттям. Наближалася година Його випробувань, і Господь намагався потішити Своїх учнів, котрі мали зазнати важких випробувань і спокус. Учні все ще не розуміли слів Христа щодо Його взаємин з Богом. Чимало істин Його вчення залишалися для них незрозумілими. Вони ставили багато запитань, які виявляли їхнє незнання щодо ставлення Бога до них та їхніх теперішніх і вічних інтересів. Христос бажав, щоб вони мали більш ясне, чітке знання про Бога.

Коли в день П'ятидесятниці Святий Дух був злитий на учнів, вони зрозуміли істини, які Христос викладав у притчах. Учення, що було для них таємницею, стало ясным. Розуміння, яке прийшло до них разом зі злиттям Духа, змусило їх засоромитися своїх химерних теорій. Їхні припущення і тлумачення здавалися безглуздям порівняно з отриманим пізнанням про небесне. Вони були проваджені Духом, і в їхньому колись потьмареному розумі засяяло світло.

Однак учні ще не отримали повного виконання обітниці Христа. Вони засвоїли лише те богопізнання, яке могли вмістити, але повне виконання обітниці про те, що Христос відкрито сповістить їм про Отця, ще тільки мало відбутися. Так відбувається і сьогодні. Наше пізнання Бога часткове й недосконале. Коли боротьба закінчиться й Людина Христос Ісус визнає перед Своїм Отцем вірних працівників, котрі звіщають у світі гріха правдиве свідчення про Нього, тоді вони ясно зрозуміють усе, що тепер є для них таємницею.

Христос узяв із Собою до небесних осель Свою прославлену людську природу. Тим, які приймають Його, Він дає владу стати Божими дітьми, щоб урешті-решт Бог міг прийняти їх як Своїх і вони жили з Ним усю вічність. Якщо в цьому житті вони залишаться вірними Богові, то нарешті «побачать Його обличчя, а Його Ім'я на їхніх чолах» (Об'явл. 22:4). Чи може бути більше щастя на Небі, ніж бачити Бога? Що може бути радісніше для грішника, спасенного благодаттю Христа, ніж дивитися на лице Боже і знати Його як Отця?

Особисте зацікавлення Бога у Своїх дітях

Писання ясно відкривають взаємини між Богом та Христом і настільки ж ясно зображують особистість та індивідуальність кожного з Них.

Бог — Отець Христа; Христос — Син Божий. Христос займає високе становище. Він рівний з Отцем. Уся воля Бога відкрита для Його Сина.

Ця єдність виражена також у 17-му розділі Євангелія від Івана, у молитві Христа за Його учнів: «Та благаю не лише за них, а й за тих, що повірять у Мене через їхнє слово, щоб усі були одне, — так, як Ти, Отче, в Мені, а Я в Тобі, — щоб і вони в Нас були; щоб світ повірив, що Ти Мене послав. І Я передав їм славу, яку Ти Мені дав, — щоб були одне, як і Ми одне. Я в них, а Ти — в Мені; хай будуть досконалі в єдності, аби світ пізнав, що Ти Мене послав і полюбив їх, так як і Мене полюбив» (Івана 17:20-23).

Які чудові слова! Єдність, що існує між Христом та Його учнями, не руйнує нічиєї індивідуальності. Вони — одне в намірах, думках, характері, але не в особі. Саме так Бог і Христос — одне...

Наш Бог панує над Небом і Землею й знає, чого саме ми потребуємо. Ми можемо бачити дуже мало з того, що перед нами, «але все оголене й відкрите перед Його очима, — Йому дамо звіт!» (Євр. 4:13). Він сидить на престолі над усіма земними незгодами; усе відкрито Його Божественному погляду, і у Своїй великій спокійній вічності Він призначає нам те, що Його провидіння вбачає якнайкраще.

І горобець не падає на землю без відома Отця. Ненависть сатани до Бога спонукає його радіти знищенню навіть безсловесних створінь. Тільки завдяки захисту й турботі Бога птахи залишаються неушкодженими, щоб тішити нас своїм радісним співом. Він не забуває навіть горобців. «Не бійтеся; бо ви кращі за багатьох горобців» (Матв. 10:31).

(Свідчення для Церкви. Т. 8. С. 263-273).

Християни — представники Бога

Божий задум полягає в тому, щоб відкрити принципи Свого Царства через Своїх дітей. Господь бажає відокремити їх від звичаїв, звичок і вчинків світу, щоб вони могли явити ці принципи в житті й характері. Він намагається наблизити їх до Себе та відкрити їм Свою волю.

Сьогодні Бог прагне здійснити через Свій народ той самий намір, який Він хотів виконати через Ізраїль, коли вивів його з Єгипту. Споглядаючи явлені в Церкві доброту, милосердя, справедливість і любов Бога, світ має отримати уявлення про Його характер. І коли Божий Закон у такий спосіб відобразиться в житті, навіть світ визнає перевагу тих, хто любить Бога, боїться Його і служить Йому, над будь-яким іншим народом на Землі. Око Господнє над кожним з Його народу; Він має Свої

плани для кожної людини. Його задум полягає в тому, щоб виконавці Його святих Заповідей відрізнялися від інших. Сьогодні до Божого народу, як і до стародавнього Ізраїлю, звернені слова, написані Мойсеєм під натхненням Духа: «Бо ти святий народ для Господа, Бога свого, — тебе вибрав Господь, Бог твій, щоб ти був Його вибраним народом зо всіх народів, що на поверхні землі» (П. Зак. 7:6).

(Свідчення для Церкви. Т. 6. С. 9, 12).

Формування христоподібного характеру

Релігія Христа ніколи не призводить до деградації її послідовників; вона ніколи не робить їх грубими, неввічливими, зарозумілими, запальними або жорстокими. Навпаки, вона облагороджує смак, освячує судження, очищає й ушляхетнює думки, підпорядковуючи їх на послух Христові. Божий ідеал щодо Його дітей вищий за все, на що здатна найвища людська думка. Він відтворив Свій характер у Своєму святому Законі.

Ідеал християнського характеру — подібність до Христа. Перед нами відкритий шлях до постійного вдосконалення. Перед нами мета, стандарт, яких маємо досягти й котрі включають усе добре, чисте, благородне, піднесене. Ми маємо постійно прагнути й рухатися вперед і вгору до досконалості характеру.

(Свідчення для Церкви. Т. 8. С. 63, 64).

Кожен і в цьому житті, й у вічності буде таким, яким зроблять його звички. Життя людей, котрі формують правильні звички й сумлінно виконують усі свої обов'язки, уподібниться до осяйного світильника, який яскравими променями освічує шлях інших. Проте якщо людина потурає звичці виявляти невірність, якщо дозволяє укорінюватися звичкам недбалості, ледарства, не виконує свого обов'язку, тоді хмара, чорніша за ніч, закрие всі перспективи в цьому житті й назавжди позбавить права на майбутнє життя.

(Свідчення для Церкви. Т. 4. С. 452).

Блаженний той, хто приймає слова вічного життя. Керований «Духом Істини», він буде проваджений до повної істини. Світ не буде любити, шанувати і хвалити його, але він буде дорогоцінним в очах Неба. «Подивіться, яку любов дав нам Отець, щоб ми звалися Божими дітьми! І такими ми є. Світ нас не знає, тому що Його не пізнав» (1 Івана 3:1).

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 439).

Будьте мужніми сьогодні

Прийнята в серце Божа істина може зробити тебе мудрим для спасіння. Віруючи в цю істину та підкоряючись їй, ти отримаєш достатньо благодаті для обов'язків і випробувань на сьогоднішній день — ти не потребуєш благодаті на завтра. Тобі необхідно зрозуміти, що маєш тільки сьогоднішній день. Перемагай сьогодні, зрिकाйся себе сьогодні, пильнуй і молися сьогодні, здобувай перемоги в Богові сьогодні. Наші обставини й середовище, щоденні зміни навколо нас та писане Слово Боже, що випробовує і судить усе, — цього достатньо, щоб навчити нас нашого обов'язку й щоденного завдання. Не дозволяй своїм думкам зосереджуватися на тому, що не принесе тобі користі, натомість досліджуй Писання й щодня виконуй ті обов'язки, які зараз можуть видаватися втомливими, але які хтось має виконувати.

(Свідчення для Церкви. Т. 3. С. 333).

Багато хто зосереджується на жадливому навколишньому беззаконні, повсюдних відступництві та немощах. Вони говорять про це, доки їхні серця не наповняться сумом та сумнівом. Ці люди звертають увагу насамперед на майстерну роботу архіошуканця, розмірковуючи над тим, що позбавляє їх мужності, і водночас, здається, забувають про силу Небесного Отця та Його незрівнянну любов. Саме цього прагне сатана. Помилково вважати, що ворог праведності наділений такою великою силою, якщо при цьому ми так мало розмірковуємо про любов Бога і Його могутність. Ми повинні говорити про могутність Христа. Ми абсолютно без-

силі врятуватися з-під влади сатани, але Бог призначив шлях визволення. Син Всевишнього сильний провадити битви за нас, і за допомогою Того, Хто полюбив нас, ми зможемо вийти більш ніж переможцями.

Ми не знайдемо духовної сили, якщо будемо постійно роздумувати про свої немощі й відступництво та журитися з приводу сили сатани. У наших серцях і розумі має утвердитися як живий принцип велика істина про дієвість принесеної за нас Жертви; про те, що Бог може спасти і спасає без винятку всіх, хто приходить до Нього на умовах, зазначених у Його Слові. Наше завдання — помістити свою волю на бік Божої волі. Потім через викупну кров стаємо учасниками Божественної природи; через Христа ми є дітьми Бога й маємо впевненість у тому, що Він любить нас, як любить Свого Сина. Ми — одне ціле з Ісусом, і йдемо туди, куди Він веде нас. Христос має владу розвіяти похмурі тіні, які сатана кидає на наш шлях; і замість темряви й розчарування в наших серцях засяє світло Його слави.

Брати й сестри, ми змінюємося за допомогою споглядання. Розмірковуючи про любов Бога й нашого Спасителя, споглядаючи досконалість Божественного характеру та претендуючи вірою на праведність Христа як на власну, ми маємо перетворюватися в той самий образ. Не будемо ж збирати всі неприємні картини: переступи, розтління, розчарування — докази сили сатани — та вішати їх у залах нашої пам'яті, говорити й журитися про це, доки наші душі не наповняться зневірою. Зневірена душа — це посудина темряви, вона не тільки сама не отримує Божого світла, а й закриває його від інших. Сатані приємно бачити наслідки дії картин його перемог, що позбавляють людей віри й мужності.

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 741-745).

Представляйте Бога своїм неогоїстичним життям

Егоїзм — ось той гріх, якому найбільше потурають і який розділяє нас із Богом, породжуючи так багато заразних духовних хвороб. Ми можемо повернутися до Господа не інакше, як через самозречення. Самі собою не спроможні робити нічого, але через Бога, Котрий зміцнює нас, можемо жити, щоб творити добро іншим, і так уникати егоїзму. Нам необов'язково вирушати до язичницьких країн, аби благодійним, безкорисливим життям продемонструвати своє бажання присвятити Богові все, що маємо. Нам слід робити це в колі сім'ї, у церкві, серед тих, з ким ми спілкуємося й працюємо. Саме у звичайних життєвих справах необхідно зрікатися свого «я» та підкоряти його. Павло міг сказати про себе: «Я щодня помираю». Тільки щодня помираючи для власного «я» в дрібних життєвих справах, ми стаємо переможцями. Нам потрібно забувати про себе в прагненні робити добро іншим. Багатьом украй не вистачає любові до інших. Замість того щоб сумлінно виконувати свій обов'язок, ці люди шукають особистих задовольень.

На Небі ніхто не стане думати про себе або шукати задовольень для себе, натомість усі прагнутимуть щастя небесних істот, керуючись чистою щирою любов'ю. Якщо ми хочемо насолоджуватися небесним товариством на Новій Землі, то повинні тут, на цій землі, керуватися небесними принципами.
(Свідчення для Церкви. Т. 2. С. 132, 133).

Мені було показано, що ми надто часто порівнюємо себе з іншими, приймаючи за зразок схильних до помилок смертних людей, тоді як маємо вірний, безпомилковий Взірець. Нам не слід міряти себе світськими мірками, або за людськими судженнями, або по тому, ким ми були до прийняття істини. Натомість наші нинішні віру і становище у світі необхідно порівнювати з тим, якими вони могли би бути, якби ми постійно рухалися вперед і вгору як люди, котрі називають себе послідовниками Христа. Це єдино безпечне порівняння, будь-яке інше — самообман. Якщо моральні якості й духов-

ний стан Божого народу не відповідають дарованим їм благословенням, привілеям та світлу, то вони будуть зважені на вазі й ангели винесуть вирок: «Знайдений легеньким».

(Свідчення для Церкви. Т. 1. С. 406).

Непростимий гріх

Що таке гріх проти Святого Духа? Це вперте приписування сатані роботи Святого Духа. Наприклад, припустімо, що хтось став свідком особливої дії Духа Божого. Він має переконливі докази, що це від Бога. Однак згодом ця людина падає під тиском спокуси, опиняється у владі гордості, самовпевненості або якоїсь іншої поганої риси та, відкидаючи всі свідчення про Божественне походження тієї особливої дії, заявляє: те, що вона раніше вважала силою Святого Духа, було силою сатани. Саме за допомогою Святого Духа Бог впливає на людське серце, і коли люди вперто відкидають Духа, заявляючи, що Він від сатани, то тим самим перекидають канал, яким Бог може спілкуватися з ними. Відкидаючи свідчення, яке Богові угодно було дати їм, вони не допускають світла, яке сяяло в їхніх серцях, і тому залишаються в темряві. Так підтверджуються слова Христа: «Отож, коли світло, що в тобі, є темрява, то яка ж то велика та темрява!» (Матв. 6:23). Якийсь час люди, котрі припустилися цього гріха, можуть здаватися дітьми Божими, але коли певні обставини виявляють їхній характер та показують, якого вони духу, тоді відкривається, що вони перебувають на території ворога і стоять під його чорним прапором.

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 634).

Визнати чи зректися Христа

Коли ми буваємо в товаристві, у сім'ях або перебуваємо в якихось життєвих взаєминах, тимчасових чи тривалих, у нас є багато можливостей або визнати нашого Господа, або

зректися Його. Ми можемо зрікатися Його нашими словами, недоброзичливими відгуками про інших людей, нерозумною балаканиною, кривлянням і жартами, пустими й недобрими словами або лицемірством, говорячи неправду. Своїми словами ми можемо засвідчити, що Христос не перебуває в нас. Ми можемо зрікатися Його своїм характером; прихильністю до легкого життя; ухилянням від життєвих обов'язків і тягара, які хтось має нести за нас, та любов'ю до гріховних насолод. Ми також можемо зрікатися Христа зарозумілістю в одязі, пристосуванням до світу або своїм нечемним поведженням. Ми можемо зрікатися Його любов'ю до власної думки, прагненням відстояти чи виправдати своє «я». Ми також можемо зрікатися Його, дозволяючи своїм думкам текти в руслі сентиментальності, що знемагає від любові, або вдаючись до роздумів про свої уявно важкі долю й випробування.

Ніхто не може по-справжньому визнавати Христа перед світом, якщо в ньому немає розуму Христового та Його Духа. Не можна передати іншим те, чого ми самі не маємо. Розмови й манери повинні бути справжнім видимим вираженням внутрішніх благодаті і правди. Якщо серце освячене й покірне, плід буде видимий зовні і стане найдієвішим визнанням Христа.

(Свідчення для Церкви. Т. 3. С. 331, 332).

У світі, але не від світу

Мені було показано, що нам як народові загрожує небезпека уподібнитися до світу, а не до образу Христа. Зараз ми перебуваємо біля самих кордонів вічності, але ворог душ має на меті примусити нас думати, що кінець часу ще дуже далеко. Усіма можливими способами сатана нападатиме на тих, хто називає себе Божим народом, котрий дотримується Заповідей та очікує Другого приходу нашого Спасителя на хмарах небесних із великою силою і славою. Диявол переконуватиме якомога більше людей відкладати в часі день лиха, духом уподібнитися до цього світу, наслідуючи його звичаї. Я була стривожена, коли побачила, що дух світу управляє умами й серцями багатьох, котрі претендують на високе визнання

істини. Вони плекають егоїзм і самодогодження, але не розвивають у собі істинного благочестя і кристальної чесності.

(Свідчення для Церкви. Т. 4. С. 306).

Християнська чесність

У кожній діловій справі будьте непохитно чесними. Як би ви не були спокушувані, ніколи не обманюйте й не кривіть душею, навіть у найбільш дріб'язковій справі. Часом під впливом природного пориву може виникнути спокуса ухилитися від прямого шляху чесності, однак ви не ухиляйтеся ані на йоту. Якщо в якійсь справі ви заявили про свої майбутні дії, а потім виявили, що посприяли іншим ціною втрати для себе, не ухиляйтеся від принципу ні на йоту. Виконайте свою угоду.

(Виховання дітей. С. 154).

Біблія в найсильніших висловах засуджує всяку неправду, ошуканство й нечесність. Вона ясно визначає, що добро і що зло. Однак мені було показано, що Божі діти ступають на територію ворога; вони піддаються його спокусам та запозичують його виверти, доки їхнє духовне сприйняття не притупляється найжахливішим чином. Утім, коли йдеться про грошовий прибуток або збитки, тоді незначне відхилення від істини, невеликий відступ від Божих вимог не вважається гріховною справою. Проте гріх є гріх, незалежно від того, чи припустився його мільйонер, чи вуличний жебрак. Люди, котрі здобувають багатство неправдою, стягають осуд на свої душі. Усе здобуте обманом і шахрайством обернеться тільки прокляттям для його власника.

(Свідчення для Церкви. Т. 4. С. 311).

Він [неправдомовець або обманщик] перестає поважати самого себе. Можливо, він не усвідомлює, що Бог бачить його і знає про кожну його ділову угоду, святі ангели зважують його мотиви, слухають його слова й нагорода буде відповідною до його вчинків; але навіть якби було можливо приховати від людських і Божественних очей ці несправедні

діла, факт, що він сам знає про них, руйнує його розум і характер. Один учинок не визначає характеру, але він руйнує бар'єр, і наступна спокуса вже не наражається на такий опір, доки нарешті не сформується звичка хитрувати й обманювати, а такий людині не можна довіряти.

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 396).

Бог бажає, щоб люди, які беруть участь у Його служінні під Його прапором, були абсолютно чесними, бездоганними в характері, щоб їхній язик не вимовляв нічого навіть схожого на неправду. Мова й очі мають бути правдивими, а вчинки — повністю такими, які може схвалити Бог. Ми живемо перед очима Святого Бога, Котрий урочисто наголошує: «Знаю твої діла». Божественне око завжди бачить нас. Ми не можемо приховати від Господа навіть одного несправедливого вчинку. Істину про те, що Бог — Свідок кожної нашої дії, розуміють лише деякі.

(Виховання дітей. С. 152).

Віруючий — найкращий діловий партнер

Чесна людина, яка відповідає міркам Христа, у всьому виявлятиме непохитну порядність. Оманливі гирі та неточні ваги, за допомогою яких багато хто прагне сприяти своєму земному процвітання, — огида в очах Бога. Проте багато тих, хто на словах дотримується Божих Заповідей, використовують неточні гирі й ваги. Якщо людина по-справжньому з'єднана з Богом і воістину дотримується Його Закону, саме її життя засвідчить цей факт, бо всі її вчинки узгоджуватимуться з ученням Христа. Вона не продасть свою честь за живу. Її принципи ґрунтуються на надійній основі, і поведінка у світських справах відображає ці принципи. Непохитна чесність сяє, як золото, серед шлаку й сміття світу. Обман, неправду, невірність можна замовчувати і приховувати від людських очей, але не від очей Бога. Божі ангели, спостерігаючи за розвитком характеру та зважуючи моральну гідність людей, записують у небесних книгах усі ці дрібні угоди,

у яких відкривається характер. Якщо працівник невірний у щоденних життєвих заняттях і несумлінно ставиться до своїх обов'язків, то світ матиме рацію, якщо судитиме про релігію такого працівника за його ставленням до роботи.

Віра в скорий Прихід Сина Людського на хмарах небесних не зробить справжнього християнина недбалим і легковажним у звичайних життєвих справах. Люди, котрі очікують скорого з'явлення Христа, будуть не неробами, а старанними працівниками. Вони робитимуть свою справу не недбало чи нечесно, а правильно, негайно й ретельно. Хто лестить собі думкою, що недбалість і неухважність у життєвих справах є доказом духовності й відокремлення від світу, той перебуває в страшому обмані. Правдивість, сумлінність і чесність людей випробовуються й перевіряються в земних справах. Якщо вони вірні в найменшому, то будуть вірні й у великому.

Мені було показано, що саме в цьому питанні багато хто не витримає перевірки. В організації земних справ виявляється їхній справжній характер. У взаєминах зі своїми ближніми такі люди виявляють несумлінність і непорядність, вони плетуть інтриги й не думають, що їхня участь у майбутньому безсмертному житті залежить від того, як вони поведуться в різних життєвих обставинах, і що непідкупна чесність абсолютно необхідна для формування праведного характеру. У наших рядах усе ще трапляється нечесність, і в цьому причина теплого стану багатьох, хто заявляє, що визнає істину. Вони не підтримують зв'язку з Христом та обманюють свої душі. Мені боляче говорити, що навіть серед тих, хто дотримується суботи, спостерігається тривожна відсутність чесності й порядності.

(Свідчення для Церкви. Т. 4. С. 309-311).

Ділові зв'язки зі світом

Деякі люди не володіють тактовною мудрістю в ділових питаннях. Їм не вистачає необхідних якостей, і сатана

використовує це. У такому разі вони не повинні залишатися в незнанні щодо свого завдання. Їм слід бути достатньо смиренними та радіти зі своїми братами, судженню яких вони можуть довіряти перед здійсненням своїх планів. Мені було вказано на такий текст: «Носить тягарі один одного» (Гал. 6:2). Декому бракує покори, щоб дозволити людям зі здоровим судженням усе прорахувати за них, перш ніж вони здійснять свої плани й опиняться в скруті. Потім вони усвідомлять необхідність поради й думки своїх братів, але наскільки важчим буде тепер їхній тягар, ніж на початку. Братам не слід звертатися до суду, якщо цього можна уникнути, бо в такий спосіб вони дають ворогові перевагу ввести їх у скрутне становище й ускладнити справу. Краще врегулювати це питання навіть ціною особистої втрати.

Я бачила: Бог незадоволений тим, що Його народ ручається за невіруючих. Мені було вказано на такі тексти: «Не будь серед тих, хто поруку дає, серед тих, хто поручується за борги...» (Прип. 22:26); «Зле робить, як хто за чужого поручується, хто ж поруку ненавидить, той безпечний» (Прип. 11:15). Невірні управителі! Вони ручаються за те, що належить іншому — їхньому Небесному Отцю, і сатана вже приготувався допомогти своїм дітям вирвати це з їхніх рук. Ті, хто дотримується суботи, не повинні бути в партнерстві з невіруючими. Божі діти надто довіряють словам незнайомих людей та просять їхньої поради, однак не повинні цього робити. Ворог перетворює їх на своїх працівників та діє через них, щоб створювати труднощі й забирати кошти в Божого народу.

(Свідчення для Церкви. Т. 1. С. 200, 201).

Біблія

У Святому Письмі тисячі дорогоцінних каменів істини лежать прихованими від очей поверхового шукача. Золота жила істини ніколи не вичерпається. Чим більше ви досліджуєте Писання з покірним серцем, тим більшим буде ваше зацікавлення і тим більше вам захочеться вигукнути разом з Павлом: «О глибино багатства, премудрості й знання Божого! Які невідомі Його суди і недослідимі Його дороги!» (Римл. 11:33).

Христос і Його Слово перебувають у досконалій гармонії. Коли люди приймають Їх та підкоряються Їм, Вони відкривають надійний шлях для тих, хто бажає ходити у світлі, як і Христос є у світлі. Якби народ Божий оцінював Його Слово, у нас уже було б Небо тут, у земній Церкві. Християни були б спрагли й голодні пошуків Слова. Вони намагалися б знайти час, щоб порівнювати один текст з іншим та роздумувати над Словом. Вони більше

прагнули б світла Слова, ніж ранкової газети, журналів чи романів. Їхнім найбільшим бажанням було б їсти плоть і пити кров Сина Божого. І в результаті життя таких християн узгоджувалося б із принципами й обітницями Слова. Його настанови були б для них як листя з дерева життя. Воно стало б у них джерелом води, що тече в життя вічне. Відсвіжувальні потоки благодаті відновлювали б та оживляли душу, спонукаючи забути про важку працю й утому. Богонатхненні слова зміцнювали б і підбадьорювали їх.

(Свідчення для Церкви. Т. 8. С. 193).

Володіючи широким розмаїттям стилів і тем, Біблія має те, що може зацікавити будь-який розум та промовляти до будь-якого серця. На її сторінках можна знайти найстародавнішу історію, правдивий життєпис, принципи управління державою й регулювання сімейних стосунків – принципи, рівних яким ніколи б не створила людська мудрість. Біблія містить найглибшу філософію та найбільш милозвучну й піднесену, найбільш палку і зворушливу поезію. Навіть з такого погляду цінність біблійних Писань незмірно вища за твори будь-якого людського автора, проте безмежно ширші й цінніші вони з погляду їхнього зв'язку з величною центральною думкою. У світлі цієї думки кожна тема набуває нового значення. У викладених найпростішим способом істинах містяться принципи, котрі високі, як небо, і сягають вічності.

(Виховання та освіта. С. 125).

Щодня вам потрібно пізнати щось нове з Писання. Досліджуйте його так, ніби це пошуки прихованих скарбів, бо воно містить слова вічного життя. Моліться про мудрість і розуміння, щоб досягнути ці святі Писання. У такому разі знайдете нові істини в Слові Божому; ви відчуєте, що отримали нове дорогоцінне світло з питань істини, і Писання постійно набуватимуть нової цінності у вашій свідомості.

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 266).

Прийняті біблійні істини піднесуть розум над його приземленістю й приниженістю. Якби Слово Боже цінували належним чином, то молоді й старші мали б внутрішню

порядність та силу принципів, які зробили б їх здатними опиратися спокусі.

(Свідчення для Церкви. Т. 8. С. 319).

Вивчайте старанно і систематично

Батьки, якщо ви бажаєте навчити своїх дітей служити Богові та звершувати добро у світі, зробіть Біблію своїм підручником. Вона викриває виверти сатани, облагороджує людський рід, розкриває й виправляє моральні пороки, являючи собою індикатор, який допомагає нам відрізнити правду від омани. Чого б нас не навчали в школі чи сім'ї, Біблія як великий педагог має стояти на першому місці. Якщо її ставлять на це місце, Бог буде прославлений і працюватиме для вас над наверненням ваших дітей. У цій святій Книзі містяться багаті родовища краси й істини, і батькам має бути соромно, якщо вони не можуть зробити її надзвичайно цікавою для своїх дітей.

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 322).

«Написано» – було єдиною зброєю Христа, коли спокусник прийшов зі своїми оманами. Навчання біблійних істин — це велика важлива праця, яку повинні виконувати кожен батько і матір. З приємним щасливим настроєм представляйте істину перед дітьми так, ніби її виголошує Бог. Як матері й батьки ви можете слугувати для дітей наочним уроком у повсякденному житті, виявляючи терпіння, доброту, любов та прив'язуючи їх до себе. Не дозволяйте дітям поводитися, як їм заманеться, натомість покажіть, що ваш обов'язок — дотримуватися Слова Божого та виховувати їх згідно з наукою і настановами Господа.

Будьте систематичними у вивченні Святого Слова у ваших сім'ях. Нехтуйте усім тимчасовим... але переконайтеся, що душа насичена хлібом життя. Неможливо оцінити добрі результати однієї години або навіть пів години, щодня присвяченої радісному спільному вивченню Слова Божого. Коли ви розглядаєте все, сказане в Біблії з певного питання

в різний час та за різних обставин, вона тлумачитиме сама себе. Не порушуйте занять свого домашнього класу через гостей або відвідувачів. Якщо вони прийшли під час уроку, запросіть їх узяти в ньому участь. Покажіть, що для вас пізнання Божого Слова важливіше за світські задоволення й заробітки.

Якби ми старанно і з молитвою щодня вивчали Біблію, то щодня бачили б якусь прекрасну істину в новому, ясному, яскравому світі.

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 510, 511).

Якщо ви бажаєте виховати дітей у науці й настановах Господніх, то маєте зробити Біблію своїм дороговказом. Нехай життя і характер Христа постануть як зразок для їхнього наслідування. Якщо вони помиляються, прочитайте їм, що каже Господь про такі гріхи... У цій праці необхідно виявляти постійну увагу і старанність. Одна недобра риса, залишена без уваги батьками та не виправлена вчителями, може зіпсувати й розбалансувати весь характер. Навчайте дітей, що вони повинні мати нове серце, набути нові смаки й надихнутися новими мотивами. Їм необхідно отримати допомогу від Христа й познайомитися з характером Бога, відкритим у Його Слові.

(Виховання дітей. С. 515).

Читачеві обіцяне **Божественне просвіщення**

Слово Боже, як і характер його Божественного Автора, представляє таємниці, котрі ніколи повністю не досягнуть обмежень істоти. Воно спрямовує наш розум до Творця, Котрий живе «в неприступному світлі» (1 Тим. 6:16). Воно відкриває нам Його наміри, що охоплюють усі віки людської історії й остаточно здійснюються тільки в нескінченній вічності. Писання звертає нашу увагу на предмети безмежної глибини й важливості, пов'язані з владарюванням Бога й долею людини. Поява у світі гріха, утілення Христа, відродження,

воскресіння та багато інших представлених у Біблії тем — це надто глибокі для людського розуму таємниці, щоб їх пояснити або навіть повністю збагнути. Однак Бог у Писанні дає нам достатньо доказів щодо Його Божественного характеру, і ми не повинні сумніватися в Його Слові через те, що не можемо зрозуміти всіх таємниць Його провидіння.

Якби створеним істотам було можливо досягнути повного розуміння Бога та Його діянь, тоді вони не мали б подальшого відкриття істини, зростання в знаннях, поступу в розвитку розуму й серця. Бог уже не був би вищим, і люди, досягнувши межі знань і здобутків, зупинилися б у розвитку. Вдячні Богові за те, що це не так! Бог нескінченний, у Ньому «всі скарби премудрості й пізнання». Люди можуть протягом усієї вічності досліджувати й вивчати, і все-таки ніколи не вичерпають скарбів Його мудрості, доброти й могутності.

Без керівництва Святого Духа ми постійно будемо схильні спотворювати Писання або ж хибно тлумачити їх. Можна багато читати Біблію, але без користі, а нерідко це буде шкідливо. Коли Слово Боже розгортають без благоговіння й молитви, коли думки й почуття не зосереджені на Богові або не перебувають у згоді з Його волею, тоді розум затьмарений сумнівами, а саме вивчення Біблії зміцнює скептицизм. Ворог має владу над думками та навіює хибні пояснення.

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 699-705).

Любов до вивчення Біблії не характерна людині від природи

І літні, і молоді нехтують Біблією. Вони не досліджують її, не роблять правилом свого життя. У такому нехтуванні особливо винні молоді. Більшість із них знаходять час для читання інших книг, а цю Книгу, яка вказує шлях до вічного життя, не досліджують щоденно. Вони з увагою перечитують пусті оповідання, а Біблією нехтують. Ця Книга — наш путівник до вишнього, більш святого життя.

Якби уява молодих людей не була спотворена читанням вигаданих історій, вони назвали б Біблію найцікавішою книгою, яку будь-коли читали.

(Виховання дітей. С. 508, 509).

Як народ, котрий отримав велике світло, ми повинні захочувати до високих стандартів у наших звичках, словах, у домашньому житті й спілкуванні. Нехай Слово займе у вашому домі почесне місце дороговказу. Нехай його розцінюють як порадника в усякій скруті, як мірило кожного вчинку. Чи потрібно переконувати моїх братів і сестер у тому, що в їхньому сімейному колі не буде справжнього благополуччя для жодної душі, якщо в ньому не запанує Божа істина, праведна мудрість? Батькам і матерям необхідно докладати всіх зусиль, щоб звільнитися від ледачої звички розцінювати служіння Боже як тягар. Сила істини має бути освячувальною силою в домі.

(Поради батькам, учителям та учням. С. 138, 139).

Змалку дітей потрібно навчати вимог Закону Божого й віри в Ісуса, нашого Викупителя, Котрий очищає від плям гріха. Таку віру необхідно прищеплювати день у день шляхом настанови й особистого прикладу.

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 329).

Вивчення Біблії зміцнює розум

Якби Біблію вивчали належним чином, інтелект людей став би сильним. Теми, розглянуті в Слові Божому, велична простота їх викладу і благородство розвивають у людині здібності, які інакше не можуть бути розвинутими. У Біблії відкрите безмежне поле для уяви. Людина, яка вивчає Біблію, після роздумів над її великими темами та спілкування з її високими образами стане в думках і почуттях чистішою й піднесенішою, ніж якби витратила час на читання будь-якого іншого людського твору, не кажучи вже про літературу легкого жанру. Молоді уми не спроможні досягнути свого найблагороднішого розвитку, якщо нехтують найвищим

джерелом мудрості — Словом Божим. Чому в нас так мало людей розсудливих, непохитних та гідних поваги? Причина в тому, що люди не бояться Бога, не люблять Його та належним чином не запроваджують у життя релігійні принципи. Бог бажає, щоб ми скористалися всіма засобами для розвитку і зміцнення наших розумових сил... Якби ми частіше читали Біблію, якби краще розуміли її істини, то стали би більш просвіченими, розумними людьми. Енергія буде дана душі внаслідок дослідження сторінок Писання.

(Виховання дітей. С. 507).

Біблійне вчення істотно позначається на благополуччі людини в усіх життєвих взаєминах. Слово Боже відкриває принципи, які є наріжним каменем процвітання держави, — принципи, на котрих ґрунтується благополуччя суспільства й котрі слугують захистом сім'ї, тобто це принципи, без яких жодна людина не може приносити користь, здобути щастя й повагу в цьому житті і безсмертя в житті майбутньому. Немає такої ситуації в житті й такої стадії в людському досвіді, до яких біблійне вчення не могло б ґрунтовно приготувати.

(Патріархи і пророки. С. 599).

Уся Біблія розповідає про Христа

Ми зобов'язані відкрити людям, що Христос, наш розп'ятий Спаситель, сильний дати їм вічне життя. Ми маємо показати їм, що Старий Завіт — воістину таке саме Євангеліє в прообразах й тінях, як і Новий Завіт у його силі об'явлення. Новий Завіт не представляє нову релігію, Старий Завіт не представляє релігію, яку має витіснити Новий Завіт — це лише прогрес і розкриття Старого Завіту. Авель вірив у Христа й воістину спасенний Його силою, як Петро або Павло. Безперечно, Енох був представником Христа так само, як і улюблений учень Іван. Енох ходив з Богом, і не стало його, бо забрав його Бог. Йому була довірена вістка про Другий прихід Христа. «Про них же звіщав був Енох, сьомий від Адама, кажучи: Ось прийшов Господь з десятками тисяч

Своїх святих ангелів, щоб учинити суд над усіма» (Юди 14, 15). Проповідувана Енохом вістка та його переселення на Небо стали переконливим аргументом для всіх його сучасників. Метушалах і Ной могли успішно користуватися цим аргументом, доводячи, що праведні можуть бути переселені.

Бог, Котрий ходив з Енохом, — це наш Господь і Спаситель Ісус Христос. Тоді Він був світлом для світу так само, як є ним і тепер. Тодішні люди мали вчителів, здатних спрямувати їх на шлях життя, оскільки Ной та Енох були християнами. Євангеліє викладене й у постановках книги Левит. Нині, як і тоді, від людей вимагається беззастережний послух. Наскільки ж суттєво необхідно для нас розуміти важливість цього Слова!

Нас запитують: «У чому причина “голоду” в Церкві?» Відповідь така: «Ми дозволяємо собі відволікатися від Слова. Якби Слово Боже споживали як їжу для душі, якби до нього ставилися з повагою й пошаною, не було б необхідності в численних і повторюваних свідченнях. Прості висловлювання Писання були б прийняті й виконані».

(Свідчення для Церкви. Т. 6. С. 392, 393).

Свідчення для Церкви

У міру наближення кінця та у зв'язку з розширенням справи проголошення останнього застереження світові, людині, котра приймає істину для теперішнього часу, у край важливо ясно розуміти природу і вплив Свідчень, які Бог за Своїм провидінням пов'язав зі справою проголошення вістки третього ангела від самого її початку.

У давнину Бог звертався до людей устами пророків та апостолів. У наші дні Він говорить до них через свідчення Свого Духа. Ніколи раніше Бог не наставляв Свій народ більш речно щодо Своєї волі й шляху, яким вони мають іти.

Застереження й докори пропонуються заблудлим з-посеред адвентистів сьомого дня не тому, що їхнє життя гідне більшого осуду, ніж життя так званих християн із формальних церков... але тому, що вони мають велике світло й за своїм визнанням займають

місце особливого вибраного Божого народу, у якого Закон Божий записаний у серцях.

Я часто записувала для різних людей дані мені для них вісті й у багатьох випадках робила це на їхнє наполегливе прохання. Коли обсяг моєї праці зріс, це стало важливою, хоч і втомливою частиною моїх трудів. У видінні, даному мені близько 20 років тому [1871 р.], я отримала повеління висвітлити загальні принципи як усно, так і письмово, водночас указавши на помилки й гріхи деяких людей та на загрозливі для них небезпеки, щоб усі отримали осудження, застереження й пораду. Я бачила, що всім треба ретельно дослідити своє серце і життя, щоб перевірити, чи не припустилися вони тих помилок, за які інші отримали зауваження, та чи не стосуються їх особисто ті попередження, які були дані іншим. Якщо це так, вони повинні зрозуміти: поради й докори були дані для них особисто й вони повинні практично застосувати їх до себе, нібито вони були адресовані їм.

Бог має намір випробувати віру всіх, хто називає себе послідовником Христа. Він перевірить щирість молитов усіх, котрі запевняють, що щиро хочуть пізнати свій обов'язок. Господь ясно покаже їм їхній обов'язок. Він дасть усім достатньо можливостей виявити те, що в їхньому серці.

Господь докоряє людям і виправляє тих, які кажуть, що виконують Його Закон. Він указує на їхні гріхи та відкриває їхні беззаконня, бо хоче відокремити від них будь-який гріх і зло, щоб вони звершували святі справи в Його страху. Бог докоряє їм і виправляє їх, щоб вони були очищені, освячені, облагороджені та врешті-решт піднесені до Його престолу.

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 654-662).

Указати людям на Біблію

Письмові Свідчення призначені не для того, щоб дати нове світло, натомість живо закарбувати в серці вже відкриті натхненні істини. Обов'язок людини щодо Бога й ближнього чітко визначений у Слові Божому, однак лише

декотрі з вас слухняні даному світлу. Бог не пропонує додаткову істину у Свідченнях, натомість через них спростив раніше дані великі істини і власним вибраним способом виклав їх людям, аби пробудити їх та за допомогою Свідчень закарбувати в їхньому розумі, що вони можуть залишитися без прощення. Свідчення дані не для того, щоб умалити Слово Боже, а щоб підняти його й привабити до нього людські уми, щоб красива простота істини могла справити враження на всіх.

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 665).

Дух не був даний та ніколи не може бути даний для того, щоб зайняти місце Біблії, бо Писання ясно свідчить: Слово Боже — це мірило, за яким треба перевіряти всяке вчення і досвід. Апостол Іван каже: «Не кожному духові вірте, але випробовуйте духів, чи від Бога вони, бо багато лжепророків з'явилося у світі» (1 Івана 4:1). А Ісаїя заявляє: «До Закону й свідоцтва! Як вони не так кажуть, як це, то немає для них зорі ранньої» (Ісаї 8:20).

(Велика боротьба. С. 7).

Брат Д. бентежить розум людей, намагаючись створити в них враження, ніби дане Богом через Свідчення світло — доповнення до Слова Божого, і тим самим представляє справу в неправдивому світлі. Богові було угодно саме так привернути увагу Свого народу до Свого Слова й дати більш повне його розуміння. Слова Божого достатньо для просвіщення затуманеного розуму, і його можуть зрозуміти ті, хто хоче зрозуміти. Та, незважаючи на це, декотрі, хто каже, що досліджує Слово Боже, живуть наперекір найпростішим його вченням. Тоді Бог, щоб не залишити чоловікам і жінкам можливості виправдати себе, дає ясні конкретні свідчення, повертаючи їх до Слова, дотриманням якого вони нехтували. Слово Боже рясніє загальними принципами формування правильних життєвих звичок, і Свідчення, загальні й особисті, були розраховані на те, щоб звернути увагу цих людей саме на ті принципи.

Я взяла дорогоцінну Біблію й оточила її кількома «Свідченнями для Церкви», які були дані Божому наро-

дові. «Тут, — сказала я, — розглянуті справи майже всіх людей і зазначені гріхи, яких їм необхідно уникати. Тут вони можуть знайти потрібну пораду, дану в інших випадках, подібних до їхніх. Богові було угодно давати вам заповідь на заповідь і правило на правило. Але мало хто з вас знає, що міститься у Свідченнях. Ви необізнані з Писанням. Якби ви зробили Боже Слово предметом свого вивчення, маючи бажання досягти біблійного стандарту й здобути християнську досконалість, вам не знадобилися б Свідчення. Але через те, що ви нехтували знайомством з богонатхненною Книгою, Він намагався говорити до вас за допомогою простих прямих свідчень, звертаючи вашу увагу на богонатхненні слова, яким ви не бажали підкоритися, та спонукаючи вас будувати своє життя згідно з її чистим високим ученням.

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 663-665).

Судіть про Свідчення за їхніми плодами

Нехай про Свідчення судять за їхніми плодами. Яким є дух їхнього вчення? Який результат їхнього впливу? Усі охочі можуть ознайомитися з плодами цих видінь. Ось уже протягом 17 років Бог вважав за потрібне дозволити їм вижити і зміцніти в умовах протидії сатанинських сил та впливу людей, котрі допомагають сатані в його роботі.

Бог або навчає Свою Церкву, докоряючи людям за їхні гріхи та зміцнюючи їхню віру, або ні. Ця справа або Божа, або ні. Бог нічого не робить у партнерстві із сатаною. Моя праця... несе на собі печатку або Бога, або ворога. У цьому питанні не може бути компромісів. Свідчення походять або від Божого Духа, або від диявольського.

Коли Господь виявляє Себе через Дух пророцтва, переді мною постає минуле, теперішнє і майбутнє. Мені були показані обличчя, яких я ніколи не бачила, і через багато років упізнавала їх при зустрічі. Я прокидалася від сну з чітким уявленням про те, що було наперед показано мені, і серед

ночі писала листи, котрі перетинали континент, прибуваючи в критичну хвилину та рятуючи Божу справу від великої біди. Такою була моя праця протягом багатьох років. Якесь сила спонукувала мене докоряти й викривати гріхи, про які я не мала й гадки. Чи ця робота з Небес, чи ні?

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 671).

Ціль сатани — викликати сумніви

У багатьох випадках Свідчення сприймають повністю, тоді з гріхом та потуранням поривають і відразу ж починається перетворення відповідно до даного Богом світла. Іноді гріховні потурання продовжують плекати, Свідчення відкидають, а іншим пропонують багато несправедливих виправдань як причину відмови прийняти Свідчення. Справжню причину не згадують. Це нестача моральної мужності — волі, зміцненої і контрольованої Духом Божим, щоб зректися шкідливих звичок.

Сатана має здатність навіювати сумніви й вигадувати заперечення на конкретне, послане Богом свідчення, і багато хто вважає за чесноту й ознаку наявності в собі здорового глузду, щоб не вірити, сумніватися й ухилятися. Охочі сумніватися знайдуть безліч приводів. Бог не пропонує усунути всяку причину для невір'я. Він дає доказ, який потрібно ретельно дослідити в душі учнівства й покори, і всім треба приймати рішення на підставі цього доказу. Бог дає достатньо доказів, щоб щирий розум міг повірити. Однак люди, котрі відвертаються від вагомих доказів, оскільки своїм обмеженим розумом не можуть пояснити деякі речі, залишаються в холодній, крижаній атмосфері невір'я й сумнівів та відпадуть від віри.

План сатани — послабити віру Божого народу у Свідчення. Сатана знає, як здійснювати свої нападки. Він впливає на розум людей, щоб збудити заздрість і невдоволення щодо керівників справи. Далі під сумнів ставлять дари, і тоді, звичайно, вони стають мало вагомими, тому дану через видін-

ня настанову не беруть до уваги. Слідом за цим з'являється скептицизм щодо життєво важливих пунктів нашого віровчення, стовпів, на яких ґрунтується наша позиція. Потім — сумнів щодо Священного Писання, а за цим стрімкий хід униз до загибелі. Коли починають сумніватися у Свідченнях, яким колись вірили, та відкидають їх, сатана знає, що ошукані на цьому не зупиняться; він подвоює свої зусилля, доки не підштовхне людей до відкритого бунту, який стає невиліковним і закінчується загибеллю. Даючи місце невір'ю й сумнівам щодо Божої справи, плекаючи недовіру й жорстоку підозру, ці люди готують себе до повного обману. З гіркими почуттями вони повстають проти тих, хто наважується вказувати їм на їхні помилки й докоряти в їхніх гріхах.

На небезпечній території перебувають не тільки ті, хто відкрито відкидає Свідчення або плекає сумнів щодо них. Нехтувати світлом — це означає відкидати його.

Якщо ви втратите віру у Свідчення, течія віднесе вас від біблійної істини. Я побоююся, що багато хто займе хитку, пов'язану із сумнівами позицію, та, переживаючи за ваші душі, хочу застерегти вас. Скільки буде тих, хто прислухається до застереження?

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 672-680).

Незнання свідчень — не виправдання

Багато людей чинять усупереч світлу, яке Бог дає Своему народові, бо не читають книг, що містять світло і знання у формі попереджень, застережень і докорів. Клопоти світу, любов до моди й нестача духовності відвертають увагу від світла, яке Бог так милостиво посилає нам, і водночас книги й періодичні видання, що пропагують помилки, розповсюджуються по всій країні. Усюди зростає скептицизм і безбожництво. Дорогоцінне світло, що виходить від Божого престолу, сховане під посудиною. Бог питає зі Свого народу за таку недбалість. Їм доведеться дати звіт за кожен промінь світла, яким Він осяяв наш шлях: чи було

воно використане для нашого зростання в Божественних істинах, чи відкинуте, бо нам було приємніше керуватися своїми нахилами.

Свідчення мають увійти в кожную родину, яка дотримується суботи. Браті повинні знати їхню цінність, і братів слід спонукувати читати їх. Занизити ціни на дані книги й мати в церкві тільки один комплект — не наймудріше рішення. Вони повинні бути в бібліотеці кожної сім'ї, їх треба перечитувати знову і знову. Нехай вони будуть там, де багато хто зможе їх прочитати.

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 681).

Мені було показано, що невір'я в застереження, підбадьорення й докори Свідчень закриває світло від Божого народу. Невір'я затуляє їхні очі, і вони не усвідомлюють свого справжнього стану. Їм здається, що свідчення Духа Божого, котрі містять докір, недоречні, або що вони їх не стосуються. Такі люди вкрай потребують Божої благодаті й духовної проникливості, щоб зауважити в собі нестачу духовних пізнань.

Багато тих, хто відступив від істини, причиною цього називають відсутність віри у Свідчення... Тепер постає запитання: чи відмовляться вони від свого засудженого Богом ідола, чи продовжуватимуть іти шляхом потурання й відкинення світла, яке дав їм Бог, докоряючи саме за те, чим вони захоплюються? Цим людям треба буде дати відповідь на таке запитання: «Чи зречуся я себе та прийму як послані від Бога Свідчення, що викривають мої гріхи, чи відкину Свідчення, оскільки вони викривають мої гріхи?»

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 674, 675).

Неправильне використання Свідчень

У першому будь-коли виданому номері Свідчень міститься застереження проти нерозумного використання світла, яке в такий спосіб дароване Божому народові. Я зазначила, що декотрі повелися нерозумно; коли вони говорили з неві-

руючими про свою віру й ті просили про доказ, вони читали їм мої твори, замість того щоб звертатися за доказами до Біблії. Мені було показано, що така поведінка непослідовна й налаштовує невіруючих проти істини. Свідчення не можуть мати авторитет у тих, хто не знає про їхній дух. У таких випадках не треба посылатися на них.

Час від часу були дані й інші застереження щодо використання Свідчень: «Деякі проповідники перебувають далеко позаду. На словах вони вірять Свідченням, проте завдають шкоди, роблячи їх залізним правилом для тих, хто не мав з ними досвіду, а самі не дотримуються порад, які містяться у Свідченнях. Вони отримували повторні Свідчення, якими повністю знехтували, і їхня поведінка — непослідовна».

«Я бачила, що багато хто скористався тим, що Бог показав щодо гріхів і вад інших. Вони довели до крайності значення показаного у видінні, наголошуючи на ньому, доки в багатьох не ослабла віра у відкрите Богом, а Церква втратила мужність і впевненість».

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 669, 670).

Небезпека критики Свідчень

Нещодавно уві сні я опинилася перед великим зібранням людей, декотрі з яких намагалися звести нанівець враження від переданого мною дуже урочистого застережливого свідчення. Вони казали: «Ми віримо свідченням сестри Уайт, але вона говорить нам те, що не бачила безпосередньо у видінні з конкретного згадуваного випадку, її слова не більш значущі для нас, ніж слова будь-кого іншого». Дух Господній зійшов на мене, я встала й докорила їм в Ім'я Господа.

Отже, якщо хтось із тих, кому адресовані ці серйозні застереження, скаже: «Це лише особиста думка сестри Уайт, а я й надалі буду дотримуватися свого міркування», та продовжуватимуть робити те, проти чого їх застерегли, тим самим вони покажуть свою зневагу до Божої поради.

Результатом цього буде саме те, на що вказував мені Дух Божий, — утрата для Божої справи і крах для них самих. Декотрі, бажаючи зміцнити власну позицію, виривають зі Свідчень ті твердження, котрі, як вважають, підтримують їхню думку та, наскільки можливо, представляють її переконливішою, а те, що ставить під сумнів їхню поведінку або не збігається з їхніми поглядами, вони оголошують особистою думкою сестри Уайт, заперечуючи Божественне походження цих істин і ставлячи їх на один рівень із власним міркуванням.

А тепер, брати, я благаю вас не ставати між мною й народом та не відвертати світло, яке Бог хоче пролити на них. Своєю критикою не забирайте у Свідчень усю їхню силу, сутність і міць. Не думайте, що ви можете розсікти їх, щоб пристосувати до ваших поглядів, стверджуючи, ніби Бог дав вам здатність розрізняти, що є світлом з Небес, а що є лише вираженням звичайної людської мудрості. Якщо Свідчення не говорять відповідно до Слова Божого, відкиньте їх. Христос і Веліяр не можуть об'єднатися. Заради Христа, не бентежте людський розум людською софістикою та скептицизмом, не позбавляйте впливу працю, яку бажає звершувати Господь. І через нестачу духовної проникливості не робіть цей Божий засіб каменем спотикання, ударившись об який багато хто може спіткнутися й упасти, заплутатися в сіті й бути схопленими.

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 687-691).

Як сприймати докір

Ті, кому Бог докоряє через Духа Божого, не повинні повставати проти скромного знаряддя. Це говорить не смертна, схильна помилятися людина, а саме Бог, щоб спасти їх від загибелі. Людській природі неприємно приймати докір, як і людському серцю, не просвіченому Духом Божим, неможливо усвідомити необхідність докору або благословення, яке він принесе. Якщо людина посту-

пається спокусі й потурає гріху, її розум затьмарюється. Розуміння моралі спотворюється. Докори сумління залишаються без уваги, і голос совісті стає дедалі слабшим. Вона поступово втрачає здатність розрізняти істину й оману, доки не зникне правдиве уявлення про її стан перед очима Бога. Така людина може дотримуватися форм релігії, ревно відстоювати її вчення, але буде позбавлена її духу. Стан такої людини описав істинний Свідок: «Бо ти кажеш: Я багатий, розбагатів і нічого не потребую! А не знаєш, що ти нужденний, і мізерний, і вбогий, і сліпий, і голий!» (Об'явл. 3:17). Коли Дух Божий за допомогою вістки докору говорить людині, що такий її стан, вона не може бачити, що ця вістка істинна. Чи повинна вона через це відкинути застереження? Ні.

Бог дає достатньо доказів, отож усі охочі можуть дізнатися про характер Свідчень, а визнавши, що вони від Бога, люди зобов'язані прийняти докір, навіть якщо самі не розуміють гріховності своєї поведінки. Докір був би непотрібним, якби вони повністю усвідомили свій стан. Саме через те, що вони не розуміють його, Бог милостиво посилає їм докір, щоб вони могли покаятися й змінитися, доки ще не надто пізно. Ті, хто з презирством ставиться до застереження, залишаються в сліпоті й самообмані. А хто прислухається до нього й починає працювати задля видалення своїх гріхів, щоб володіти необхідними чеснотами, ті відчиняють двері своїх сердець, щоб дорогий Спаситель увійшов і жив у них. Люди, найтісніше пов'язані з Богом, пізнають Його голос, коли Він звертається до них. Духовні розпізнають духовне. Такі будуть вдячні Господу за те, що Він указав їм на їхні помилки.

Давид навчився мудрості з того, як Бог поведився з ним, і смиренно схилявся під покараннями Всевишнього. Достеменно картина його справжнього стану, представлена пророком Натаном, допомогла Давидові побачити свої гріхи й позбутися їх. Він смиренно прийняв пораду і впокорився перед Богом. «Господній Закон, — вигукує він, — досконалий, він зміцнює душу» (Псал. 19:8).

«Якщо ж ви залишаєтеся без картання, якого зазнавали всі, тоді ви незаконні діти, а не сини» (Євр. 12:8). «Кого я люблю, того докоряю і караю» (Об'явл. 3:19). «Усяке ж покарання в даний час не здається радістю, але смутком; та згодом ті, які навчені ним, приносять мирний плід праведності» (Євр. 12:11). Хоч покарання й гірке, його призначає нам ніжна любов Отця, «щоб ми стали учасниками Його святості» [вірш 10].

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 682, 683).

Святий Дух

Перевага кожного християнина — не тільки очікувати, а й наближати Прихід нашого Господа Ісуса Христа. Якби всі, хто визнає Його Ім'я, приносили плід для Його слави, як швидко весь світ був би засіяний насінням Євангелія! Скоро досягли б останні жнива, і Христос прийшов би зібрати дорогоцінний урожай.

Мої брати і сестри, благайте про Святого Духа. Бог стоїть за кожною даною Ним обітницею. Тримавши Біблію в руках, скажіть: «Я роблю все, як Ти сказав. Я представляю Твою обітницю: “Просіть — і дасться вам; шукайте — і знайдете; стукайте — і відчинять вам”. Христос звіщає: “Все, про що молитесь і просите, — вірте, що одержите, і сповниться вам”. “І що тільки просите в Моє Ім'я, те й зроблю, щоб прославився Отець у Сині” (Матв. 7:7; Марка 11:24; Івана 14:13).

Христос посилає Своїх вісників у всі куточки Своїх володінь, щоб передавати Свою волю Своїм слугам. Він ходить серед Своїх церков. Він бажає освятити, піднести й облагородити Своїх послідовників. Вплив віруючих у Нього буде у світі запахом життя — на життя. Христос тримає зірки у Своїй правиці й хоче, щоб Його світло сяяло у світі через них. Так Він бажає приготувати Свій народ до вищого служіння в небесній Церкві. Він доручив нам виконати велику працю. Будемо ж вірно здійснювати її. Покажімо своїм життям, що може звершити для людей Божественна благодать.

(Свідчення для Церкви. Т. 8. С. 22, 23).

Злиттю Святого Духа має передувати єдність

Слід наголосити: Дух був злитий після того, як учні прийшли до досконалої єдності, коли ніхто з них уже не прагнув зайняти найвище становище. Вони були однодушні. Усі розбіжності були залишені. І свідчили учні після злиття Духа про одне й те саме. Зверніть увагу на слова: «Всі ті, що повірили, мали одне серце й душу» (Дії 4:32). Дух Того, Хто помер, щоб грішники могли жити, оживотворив усю спільноту віруючих.

Учні просили благословення не для себе — їх обтяжувала турбота про грішні душі. Їм належало нести Євангеліє в усі кінці землі, і вони наполягали на даруванні обіцяної Христом сили. Ось тоді й зійшов Святий Дух, і тисячі навернулися в один день.

Так може статися й тепер. Нехай християни залишать усі розбіжності й віддадуть себе Богові задля спасіння тих, хто гине. Нехай вони з вірою просять обіцяне благословення, і воно прийде. Злиття Духа за часів апостолів було Раннім дощем, і славним був результат. Однак Пізній дощ буде більш рясним. Яка ж обітниця для тих, хто живе в ці останні дні? «До твердині верніться, о в'язні надії! І сьогодні звіщаю: По-

двійно тобі поверну!» «Просіть від Господа дощу часу весняного, пізнього дощу, — Господь чинить блискавки, і зливний дощ посилає їм, кожному траву на полі» (Зах. 9:12; 10:1).

Корисність людини залежить від її покірності Святому Духові

Бог не просить нас звершувати власними силами справу, яку маємо зробити. Він передбачив Божественну допомогу в усіх надзвичайних обставинах, коли наших людських можливостей виявляється недостатньо. Господь дає Святого Духа для допомоги в усякій скруті, щоб зміцнити нашу надію й упевненість, просвітити розум та очистити наші серця.

Христос подбав про те, щоб Його Церква була перетвореним Тілом, осяяним світлом з Небес, та володіла славою Еммануїла. Його мета полягає в тому, щоб кожного християнина оточувала духовна атмосфера світла й миру. Немає межі корисності для того, хто, залишаючи своє «я», дає можливість Святому Духові працювати над його серцем і живе життям цілковитого посвячення Богові. Яким був результат злиття Духа в день П'ятидесятниці? Радісна звістка про воскреслого Спасителя досягла найвіддаленіших меж населеного світу. Серця учнів були переповнені такою цілісною, глибокою й обширною любов'ю, що вона спонукувала їх іти в усі кінці землі, свідкуючи: «А я не став би хвалитися нічим іншим, як тільки хрестом Господа нашого Ісуса Христа» (Гал. 6:14). Коли вони проголошували істину, якою вона є в Ісусі, серця упокорювалися перед силою цієї вістки. Церква бачила, як звідусіль до неї долучалися новонавернені. Відступники знову наvertsалися. Грішники об'єднувалися з християнами в пошуках найдорогоціннішої перлини. Колишні найзапекліші противники Євангелія ставали Його захисниками. Виконалося пророцтво: слабкі будуть «як Давид», а дім Давидів — «як Ангел Господній». Кожен християнин бачив у своєму браті Божественну подобу любові й доброти. Переважав один інтерес. Один

Взірець для наслідування поглинув усі інші. Віруючі прагнули тільки одного: явити подобу Христового характеру та працювати для поширення Його Царства.

Сьогодні обітниця Духа належить нам не меншою мірою, ніж першим учням. Бог і нині наділяє людей силою згори, як здійснював це для тих, хто в день П'ятидесятниці чув слово спасіння. У цей самий час Його Дух і Його благодать запропоновані всім, хто потребує їх і бажає повірити Йому на слово.

(Свідчення для Церкви. Т. 8. С. 19, 20).

Дух Святий залишатиметься до кінця

Христос сповістив, що Божественний вплив Духа залишатиметься з Його послідовниками до кінця. Однак ця обітниця не оцінена належно, тому не виконується так, як могла б виконуватися. Обітниця про Духа — питання, над яким мало замислюються, а наслідки цілком передбачувані — духовна посуха, духовна темрява, духовний занепад і смерть. Увагу приділяють менш важливим питанням, а Божественної сили, необхідної для зростання і процвітання Церкви, сили, яка принесла б із собою всі інші благословення, не вистачає, хоч вона запропонована в безмірній повноті.

Саме відсутність Духа робить євангельське служіння таким безсилим. Ученість, талант, красномовство, будь-який вроджений чи набутий дар може мати людина, але без присутності Духа Божого жодне серце не буде зворушене, жоден грішник не буде придбаний для Христа. З іншого боку, найбідніші та найнеосвіченіші з Його учнів матимуть силу, котра впливатиме на серця, якщо вони з'єднані з Христом і володіють дарами Духа. Бог зробить їх провісниками для передачі найвищого впливу у Всесвіті.

Горливість задля Бога спонукала учнів нести свідчення істини з великою силою. Чи не повинна ця горливість запалювати наші серця рішучістю розповісти сьогодні про викупну любов Христа, і Христа розп'ятого? Хіба Дух Божий

не прийде сьогодні у відповідь на щиру наполегливу молитву та не наповнить людей силою, необхідною для служіння? Чому ж тоді Церква така слабка й бездуховна?

(Свідчення для Церкви. Т. 8. С. 21, 22).

Якщо Святий Дух керує умами членів нашої Церкви, тоді в них зауважуватиметься значно вищий стандарт у мові, служінні й духовності, ніж це видно зараз. Члени Церкви будуть відсвіжені водою життя, і працівники, котрі трудяться на чолі з єдиним Головою — Христом, виявлять свого Господа в дусі, словах й ділах і будуть підбадьорювати одне одного не баритися у виконанні справи, у якій ми беремо участь. Відбуватиметься здорове зростання єдності й любові, яке засвідчить світові, що Бог послав Свого Сина померти заради викуплення грішників. Божественна істина буде звеличена, і коли вона засяє, як палаючий смолоскип, ми почнемо розуміти її дедалі ясніше.

(Свідчення для Церкви. Т. 8. С. 211).

Мені було показано: якщо Божий народ не зробить зі свого боку жодних зусиль, натомість чекатиме, коли на них прийде відсвіження, усуне їхні несправедливості й виправить їхні помилки, якщо вони розраховують, що це очистить їх від усякої нечистоти тіла та духу і зробить здатними приєднатися до гучного поклику третього ангела, то будуть знайдені легкими. Відсвіження або сила Бога зійде тільки на тих, хто приготує себе до цього, виконуючи справу, яку Бог велить їм виконувати, а саме: очистити себе від усякої нечистоти тіла та духу, звершуючи святі справи в Божому страху.

(Свідчення для Церкви. Т. 1. С. 619).

Зберігайте ясним засіб зв'язку Бога з людиною

Нерви мозку, які сполучаються з усім організмом, — це єдиний посередник, за допомогою якого Небо може спілкуватися з людиною та впливати на її внутрішнє життя. Усе, що порушує циркуляцію потоків електричних розрядів у нервовій системі, зменшує життєву силу, унаслідок чого чутливість розуму слабне.

(Свідчення для Церкви. Т. 2. С. 347).

Будь-яка нестриманість притупляє органи сприйняття і так послаблює нервові клітини мозку, що людина не цінує реалії вічності, а ставить їх на один рівень з буденними речами. Вищі здібності розуму, призначені для високих цілей, поневолюються низькими

пристрастями. Якщо наші фізичні звички неправильні, то наші розумові й моральні сили не можуть бути міцними, бо між фізичним і моральним існує повна згода.

(Свідчення для Церкви. Т. 3. С. 50, 51).

Сатана тріумфує, споглядаючи, як людський рід дедалі глибше занурюється в страждання й нещастя. Він знає: люди, які мають шкідливі звички та нездорове тіло, не можуть служити Богові з такими ж ревністю, наполегливістю, чистотою, як і здорові люди. Хворий організм впливає на мозок. Саме своїм розумом ми служимо Господу. Голова керує всім тілом. Сатана тішиться, коли бачить, яку руйнівну роботу виконує, спонукаючи людей потурати звичкам, котрими вони гублять себе й одне одного; бо в такий спосіб він позбавляє Бога належного Йому служіння.

Диявол завжди наготові, щоб повністю підпорядкувати собі людський рід. Найміцніше він тримає людину через апетит, який намагається стимулювати всіма можливими способами.

(Стриманість. С. 13, 14).

Найбільш згубний задум сатани

Сатана зібрав разом усіх грішних ангелів, щоб придумати якийсь спосіб, аби завдати людству якомога більшого зла. Один за одним були запропоновані варіанти, доки нарешті сатана особисто не придумав план. Він візьме плоди винограду, пшеницю та інші продукти, дані Богом у їжу, та перетворить їх на отруту, яка руйнуватиме фізичні, розумові й моральні сили людини, настільки притуплюючи свідомість, що сатана матиме повний контроль. Під впливом алкогольних напоїв люди чинитимуть різноманітні злочини. Через спотворений апетит світ зазнає розбещення. Спонукаючи людей уживати алкоголь, диявол сприятиме їхній деградації.

Сатана полонить світ алкогольними напоями й тютюном, чаєм і кавою. Розум, який дав нам Бог та який слід зберігати ясним, спотворюється вживанням наркотиків. Мозок більше не спроможний правильно розпізнавати. Його контролює

ворог. Людина продала свій здоровий розум за те, що робить її божевільною. Вона не розуміє, що правильно.

(Євангелізм. С. 529).

Наш Творець щедрою рукою наділив людину Своїми дарами. Якби всі ці дари Провидіння мудро й помірковано застосовували, бідність, хвороби і страждання були б майже вигнані із землі. Однак, на жаль, ми бачимо, як на кожному кроці Божі благословення перетворюються на прокляття внаслідок людської гріховності.

Немає людей більш винних за спотворення Його дорогоцінних дарів та зловживання ними, ніж ті, хто використовує плоди землі для виробництва п'яних напоїв. Поживні зернові, здорові й смачні фрукти перетворюються на напої, які спотворюють почуття й доводять до божевілля. Унаслідок споживання цих отрут тисячі сімей позбавлені зручностей, навіть предметів першої необхідності. Насильство і злочин множаться, а хвороби і смерть підганяють незліченну кількість жертв до могили пияка.

(Служителі Євангелія. С. 385, 386).

П'янке вино

Вино, яке Ісус зробив з води на весіллі в Кані, було чистим виноградним соком. Саме в такому «ґроні знаходиться сік виноградний», про який говорить Святе Письмо: «Не псуй ти його, бо благословення у ньому» (Ісаї 65:8).

«Вино — то насмішник, напій п'яний — галасун, і кожен, хто блудить у ньому, немудрий» (Прип. 20:1).

«В кого "ой", в кого "ай", в кого сварки, в кого клопіт, в кого рани даремні, в кого очі червоні? — у тих, хто запізнюється над вином, у тих, хто приходить попробувати вина змішаного. Не дивись на вино, як воно рум'яніє, як виблискує в келіху й рівенько летиться, — кінець його буде кусати, як гад, і вжалить, немов та гадюка...» (Прип. 23:29-32).

Ніколи людська рука так яскраво не зображувала картину приниження й рабства жертв п'яних напоїв. Поневоле-

ні, принижені, навіть усвідомлюючи своє тяжке становище, вони не мають сили вибратися з пастки й кажуть: «Шукати-му далі того ж» (Прип. 23:35).

Вино, пиво і сидр спричиняють таке саме сп'яніння, як і міцніші напої. Уживання цих напоїв пробуджує смак до міцніших, і так формується звичка до спиртного. Помірне вживання спиртних напоїв — це школа, де люди готуються до кар'єри пияцтва. Проте дія цих слабких збудливих напоїв настільки непомітна, що жертва стає на шлях до пияцтва, не підозрюючи про загрозливу небезпеку.

Не потрібно жодних аргументів, щоб показати згубні наслідки дії п'яних напоїв на тих, хто їх уживає. Затуманені, очманілі уламки роду людського — душі, за котрих помер Христос і над котрими ридають ангели, — є всюди. Вони — пляма на цивілізації, якою ми так вихваляємося. Вони — ганьба, прокляття й загроза для кожної країни.

(Служіння цілення. С. 330-333).

Спиртні напої перетворюють людину на раба

Потураючи потягові до спиртних напоїв, люди добровільно підносять до своїх уст питво, яке зводить створену за образом Божим людину до рівня, нижчого за тварину. Розум паралізується, інтелект притуплюється, тваринні пристрасті збуджуються, і все це призводить до найогидніших злочинів.

(Свідчення для Церкви. Т. 3. С. 561).

Під впливом випитого люди чинять справи, котрі, якби вони не скуштували наркотику, що доводить до безумства, змусили б їх здригнутися від жаху. Перебувачи під впливом цієї отруйної рідини, люди опиняються під контролем сатани. Він керує ними, а вони співпрацюють з ним.

(Стриманість. С. 24).

Саме так діє сатана, коли зваблює людей продавати душу за спиртний напій. Він опановує тіло, розум, душу, і діє вже не людина, а сатана. Коли п'яниця піднімає руку на дружину, котру обіцяв любити і плекати до кінця життя, у ньому

виявляється жорстокість сатани. Учинки п'яниці — це прояв насильства сатани.

(Медичне служіння. С. 144).

Люди, які вживають алкоголь, перетворюються на рабів сатани. Диявол спокушає тих, хто обіймає відповідальні посади на залізницях, на пароплавах, хто керує кораблями або машинами, переповненими людьми, котрі прямують на ідолопоклонницькі розваги, потурати своєму спотвореному апетиту, забуваючи Бога і Його Закони.

Вони не усвідомлюють, що чинять. Сигнали подають неправильно, і відбувається зіткнення машин. Це викликає жах, каліцтво, смерть. Такий стан речей буде дедалі помітнішим.

Спотворені нахили п'яниці передаються його нащадкам, а через них — прийдешнім поколінням.

(Стриманість. С. 34, 38).

Тютюн діє як повільна отрута

Тютюн — підступна, надзвичайно хвороботворна отрута, що діє повільно. У якій би формі не вживали тютюн, це позначається на всьому організмі. Тютюн особливо небезпечний через те, що результати дії виявляються повільно і спочатку майже непомітно. Він збуджує, а потім паралізує нерви, послаблює й затуманює мозок. Часто його дія на нервову систему сильніша за дію п'яних напоїв. Він підступніший, і наслідки його вживання важко викорінити з організму. Уживання тютюну викликає потяг до міцних напоїв і в багатьох випадках закладає основу для звички вживати алкоголь. Уживання тютюну пов'язане з незручностями й великими витратами, воно негігієнічне, бо опоганює курця і викликає огиду в оточення.

Дітям і молоді вживання тютюну завдає невимовної шкоди. Хлопці починають уживати тютюн у дуже молодому віці. Ця звичка, сформована в період, коли тіло й розум особливо чутливі до її наслідків, руйнує фізичну силу, гальмує ріст, притуплює розум, морально розтліває.

(Служіння зцілення. С. 327, 329).

Пристрасть до тютюну не властива людині від природи. Проте вона передається спадково.

Через уживання чаю та кави виникає потяг до тютюну. Їжа, приготована з приправами і спеціями, викликає запалення шлунка, псує кров та прокладає шлях до міцніших стимулювальних речовин.

(Стриманість. С. 56, 57).

М'ясо з великою кількістю приправ, чай і кава, до яких деякі матері заохочують своїх дітей, готують шлях для появи потягу до таких міцніших стимулювальних речовин, як тютюн. Уживання тютюну пробуджує бажання до алкоголю.

(Свідчення для Церкви. Т. 3. С. 488, 489).

Тютюновий дим шкідливий для жінок і дітей —

Жінки й діти страждають від того, що змушені дихати повітрям, забрудненим димом із люльки, сигари або гідким запахом курця. Люди, які живуть у таких умовах, будуть постійно хворіти.

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 440).

Вдихаючи отруйні тютюнові випари, які виділяють легені й пори шкіри, організм немовляти насичується отрутою. Якщо на одних немовлят він діє як повільна отрута, що впливає на мозок, серце, печінку й легені, приводячи їх до поступового виснаження і слабкості, то на інших це справляє більш безпосередній вплив, спричиняючи спазми, напади, паралічі й раптову смерть. Кожен викид з легень раба тютюну отруює повітря навколо нього.

(Стриманість. С. 58, 59).

Нездоровий спосіб життя минулих поколінь позначається на дітях і юнацтві сьогодні. Вади в розумовому розвитку, фізична слабкість, розлад нервової системи та проти-природні бажання передаються як спадок від батьків дітям. Діти, практикуючи ті самі звички і спосіб життя, збільшують та увічнюють згубні наслідки.

(Служіння зцілення. С. 328).

Чай і кава не живлять організм

Чай діє як стимулятор і певною мірою спричиняє збудження. Дія кави та багатьох інших популярних напоїв аналогічна. Спочатку вони викликають піднесений настрій. Нерви шлунка збуджуються, від них подразнення передається в мозок, який, збуджуючись, викликає підвищену активність серця, на короткий час забезпечуючи енергією весь організм. Людина забуває про втому, їй здається, що в неї побільшало сил. Інтелект пробуджується, уява оживає.

Унаслідок цього багато людей вважає, що спожиті ними чай або кава приносять їм велику користь. Однак це помилка. Чай і кава не живлять організм. Вони починають діяти ще до початку процесу травлення й засвоєння, а те, що здається силою, є лише нервовим збудженням. Коли дія збудливого засобу закінчується, штучно викликана сила слабне, а наслідок — відповідний ступінь млявості й слабкості.

Тривале вживання цих подразників нервів спричиняє головний біль, безсоння, прискорене серцебиття, нестравність, тремтіння та багато інших розладів, оскільки подразники виснажують життєві сили. Утомлені нерви потребують відпочинку і спокою, замість збудження й перевантаження.

(Служіння цілення. С. 326, 327).

Деякі люди відступили та змінили своє ставлення до чаю й кави. Порушники законів здоров'я матимуть засліплений розум та порушуватимуть і Закон Божий.

(Стриманість. С. 80).

Уживання ліків

Використання отруйних медикаментів — це причина, яка готує підґрунтя для безлічі хвороб і навіть більш серйозного лиха. Багато уражених недугою людей не намагаються встановити причину свого захворювання. Найбільше їх непокоїть думка, як позбутися болю й незручностей.

Унаслідок вживання отруйних медикаментів багато людей набуває хворобу на все життя, а багато хто втрачає життя, котре можна було б урятувати завдяки природним методам лікування. Отрути, що містяться в багатьох так званих лікарських препаратах, породжують звички й нахили, згубні як для душі, так і для тіла. Багато популярних препаратів, названих запатентованими медикаментами, і навіть деякі виготовлені лікарями ліки відіграють певну роль у закладенні основи для звичок уживати алкоголь, опіум і морфій, що є жахливим прокляттям для суспільства.

(Служіння зцілення. С. 152, 153).

Лікарські засоби, за допомогою яких відбувається традиційне лікування, — це прокляття. Навчіться обходитися без них. Використовуйте їх дедалі менше та покладайтесь більше на гігієнічні *природні* засоби; тоді ваш організм відгукнеться на зусилля Божих «лікарів» — чистого повітря, чистої води, належних фізичних вправ і чистої совісті. Ті, хто вперто вживає чай, каву та м'ясну їжу, потребуватимуть медикаментів, але багато хто може одужувати й без єдиної таблетки, якщо дотримуватиметься законів здоров'я. Медикаменти потрібно використовувати зрідка.

(Поради щодо здоров'я. С. 261).

Адвентисти сьомого дня — приклад для світу

Як народ ми вважаємо себе реформаторами, носіями світла у світі, вірними Божими вартувими, котрі охороняють кожен підступ, де зі своїми спокусами до нас міг би підійти сатана, щоб спотворити апетит. Своїм впливом і прикладом ми повинні сприяти справі реформи. Ми маємо стримуватися від усього, що притупляє совість або заохочує спокуси. Ми не повинні відчиняти двері, які відкриють сатані доступ до розуму хоча б однієї людини, створеної за образом Божим.

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 360).

Єдиний безпечний шлях — не торкатися, не куштувати й не тримати в руках чай, каву, вино, тютюн, опіум та алкогольні напої. Нинішньому поколінню вдвічі більше, ніж кільком минулим поколінням, необхідно кликати на допомогу силу волі, зміцнену Божою благодаттю, щоб протистояти спокусам сатани й опиратися навіть найменшому потуранню спотвореному апетиту. Проте сучасне покоління володіє меншою силою самоконтролю, ніж їхні попередники. Люди, котрі потурали потягові до всяких збудливих речовин, передали власні пристрасті й спотворені бажання своїм дітям, тому тепер необхідно більше моральної сили, щоб опиратися нестриманості в усіх її проявах. Єдиний абсолютно безпечний шлях — це твердо стояти на боці стриманості та не наважуватися ступати на небезпечний шлях.

Якби християни зрозуміли, що їхній моральний обов'язок — стримуватися в усьому, вони могли б власним прикладом за своїм столом допомогти тим, хто слабкий у самовладанні й майже безсилий опиратися вимогам апетиту. Якби ми зрозуміли, що сформовані в цьому житті звички позначаються на наших вічних інтересах, що наша вічна доля залежить від звичок строгої стриманості, то домагалися б такої стриманості в їжі й питті. Наші приклад та вчинки можуть стати засобом для порятунку багатьох душ від розтлінного впливу нестриманості, злочину і смерті. Наші сестри можуть багато здійснити у великій справі спасіння людей, виставляючи на стіл тільки здорову поживну їжу. Вони можуть використовувати свій дорогоцінний час для виховання смаків і бажань своїх дітей, для формування звичок стриманості в усьому та заохочення до самозречення й доброзичливості заради добра інших.

(Свідчення для Церкви. Т. 3. С. 488, 489).

Чистота серця і життя

Бог дав нам «оселю» [тобто тіло], щоб ми піклувалися про неї та зберігали в найкращому стані для Його служіння і слави. Ваші тіла не належать вам. «Хіба ви не знаєте, що ваші тіла — то храм Святого Духа, Який є у вас і Якого ви маєте від Бога, і що ви не належите самим собі? Бо ви викуплені за ціну. Отож прославляйте Бога у вашому тілі та у вашому дусі, що належать Богові» (1 Кор. 6:19, 20). «Хіба не знаєте, що ви храм Божий і що Божий Дух живе в вас? Якщо хто нищить Божий храм, того знищить Бог, адже Божий храм святий, а ним є ви» (1 Кор. 3:16, 17).

(Свідчення для Церкви. Т. 2. С. 352, 353).

У цей розтлінний час, коли наш противник, диявол, ходить і ричить, мов лев, шукаючи, кого б поглинути, я бачу необхідність піднести свій голос у застереженні: «Пильнуйте й моліться, щоб не потрапити в спокусу». Багато людей мають блискучі обдарування, які

вони грішним чином присвячують на служіння сатані. Як я можу застерегти людей, котрі стверджують, що вийшли зі світу й залишили його темні справи? Людей, яких Бог зробив хранителями Свого Закону, але які, подібно до оманливого фігового дерева, виставляючи свої квітучі гілки перед обличчям Усемогутнього, не приносять плоду на славу Божу. Багато з них виношує нечисті думки, брудні фантазії, неосвячені бажання, гидкі пристрасті. Бог ненавидить плід, який приносить таке дерево. Чисті, святі ангели з огидою дивляться на їхню поведінку, а сатана тріумфує. О, якби чоловіки й жінки замислилися над тим, що може принести порушення Закону Божого! Завжди і за будь-яких обставин порушення Закону — ганьба для Бога та прокляття для людини. Саме так ми повинні розцінювати це, незалежно від того, хто його чинить та яким прекрасним не видається мотив до цього.

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 146).

Чисті серцем Бога побачать. Нечисті думки опоганюють душу, руйнують моральність та зводять нанівець вплив Святого Духа. Вони затьмарюють духовний зір, отожд людини не здатна бачити Бога. Господь може прощати і прощає покайного грішника, але, незважаючи на це прощення, душа залишається запламованою. Хто хоче чітко розпізнати духовну істину, той має відкинути всяку нечистоту мови або думки.

(Бажання віків. С. 302).

Дехто визнає, що потурання гріху — зло, але виправдовує себе, заявляючи, що не може перемогти свої пристрасті. Це жахливе визнання для кожної людини, котра прикликає Ім'я Христа. «Хай відступить від неправди кожний, хто прикликає Господнє Ім'я!» (2 Тим. 2:19). Звідки така слабкість? Причина в тому, що тваринні схильності зміцнюються за допомогою вправ, поки не почнуть домінувати над вищими спонуканнями. Чоловікам і жінкам бракує принципу. Вони духовно помирають, бо так довго плекали свої природні бажання, що, здається, втратили силу управляти собою. Нижчі пристрасті їхнього ества захопили кермо влади, і те, що мало бути панівною силою, стало слугою гріховних пристрастей. Душа потрапила в найпринизливіше рабство.

Чуттєвість гасить прагнення до святості й руйнує духовне благополуччя.

(Свідчення для Церкви. Т. 2. С. 148).

Не занечищуйте Божого храму

У ці останні дні особлива робота сатани полягає в тому, щоб заволодіти розумом молоді, розбестити думки, розпалити пристрасті, бо він знає, що в такий спосіб може спонукати до нечистих дій; а коли всі благородні властивості душі втратять свою силу, він зможе управляти ними так, щоб задовольнити власні наміри.

(Виховання дітей. С. 440).

Моя душа уболіває за молодих людей, характер яких формується в цей вік виродження. Я хвилююся за їхніх батьків, бо мені було показано, що вони здебільшого не розуміють свого обов'язку належно виховувати дітей. Увагу звертають на звичаї та моду; діти швидко засвоюють цю науку і стають розбещеними, а батьки, потураючи їм, самі перебувають у стані заціпеніння, не помічаючи небезпеки. Дуже мало молодих людей вільні від розтління. Їх звільняють від фізичної праці переважно через побоювання, що вони перевтомляться. Батьки самі несуть тягарі, які мали б нести їхні діти.

Перевтомлюватися погано, але ще більше треба боятися наслідків неробства. Бездіяльність призводить до потурання порочним звичкам. Працьовитість навіть на одну п'яту так не втомлює і не виснажує, як шкідлива звичка мастурбувати. Батьки, будьте певні: якщо проста, добре організована праця виснажує ваших дітей, то, крім їхньої праці, є інше, що знесилює їхню нервову систему й викликає почуття постійної втоми. Знайдіть своїм дітям фізичну роботу, котра приведе в дію м'язи й нерви. Утома, яка супроводжує таку працю, зменшить їхню схильність до потурання шкідливим звичкам.

(Свідчення для Церкви. Т. 2. С. 348, 349).

Уникайте читати й дивитися на те, що викликає нечисті думки. Розвивайте моральні й інтелектуальні сили.

(Свідчення для Церкви. Т. 2. С. 410).

Бог вимагає від вас контролювати не тільки свої думки, а й пристрасті й почуття. Ваше спасіння залежить від самовладання в цих питаннях. Пристрасті й почуття — могутні чинники. Якщо їх неправильно застосовувати, якщо вони не займають належне місце, то завдяки своїй силі можуть спричинити вашу загибель, залишивши вас жалюгідною руїною без Бога й надії.

Якщо ви захоплюєтеся марними мріями, дозволяючи думкам зосереджуватися на нечистих сюжетах, то ви певною мірою настільки ж винні перед Богом, як ніби ваші думки втілилися в реальні дії. Вашим діям завадила лише відсутність можливості. Удень і вночі поринати в мрії, фантазувати — погана й надзвичайно небезпечна звичка. Якщо вона укоріниться, тоді буде неможливо подолати її та спрямувати думки на чисті, святі й піднесені теми. Вам доведеться старанно охороняти свої очі, вуха й узагалі всі органи чуття, якщо бажаєте керувати своїми думками й не дозволяти суєтним і розпусним вигадкам плямувати ваші душі. Тільки сила благодаті може здійснити цю вельми бажану працю.

(Свідчення для Церкви. Т. 2. С. 561).

При розумовому перевантаженні під час навчання збільшується потік крові до мозку, а це спричиняє хворобливу збудливість, яка призводить до послаблення самовладання, отож людина надто часто опиняється під владою імпульсу або примхи. Так відчиняються двері для моральної нечистоти. Неправильне використання та бездіяльність фізичних сил великою мірою є причиною потоку морального розтління, що заповонив світ. «Пиха, ситість їжі та преспокійний спокій» (Єзек. 16:49) – такі ж смертельні вороги для людського прогресу в цьому поколінні, як і тоді, коли вони призвели до знищення Содом.

(Виховання та освіта. С. 209).

Потурання низьким пристрастям призводить дуже багатьох до того, що вони закривають очі на світло, оскільки бояться побачити в собі гріхи, яких не хочуть залишати. Усі мо-

жуть побачити, якщо захочуть. Якщо люди оберуть темряву замість світла, їхній злочин не стане від цього менш тяжким.

(Свідчення для Церкви. Т. 2. С. 352).

Краще смерть, ніж зганьбити або порушити Закон Божий — таким має бути гасло кожного християнина. Як народ, котрий називає себе реформатором і дорожить найсерйознішими істинами Слова Божого, ми повинні піднести стандарт значно вище за теперішній. Необхідно швидко реагувати на гріх та грішників у церкві, щоб не заразилися інші. Істина й чистота вимагають від нас більш ґрунтовної праці з очищення табору від «Аханів». Нехай люди, котрі обіймають відповідальні посади, не миряться з гріхом у брата. Покажіть йому, що він має або залишити свої гріхи, або відділитися від церкви.

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 147).

Молодь може мати такі тверді принципи, що наймогутніші спокуси сатани не похитнуть їхньої вірності. Самуїл у дитинстві жив у найбільш розтлінних умовах. Він бачив і чув таке, що засмучувало його душу. Сини Ілія, котрі служили священниками, перебували під владою сатани. Ці люди опоганювали навколишню атмосферу. Чоловіки й жінки щодня підпадали під владу чар гріха і зла, однак Самуїл залишався непорочним. Одяг його характеру був незаплямованим. Він не товаришував зі злом та не вбачав жодного задоволення в гріхах, страхітливий розголос про які наповнив собою весь Ізраїль. Самуїл любив Бога, його душа була так тісно з'єднана з Небом, що до нього був посланий ангел з повідомленням про гріхи синів Ілія, котрі розтлівали Ізраїль.

(Свідчення для Церкви. Т. 3. С. 472-474).

Результат морального опоганення

Деякі з тих, хто пишномовно заявляє про своє визнання, не розуміють гріха мастурбації та його неминучих наслідків. Давно укорінена звичка засліпила їхнє розуміння. Вони не усвідомлюють надзвичайної гріховності цього гріха, який призводить до деградації, ослаблює нервову систему й

нищить нервову силу мозку. Коли моральний принцип перебуває в конфлікті з укоріненою звичкою, він у край слабкий. Урочисті вістки з Неба не зможуть справити сильного враження на серце, не зміцнене проти потурання цьому пороку, який спричиняє деградацію. Чутливі нерви мозку втрачають здоровий тонус через хворобливе збудження, викликане бажанням задовольнити протиприродний потяг до чуттєвого задоволення.

(Свідчення для Церкви. Т. 2. С. 347).

Більше за будь-яке інше зло деградації людського роду посприяло моральне опоганення. Воно набуває тривожного розмаху й стягає усілякі хвороби.

Батьки зазвичай не підозрюють, що їхнім дітям щось відомо про цей порок. У дуже багатьох випадках справжніми грішниками є батьки. Вони зловживають перевагами шлюбу і внаслідок потурання зміцнюють свої тваринні пристрасті. Щойно ці пристрасті закріплюються, тоді моральні й інтелектуальні здібності слабнуть. Духовне придушється чуттєвим. Діти народжуються із сильно розвинутими тваринними пристрастями, бо їм передається відбиток характеру батьків. Діти, котрі народжуються в таких батьків, майже неминуче й природно віддаються огидним звичкам таємного пороку. Діти будуть покарані за гріхи батьків, тому що батьки передають їм власні пожадливісті.

Ті, хто цілковито укорінився в цьому згубному для тіла й душі пороку, рідко заспокоюються, доки не передадуть свій тягар таємного зла тим, з ким спілкуються. Відразу пробуджується цікавість, і пізнання пороку передається від юнака до юнака, від дитини до дитини, доки не залишиться майже нікого необізнаного із застосуванням цього гріха, який призводить до деградації.

(Свідчення для Церкви. Т. 2. С. 391, 392).

Таємні звички неминуче руйнують сили організму. Будь-яка непотрібна життєва дія призводить до **пригніченості**. Мозок, найбільш життєво важливий капітал молодих людей, у ранньому віці зазнає величезного навантаження, яке спричиняє недостатність і велике виснаження,

залишаючи організм незахищеним перед будь-якими хворобами.

Якщо погана звичка практикується з 15-річного віку й далі, організм починає протестувати проти насильства, від якого постраждав і продовжує страждати. Він змусить людину нести покарання за порушення його законів, особливо у віці від 30 до 45 років. Це виявлятиметься в різних захворюваннях, таких як ураження хребта, печінки, легень, у невралгії, ревматизмі, хворобі нирок, ракових пухлинах. Коли частина делікатної системи в організмі виходить з ладу, на решту лягає більше навантаження, тому порушуються дії прекрасного природного механізму, що часто призводить до раптових розладів організму, наслідком яких є смерть.

Руйнувати чиєсь життя поступово, але постійно — в очах Неба не менший гріх, ніж забрати його миттєво. Люди, котрі своїми неправильними діями піддають себе неминучому руйнуванню, понесуть покарання тут і, якщо не переживуть глибокого розкаяння, не будуть допущені на Небо в майбутньому, так само, як і людина, котра забирає чиєсь життя миттєво. Воля Божа встановлює зв'язок між причиною та наслідком.

Ми не кажемо, що вся молодь зі слабким здоров'ям винна в практикуванні недобрих звичок. Серед страждальців від різних причин, над якими вони не мають влади, є люди цнотливі й совісні.

Таємний порок нищить високі наміри, серйозні прагнення й силу волі, котрі формують хороший духовний характер. Усі, хто хоч частково має справжнє уявлення про те, що означає бути християнином, знають: послідовники Христа, як і Його учні, зобов'язані повністю підкоряти Його волі всі свої пристрасті, усі фізичні сили й розумові здібності. Людина, якою керують її пристрасті, не може бути послідовником Христа. Вона надто віддана служінню своєму господареві, автору всякого зла, щоб залишити свої порочні звички й обрати служіння Христу.

(Виховання дітей. С. 444-446).

Якщо молоді люди запозичують огидні звички, коли їхній дух ще не став зрілим, вони ніколи не матимуть сили

для повного і правильного фізичного, розумового й морального розвитку.

(Свідчення для Церкви. Т. 2. С. 351).

Єдина надія для тих, хто має порочні звички, – назавжди залишити їх, якщо вони надають якогось значення здоров'ю в цьому житті та спасінню у вічності. Якщо цим звичкам потурають тривалий час, необхідне рішуче зусилля, щоб чинити опір спокусі й відмовитися від порочного потурання.

(Виховання дітей. С. 464).

Наші діти мають єдиний надійний захист від усіх порочних звичок — прагнення бути прийнятими до Христової отари й перебувати під пильною опікою вірного істинного Пастиря. Якщо вони прислухаються до Його голосу, Він урятує їх від усякого зла, захистить від будь-якої небезпеки. Він каже: «Мої вівці слухаються Мого голосу... і вони йдуть за Мною». У Христі вони знайдуть пасовища, здобудуть силу й надію. Їх не буде непокоїти тривожне прагнення знайти те, що відвертало б розум і задовольняло серце. Вони знайшли дорогоцінну перлину, і тепер їхній розум відчуває мир та спокій. Їхні задоволення чисті, мирні, піднесені, небесного характеру. Такі задоволення не залишають болісних спогадів чи докорів сумління, не шкодять здоров'ю, не виснажують розуму, натомість є здоровими.

(Виховання дітей. С. 467).

Обираючи чоловіка чи дружину

Шлюб справляє вплив на ваше життя як у цьому світі, так і в прийдешньому. Справжній християнин не зробить жодного кроку в цьому напрямку, доки не переконається, що Бог схвалює його вибір. Він не матиме бажання робити цей вибір на власний розсуд, усвідомлюючи, що Бог має зробити це за нього. Не намагайтеся догоджати собі, адже Христос не робив цього. Я не хочу, щоб хтось зрозумів мої слова неправильно: ніхто не повинен одружуватися з людиною, яку не кохає. Це гріх. Однак не можна дозволяти, щоб примхи або почуття призвели вас до руйнації. Бог закликає нас віддати Йому все своє серце, любов і найчистіші почуття.

Маючи намір одружитися, люди повинні замислитися, яким буде характер і вплив

створеної ними сім'ї. Коли ж вони стануть батьками, на них буде покладена священна відповідальність. Від них великою мірою залежить благополуччя їхніх дітей у цьому світі, а також щастя у світі прийдешньому. Переважно батьки визначають фізичний і моральний взірець, який засвоюють їхні діти. Від стану родини залежить стан суспільства: вплив кожної сім'ї буде покладений на шальку терезів, котра або підійметься вгору, або опуститься донизу.

Християнська молодь має бути дуже обережною в питаннях дружби й вибору друга життя. Остерігайтеся, аби те, що здається вам чистим золотом, не виявилось низькопробним металом. Дружба зі світом — це перешкода на вашому шляху служіння Богові. Чимало душ гине внаслідок нещасливих ділових чи шлюбних зв'язків з тими людьми, котрі не можуть сприяти ані духовному піднесенню, ані ушляхетненню. Зважуйте кожне почуття, вивчайте кожну рису характеру особи, з котрою сподіваєтесь з'єднати власну долю. Цей крок — один з найважливіших у вашому житті, тому не поспішайте. Якщо ви кохаєте, нехай ваше кохання не буде сліпим.

Старанно подумайте про те, яким буде ваше подружнє життя: щасливим чи, може, негармонійним і нещасним. Запитайте себе: «Чи допоможе мені цей шлюб на моєму шляху до Небес? Чи зміцнить він мою любов до Бога, чи розширить сферу корисного впливу в житті?» Якщо відповіді будуть ствердними, тоді в страху Божому продовжуйте йти вперед.

При виборі друга життя потрібно діяти так, щоб забезпечити найкращий фізичний, розумовий і духовний розвиток подружжя й дітей, щоб як одні, так і інші стали благословенням для ближніх та шанували свого Творця.

Якості, якими має володіти майбутня дружина

Нехай юнак шукає таку подругу, котра могла би бути поруч, несучи свою частку життєвих турбот, своїм впливом облагороджувати, очищати його та ошасливорювати своєю любов'ю.

«Жінка розумна – від Господа». «Довіряє їй серце її чоловіка... Вона чинить для нього добро, а не зло, по всі дні свого життя». «Свої уста вона відкриває на мудрість, і милостива наука їй на язиці. Доглядає вона ходи дому свого, і хліба з лінивства не їсть. Устають її діти, і хвалять її, чоловік її — й він похваляє її: “Багато було тих чеснотних дочок, та ти їх усіх перевищила!”». «Хто жінку чеснотну знайшов, знайшов той добро, і милість отримав від Господа».

Необхідно розглянути такі питання: чи людина, з котрою ви одружитесь, принесе щастя до вашого дому? Чи вона заощадлива господиня? Чи, вийшовши заміж, не почне витрачати не тільки свій, а й ваш заробіток на те, щоб задовольнити своє марносластво через прихильність до зовнішнього й показного? Чи дотримується вона правильних принципів у цьому питанні? Чи можна вже зараз на неї в чомусь покладатися?.. Я знаю: чоловік, засліплений коханням і думками про шлюб, може не надати цим питанням належного значення. Однак їх обов’язково потрібно розглянути, оскільки вони справлятимуть вплив на ваше майбутнє життя.

Обираючи собі дружину, вивчайте її характер. Чи буде вона терплячою й старанною? Чи може відмовитися опікуватися вашою матір’ю й батьком саме тоді, коли вони потребуватимуть люблячого сина та його підтримки? А, можливо, під її впливом він уникатиме їхнього товариства, виконуючи бажання та задовольняючи усі примхи дружини, а батьки замість того, щоб придбати люблячу доньку, втратять і сина?

Якості, якими має володіти майбутній чоловік

Кожна жінка, перш ніж вийти заміж, повинна подумати, чи достойною людиною є той, з ким вона бажає поєднати свою долю; яке його минуле; чи чисте його життя; чи його кохання благородне й високе, чи це лише чуттєве захоплення. Чи володіє він такими рисами характеру, які зроблять її щасливою? Чи зможе вона знайти в його любові справжній

мир і радість? Чи буде їй дозволено зберегти власну індивідуальність, чи, навпаки, вона буде змушена підкорити свої думки, погляди й сумління чоловікові?.. Чи зможе вона шанувати вимоги Спасителя понад усе інше? Чи зможе зберегти в чистоті й святості тіло, душу, думки й наміри? Ці питання мають істотне значення для благополуччя кожної жінки, котра виходить заміж.

Якщо жінка бажає спокійного, щасливого заміжжя та хоче уникнути нещастя й горя в майбутньому, то перш ніж виявити свої почуття, вона має з'ясувати, чи має її коханий матір; який у неї характер; чи усвідомлює він свої обов'язки щодо матері, чи зважає на її побажання та чи піклується про її щастя. Якщо він не поважає і не шанує матері, то чи виявлятиме пошану і любов, доброту й увагу до своєї дружини? Коли новизна шлюбних стосунків зникне, чи продовжуватиме він кохати її, чи буде терпляче ставитися до її помилок, а може, виявлятиме дух критики, деспотизму, нав'язуючи свою волю? Справжня любов закриє очі на багато помилок, вона не помітить їх.

Нехай молода жінка погоджується мати за друга життя лише того, хто володіє чистими, мужніми рисами характеру, є стараним, наполегливим і чесним, любить Бога та боїться Його.

Стережіться нешанобливих. Тримайтеся осторонь тих, хто полюбляє неробство та глузує зі святих речей. Не товаришуйте з тим, хто промовляє богозневажливі слова та прикладається до чарки. Не приймайте пропозиції людини, яка не усвідомлює своєї відповідальності перед Богом. Чиста істина, що освячує душу, дасть мужність звільнитися від найприємнішого знайомства з людиною, котра, як вам відомо, не любить і не боїться Бога та не має жодного поняття про принципи істинної праведності. Ми можемо змиритися з вадами й необізнаністю друга, але не з його пороками.

Любов — дорогоцінний дар Ісуса

Любов — дорогоцінний дар, який ми отримуємо від Ісуса. Чиста, свята любов — не просто почуття, а й принцип. Хто

сповнений справжньою любов'ю, не може діяти нерозважливо або бути засліпленим. Не часто можна побачити справжнє, щире, віддане й чисте кохання. Це рідкісний скарб. Пристрасть також часто називають коханням. Справжня любов — це високий, святий принцип, повністю відмінний від тієї любові, яка прокидається під впливом пориву та враз згасає, зіткнувшись із суворим випробуванням. Любов — рослина небесного походження, яку необхідно плекати й живити. Ніжні серця, щирі, сказані з любов'ю слова зроблять сім'ї щасливими й поширюватимуть добрий вплив на всіх, хто довкола.

Чиста любов відкриває Богові всі свої плани та перебуває в повній гармонії з Духом Божим; натомість пристрасть — свавільна, необачна, нерозважлива; вона не визнає жодних обмежень і здатна створити кумира з того, на кому зупиняється її вибір. Божа благодать виявлятиме себе в манерах і поведінці того, хто має справжню любов. Кожний крок, зроблений назустріч шлюбу, відзначатиметься скромністю, простотою, щирістю, моральністю й релігійністю. Керуючись такими принципами, люди не будуть захоплені одне одним настільки, щоб втратити інтерес до молитовного зібрання чи богослужіння. Їхня ревність до істини не згасне через недбале ставлення до можливостей і переваг, які Бог милостиво дарував їм.

Кохання, основу якого становить лише чуттєве задоволення, — свавільне, нерозсудливе, неприборкане. Честь, правда й усі благородні, високі розумові сили поневолені пристрастю. Чоловік, зв'язаний кайданами такого палкого захоплення, надто часто буває глухим до голосу розуму й сумніння; ані докази, ані благання неспроможні переконати в нерозважливості його поведінки.

Справжнє кохання — це не сильна, полум'яна, шалена пристрасть. Навпаки, воно спокійне й глибоке за своєю природою. Воно спрямовує свій погляд не на зовнішнє; його приваблюють лише риси характеру. Таке кохання мудре й проникливе, воно щире й постійне у своїх уподобаннях.

Любов, яка виходить за межі пристрасті й емоційних поривів, стає одухотвореною та виявляється в словах і діях. Християнинові мають бути притаманні ніжність і любов,

вільна від усяких пороків, роздратування, нетерпимості; благодать Христа повинна пом'якшити грубі, різкі манери.

Для прийняття правильного рішення необхідні молитва й дослідження Біблії.

Заснований Богом шлюб — це священна постанова, і, одружуючись, ніколи не слід керуватися духом егоїзму. Люди, котрі мають намір зробити цей крок, повинні серйозно, з молитвою роздумувати над його важливістю, просячи Божественної поради, щоб знати, чи є на те воля Господа. Необхідно уважно дослідити настанови з цього питання, дані в Слові Божому. Небо із задоволенням дивиться на шлюб, укладений зі щирим бажанням дотримуватися біблійних вказівок.

Якщо і є якесь питання, котре вимагає спокійного твердого підходу, то це питання шлюбу. Якщо й виникає коли-небудь потреба в Біблії як у радникові, то це перед тим, як зробити крок, що зв'язує людей воєдино для спільного життя. Однак існує загальноприйнята думка, що в цьому питанні необхідно керуватися почуттями, і здебільшого любовний сентименталізм стає біля керма й веде людей до неминучої загибелі. Саме в цьому питанні молоді люди виявляють менше розважливості, ніж у будь-якому іншому, саме тут вони відмовляються бути розсудливими. Питання одруження, здається, має над ними магічну владу. Вони не підкоряються Богові, перебувають у полоні почуттів, приховуючи свої дії, неначе бояться, що хтось може перекреслити їхні плани.

Чимало людей пливе в напрямку небезпечної гавані. Вони потребують лоцмана, але не бажають прийняти таку необхідну допомогу, вважаючи, що самі здатні керувати своїм життєвим кораблем, та не усвідомлюючи, що ось-ось можуть натрапити на підводну скелю і зруйнувати свою віру й щастя... Якщо вони не будуть старанно вивчати Слово [Біблію], то припустяться серйозних помилок, котрі затьмарять їхнє щастя й щастя інших як у нинішньому, так і прийдешньому житті.

Якщо чоловіки й жінки мають звичай молитися двічі на день до того, як почнуть думати про одруження, то вони по-

винні молитися чотири рази на день, коли мають намір зробити цей крок. Шлюбний союз — це союз, який впливає на життя і в цьому світі, і в майбутньому...

Сьогодні більшість шлюбів та манера їх укладання роблять їх однією з ознак останнього часу. Люди настільки вперті і свавільні, що в цьому питанні не беруть до уваги Бога. Релігією нехтують, наче вона не відіграє жодної ролі в цьому серйозному й важливому питанні.

Порада богобоязливих батьків

Якщо шлюб приносить стільки лиха, то чому б молодим не стати мудrimi? Чому вони продовжують вважати, що не потребують порад старших, досвідченіших людей? У ділових питаннях люди виявляють велику обережність. Перш ніж узятися за якусь важливу справу, вони готуються до цього. Цій справі присвячують час, гроші, багато ґрунтовних досліджень, щоб уникнути невдачі.

Наскільки ж більшу обережність необхідно виявляти в питанні шлюбних стосунків — стосунків, які впливають на майбутні покоління й майбутнє життя! Однак замість цього справа часто починається із жартів і легковажності, поривів і пристрастей, нерозсудливості й нестачі здорового судження. Це можна пояснити лише тим, що сатані до вподоби бачити у світі лихо й руйнацію і він плете свої тенета, щоб упіймати душі. Диявол радіє, коли такі необачні люди втрачають радість у цьому світі й вічну оселю у світі прийдешньому.

Чи повинні діти керуватися лише своїми бажаннями й нахилами, не звертаючи уваги на поради й думку батьків? Декотрі, здається, ніколи не беруть до уваги ані бажання й уподобань батьків, ані їхніх зрілих міркувань. Егоїзм замкнув двері їхніх сердець перед синівською любов'ю. Розум молодих потрібно пробудити, щоб вони усвідомили це. П'ята заповідь — єдина заповідь з обітницею, але закохані, висуваючи свої вимоги, легковажно ставляться до неї, а то й зовсім ігнорують її. Нехтування любов'ю матері, зневажливе

ставлення до турботи батька — це гріх, який зазначений проти імен багатьох молодих людей.

Однією з найбільших помилок у цьому плані є така думка: не слід ранили ніжних почуттів молодих недосвідчених людей, не повинно бути жодного втручання в їхні сердечні справи. Якщо будь-коли існувала тема, котру необхідно всебічно розглянути, то це тема шлюбу. Допомога досвідчених людей та спокійне ретельне зважування всіх обставин справи вкрай необхідні. Переважна більшість людей ставиться до цього питання надто легковажно.

Юні друзі, радьтеся з Богом та зі своїми богобоязливими батьками. Моліться про це.

Ви запитаете: «Чи можуть батьки обирати своєму синові чи дочці друга життя, не зважаючи на їхні думку й почуття?» Я ставлю запитання так, як воно має стояти: чи можуть син або дочка обрати собі друга життя, не порадившись спочатку з батьками, оскільки такий крок може істотно вплинути на щастя батьків, якщо вони люблять своїх дітей? Та чи повинна дитина, незважаючи на поради і благання батьків, налягати на своєму? Я рішуче відповідаю: «Ні, навіть якщо їй ніколи не доведеться одружитися». П'ята заповідь забороняє такі дії: «Шануй батька твого і матір твою, щоб довгі були твої дні на землі, яку Господь, Бог твій, дає тобі!» Ця заповідь містить обітницю, яку Господь неодмінно виконає для слухняних Йому. Мудрі батьки ніколи не оберуть для своїх дітей друга життя, у супереччя їхнім бажанням.

Батьки й матері повинні розуміти, що на них покладено обов'язок бути радниками в любовних почуттях молоді, щоб ті обирали відповідних супутників життя. Вони мають усвідомлювати цей обов'язок та своїм повчанням і прикладом, за допомогою Божої благодаті, так формувати характери дітей з раннього дитинства, щоб вони були чисті, благородні, прагнули до добра й правди. Такі люди приваблюють одне одного; найкраще оцінити людину може подібний до неї. Нехай же любов до істини, чистоти й добра буде рано прищеплена в душі, тоді молодь шукатиме товариства тих, хто володіє такими якостями.

Застереження для тих, хто планує укласти шлюб

Молодь забагато покладається на власні почуття. Не варто надто швидко захоплюватися і так само легко потрапляти в полон привабливої зовнішності коханої людини. Залицання в наш час нерідко обертається обманом і лицемірством, за допомогою якого ворог душ сподівається досягти значно більше, ніж Господь. Якщо десь і потрібний здоровий глузд, то передусім у цій справі. Проте фактично його замало виявляють у таких випадках.

Необхідно остерігатися, як прокази, мрійливості, любовного томління, сентиментальності. Багатьом молодим чоловікам і жінкам у наш час бракує чеснот, тому слід бути дуже обережними...

Нині можна часто побачити в молоді дешевий сентименталізм, змішаний з релігійними почуттями.

Сестро, Бог вимагає від тебе перетворення. Благаю тебе: виховуй у собі високі почуття! Свої розумові й фізичні сили присвяти служінню своєму Викупителеві, Котрий купив тебе дорогою ціною. Освяти свої думки й почуття, щоб усі твої справи були зроблені в Бозі.

Ангели сатани спостерігають за тими, хто проводить більшу частину ночі в залицаннях. Якби їхні очі були відкриті, вони побачили б ангела, котрий записує їхні слова й учинки. Порушуються закони здоров'я і пристойності. Було б доречніше включити ці години залицання перед шлюбом у своє подружнє життя. Однак, як правило, з укладанням шлюбу закінчується захоплення, яке виникло під час залицання.

Сатана знає, з чим має справу, тому виявляє всю свою диявольську мудрість, щоб за допомогою різних хитрощів занепасти й погубити душі. Він стежить за кожним кроком, навіть різні думки, до яких людина часто прислухається більше, ніж до порад Божого Слова. Ці небезпечні тенета майстерно сплетені, щоб спіймати молодих і необачних. Частіше вони замасковані під прикриттям світла, але їхні жертви

зазнають багатьох скорбот. Як наслідок — ми всюди бачимо крах і загибель людей.

Недостойна поведінка

Гра на почуттях — чималий злочин в очах святого Бога. Проте декотрі чоловіки виявляють увагу до молодих дівчат, щоб домогтися їхньої прихильності, після чого йдуть власним шляхом, забуваючи свої слова та не замислюючись над можливими наслідками. Захопившись новою особою, вони повторюють їй ті самі слова та виявляють ті самі знаки уваги. Така вдача виявить себе й у подружньому житті. Шлюбні стосунки не завжди роблять нестійкий розум твердим, мінливе — тривалим та вірним принципові. Постійність стомлює таких людей, а нечисті думки виявляють себе в гріховних учинках. Отож украй важливо, щоб молодь підперезала стегна свого розуму й була такою обережною в поведінці, щоб сатана не міг звести її з доброго шляху.

Молодий чоловік, котрий знаходить задоволення в товаристві молодої дівчини та завойовує її прихильність потай від її батьків, поводить ся неблагородно й не по-християнськи щодо дівчини та її батьків. Унаслідок таємних зустрічей він може запанувати над її розумом, однак через це стає нездатним виявити шляхетність і чистоту душі, якими повинні володіти всі Божі діти. Щоб досягти своєї мети, такі чоловіки вдаються до вчинків, які не можна назвати щирими й відкритими згідно з біблійним мірилом. Навпаки, вони виявляють невірність до тих, хто любить їх та намагається бути для них добрим опікуном. Одруження, яке відбувається за таких умов, не узгоджується зі Словом Божим. Хто відвертає увагу доньки від її обов'язку, той спотворює її уявлення про чіткі, ясні Божі вимоги, які передбачають послух та пошану до батьків, і той не буде вірний своїм шлюбним зобов'язанням...

«Не кради», — було написано Божим перстом на кам'яних таблицях, проте як часто люди виправдовують таємне викрадення почуттів любові й прихильності! Тривають

оманливі залицяння та зустрічі на самоті, доки в недосвідченої молодій жінці, котра ще не знає, до чого може призвести її захоплення, певною мірою не ослабне почуття любові й прихильності до батьків і вона зосередиться на тому, хто всією своєю поведінкою свідчить, що не вартий її любові. Біблія засуджує будь-який обман...

Люди, які називають себе християнами, життя яких відзначається чистотою і котрі, можливо, розважливі в усіх інших питаннях, у цьому разі припускаються великої помилки. Вони виявляють рішучість і силу волі, перед якими безсилі всі докази. Людські почуття й бажання полонять їх настільки, що вони втрачають бажання досліджувати Біблію та можливість ввійти в тісні стосунки з Богом. Варто зробити лише перший крок, переступивши межу жіночої скромності, як наймерзенніша розпуста не здаватиметься більше гріхом. На жаль, нині ми стаємо свідками того, до якого страшного зла у світі може призвести вплив жінки! Через спокуси «чужих жінок» тисячі перебувають у в'язницях, багато хто вкоротив собі віку, а чимало відібрало життя іншим. Правдивими є слова Святого Письма: «Її ноги до смерті спускаються, шеолу тримаються кроки її».

Сигнальні вогні, що попереджають про небезпеку, розміщені вздовж життєвої дороги, щоб застерегти людей від небезпечної забороненої території. Однак, незважаючи на це, чимало людей обирає фатальний шлях усупереч вимогам розуму, нехтуючи Законом Божим та виявляючи презирство до Його судів.

Ті, хто бажає зберегти фізичне здоров'я, силу розуму й моральну чистоту, мають «уникати юнацьких пожадливістей». Християни, які рішуче й наполегливо доклатимуть зусиль з метою зупинити в нашому середовищі зло, яке зухвало й самовпевнено підноситься, зазнають ненависті й наклепів людей, що чинять неправду, але Бог прославить і винагородить їх.

(Християнська родина. С. 43-57, 70-75).

Не одружуйтеся з невіруючими

Християнський світ загалом байдужий до вчення Слова Божого щодо шлюбу християн з невіруючими, і це викликає подив та занепокоєння. Чимало людей, котрі кажуть, що люблять і бояться Бога, воліють краще діяти на власний розсуд, аніж прийняти поради Безмежної Мудрості. У питаннях, які мають життєво важливе значення для щастя й добра обох сторін у цьому світі й у вічності, розум, розважливість і страх Божий відкидають убік; у досягненні своїх бажань люди керуються сліпою пристрастю й упертістю.

Чоловіки й жінки, виявляючи в інших випадках здоровий глузд і розважливість, відмовляються прислухатися до порад; вони глухі до вмовлянь та благань друзів, родичів і служителів Божих. Слова перестороги вони розцінюють як набридливе втручання в особисті

справи, а вірного друга, котрий намагається напоумити їх, сприймають як ворога. Усе відбувається так, як до вподоби сатані. Він полонить душу, заворожує й засліплює її. Розум втрачає контроль над людиною, поступаючись похоті; низькі пристрасті опановують жертву, і надто пізно вона починає усвідомлювати, що поневолена й нещасна. Ця картина — не плід уяви, вона заснована на реальних фактах. Бог не схвалює зв'язків, чітко заборонених Ним.

Господь заборонив стародавнім ізраїльтянам поєднуватися через шлюб з навколишніми народами-ідолопоклонниками: «Не споріднюйся з ними: дочки своєї не даси його синові, а його дочки не візьмеш для сина свого». Господь пояснює причину такої заборони. Безмежна Мудрість, передбачаючи наслідки таких зв'язків, проголошує: «Бо він відверне сина твого від Мене, і вони служитимуть іншим богам, — і запалиться Господній гнів на вас, і Він скоро тебе вигубить». «Бо ти святий народ для Господа, Бога свого, — тебе вибрав Господь, Бог твій, щоб ти був Йому вибраним народом зо всіх народів, що на поверхні землі...» У Новому Завіті також містяться подібні заборони щодо шлюбів християн з невіруючими. Апостол Павло в Першому посланні до коринтян писав: «Жінка зв'язана [законом], доки живе її чоловік. Якщо ж помре чоловік, вона вільна вийти заміж, за кого хоче, тільки щоб у Господі». У другому посланні він підкреслив: «Не впрягайтеся разом з невірними в чуже ярмо. Що може бути спільного в праведності з беззаконням? Що спільного у світла і темряви? Яка згода Христа з Веліаром? Яка частка вірного з невірним? Або яка згода між Божим храмом та ідолами? Адже ми — храм Живого Бога, як сказав Бог: Оселюся в них і ходитиму, і буду їхнім Богом, а вони будуть Моїм народом! Тому вийдіть з-поміж них і відділіться, — каже Господь, — і до нечистого не доторкайтеся, і Я прийму вас, і буду вам Отцем, а ви будете для Мене синами й дочками, — каже Господь Вседержитель!»

Божому народові не слід ступати на заборонену територію. Господь не дозволяє шлюби віруючих із невіруючими. Проте часто ненавернене серце прислухається до власних

бажань, і шлюби укладаються без Божого схвалення. Саме тому багато чоловіків та жінок у цьому світі живуть без надії й без Бога. Їхні благородні прагнення помирають; вони зв'язані ніби ланцюгом обставин, котрі тримають їх у сатанинських тенетах. Якщо ви керуетесь у своїх діях пристрастю й чуттєвими захопленнями, то пожнете в житті гіркий урожай і через власні вчинки можете втратити свої душі.

Визнаючи істину на словах, але одружуючись із невіруючими, люди насправді зневажають волю Бога; вони втрачають Його благословення і згодом гірко каються. Невіруюча людина може бути високоморальною, проте факт, що він чи вона не відгукнулися на Божий заклик та знехтували дорогоцінним спасінням, — вагома причина не створювати такого зв'язку. Невіруючий за своїм характером може бути схожий на юнака, до якого Ісус звернувся з такими словами: «Одного тобі бракує...», — і саме це було йому необхідне.

«Чи йдуть двоє разом, якщо не умовились?»

Іноді виправдовуються тим, що невіруючий прихильно ставиться до релігії та володіє всіма бажаними якостями, необхідними для друга життя, окрім одного, — він не християнин. Хоч здоровий глузд може підказувати віруючому, що він не повинен з'єднувати своє життя з невіруючим, проте в дев'ятих випадках із десяти перемагають почуття. Духовне падіння починається від тієї хвилини, коли дають клятву перед вівтарем; релігійний запал згасає, одна за одною руйнуються твердині, поки обоє не опиняться під чорним прапором сатани. Навіть під час весільного бенкету дух світу тріумфує над сумлінням, вірою і правдою. У новій сім'ї не знаходять часу для молитви. Наречений і наречена обрали одне одного, а Ісуса зреклися.

Спочатку невіруюча людина може не виявляти жодних ознак опору, але як тільки йдеться про те, щоб звернути увагу на біблійну істину та замислитися над нею, тоді розпалюються почуття: «Ти виходила за мене заміж, знаючи,

хто я! Я не бажаю, щоб мене виводили з душевної рівноваги. Відтепер ти повинна зрозуміти, що я забороняю тобі говорити про твої особисті погляди». Якщо віруючий виявлятиме ревність у своїй вірі, то байдужий до християнського життя може сприймати це як недоброзичливе ставлення до нього.

Віруючий доходить висновку, що у своїх нових стосунках треба дещо поступитися заради свого обранця. Він починає брати участь у світських розвагах. Спочатку це робиться з великою неохотою, однак інтерес до істини дедалі зменшується, а замість віри приходять сумнів і невірство. Ніхто не міг навіть припустити, що цей колись стійкий, свідомий християнин, вірний послідовник Ісуса, може стати таким, як зараз, — нерішучим і сповненим сумнівів. О, яку зміну викликав цей нерозумно укладений шлюб!

Небезпечно створювати світський шлюбний зв'язок. Сатані добре відомо: день вступу в шлюб стає для багатьох молодих чоловіків та жінок останнім в історії їхнього релігійного життя й корисної діяльності. Вони загублені для Христа. Деякий час ці люди можуть докладати зусиль, аби провадити християнське життя, але всі їхні намагання наражаються на могутній опір іншої сторони. Для них колись було привілеєм і радістю говорити про свою віру й надію, а тепер вони неохоче згадують про це, знаючи, що особа, з якою з'єднали свою долю, зовсім не цікавиться цим. Поступово в серці помирає віра в дорогоцінну істину, а сатана непомітно сплітає навколо таких людей павутиння скептицизму.

«Чи йдуть двоє разом, якщо не умовились?» «Коли двоє з вас на землі погодяться просити про будь-яку річ, яку лише просять, буде їм дано від Мого Отця Небесного». Проте яку дивну картину ми бачимо насправді! Тимчасом як один із цих так тісно поєднаних людей відданий Божій справі, другий — байдужий і недбалий; один шукає шлях до життя вічного, а другий іде широкою дорогою до смерті.

Сотні жертвували Христом і Небесами, уклавши шлюби з ненаверненими людьми. Невже любов і спілкування з Христом для них настільки малозначущі, що вони віддають

перевагу товариству бідних смертних? Невже вони так мало цінують Небеса, що готові відмовитися від небесного щастя задля людини, котра не має любові до дорогого Спасителя?

Відповідь християнина невіруючому

Як має повестися кожний християнин, опинившись у важкому становищі, коли міцність його релігійних принципів буде випробувана? З гідною наслідування рішучістю він повинен відверто визнати: «Я — християнин за своїми переконаннями. Я вірю, що сьомий день тижня є біблійною суботою. Ми розходимося в поглядах щодо нашої віри та принципів. Ми не можемо бути щасливими разом, бо, намагаючись отримати більш повне пізнання волі Божої, я буду дедалі більше відрізнятися від світу й уподібнюватися до Христа. Якщо ти й надалі не помічатимеш привабливості Христа і краси істини, то любитимеш світ, якого не можу любити я; водночас я любитиму те, що стосується Бога, чого не можеш полюбити ти. Духовні предмети треба розуміти духовно. Без духовної проникливості ти не зможеш зрозуміти ані вимог Божих щодо мене, ані моїх обов'язків перед Господом, Котрому я служу; тому тобі буде здаватися, що через мій релігійний обов'язок я нехтую тобою. Ти не зазнаєш щастя, бо моя любов до Бога викликатиме в тебе ревності і я не знайду підтримки у своїх релігійних переконаннях. Якщо твої погляди зміняться, якщо твоє серце відгукнеться на Божий заклик і ти навчишся любити мого Спасителя, тоді наші стосунки можуть бути відновлені».

Отже, задля Христа віруючий приносить жертву, яку схвалює його сумління та яка свідчить, що він надто дорожить вічним життям, щоб ризикувати втратити його. Така людина розуміє: краще залишитися неодруженим, ніж з'єднати своє життя з тим, для кого світ дорожчий за Ісуса і хто може відвести від Христового хреста.

Краще розірвати необачні заручини

Лише в Христі можна сформувати щасливий шлюб. Людська любов має поповнюватися із джерела Божественної любові. Лише там, де царює Христос, пануватиме глибока, щира, неегоїстична прихильність.

Якщо навіть заручини відбулися без повного розуміння характеру людини, з якою ви маєте намір з'єднати своє життя, то не думайте, що вони неодмінно зобов'язують вас давати шлюбну обітницю, з'єднуючи своє життя з тим, кого не можете ані любити, ані поважати. Будьте дуже обережними, укладаючи заручини на якихось певних умовах; проте значно краще розірвати заручини, аніж розлучатися пізніше, як це робить багато людей.

Можливо, ви скажете: «Але я вже дав обіцянку, чи можу тепер забрати своє слово назад?» Відповідаю: «Якщо ви дали обіцянку, яка суперечить Святому Письму, то не баріться, а за будь-яку ціну заберіть свої слова назад і в покорі розкайтесь перед Богом за сліпе захоплення, що спонукало вас дати таку необдуману обіцянку. Значно краще в Божому страху взяти назад таку обіцянку, ніж залишитися їй вірним та зневажити цим свого Творця».

Нехай кожний крок, що провадить до шлюбу, відзначається скромністю, простотою, щирістю і палким бажанням догодити Богові й ушанувати Його. Шлюб має вплив на подальше життя як у цьому світі, так і в прийдешньому. Щирий християнин ніколи не складатиме планів, яких не може схвалити Бог.

Серце прагне людської любові, проте вона не є настільки сильною, чистою і дорогоцінною, щоб зайняти місце любові Ісуса. Лише у своєму Спасителі дружина може знайти мудрість, силу і благодать, щоб бути готовою до життєвих турбот, обов'язків і скорбот. Вона має зробити Його своєю опорою і наставником. Перш ніж з'єднати своє життя із земним другом, жінка повинна віддати себе Христові та не вступати в жодний зв'язок, який завадив би її стосункам із Христом. Хто бажає знайти справжнє щастя, той має отримати небесне

благословення на все, чим володіє і що робить. Саме через непослух Богові так багато сердець і домівок наповнені сумом.

Моя сестро, якщо не бажаєш мати домівку, у якій постійно перебувають тіні, не з'єднуй своє життя з людиною, котра є ворогом Богові.

Поради тому, хто навертається після одруження

На людину, яка стала християнином, уже перебуваючи в шлюбному зв'язку, покладено ще більший обов'язок зберігати вірність своєму супутникові життя, незважаючи на велику різницю в їхніх релігійних переконаннях. Однак Божі вимоги необхідно ставити вище за всі людські стосунки, якщо навіть це призведе до випробувань та переслідувань. Завдяки духові любові й покірливості ця вірність може справити добрий вплив на невіруючого.

(Християнська родина. С. 48, 49, 61-69).

Одруження

Бог створив жінку з ребра чоловіка, щоб вона була йому подругою, помічницею, одним цілим із ним; щоб вона була втіхою, підбадьоренням і благословенням для нього, а він – її сильним помічником. Усі, хто одружується, маючи святу мету, – чоловік, щоб здобути прихильність та чисті почуття жіночого серця, дружина, щоб пом'якшити, поліпшити характер свого чоловіка й зробити його досконалим, – виконують Божий намір щодо них.

Христос прийшов не для того, щоб зруйнувати цю постанову, а щоб повернути святість і достоїнство, якими вона була відзначена на початку. Він прийшов задля відновлення в людині морального Божого образу, і Свою справу розпочав з того, що схвалив шлюбні стосунки.

Той, Хто дав Адамові Єву як помічницю, здійснив Своє перше чудо на весільному

бенкеті. У святковому залі, де, зібравшись разом, раділи друзі й родичі молодих, Христос розпочав Своє служіння людям. У такий спосіб Він схвалив шлюб, визнавши, що Сам запровадив цю інституцію. Він звелів, щоб чоловіки й жінки були об'єднані у святому союзі, створюючи сім'ї, члени яких, увінчані честю, могли бути визнані членами небесної сім'ї.

Весілля має бути простим щасливим святом

Божественна любов, яка походить від Христа, ніколи не знищує людської любові; вона містить її в собі. Завдяки їй людське кохання може бути більш витонченим та очищеним, піднесеним і благородним. Людська любов ніколи не принесе дорогоцінного плоду, якщо не об'єднається з Божественним єством та не навчиться шукати небесного. Ісус бажає бачити щасливі подружжя, щасливі сімейні вогнища.

Писання свідчить, що Ісус та Його учні були запрошені на весілля [у Кані]. Христос не давав вказівки християнам відмовлятися від запрошення на весільний банкет, мотивуючи це тим, що нам, мовляв, не личить бути присутніми на такому радісному святі. Своєю присутністю на цьому банкеті Христос показав, що бажає, аби ми раділи з тими, хто радіє, виконуючи Його настанови. Він ніколи не засуджував невинних людських святкувань, котрі не суперечили законам Неба. Послідовники Христа можуть відвідувати зібрання на зразок того, яке Він ушанував Своєю присутністю. Після цього бенкету Христос побував і на багатьох інших, освячуючи їх Своєю присутністю й настановами. Не потрібно використовувати весілля, щоб похизуватися перед людьми, навіть якщо подружжя ідеально підходять одне одному.

Весільний банкет з пустими веселощами та претензією на щось особливе завжди видавався мені недоречним. Ні. Ця настанова запроваджена Богом, і до неї необхідно ставитися з усією серйозністю. Укладені на землі сімейні стосунки мають

бути ілюстрацією того, чим вони будуть, — небесною сім'єю. Усе необхідно робити насамперед для Божої слави.

(Християнська родина. С. 99-101).

Поради молодят

Мої дорогі брате й сестро, ви об'єдналися, уклавши завіт на все життя. Почалося ваше навчання в подружньому житті. Перший рік шлюбного життя — це рік отримання досвіду, коли чоловік і дружина пізнають різні риси характеру одне одного, подібно до того, як дитина засвоює урок у школі. Нехай же в цьому першому році вашого подружнього життя не знайдеться розділів, які могли б затьмарити ваше майбутнє щастя...

Здобуття правильного розуміння шлюбних взаємин — праця всього життя. Одружуючись, люди вступають до школи, котру в цьому житті їм ніколи не доведеться закінчити.

Мій брате! Час, сили і щастя твоєї дружини тепер тісно пов'язані з твоїми. Твій вплив на неї може стати життєдайним запахом на життя або смертоносним — на смерть. Будь дуже обережним, щоб не зіпсувати їй життя.

Моя сестро! Тепер ви повинні засвоїти свої перші практичні уроки щодо обов'язків подружнього життя. Намагайтеся щодня старанно засвоювати ці уроки... Не давайте місця незадоволенню й поганому настрою. Не прагніть легкого, бездіяльного життя. Постійно остерігайтеся будь-якого прояву егоїзму.

У вашому життєвому союзі ваші почуття мають слугувати для взаємного щастя. Кожен повинен слугувати для щастя іншого. Це Божя воля щодо вас. Однак хоч ви й повинні злитися в одне, жоден не повинен втратити своєї індивідуальності, гублячи її в індивідуальності іншого. Ваша індивідуальність належить Богові. Його ви повинні запитувати: що правильно, а що неправильно? Як я можу найкращим чином виконати задум, задля якого був створений? «Ви не належите самим собі. Бо ви викуплені за ціну. Отож прославляйте

Бога у вашому тілі та у вашому дусі, що належить Богові» (1 Кор. 6:19, 20). Ваша любов до всього людського має бути підпорядкована вашій любові до Бога. Найкращі ваші почуття повинні бути присвячені Тому, Хто віддав за вас Своє життя. Живучи для Бога, душа віддає Йому свої найкращі, найпіднесеніші почуття. Чи любите ви найбільше Того, Хто помер за вас? Якщо так, то ваша любов одне до одного буде за небесним зразком.

Любов може бути чистою, мов кришталь, і прекрасною у своїй чистоті, однак може виявитися неглибокою, оскільки не була перевірена й випробувана. Зробіть Христа першим, останнім і найкращим у всьому. Постійно споглядайте Його, і ваша любов до Нього щодня ставатиме дедалі глибшою і сильнішою, бо зазнаватиме випробування. У міру зміцнення у вас любові до Нього ваша любов одне до одного буде поглиблюватися й посилюватися. «Ми ж усі з відкритим обличчям, мов у дзеркалі, оглядаємо Господню славу і перетворюємося в той самий образ від слави в славу, як від Господнього Духа» (2 Кор. 3:18).

Тепер у вас є обов'язки, яких до одруження не було. «Отож, зодягніться, як обрані Богом, святі та улюблені, у щире милосердя, доброту, покірність, лагідність, довготерпіння» (Колос. 3:12). «Та живіть в любові, як і Христос полюбив нас...» (Ефес. 5:2). Ретельно дослідіть повчання: «Дружини, коріться своїм чоловікам, як Господеві, бо чоловік є голова дружини, як Христос – Голова Церкви, Він же – Спаситель тіла. Як Церква кориться Христові, так і дружини – чоловікам у всьому. Чоловіки, любіть своїх дружин, як Христос полюбив Церкву й віддав Себе за неї...» (Ефес. 5:22-25).

Шлюб, союз на все життя, — символ єдності між Христом і Його Церквою. Дух, який Христос виявляє щодо Церкви, — це дух, який чоловік і дружина повинні виявляти одне до одного.

Ні чоловік, ні дружина не мають права претендувати на панування. Господь дав принцип, яким необхідно керуватися в цьому питанні. Чоловік має плекати свою дружину,

як Христос плакає Церкву. А дружині слід любити й поважати свого чоловіка. Обом необхідно розвивати в собі доброту і твердо вирішити ніколи не засмучувати й не ображати одне одного.

Мої брате і сестро, у вас обох велика сила волі. Ви можете зробити цю силу для себе й ближніх або великим благословенням, або величезним прокляттям. Не намагайтеся змушувати одне одного робити те, чого бажаєте ви. Поводячись так, не зможете зберегти любов одне до одного. Свавілля руйнує мир і щастя в сім'ї. Нехай ваше подружнє життя не перетворюється на змагання, інакше обоє будете нещасними. Виявляйте доброту в словах та ввічливість у вчинках, відмовляйтеся від своїх бажань. Ретельно стежте за своїми словами, бо вони містять могутній вплив на добро або зло. Не дозволяйте собі різких висловлювань. Наповнюйте ваше спільне життя пахощами хриstopодібності.

Перш ніж чоловік вступить у такий тісний союз, як шлюб, він повинен навчитися самовладання й поведіння з іншими.

Мій брате, будь добрим, терплячим і поблажливим. Пам'ятай, що твоя дружина прийняла тебе своїм чоловіком не для того, щоб ти панував над нею, а щоб був їй помічником. Ніколи не будь владним диктатором. Не використовуй свою сильну волю, примушуючи дружину робити все по-твоєму. Пам'ятай: у неї теж є воля і вона може, як і ти, захотіти зробити все по-своєму. Пам'ятай також, що на твоєму боці перевага більшого життєвого досвіду. Будь поблажливим і ввічливим. «А мудрість, що згори, насамперед чиста, потім мирна, лагідна, покірна, повна милосердя і добрих плодів, безстороння, нелукава» (Якова 3:17).

Пам'ятайте, мої дорогі брате і сестро: Бог є любов і Його благодаттю ви зможете зробити одне одного щасливими, як і обіцяли у своїй подружній обітниці. Ви зможете мудро й переконливо працювати в силі Спасителя, допомагаючи зробити чиясь викривлене життя правильним у Богові. Чи знайдеться щось таке, чого Христос не зможе зробити? Він досконалий у мудрості, праведності й любові. Не замикайтеся

в собі та не задовольняйтеся злиттям своєї любові лише одне на одного. Використовуйте будь-яку можливість, щоб сприяти щастю людей та ділитися з ними своєю любов'ю. Добрі слова, співчутливі погляди, вираз вдячності для багатьох самотніх душ, які провадять боротьбу, стануть як чаша холодної води для спраглої душі. Підбадьорливе слово, учинок доброти матимуть далекосяжні наслідки й полегшать тягар, який тисне на втомлені плечі. Істинне щастя можна знайти тільки в безкорисливому служінні. Кожне слово і вчинок у такому служінні записані в небесних книгах як звершені для Христа. «Що зробили одному з Моїх найменших братів, – каже Він, – ви зробили Мені» (Матв. 25:40).

Живіть у сонячному світлі любові Спасителя. Тоді ваш вплив стане благословенням для світу. Нехай Дух Христа управляє вами й закон добра завжди буде у вас на устах. Слова і вчинки людей, котрі народилися згори та живуть новим життям у Христі, позначені безкорисливістю й по-блажливістю.

(Свідчення для Церкви. Т. 7. С. 45-50).

Щасливе й успішне партнерство

Бог постановив, щоб між тими, хто одружується, панували досконала любов та єдність. Нехай наречений і наречена перед лицем Небес дадуть урочисту обіцянку любити одне одного, як заповідав їм Бог... Дружина має шанувати й поважати чоловіка, а чоловік — любити й оберігати свою дружину.

Чоловіки і жінки, які беруть шлюб, мають перепосвятити своє життя Господу.

З якою б обережністю й мудрістю не укладався шлюб, рідко можна зустріти пару, котра була б єдина в усьому навіть під час шлюбної церемонії. Справжній союз двох з'єднаних шлюбом людей формується впродовж усіх наступних років.

Щойно молода пара стикається із життєвими труднощами й турботами, романтика, якою уява часто огортає шлюб, зникає. Подружжя починає пізнавати характер

одне одного так, як не могло цього зробити до шлюбу. Це найбільш критичний період у їхньому житті. Щастя й успіх майбутнього життя залежать тепер від їхнього обрання правильного шляху. Часто вони зауважують одне в одному слабкості й вади, про які не підозрювали; але об'єднані любов'ю серця побачать також і позитивні риси, яких раніше не помічали. Нехай же кожен прагне знаходити позитивне, а не вади в характері. Часто саме наша позиція та власна навколишня атмосфера визначають, що ми зауважуємо одне в одному.

Багато хто вважає прояви любові слабкістю та виявляє стриманість, яка відштовхує інших. Такий дух зупиняє потік співчуття. Коли людина гамує благородні пориви приязності, вони можуть загинути, а серце стане спустошеним і холодним. Нам треба остерігатися цієї помилки. Кохання не може довго існувати, якщо не знаходить прояву. Нехай же серце пов'язаної з вами людини не відчуває голоду через нестачу доброти й співчуття.

Нехай кожен, замість того щоб вимагати любові до себе, дарує її іншим. Розвивайте в собі все найблагородніше та не баріться визнавати добрі якості одне в одному. Усвідомлення того, що тебе цінують, — чудовий стимул, який приносить задоволення. Симпатія й повага підтримують прагнення досягти досконалості, а любов, що кличе до високої мети, стає міцнішою.

Поєднання двох життів

Хоч можуть виникнути труднощі, непорозуміння і розчарування, ані чоловік, ані дружина не повинні допускати й думки, що їхній шлюб — помилка і вони розчарувалися в ньому. Прийміть рішення, що будете одне для одного всім, чим тільки можете бути. Продовжуйте приділяти одне одному стільки ж уваги, скільки приділяли раніше. Усіма можливими засобами підтримуйте одне одного в життєвій боротьбі. Намагайтеся ошчасливити одне одного. Нехай між вами буде взаємна любов і поблажливість. Тоді шлюб, замість

того щоб стати завершенням кохання, буде, так би мовити, його початком. Теплота справжньої дружби, кохання, що з'єднує серця, — це обітниця небесної радості.

Виховуйте в собі терпіння, виявляючи його на ділі. Добротою і стриманістю можна зберегти справжню любов, що зігріває серця, та виховати в собі такі якості, котрі отримають схвалення Небес.

Коли виникає якась незгода, сатана завжди готовий скористатися ситуацією. Впливаючи на погані успадковані риси характеру чоловіка або дружини, він намагатиметься спричинити відчуження між тими, які з'єднали свої інтереси, уклавши урочистий завіт перед Богом. Даючи шлюбну обітницю, вони обіцяли бути вірними: дружина обіцяла любити свого чоловіка й бути слухняною йому, а чоловік — любити дружину й опікуватися нею. Якщо вони виконують Закон Божий, демон незгоди буде вигнаний із сім'ї; не виникне жодного поділу інтересів чи охолодження почуттів.

Це важливий період у житті тих, котрі стоять перед вами, щоб об'єднати свої інтереси й симпатії, свою любов і працю в служінні для спасіння душ. У шлюбних стосунках зроблено вельми важливий крок — два життя злилися в одне. Згідно з волею Бога, чоловік і дружина мають об'єднатися в Його праці, щоб виконувати її в повноті й святості. Вони здатні це зробити.

У домівці, де є такий союз, Боже благословення сяятиме як небесне світло, бо Господь призначив чоловікові й дружині бути з'єднаними святими узами союзу в Ісусі Христі з Його керівництвом та з Його Духом, Котрим провадив би їх.

Бог бажає, щоб сім'я стала найщасливішим місцем на землі, символом небесної сім'ї. Виконуючи шлюбні обов'язки в сім'ї, об'єднуючи свої інтереси з Ісусом Христом, спираючись на Його руку й запевнення, чоловік і дружина можуть бути щасливими в цьому союзі, про який схвально відгукується Божі ангели.

(Християнська родина. С. 101-107).

Коли з'являються суперечності

Чоловікові й дружині, котрі не впокорили своїх сердець перед Богом, нелегко вирішувати сімейні проблеми, навіть якщо вони намагаються чесно і справедливо виконувати свої обов'язки. Як можуть чоловік і дружина зберегти любов та єдність між собою, якщо в сімейному житті мають різні інтереси? Їм необхідно мати спільні інтереси в усьому, що стосується їхньої сім'ї. Дружина-християнка поділятиме інтереси свого чоловіка як друга й супутника життя, бо він — голова сім'ї.

Ти плакаєш недобрый дух. Ти займаєш певну позицію, не зваживши як слід питання та не рахуючись із тим, яку реакцію викличе твоя думка; ти з незалежним виглядом згадуєш про своє рішення в молитвах і розмовах, знаючи, що дружина дотримується протилежних поглядів. Замість того, щоб поважати почуття своєї дружини й тактовно, як личить вихованій людині, уникати суперечливих питань, ти зупиняєшся на небажаних темах і вперто відстоюєш свої погляди, незважаючи на думку оточення. Такі плоди дозрівають не на християнському дереві.

Мій брате, моя сестро! Відчиніть двері вашого серця і прийміть Ісуса. Запросіть Його до храму вашої душі. Допоможіть одне одному усунути всі перешкоди, котрі трапляються в кожному подружньому житті. На вас чекає запекла боротьба; ви маєте перемогти вашого супротивника — диявола. Якщо в цій боротьбі ви розраховуєте на Божу допомогу, то обоє повинні бути єдині в рішенні перемогти, утримуючи свої уста від недобрих слів, навіть коли вам доведеться впасти на коліна й голосно вигукнути: «Господи, заборони ворогові моєї душі!»

Якщо чоловік і дружина виконують Божу волю, вони поважатимуть одне одного, виявляючи любов та довір'я. Необхідно рішуче боротися з усім, що може затьмарити мир та єдність сім'ї, натомість плекати любов і доброту. Хто виявляє ніжність, вибачливість і любов, той отримує у відповідь те саме. Де панує Дух Божий, там не буде розмов про несумісність у шлюбі. Якщо Христос — надія слави — справді перебуває у вас, то в сім'ї пануватимуть єдність і любов. Христос,

Котрий живе в серці дружини, не суперечитиме Христові, Котрий перебуває в серці чоловіка. Тоді обоє прагнутимуть успакувати оселі, які Христос пішов приготувати для тих, що люблять Його.

Люди, котрі вважають шлюбні стосунки однією зі священних Божих постанов, бережених Його святою заповіддю, керуватимуться велінням розуму.

У подружньому житті чоловіки й жінки часом поведуться, як недисципліновані, вередливі діти. Чоловік наполягає на своєму, жінка — на своєму, і ніхто не бажає поступитися. Таке ставлення може призвести тільки до великого нещастя. Як чоловік, так і дружина повинні бути готовими погодитися з методом або думкою одне одного. Доки обоє наполягають на своєму, доти не може бути щастя.

(Християнська родина. С. 118-121).

Без взаємної вибачливості й любові жодна земна сила не здатна втримати вас і вашого чоловіка в узах християнської єдності. Ваші подружні стосунки повинні бути тісними й ніжними, святими й високими — такими, котрі наповнювали б ваше життя духовною силою, щоб ви могли стати одне для одного саме тим, ким вимагає Слово Боже. Коли ви досягнете стану, якого бажає для вас Господь, то вже на землі Небеса стануть вашим надбанням, а Бог перебуватиме у вашому житті.

Пам'ятайте, мої дорогі брате й сестро: Бог є любов і Його благодаттю ви зможете зробити одне одного щасливими, як ви й обіцяли в шлюбній обітниці.

(Християнська родина. С. 112).

Благодаттю Христа ви можете отримати перемогу над собою та своїм егоїзмом. Живучи христоподібним життям, на кожному кроці виявляючи саможертвність та співчуття до нужденних, ви зможете здобувати перемогу за перемогою. З дня на день краще пізнаватимете, як підкоряти своє егоїстичне єство та зміцнювати слабкості характеру. Господь Ісус стане вашим світлом, вашою силою, вашим вінцем радості, бо ви підкоряєте свою волю Його волі.

(Свідчення для Церкви. Т. 7. С. 49).

Стосунки між чоловіком і дружиною

Люди, котрі вважають шлюбні стосунки однією зі священних Божих постанов, бережених Його святою заповіддю, керуватимуться велінням розуму.

Нікому з людей Ісус не нав'язував безшлюбності. Він прийшов не для того, щоб зруйнувати священні подружні стосунки, а звеличити їх, повернувши святість, яку вони мали на початку. Він із задоволенням дивиться на сімейні взаємини, у яких виявляється священна безкорислива любов.

Шлюб — святий і законний

Немає гріха в тому, щоб їсти й пити, або в тому, щоб женитися й виходити заміж. Законно було одружуватися за днів Ноя,

законно одружуватися й нині, якщо законне здійснюється належним чином та без гріховних крайнощів. Однак за днів Ноя люди одружувалися, не порадившись із Богом та не шукаючи Його керівництва й настанови.

Факт, що всі життєві взаємини скороминуші, має змінити наше ставлення до власних слів та вчинків. Через безладність надмірної любові й зловживання тим, що було законним, шлюб за часів Ноя став гріховним в очах Бога. Багато хто і в наш час може занепасти свою душу тим, що приділяє надмірну увагу думкам про шлюб або шлюбні взаємини.

Шлюбні стосунки святі, проте в наш розбещений, зіпсований вік ними прикривають усілякі огидні вчинки. Шлюбні взаємини стали спотвореними, перетворюються на злочин, що є однією з ознак останнього часу, подібно до того як злочинами були шлюби, укладені перед потопом... Коли люди розумітимуть священну природу шлюбу та його вимоги, він отримає схвалення Небес і тепер; унаслідок цього обидві сторони будуть щасливі, а Бог — прославлений.

Переваги подружніх стосунків

Люди, котрі називають себе християнами, мають належним чином обмірковувати результати всіх переваг шлюбних стосунків; принцип, що закликає до освячення, має стати мотивом кожного вчинку.

У дуже багатьох випадках подружжя зловживає своїми шлюбними привілеями та, потураючи собі, зміцнює свої тваринні пристрасті.

[В іншому випадку Еллен Уайт пише про «інтимність та переваги сімейних взаємин»].

Зловживання навіть законним — тяжкий гріх.

Багато чоловіків і дружин не здобувають знань, які мали б здобувати в подружньому житті. Вони поведуться необережно, не замислюючись над тим, що сатана може скористатися, щоб заволодіти їхнім розумом і життям. Вони не розуміють, що Бог закликає їх стримуватися у своєму подружньому житті

від будь-яких надмірностей. Лише небагато хто усвідомлює, що його релігійний обов'язок — управляти власними пристрастями. З'єднавшись у шлюб з обраною особою, вони вважають, що шлюб освячує потурання низьким пристрастям. Навіть претендуючи на побожність, такі люди дають волю своїм похоті й пристрастям, не задумуючись над тим, що Бог питає з них за витрачання життєвих сил, яке ослаблює їхню життєздатність та організм.

Практикуючи самозречення і стриманість

О, якби я могла зробити так, щоб усі зрозуміли свій обов'язок перед Богом зберігати розум і тіло в найкращому стані для здійснення досконалого служіння своєму Творцеві! Нехай дружина-християнка контролює свої слова й поведінку, щоб не збуджувати тваринних пристрастей у чоловіка. Чимало людей має небагато сил, щоб витратити їх ще й у цьому плані. Від юних років вони послаблювали свій розум та виснажували здоров'я, задовольняючи тваринні пристрасті. Девізом їхнього подружнього життя мають стати самозречення і стриманість.

Ми маємо перед Богом урочисте зобов'язання зберігати свій дух чистим, а тіло — здоровим, аби приносити людям користь і досконало служити Богові. Апостол застерігає нас такими словами: «Хай же гріх не панує у вашому смертному тілі, щоб не підкорятися його пожаданням». В іншому місці він переконує, запевняючи: «Кожний, хто змагається, стримується від усього». Апостол закликає всіх, хто називає себе християнином, віддати свої тіла «як живу, святу, приємну Богові жертву». Він каже: «Я виснажливо вправляюся і приборкую своє тіло, щоб, проповідуючи іншим, самому не виявитися недостойним».

Неможливо назвати чистим кохання, яке спонукує чоловіка використовувати свою дружину для задоволення похоті. Тваринні пристрасті вимагають, щоб їм потурали. Як мало чоловіків виявляє свою любов так, як про це писав апостол: «Як Христос полюбив Церкву й віддав Себе за неї [не для того, щоб опоганити її], щоб її освятити... щоб вона була свята й

непорочна». Саме таку любов у подружніх стосунках Бог визнає святою. Любов — чистий і святий принцип, а похитлива пристрасть не визнає обмежень і не бажає прислухатися до повелінь розуму. У своєму засліпленні вона не думає про наслідки та не замислюється над зв'язком між причиною і наслідком.

Сатана намагається послабити самовладання

Сатана прагне понизити стандарти чистоти й послабити самовладання тих, хто одружується, бо знає: поки низькі пристрасті панують над людиною, її моральні сили поступово слабнуть, тому він може не побоюватися їхнього духовного зростання. Диявол також знає, що не знайде кращого способу закарбувати свій огидний образ у людському потомстві, щоб у такий спосіб впливати на характери дітей ще з більшим успіхом, ніж на характери батьків.

Чоловіки й жінки, колись ви зрозумієте, що таке похоть та які наслідки її задоволення. Пристрасть у найнижчому значенні цього слова є як у подружніх стосунках, так і поза ними.

Які наслідки того, що людина дає волю своїм низьким пристрастям? Спальня, де повинні перебувати Божі ангели, опоганена нечистими діями подружжя. Ганебні тваринні інстинкти призводять до тілесного розтління, а огидні дії — до огидних захворювань! Те, що Бог дав як благословення, перетворилося на прокляття.

Сексуальна нестриманість швидко й ефективно руйнує уподобання до духовних занять, позбавляє мозок необхідних для живлення організму речовин та вкрай виснажує сили. Жінка в жодному разі не повинна сприяти самознищенню свого чоловіка. Вона не робитиме цього, якщо отримала світло й по-справжньому кохає його.

Чим більше людина потурає тваринним пристрастям, тим сильнішими вони стають і настирливіше потребують задоволення. Нехай же богобоязливі чоловіки й жінки пробудяться до усвідомлення свого обов'язку. Чимало людей, які назива-

ють себе християнами, страждають від виснаження нервової системи й мозку через свою нестриманість у цьому питанні.

Чоловіки мають бути уважними

Нехай чоловіки будуть дбайливими, уважними, постійними, вірними й доброзичливими, виявляючи любов і співчуття. Якщо вони виконують повеління Христа, їхнє кохання не буде низьким, тілесним, чуттєвим, яке призводить до зруйнування власного тіла, спричиняє хворобливість і недуги в їхніх дружин. Вони не задовольнятимуть низькі пристрасті, переконуючи своїх дружин у тому, що ті повинні в усьому їм коритися. Якщо чоловік має благородний характер, чисте серце, високі думки, що притаманні кожному правдивому християнинові, то це виявиться і в подружніх стосунках. Якщо в чоловікові перебуває дух Христа, він не занапащатиме тіло, натомість, сповнившись любові й ніжності, прагнучиме досягти найвищого взірця в Христі.

Жоден чоловік не може по-справжньому кохати свою дружину, якщо вона терпляче підкоряється йому, стаючи його рабинею та служницею для його розтлінних пристрастей. Виявляючи пасивну покірність, вона в його очах утрачає цінність, якою володіла раніше. Спостерігаючи за тим, як дружина опускається з високого духовного рівня до низького, чоловік незабаром починає підозрювати, що вона з такою ж покорою може поступатися й бажанням інших чоловіків. Він починає сумніватися в її вірності й чистоті, утрачає до неї інтерес та шукає новий об'єкт для збудження своїх диявольських пристрастей. Закон Божий зневажений. Такі чоловіки гірші за тварин, це демони в людській подобі. Їм невідомі високі, благородні принципи істинної любові — чистої, освяченої.

Дружина також починає ревнувати чоловіка й підозрює його в тому, що при нагоді він упадатиме за іншою, як колись за нею. Вона зауважує, що він уже не керується ані сумлінням, ані страхом Божим. Хтивість і пристрасть зруйнували ці священні перепони; усе, що становило в ньому Божу подобу, опинилося в рабстві найнижчої, тваринної похоті.

Коли висувають необґрунтовані вимоги

Питання, котре необхідно розв'язати зараз, полягає ось у чому: чи зобов'язана дружина беззастережно поступатися вимогам свого чоловіка, коли бачить, що він охоплений низькими пристрастями, та коли її розум і здоровий глузд підказують, що вона робить це на шкоду своєму тілу, хоч Господь звелів зберігати його у святості й честі як живу жертву Богові?

Неможливо назвати чистим і святим кохання, яке спонукає дружину задовольняти тваринні похоті чоловіка за рахунок власного здоров'я й життя. Якщо вона володіє справжньою любов'ю і мудрістю, то намагатиметься повернути його думки від задоволення тілесних пристрастей до високих духовних тем, зосереджуючи увагу на духовних предметах, які зацікавили б його. Можливо, необхідно делікатно, з любов'ю сказати йому (навіть якщо це викличе незадоволення з його боку), що вона не може руйнувати своє тіло, задовольняючи його надмірні сексуальні вимоги. Ласкаво й ніжно дружина має нагадати чоловікові, що Богові належить найперше, найвище право на все її єство й вона не може нехтувати цим, оскільки їй доведеться відповісти за це у великий Божий день.

Якщо дружині буде притаманна любов у найвищому розумінні цього слова, якщо у святості й честі вона зберігатиме жіночу гідність, то своєю розсудливістю і впливом зможе багато зробити для освячення свого чоловіка, виконуючи цим свою високу місію. Так вона може врятувати чоловіка й себе, звершуючи подвійну працю. У цьому делікатному важкому питанні необхідно виявити багато мудрості й терпіння, а також моральної мужності й витримки. Силу і благодать можна отримати в молитві. Панівним принципом серця має стати щира любов. Любов до Бога та любов до чоловіка — єдиний правильний мотив учинків.

Якщо дружина дозволяє чоловікові розпоряджатися її тілом і розумом, виявляючи в усьому беззастережний послух його волі, жертвуючи своїм сумлінням, гідністю і навіть власною особистістю, вона втрачає можливість справляти могутній вплив на добро, необхідний для духовного піднесення її

чоловіка. Вона могла б пом'якшити його сувору вдачу, а її освячувальний вплив очистив би й ушляхетнив його, викликаючи щире бажання приборкувати свої пристрасті й стати більш духовним, щоб вони обоє могли бути учасниками Божественної природи, уникнувши морального розтління, що у світі. Її вплив міг би бути досить сильним, щоб спрямувати думки до високих і благородних тем, а не до потурання низькому й чуттєвому, як цього природно прагне не відновлене благодаттю серце. Якщо дружина вважає, що на догоду чоловікові повинна опуститися до його рівня, коли тваринна пристрасть стає підґрунтям його любові та керує його вчинками, вона чинить те, що не до впадоби Богові, оскільки втрачає нагоду справляти на чоловіка освячувальний вплив. Якщо вона вважає, що має задовольняти його тваринні пристрасті без слова протесту, то не розуміє свого обов'язку ані перед ним, ані перед своїм Богом.

Ви викуплені за ціну

Низькі пристрасті кореняться в тілі та діють через нього. Слова «тіло», «тілесний» або «тілесні похоті» вживаються в значенні низької, розтлінної природи; тіло само собою не може поводитися всупереч Божій волі. Ми покликані розіп'ясти своє тіло з усіма його уподобаннями й пристрастями. Як це зробити? Чи означає це, що ми повинні завдавати болю своєму тілу? Ні, ідеться про те, щоб умертвити спокусу, яка призводить до гріха. Необхідно звільнитися від нечистих думок. Кожна думка має бути підпорядкована на послух Христові. Усі тілесні пристрасті слід підпорядковувати вищим силам душі. Нехай Божа любов панує понад усе інше; Христос має посідати неподільний престол. Наші тіла слід розцінювати як придбану Ним власність. Усі члени людського тіла — знаряддя праведності.

(Християнська родина. С. 121-128).

Мати та її дитина

Замість того щоб занурюватися у важку домашню роботу, дружина й мати повинна знаходити час, щоб читати, отримувати необхідну інформацію, спілкуватися зі своїм чоловіком і стежити за формуванням розумових здібностей власних дітей. Нехай вона мудро використовує свої можливості, щоб викликати в дорогих їй людей прагнення до вищих ідеалів. Нехай використовує час, аби зробити любого Спасителя своїм постійним Супутником і близьким Другом. Нехай вона знаходить час, щоб досліджувати Його Слово, виходити з дітьми на природу та навчатися в Бога, споглядаючи красу Його творіння.

Нехай мати буде життєрадісною й бадьорою. Замість того щоб витрачати кожную хвилину на нескінченне шиття, використовуйте вечір як приємну нагоду для товариського спілкування, коли всі члени родини зустрінуться після трудового дня. Багато чоловіків

віддало б тоді перевагу своїй сім'ї, а не клубу чи ресторану. Не один юнак був би збережений від товариства вулиці або підворіття. Багато дівчат було б урятовано від легковажних розпусних знайомств. Вплив сім'ї став би для батьків і дітей тим, чим бажає Бог, — благословенням на все життя.

Часто виникає запитання: чи може дружина мати власну волю? Біблія ясно свідчить, що чоловік — голова сім'ї. «Дружини, коріться своїм чоловікам». Якби це повеління закінчувалося такими словами, можна було б сказати, що становищу жінки не позаздриш, бо здебільшого воно важке, нестерпне й було б краще, якби шлюбів було менше. Багато чоловіків зупиняються на словах: «Дружини, коріться своїм чоловікам», але ми прочитаємо продовження цього ж повеління: «...як Господеві».

Бог вимагає, щоб жінка завжди мала страх Божий і споглядала славу Божу. Вона повинна цілковито підкорятися лише Господу Ісусові Христу, Котрий придбав її як Свою дитину безмірною ціною власного життя. Бог дав їй сумління, котре вона не може безкарно переступити. Її індивідуальність не може бути поглинута індивідуальністю чоловіка, бо вона — надбання Христа. Було б помилкою вважати, що жінка має сліпо й беззастережно виконувати всі вказівки чоловіка, знаючи, що не повинна завдати шкоди своїм тілу й духові, викупленим з-під влади сатани. Є Той, Котрий стоїть вище за чоловіка, — їй Викупитель, і коритися своєму чоловікові вона повинна так, як заповідав Бог, — «як Господеві».

Ми повинні мати Духа Божого, інакше згоди в родині не буде ніколи. Дружина, яка має Дух Христа, буде обережною в словах, володітиме собою, буде слухняною і водночас почуватиметься не рабинею, а другом і супутницею свого чоловіка. Якщо чоловік — Божий слуга, він не пануватиме над дружиною, не буде свавільним і надто вимогливим. Тепло домашнього вогнища — плід не лише людських зусиль. Коли в родині перебуває Господній Дух, вона стає символом Небес... Якщо один припуститься помилки, інший виразить християнську вибачливість, не відвернеться, виявляючи холод у стосунках.

(Християнська родина. С. 110-118).

Батьківство

Кожна жінка, яка готується стати матір'ю, незалежно від обставин має постійно зберігати радісний, бадьорий настрій, бути задоволеною, знаючи, що за всі свої зусилля в цьому напрямку вона буде вдесятеро винагороджена фізичним і моральним здоров'ям своєї дитини. Однак це ще не все. Вона може виробити в собі звичку зберігати оптимістичний погляд на життя і в такий спосіб підтримувати в собі життєрадісний настрій, наповнюючи щасливим духом свою родину й тих, з ким спілкується. Її фізичне здоров'я значно поліпшиться, життєві сили зміцняться, кров уже не буде повільно циркулювати, як це трапляється, коли людина занепадає духом та пригнічена. Фізичні й розумові сили матері зміцняться, якщо дух буде бадьорим. Сила волі чинитиме опір різним враженням і настроям, принесе заспокоєння нервовій системі. За дітьми, позбавленими життєвої сили, яку вони мали успадкувати від батьків, потрібен найстаранніший догляд. Уважне ставлення до законів життя значно поліпшить ситуацію.

Вагітна жінка — майбутня мати — повинна перебувати в Божій любові. Нехай її душу наповнює мир; виконуючи слова Христа, вона перебуватиме в любові Ісуса. Їй необхідно пам'ятати, що матір — співпрацівниця Бога.

Чоловік і дружина мають співпрацювати. Яким був би світ, якби всі матері віддали себе на Божий вівтар та присвятили своє потомство Богові як до народження дітей, так і після!

Чимало батьків не надає важливого значення передпологовому впливу, проте Небо дивиться на це інакше. Вістка, послана через Божого ангела та двічі найурочистіше проголошена, свідчить: це питання заслуговує найретельнішого вивчення. У словах, сказаних матері-єврейці [дружині Маноаха, матері Самсона], Бог звертається до всіх матерів усіх віків. Ангел промовив: «Усього, що сказав я жінці, нехай вона стережеться». Благополуччя дитини залежить від звичок матері. Її бажання й пристрасті мають контролюва-

тися Божим принципом. Є дещо, чого вона повинна уникати й чому опиратися, якщо бажає виконати Божий намір щодо народження її дитини.

У світі чимало пасток підстерігає молодь. Багатьох приваблює егоїстичне, сповнене чуттєвих насолод життя. Такі люди не здатні розпізнати приховані небезпеки й жахливий кінець шляху, котрий, як їм здається, провадить до щастя. Потурання апетиту й пристрастям виснажує людину, тому мільйони гинуть для цього світу і прийдешнього життя.

Батьки, пам'ятайте, що вашим дітям доведеться зіткнутися зі спокусами. Тому ще до народження дитини розпочинайте приготування, які дадуть їй змогу успішно боротися зі злом.

Якщо до народження дитини мати потурає своїм бажанням, якщо вона егоїстична, дратівлива, вимоглива, ці риси знайдуть своє втілення в характері дитини. Отож багато дітей успадковує майже непереборний потяг до зла.

Якщо ж мати непохитно дотримується правильних принципів, якщо вона поміркована, саможертвна, добра, ласкава, безкорислива, то зможе передати і своїй дитині такі самі цінні риси характеру.

Немовлята — дзеркало для матері, у якому вона може побачити відображення власних звичок та нахилів. Якими ж обережними мають бути її мова й поведінка в присутності цих маленьких учнів! Які риси характеру вона хоче побачити в них, такі має розвивати в собі.

Коли обов'язки матері необхідно полегшити

Багато хто помиляється, вважаючи, що передпологовий період у житті жінки нічим не відрізняється від усіх інших. У цей важливий час полегшуйте працю матері. У її організмі відбуваються великі зміни; він має потребу в більшій кількості крові, тому для кращого кровотворення доцільно збільшити кількість поживних продуктів. Якщо вона позбавлена достатньої кількості поживної їжі, то втрачає сили, а її потомство не буде життєздатним.

Слід також звернути увагу на одяг. Подбайте про те, щоб захистити тіло від охолодження. Організм жінки не повинен даремно витратити свої життєво необхідні ресурси, щоб компенсувати відсутність відповідного одягу. Якщо мати не отримує достатньою мірою здорової поживної їжі, кількість і якість її крові не відповідатимуть нормі. Кровообіг погіршиться, а це позначиться на дитині. Таке потомство не здатне засвоювати їжу, яка слугує для творення здорової крові, необхідної для живлення організму. Отже, добрий стан матері й дитини багато в чому залежить від теплого одягу й поживного харчування.

Про що має пам'ятати мати-годувальниця

Найкращою їжею для немовляти є така їжа, яку дає природа. Тому без потреби не слід позбавляти дитину цієї можливості. Безсердечно чинить та матір, котра задля вигоди або розваг намагається звільнити себе від ніжного обов'язку годувати свого малюка.

Період, коли немовля отримує харчування від матері, дуже важливий. Багатьом матерям, які годують малюків, дозволяють перевантажувати себе роботою та надто розігрівати свою кров біля кухонної плити. Це завдає серйозної шкоди дитині; вона не лише отримує нездорове молоко, але в її кров потрапляють токсини з нездоровою їжею матері, що викликає загальне погіршення стану організму та справляє негативний вплив на немовля. На дитину також впливає душевний стан матері. Якщо вона пригнічена, легко збуджується, дратівлива, дає волю пристрастям, тоді отримана дитиною від матері їжа збуджуватиме її, часто викликаючи кольки, спазми, а в деяких випадках може стати причиною корчів або припадків.

Характер дитини більшою або меншою мірою також залежить від харчування, яке вона отримує від матері. Тому так важливо, щоб мати, годуючи своє немовля, намагалася

бути радісною, цілком володіючи собою. У такому разі їжа не пошкодить малюкові, а спокійна, стримана поведінка матері щодо дитини справлятиме величезний вплив на її розумовий розвиток. Коли дитина нервова та швидко збуджується, спокійна, некваплива поведінка матері справлятиме заспокійливий, виховний вплив, і здоров'я дитини значно поліпшиться.

Постійність у ніжній люблячій турботі

Діти — дорогоцінний скарб батькам, за який Бог одного дня питає з них. Тому ми маємо присвятити їхньому вихованню більше часу, більше турботи, більше молитов. Дітям потрібно більше правильних настанов.

У багатьох випадках хворобу дітей можна пояснити неправильним доглядом за ними. Нерегулярне харчування, невідповідний одяг прохолодного вечора, відсутність активних, необхідних для здорового кровообігу вправ, брак свіжого повітря, яке очищує кров, можуть стати причиною лиха. Нехай же батьки визначають причину хвороби та якомога швидше виправлять ситуацію.

Переважно дітей уже з колиски привчають задовольняти свій апетит, прищеплюючи їм думку, що вони живуть, щоб їсти. Мати великою мірою сприяє формуванню характеру синів і дочок у дитинстві. Вона здатна навчити їх контролювати апетит або ж, навпаки, потурати йому, і вони стануть ненажерами. Часто матір планує виконати певну роботу протягом дня, і коли діти заважають їй, вона не знаходить часу для потішання їх у їхніх дитячих скорботах, натомість дає їм щось поїсти, щоб заспокоїти. На деякий час вона досягає своєї мети, але загалом ситуація ще більше погіршується. Шлунок дитини перевантажують їжею тоді, коли вона зовсім не хоче їсти. Усе, що було потрібно, — трохи материнської уваги й часу. Однак мати вважає свій час надто дорогим, щоб витратити його на розважання дітей. Можливо, зі смаком продуманий інтер'єр її дому задля по-

хвали гостей чи приготування вишуканої їжі мають для неї більше значення, ніж щастя й здоров'я дітей.

Готуючи гардероб для немовляти, віддавайте перевагу зручності, вигоді й здоров'ю, а не моді й бажанню викликати захоплення. Матір не повинна витратити час на вишивки та прикрашання дитячого одягу, обтяжуючи себе непотрібною працею за рахунок як власного здоров'я, так і здоров'я дитини. Вона не повинна сидіти над шиттям, котре вимагає великого напруження зору й нервів, тоді як має велику потребу у відпочинку і вправах, що приносять задоволення. Нехай матір зрозуміє: її обов'язок — берегти сили для подолання проблем, які виникатимуть на її шляху.

(Християнська родина. С. 255-267).

Необхідність самовладання у вихованні дітей

У процесі виховання дитини виникають такі ситуації, коли тверда, зріла воля матері стикається з нерозумною, недисциплінованою волею дитини. У такі моменти необхідна велика мудрість з боку матері. Вона може завдати великої шкоди дитині немудрим поведженням або суворим примусом.

Якщо тільки можливо, намагайтеся уникати такого зіткнення, бо воно означає сувору боротьбу як для матері, так і для дитини. Утім, коли криза вже виникла, дитину необхідно переконати підкоритися мудрішій волі мами.

Матері слід досконало володіти собою й не робити нічого, що може пробудити в дитині дух зухвалості. Мати не повинна намагатися віддавати накази гучним голосом. Вона досягне більшого, якщо тембр її голосу буде спокійним і м'яким. Їй треба так поводитися зі своїм дитям, щоб залучити його до Ісуса. Матері необхідно зрозуміти, що Бог — її Помічник, а любов — її сила.

Якщо вона мудра християнка, то не стане силою примушувати дитину підкоритися. Мати ревно молиться про те, щоб ворог не здобув перемогу, та відчуває, як оновлюється

її духовне життя. Вона бачить, що та сама сила, що діє в ній, працює і в її дитині. Дитина стає більш м'якою й покірною. Бій виграно. Її терпіння, доброта, мудре, стримувальне слово справили позитивний вплив. Після бурі запанував мир, подібно до саява сонця після дощу. Тому ангели, котрі спостерігали за цією сценою, починають радісно співати.

Подібні кризи трапляються також у житті чоловіка й дружини, і якщо в такі моменти вони обоє вийдуть з-під влади Духа Божого, то покажуть запальність і нерозсудливість, які так часто виявляються в їхніх діях. Як кремій ударяє об кремій, так і воля однієї людини стикається з волею іншої.

(Свідчення для Церкви. Т. 7. С. 47, 48).

Батьки-християни

Якщо ви сумлінно виконуватимете свої обов'язки у сім'ї, батько — обов'язки священника родини, а мати — домашнього місіонера, то тим самим збільшуватимете сили й можливості, щоб робити добро й за дверима вашого дому. Якщо використовуватимете й розвиватимете свої здібності, то зможете краще підготуватися до праці в церкві й серед сусідів. Якщо прив'яжете дітей до себе та до Бога, тоді вони разом з вами стануть Божими співпрацівниками.

(Свідчення для Церкви. Т. 7. С. 67).

Святість праці матері

Жінка має посісти становище, яке Бог призначив їй від початку, — вона рівна чоловікові. Світ потребує матерів, котрі не лише

носять це ім'я, а й є такими в повному розумінні цього слова. Можна з упевненістю сказати, що специфічні обов'язки жінки більш священні та святі, ніж обов'язки чоловіка. Нехай жінка усвідомлює святість своєї праці та в силі й страху Божому виконує свою життєву місію. Нехай вона виховує дітей так, щоб вони приносили користь у цьому світі й стали членами сім'ї у світі кращому.

Дружина й мати не повинна приносити в жертву свої сили або, навпаки, дозволяти собі бездіяльність, повністю покладаючись на чоловіка. Її індивідуальність не має поглинатися його індивідуальністю. Дружина повинна усвідомлювати, що рівна чоловікові, щоб бути поруч із ним, залишаючись вірною своєму обов'язкові, як він — своєму. Її праця — виховання дітей — у всіх відношеннях така ж визначна й благородна, як і будь-яка інша справа, до якої може бути покликаний її чоловік, навіть коли він — головна посадова особа країни.

Король на своєму престолі виконує не важливішу справу, ніж мати. У своїй сім'ї мати — королева. Від неї залежить формування характерів дітей для вищого, безсмертного життя. Ангел не міг би просити для себе вищої місії, бо, виконуючи цю працю, мати служить Богові. Вона повинна усвідомлювати велич своєї справи, це додаватиме їй мужності. Нехай мати зрозуміє значущість своєї праці та візьме всю Божу зброю, аби протистояти спокусі пристосуватися до норм світу. Її праця принесе плоди як для цього часу, так і для вічності.

Коли чоловіки йдуть на роботу, залишаючи своїх дружин піклуватися про дітей, дружина й матір виконує таку саму важливу й велику роботу, як чоловік і батько. Навіть якщо чоловік працює на місіонерському полі, дружина — місіонер у своїй сім'ї, і часто її турботи, тривоги й труднощі значно перевершують обов'язки чоловіка й батька. Її праця серйозна й важлива... Чоловік, працюючи на місіонерському полі, може отримувати шану від людей, тоді як хатня трудівниця може й не отримати земної винагороди за свою працю. Утім, коли вона трудиться задля власної сім'ї, докладає зусиль для формування характерів дітей згідно з Божественним зразком, тоді ангел-писець занотує її ім'я се-

ред найвидатніших місіонерів світу. Бог дивиться не так, як обмежений людський розум.

Світ сповнений розтлінного впливу. Мода і звичаї мають сильну владу над молоддю. Якщо мати не виконає свого обов'язку, щоб навчати, керувати і стримувати дітей, тоді, звичайно, вони приймуть зло й відвернуться від добра. Нехай кожна мати якомога частіше приходить до свого Спасителя з молитвою: «Навчи нас, як нам управляти своїми дітьми й що ми маємо зробити для них?» Нехай вона прислухається до поради, даної Богом у Своему Слові, й отримає необхідну мудрість.

Нехай кожна мати зрозуміє, що її хвилини дорогоцінні, а справа буде випробувана в той урочистий день, коли кожний даватиме звіт. Тоді виявиться, що причиною багатьох невдач і злочинів людей є незнання й недбалість тих, чийм обов'язком було спрямовувати кроки своїх дітей на правильний шлях. Тоді також відкриється, що багато людей, геній, істина і святість котрих стали благословенням для світу, завдячують своїми принципами, які обумовили їхній вплив та успіх, християнській матері-молільниці.

Сила матері на добро

Сфера діяльності матері може бути скромною, але її вплив у поєднанні з впливом батька настільки ж тривалий, як сама вічність. Крім Божої сили, сила матері на добро — найбільша сила на землі.

Мати-християнка завжди пильнуватиме, помічаючи небезпеки, які оточують її дітей. Вона зберігатиме свою душу в чистоті й святості, свій характер і принципи узгоджуватиме зі Словом Божим та сумлінно виконуватиме свій обов'язок, незважаючи на дрібні спокуси, що завжди напосідатимуть на неї.

Дітям притаманне швидке сприйняття; вони відрізняють спокійний, люблячий голос від роздратованого, різкого наказу, який осушує росу любові й прихильності в дитячих серцях. Справжня мати-християнка ніколи не відштовхне

від себе дітей через своє роздратування й нестачу співчутливої любові.

Матері, пробудіться до усвідомлення того, що ваш вплив і приклад позначаються на характері й долі дітей; пам'ятаючи про вашу відповідальність, розвивайте в собі врівноважений розум і чистий характер, який відображав би лише те, що істинне, добре й прекрасне.

Чимало чоловіків та дітей, котрі не знаходять удома нічого привабливого, постійно вислуховуючи лайливі слова й нарікання, починають шукати втіхи і радості поза домівкою — у барах, пивних й інших заборонених місцях. Дружина й матір, зайнята своїми домашніми клопотами, часто стає неуважною до незначних проявів люб'язності, котрі роблять домівку приємним місцем для чоловіка й дітей, навіть якщо вона намагається не згадувати в їхній присутності про неприємності й труднощі. Доки мати зайнята приготуванням їжі або лагодженням одягу, чоловік і діти приходять у дім та залишають його як сторонні особи.

Дозволяючи собі ходити вдома в неохайному одязі, цим матері навчають дітей бути такими ж неохайними. Багато матерів вважає, що для дому підійде будь-який одяг, навіть брудний та поношений. Однак вони швидко втратять свій вплив у сім'ї. Діти порівнюють одяг матері з охайним одягом інших жінок, і їхня повага до неї зменшується.

Справжня дружина й матір виконуватиме свої обов'язки з гідністю й радістю, не вважаючи принизливим робити своїми руками все необхідне для затишку в домі.

(Християнська родина. С. 231-254).

Голова родини повинен наслідувати Христа

Батько — центр сім'ї. Він — законодавець, у характері котрого виявляються такі позитивні якості, як енергійність, чистота, чесність, терпеливість, мужність, старанність і корисна діяльність. Певною мірою батько є священником сім'ї,

який приносить ранкові й вечірні жертви на Божий вівтар. Дружину й дітей треба заохочувати об'єднуватися в цьому жертвоприношенні та в похвальних піснях. Уранці та ввечері батько, як священник сім'ї, має визнавати перед Богом гріхи, яких протягом дня припустилися він та його діти. Необхідно визнавати як гріхи, про які він пам'ятає, так і потаємні, які знає тільки Бог. Таке правило, якого ревно дотримується батько, коли він удома, або мати в час його відсутності, стане благословенням для сім'ї.

Чоловікові й батькові я хочу сказати: переконайся в тому, що твою душу оточує чиста, свята атмосфера. Ти маєш щоденно навчатися в Христа. Ніколи, ніколи дух тиранії не повинен виявлятися в сім'ї. Поводячись як тиран, чоловік діє спільно зі слугами сатани. Підкори свою волю Божій волі. Роби все можливе, щоб життя твоєї дружини було приємним і щасливим. Зроби своїм радником Слово Боже. Живи в сім'ї згідно з ученням цього Слова. Тоді й у Церкві ти житимеш відповідно до цього вчення та принесеш його на місце своєї роботи. Небесні принципи допоможуть тобі виявляти благородство в усіх ділових угодах. Ангели Божі співпрацюватимуть з тобою, допомагаючи відкривати світові Христа.

Не дозволяй, щоб неприємності на роботі затьмарювали твоє сімейне життя. Коли навіть дріб'язкові питання розв'язуються не так, як тобі цього хотілося б, і ти не здатний виявити витримку, довготерпіння, доброту й любов, це свідчить: ти не обрав своїм Другом Того, Хто так полюбив тебе, що віддав за тебе Своє життя, щоб ти був одне з Ним.

Факт, що чоловік постійно наголошує, що йому належить становище голови сім'ї, ще не є доказом його чоловічої гідності. Повага до нього не зросте, якщо він посилатиметься на тексти Писання, щоб підтримати свої претензії на авторитет. Вимоги, щоб дружина, матір його дітей, у всьому діяла за його планами, ніби вони непогрішimi, аж ніяк не додадуть йому чоловічої гідності. Господь поставив чоловіка головою дружини, щоб він став її захисником. Він є важливою ланкою в сім'ї, яка об'єднує її членів, як і Христос є Головою Церкви і Спасителем духовного тіла. Нехай кожен чоловік, котрий

запевняє, що любить Бога, уважно дослідить Божі вимоги щодо його становища. Авторитет Христа виявляє себе в мудрості, доброті, лагідності. Отож нехай чоловік, використовуючи свою владу, наслідуює великого Главу Церкви.

(Християнська родина. С. 212-215).

Батьки, співпрацюйте в справі спасіння ваших дітей

Якби можна було підняти завісу, щоб батько з матір'ю побачили, як Бог оцінює виконану за день роботу, як Його всевидюче око порівнює працю одного й другого, то вони були б здивовані цим небесним відкриттям. Батько почав би оцінювати власну працю скромніше, тоді як мати отримала б завзяття й нові сили продовжувати свій труд мудро, наполегливо й терпляче. Тепер вона знає вартість праці. Якщо батько має справу з речами, котрі зникнуть і проминуть, мати мала справу з розвитком характеру й розуму дітей, працюючи не лише для дочасного життя, а й для вічності.

(Християнська родина. С. 233).

Обов'язок батька щодо своїх дітей не можна перекладати на матір. Виконання нею власних обов'язків — достатнє навантаження. Лише працюючи в злагоді, батько й мати можуть звершити доручену їм Богом працю.

Нехай батько не звільняє себе від участі у вихованні дітей як для цього життя, так і для вічності. Він має поділяти цю відповідальність. Є зобов'язання для батька й матері. Якщо батьки бажають, щоб у дітях розвивалися такі якості, як любов і повага, то повинні виявляти їх у ставленні одне до одного.

Батько хлопчиків повинен встановити з ними тісний контакт, даючи їм перевагу скористатися його багатим життєвим досвідом, розмовляючи з ними з такою простотою й ніжністю, котрі привернуть їх до його серця. Він має показати їм, що завжди дбає про їхні інтереси й щастя.

Батько, котрий має синів, повинен зрозуміти: незалежно від його заняття й становища, він ніколи не повинен вияв-

ляти недбалість щодо душ, доручених його опіці. Він привів цих дітей на світ, тому відповідальний за них перед Богом; нехай робить усе можливе, щоб уберегти їх від гріховного впливу й лихого товариства. Нехай не залишає своїх невгамовних синів лише під опікою матері. Це буде для неї надто важким тягарем. Краще все влаштувати так, щоб задовольнити інтереси матері й дітей. Часом матері важко опанувати себе та мудро виховувати дітей. У такому разі батько мусить узяти на себе більше обов'язків. Нехай докладе найрішучіших зусиль задля спасіння своїх дітей.

(Християнська родина. С. 216-221).

Порада щодо кількості дітей

Діти — спадок Господа, і ми відповідатимемо перед Ним за управління Його власністю... Нехай батьки з любов'ю, вірою й молитвою працюють для своєї сім'ї, щоб, прийшовши до Бога, вони могли з радістю сказати: «Ось я та ті діти, що дав мені Господь».

Бог бажає, щоб батьки поводитися розумно й провадили життя так, аби кожна дитина могла отримати належне виховання; щоб матері мали час та силу спрямовувати свої духовні сили на підготовку дітей до перебування в товаристві ангелів. Матерям необхідно володіти мужністю, щоб поводитися благородно й звершувати свою справу в страху й любові Божих, тоді діти стануть благословенням для сім'ї та суспільства.

Чоловік і батько повинен враховувати все це, щоб дружина і матір його дітей не була надто обтяжена клопотами й не занепадала духом. Він має подбати, щоб мати його дітей не опинилася в такому становищі, коли буде неспроможна віддати належне своїм численним малюкам і вони не отримають необхідного виховання.

Деякі батьки, не замислюючись над тим, чи здатні вони належним чином утримувати велику сім'ю, наповнюють свій дім безпорадними маленькими істотами, котрі цілком

залежать від своїх батьків та потребують турботи й повчання. Це кричуща несправедливість не лише щодо матері, а й щодо її дітей і суспільства.

Поява щороку на руках матері нової дитини — велика несправедливість щодо неї. Це зменшує і часто забирає радість від сімейного спілкування, роблячи ситуацію в сім'ї ще більш несприятливою. Це позбавляє дітей догляду, виховання і щастя, котрі батьки, усвідомлюючи свій обов'язок, повинні давати їм.

Батьки мають зважено обдумати, що їм потрібно дати своїм дітям. Вони не мають права приводити на світ дітей, щоб вони стали тягарем для інших.

Як же мало батьки думають про долю дитини! Задоволення пристрасті — єдине бажання, після чого на дружину й матір лягають тягарі, які виснажують її здоров'я, паралізуючи духовні сили. Втративши здоров'я й бадьорість, вона живе в оточенні своєї малої отари, про яку не може дбати належним чином. Не отримавши відповідного виховання, діти виростають, щоб безчестити Бога та передавати іншим злі нахили свого єства; так поповнюється армія, котрою сатана керує на свій розсуд.

(Християнська родина. С. 159-164).

Християнська оселя

Бог бажає, щоб ми, вибираючи дім, передусім подумали, який моральний та релігійний вплив справлятиме на нас і наші сім'ї навколишнє оточення.

Шукаючи місце для розташування дому, пам'ятайте про цю мету. Не керуйтеся прагненням розбагатіти, вимогами моди чи світськими звичаями. Враховуйте чинники, які сприятимуть простоті, чистоті, здоров'ю, тобто які матимуть справжню цінність.

Замість того щоб жити там, де можна бачити лише творіння людських рук, де картини і звуки довкілля часто навіюють недобрі думки, де метушня й шум викликають утому та неспокій, ідіть туди, де зможете споглядати Божі діла. Знайдіть духовний спокій у краєві, тиші й мирі природи. Зверніть свій погляд на зелені лани, діброви й гори. Подивіться на блакитне небо, не захмарене міським пилом і димом; дихайте цілющим повітрям Небес.

Настав час — Бог це відкриває — виїжджати сім'ями з міст. Дітей необхідно перевезти до сільської місцевості. Нехай батьки підшукають відповідне місце, наскільки дозволяє їхній достаток. Будинок може бути невеликим, але обов'язково з присадибною ділянкою, яку можна обробляти.

Батьки й матері, котрі мають ділянку землі та зручний будинок, — це королі й королеви.

По можливості дім необхідно вибирати за містом, де діти можуть мати землю для обробітку; нехай кожна дитина має свою ділянку. І коли ви навчаєте їх, як садити город, як готувати ґрунт для насіння та як важливо повиривати всі бур'яни, навчайте також, наскільки важливо викорінювати із життя непривабливі згубні звички. Навчайте їх боротися з поганими звичками, як вони борються з бур'яном на городі. Для такого навчання необхідний час, але це вельми оплатиться.

Надра землі приховують у собі благословення для тих, хто має мужність, волю й наполегливість для здобуття її скарбів. Чимало землеробів не отримують достатньої віддачі від землі, тому що ставляться до своєї праці як до принизливої роботи; вони не бачать у ній благословення ані для себе, ані для своїх сімей.

Батьки зобов'язані перед Богом зробити своє оточення таким, щоб воно відповідало істині, яку вони визнають. Тоді вони зможуть давати правильні уроки своїм дітям, а діти навчатимуться ототожнювати земну домівку з небесною. Наскільки можливо, земна сім'я має стати взірцем сім'ї небесної. Тоді спокуса потурати низькому й порочному значною мірою втратить свою силу. Дітей треба навчати, що на землі вони лише проходять випробування і школу, аби стати мешканцями осель, які Христос готує для тих, хто любить Його й виконує Його Заповіді. Це найвищий обов'язок батьків, який вони покликані виконати.

Наскільки можливо, усі будівлі, призначені для житла, бажано будувати на височині, на добре висушеній землі. Це забезпечить суху ділянку... До цієї вимоги часто ставляться надто легковажно. Постійне погіршення стану здоров'я, сер-

йозні захворювання і висока смертність часто зумовлені вологістю й малярією на низинах із поганим дренажем.

При спорудженні будинків особливо важливо забезпечити хорошу вентиляцію й достатню кількість сонячного світла. До кожної кімнати постійно має надходити свіже повітря разом із сонячним світлом. Спальню також доцільно спланувати так, щоб забезпечувати доступ свіжого повітря цілодобово. Кімнату не можна використовувати як спальню, якщо до неї немає доступу свіжого повітря й сонячного світла.

Подвір'я, прикрашене поодинокими деревами й кущами на певній відстані від дому, також благотворно впливає на сім'ю й за належного догляду не завдає шкоди здоров'ю. Проте дерева, які закривають світло, та кущі, що ростуть близько й густо біля дому, створюють нездорову атмосферу, бо заважають вільній циркуляції повітря й заступають сонячне світло. Через це в домі накопичується вологість, особливо в сиру погоду.

Умеблювання дому має бути простим і недорогим

Нехай умеблювання вашого дому буде простим і невибагливим, надійним у користуванні, яке легко утримувати в чистоті або замінити без значних витрат. Виявляючи смак, ви можете зробити просту оселю привабливою, якщо в ній панують любов і вдовolenість.

Щастя полягає не в порожній парадності. Чим простішим буде порядок у домі з добре налагодженим управлінням, тим щасливішою буде сім'я. Щоб діти відчували себе вдома щасливими й задоволеними, не потрібні розкішне оточення чи дорогі меблі; головне — щоб батьки ставилися до дітей з ніжною любов'ю, увагою і турботою.

(Християнська родина. С. 131-154).

Бог поклав на вас обов'язок завжди бути у вашій родині зразком правильної поведінки. Пам'ятайте: на Небесах панує порядок і ваша оселя має стати Небом на землі.

Пам'ятайте: день у день сумлінно виконуючи малі обов'язки в домі, ви співпрацюєте з Богом та удосконалюєте християнський характер.

Батьки, не забувайте, що ви працюєте для спасіння своїх дітей. Якщо ваші звички правильні, якщо ви охайні, а правилом вашого життя є порядок, доброчесність і праведність, освячення душі, тіла й духу, то ви відповідаєте словам Спасителя: «Ви – світло для світу».

З раннього віку привчайте малюків піклуватися про одяг. У них має бути місце для речей, навчіть їх акуратно складати одяг і класти на місце. Якщо ви не можете купити навіть дешеву шафу, використовуйте якийсь ящик, спорудивши в ньому полицки та оббивши його яскравою тканиною з гарним візерунком. Ці щоденні зусилля навчити дитину охайності й порядку не заберуть у вас багато часу, але окупляться в майбутньому ваших дітей і зрештою заощадять вам багато часу й праці.

Деякі батьки дозволяють своїм дітям виявляти дух руйнування, використовувати для ігор речі, які не можна чіпати. Дітей треба навчати, що їм не можна торкатися власності інших людей. Заради спокою і щастя сім'ї вони повинні навчитися поважати права власності. Діти не стають щасливішими від того, що їм дозволяють чіпати все, що вони бачать. Не навчившись берегти майно, діти виростуть людьми з неприємними, деструктивними рисами характеру.

Не давайте дітям іграшок, які можна легко зламати. Інакше вони засвоять уроки руйнування. Нехай у них буде кілька іграшок, але міцних і тривких. Ці поради, якими б незначними вони не здавалися, відіграють важливу роль у вихованні дитини.

(Виховання дітей. С. 110, 111, 101, 102).

Духовний вплив у сім'ї

Ми можемо мати в наших сім'ях спасіння Боже. Проте ми повинні вірити в нього, жити для нього, мати постійну живу віру й довіру Богові. Обмеження, які накладає Слово Боже, існують для нашого ж блага. Вони сприяють щастю в наших сім'ях та благополуччю всіх, хто живе навколо нас. Ці обмеження очищають наші смаки, освячують судження, приносять душевний мир, а в кінці — вічне життя. Ангели-служителі затримуватимуться в наших оселях і з радістю понесуть на Небо звістку про наш поступ у духовному житті, а ангел-писець зробить радісний, щасливий запис.

Дух Христа постійно перебуватиме в нашому домашньому житті. Якщо чоловіки й жінки відкривуть свої серця для небесного впливу істини й любові, ці принципи витікатимуть, як потоки в пустелю, освіжаючи все та несучи життя туди, де зараз безпліддя і голод.

(Виховання дітей. С. 484).

Богові дуже неприємно бачити, як у сім'ї нехтують релігією та вихованням дітей. Якби ваша дитина перебувала в річці, борючись із хвилями та ризикуючи потонути, як би ви захвилювалися! Яких би докладали зусиль, які заносили б молитви, скільки виявили б ентузіазму, щоб урятувати людське життя! А тут є ваші діти без Христа: їхні душі не спасенні. Можливо, вони навіть грубі, нечемні і є ганьбою для імені адвентиста. Вони гинуть у світі без надії та без Бога, а вас це не турбує й не тривожить.

Сатана докладає всіх зусиль, намагаючись відвести людей від Бога, і домагається успіху у своїх задумах, коли духовне життя потоплене в ділових турботах, коли він може настільки поглинути їхні думки справами, що вони не знайдуть часу для читання Біблії, для таємної молитви й для того, щоб уранці й увечері приносити на вівтар жертву хвали й подяки. Як мало людей розуміє підступні наміри лукавого! Як багато людей не знає про його виверти!

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 424, 426).

Ранкове і вечірнє богослужіння

Батьки й матері, щоранку й щовечора збирайте навколо себе своїх дітей та в смиренному молінні про допомогу підносьте свої серця до Бога. Ваші рідні зазнають спокус, щоденні неприємності постають на шляху молодих і старших. Хто хоче жити в терпінні, любові й радості, той повинен молитися. Тільки отримуючи постійну допомогу від Бога, ми зможемо здобути перемогу над собою.

Якщо і мав настати такий час, коли кожен дім мав стати домом молитви, то це зараз. Переважають безбожність і скептицизм, намножилося нечестя. Розбещення стало живильним потоком для душі, повстання проти Бога дається взнаки в житті. Поневолені гріхом моральні сили зазнають тиранії сатани. Душа стає іграшкою для його спокус; і якщо якась могутня рука не простягнеться, щоб урятувати людину, вона піде туди, куди поведе її головний бунтівник.

Однак у цей жахливо небезпечний час деякі люди, котрі сповідують християнство, не мають сімейних богослужінь. Вони не віддають належної шани Богові вдома, не навчають своїх дітей любити й боятися Його. Багато людей так далеко відійшли від Господа, що, наближаючись до Нього, відчують себе засудженими. Вони не можуть приступати сміливо до престолу благодаті, «здіймаючи чисті руки – без гніву та сумніву» (Євр. 4:16; 1 Тим. 2:8). У них немає живого зв'язку з Богом. Ці люди мають вигляд благочестя, але сили його зреклися.

Думка про те, що молитва необов'язкова, – одна з найуспішніших оман сатани для загибелі душі. Молитва – це спілкування з Богом, Джерелом мудрості, сили, миру, щастя. Ісус молився Отцеві «з великим риданням і слізьми». Павло закликав віруючих невпинно молитися, завжди молитвою та благаннями з подякою висловлювати свої прохання Богові. «Моліться один за одного, щоб зцілитися, – пише Яків. – Бо має велику силу ревна молитва праведника» (Євр. 5:7; 1 Сол. 5:17; Якова 5:16).

Щирою ревною молитвою батьки створюють огорожу навколо дітей. Їм треба молитися з повною вірою в те, що Бог буде з ними, а святі ангели захистять їх та їхніх дітей від жорстокої влади сатани.

У кожній сім'ї має бути встановлено певний час для ранкової і вечірньої молитов. Як це доречно – батьки збирають своїх дітей біля себе до сніданку, щоб разом подякувати Небесному Батькові за Його захист уночі і просити Його про допомогу, керівництво й опіку на весь день! Як добре також, щоб і ввечері батьки і діти ще раз зібралися перед Ним та дякували Йому за благословення минулого дня!

Щоранку присвячуйте Богові себе та своїх дітей на цей день. Нічого не розраховуйте на багато місяців або років наперед – вони не належать вам. Вам дано тільки один короткий день. Трудіться в його години для Господа, ніби цей день – останній ваш день на землі. Викладайте перед Богом усі свої плани й будьте готові виконати їх або відмовитися від них відповідно до Його провидіння. Приймайте Його

плани, а не власні, навіть якщо прийняття їх вимагає відмову від виплечаних проєктів. Отож життя дедалі більше уподібнюватиметься до Божественного зразка, і «мир Божий, що перевищує всяке розуміння, нехай береже ваші серця і ваші думки в Христі Ісусі» (Филп. 4:7).

Батько, а за його відсутності – мати повинні проводити богослужіння, вибираючи цікавий, легкий для розуміння уривок з Писання. Служіння має бути коротким. Якщо читати довгий розділ та промовляти довгу молитву, служіння стає втомливим і при його завершенні з'являється відчуття полегшення. Бог знеславлений, коли час служіння проходить сухо, нудно і стає настільки втомливим та нецікавим, що діти починають боятися його.

Батьки і матері, робіть час служіння надзвичайно цікавим. Ніщо не заважає зробити його найприємнішим незабутнім часом за день. Якщо ви заздалегідь продумаєте його та підготуетесь, він може стати надзвичайно цікавим і корисним. Час від часу потрібно урізноманітнювати служіння. Можна поставити запитання до прочитаного розділу з Писання і зробити кілька серйозних своєчасних коментарів. Можна заспівати хвалебний гімн. Молитву треба здійснювати коротко й по суті. Нехай той, хто молиться, славить Бога за Його доброту і просить Його про допомогу в простих щирих словах. Якщо обставини дозволяють, нехай діти теж беруть участь у читанні й молитві.

Тільки вічність відкриє, яке добро таять у собі такі години сімейних богослужінь.

(Свідчення для Церкви. Т. 7. С. 42-44).

Фінанси в сім'ї

Господь бажає, щоб Його народ був розважливим і дбайливим. Він хоче, щоб люди навчалися ощадливості та нічого не витрачали даремно.

Ви маєте знати, коли слід приберегти, а коли витратити гроші. Ми не зможемо бути послідовниками Христа, якщо не зречемося власного «я» та не візьмемо свій хрест... Будьте чесні в розрахунках з іншими; часом варто підібрати спущені петлі светра, щось заштопати, обв'язати обтріпаний край одягу, але знати, що це можна назвати своєю власністю. Підраховуйте всі витрати, навіть найдрібніші, для власного задоволення. Подивіться, що було витрачено на те, аби лише задовольнити смаки, догодити примхам нездорового епікурейського апетиту. Гроші, витрачені на некорисні делікатеси, могли бути використані на те, щоб додати вашій домівці комфорту і зручності. Не будьте скнарами, але водночас

будьте чесними щодо себе та своїх братів. Скупість — це неправильне використання Божих щедрот. Марнотратність — також зловживання. Дрібні витрати, про які, на вашу думку, не варто згадувати, зрештою перетворюються на значні суми.

Зіткнувшись зі спокусою витратити гроші на примхи, згадайте про самозречення й самопожертву Христа задля спасіння грішника. Навчайте дітей самозречення й самовладання. Причина, чому так багато служителів зазнає труднощів у фінансових справах, полягає в тому, що вони не приборкують своїх смаків, бажань і прагнення... Причина, чому так багато людей стають банкрутами або вдаються до шахрайства, привласнюючи чужі кошти, криється в тому, що вони намагаються задовольнити екстравагантні смаки своїх дружини й дітей. З якою старанністю за допомогою повчання і прикладу батьки й матері повинні навчати своїх дітей ощадливості.

Недобре вдавати із себе багатія або щось на зразок цього, коли ми насправді є скромними послідовниками лагідного й покірного Спасителя. Нас не має хвилювати те, що наші сусіди будують або умеблювають свої будинки так, як нам цього не личить робити. Як дивиться Ісус на наші егоїстичні турботи, щоб потурати своєму апетитові, догоджати гостям або задовольняти свої примхи? Прагнути до показного й дозволяти дітям так поводитися — це пастка.

(Християнська родина. С. 379-384).

Усе, що може бути використане, не потрібно викидати. Для цього буде потрібна мудрість, передбачливість і постійна турбота. Мені було показано, що невміння економити в малому — одна з причин, через яку багато сімей страждає від нестачі предметів першої необхідності.

(Виховання дітей. С. 135).

«Нікому нічого не будьте винні»

Багато бідних сімей бідні тому, що витрачають усі гроші, щойно отримавши.

Обіцяти й витратити з будь-якою метою ще не зароблені гроші — пастка.

(Християнська родина. С. 392).

Світ має право очікувати бездоганної чесності від людей, котрі називають себе біблійними християнами. Якщо хтось виявляє байдужість до виплати того, що за правом має бути виплачене, то існує небезпека, що увесь наш народ будуть вважати ненадійним.

Люди, котрі претендують на благочестя, мають бути прикрасою свого визнання і власною безвідповідальною поведінкою не давати приводу зневажати істину. «Нікому нічого не будьте винні», — каже апостол.

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 179-182).

Чимало людей не привчило себе планувати власні витрати так, щоб не виходити за межі прибутку. Вони не навчаються пристосовуватися до обставин, знову і знову беруть гроші в борг, доки не потрапляють у борги настільки, що заступають духом і розчаровуються.

(Християнська родина. С. 374).

Зрозумійте: свої справи потрібно вести так, щоб не боргувати. Боржник опиняється в тенетах сатани, які він ставить для людських душ.

Прийміть рішення завжди уникати боргів. Відмовте собі в тисячі різних речей, але не вдавайтеся до боргів. Борги стали для вас прокляттям. Уникайте їх, як чуми.

(Християнська родина. С. 392, 393).

Нехтувати нагальною потребою — не означає економити

Ми не вшановуємо Бога, якщо недбало ставимося до свого тіла й завдаємо йому шкоди, унаслідок чого стаємо непридатними для служіння Йому. Турбота про тіло, забезпечення його смачною поживною їжею — один з першорядних обов'язків голови сім'ї.

Значно краще мати недорогий одяг і меблі, аніж обмежений харчовий раціон.

Деякі господарі заощаджують на харчуванні сім'ї, аби влаштувати багатий прийом для гостей. Це нерозумно. Частування для гостей можна приготувати і простіше. Першочергову увагу приділяйте потребам сім'ї.

Нерозумна економність та штучно надумані звичаї часто заважають вияву гостинності там, де вона необхідна й принесе благословення. Постійна кількість їжі для наших столів має бути такою, щоб несподіваного гостя можна було прийняти, не обтяжуючи господиню дому додатковими приготуваннями.

(Служіння зіцлення. С. 322).

Економність — це не скупість, вона означає розумне витрачання коштів, оскільки на нас чекає велика праця.

Бог не вимагає, щоб Його народ позбавляв себе того, що справді необхідно для здоров'я і зручності, але Він не схвалює екстравагантності, безвідповідального використання коштів та бажання похизуватися перед людьми.

(Християнська родина. С. 378, 379).

Обов'язок батьків — навчати своїх дітей

Нехай ваші діти знають, що Бог має право на все, чим вони володіють, і цей факт не має жодних винятків. Усе, що вони мають, лише довірене їм, щоб з'ясувати, чи будуть вони слухняні. Гроші необхідні, однак їх не можна марнувати на тих, хто їх не потребує. Комуś потрібні ваші добровільні дари. Якщо у вас є звичка марнотратства, якомога швидше звільняйтеся від неї. Не зробивши цього, ви виявитеся недостойними вічного життя.

(Виховання дітей. С. 134).

Сучасній молоді властиво нехтувати ощадливістю і зневажати її. Вони плутають її зі скупістю й обмеженістю. Проте ощадливість цілком сумісна з найширшими поглядами та щедрістю душі. Не може бути й мови про справжню щедрість там, де люди не виявляють ощадливості. Ніхто не має права вважати нижче своєї гідності бути бережливим і найкращим чином дбати про дрібниці.

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 400).

До вивчення цифр потрібно підходити практично. Нехай кожен підліток і кожна дитина навчатися не просто вирішувати уявні проблеми, але вести докладний облік своїх прибутку й витрат. Нехай він на ділі пізнає, що означає правильно використовувати гроші, незалежно від того, чи отримує він їх від батьків, чи заробляє своєю працею. Хлопчики й дівчатка повинні навчитися вибирати й купувати для себе одяг, книги та інші необхідні речі; ведучи облік своїх витрат, вони зможуть якнайкраще пізнати цінність грошей та способи їх використання.

(Поради щодо управління ресурсами. С. 294).

Є таке поняття, як немудра допомога нашим дітям. Хто заробляє власними руками з метою оплатити своє навчання в коледжі, той цінуватиме свої переваги більше, ніж одержувач грошей з чужої кишені, бо знає ціну грошам. Не носіть своїх дітей на руках, щоб вони не стали безпорадним тягарем.

Батьки неправильно розуміють свій обов'язок, якщо щедро забезпечують грішми молодих людей, котрі мають фізичну силу, щоб займатися корисною фізичною працею, перш ніж вступлять учитися, аби стати проповідником чи лікарем.

(Християнська родина. С. 387).

Схильність догоджати собі в усьому, а також відсутність почуття міри та недосвідченість дружини й матері постійно виснажують сімейну скарбницю. Водночас господариня вважає, що робить усе найкращим чином, бо не була навчена обмежувати свої бажання і примхи дітей, не опанувала мистецтво раціонального ведення домашнього господарства. Тому для утримання деяких сімей іноді потрібно вдвічі більше коштів, ніж для інших сімей з такою самою кількістю членів.

Господь показав мені, до якого зла може призвести звичка марнувати гроші, щоб я могла переконати батьків привчати дітей до суворої економії. Навчайте їх, що кошти, витрачені на те, без чого можна обійтися, витрачені надаремно.

(Християнська родина. С. 374, 375).

Поради чоловікові й дружині щодо фінансових питань

Нехай усі навчатися робити підрахунки. Дехто нехтує цією справою, вважаючи її несуттєвою, але це не так. Необхідно вести точний запис усіх видатків.

(Християнська родина. С. 374).

Зароблені кошти ви витрачаєте мудро й ощадливо. Зробіть якийсь запас на випадок хвороби, коли ваша сім'я може залишитися без жодних засобів до існування. Ваша сім'я повинна мати певні ресурси на випадок, якщо опинитеся в скрутному становищі.

(Християнська родина. С. 395, 396).

Допомагайте одне одному, не вважай благом міцно тримати в руці гаманець, відмовляючи дружині в коштах.

Щотижня давай дружині певну суму грошей, дозволяючи робити з ними все, що їй до вподоби. Ти не даєш їй змоги виявити свій такт і смак лише тому, що не маєш справжнього уявлення про становище дружини в родині. Твоя дружина має чудове, урівноважене мислення.

Частину твоїх грошей віддай дружині. Нехай вони будуть її особистими грошима, щоб вона могла витратити їх так, як забажає. Дозволяй їй витратити зароблені нею кошти так, як вона вважає за потрібне. Якщо виділяти їй певну суму грошей, якими вона може розпоряджатися, не зазнаючи при цьому критики, це позбавить її великого тягара, що пригнічував її свідомість.

(Християнська родина. С. 378).

Свята і річниці

Я бачила, що ми не повинні відзначати свята так, як робить світ, і водночас їх не слід залишати без уваги, бо це викличе незадоволення в наших дітей. Є небезпека, щоб у такі дні наші діти не відчували на собі розтлінний вплив світських задовольень і розваг, тому раджу батькам влаштовувати для них щось цікаве замість небезпечних розваг. Дайте зрозуміти своїм дітям, що ви піклуєтеся про їхнє добро і щастя.

Відзначаючи свята, світські люди та члени Церкви звикли вважати, що ці неробочі дні сприяють здоров'ю та щастю, однак виявляється, що вони приносять багато зла. Ми щиро намагаємося зробити святкові дні якомога цікавішими для молоді й дітей, змінюючи такий порядок речей. Наша мета полягає в тому, щоб уберегти їх від відвідування місць розваг невіруючої молоді.

Після завершення дня пошуків задоволення чи буває задоволена людина? Кому християни допомогли розпочати краще духовне, чисте життя? Що б вони подумали, переглянувши зроблені ангелом записи? Втрачений день! День виявився змарнованим для їхньої власної душі та втраченим для служіння Христові, оскільки не було зроблено нічого доброго. Вони ще матимуть інші дні, але ніколи не повториться цей, витрачений на беззмістовні, безглузді розмови дівчат із хлопцями та хлопців з дівчатами.

Утрачені можливості ніколи не повернуться знову. Краще було б цього святкового дня виконувати найважчу роботу. Вони не використали своє свято належним чином, і воно відійшло у вічність, аби свідчити проти них на суді як даремно витрачений день.

Божі справи — на першому місці

Чи не було б добре для нас відзначати свята для Бога, відновити у своїй пам'яті все, що Він звершив для нас? Хіба не було б добре подумати про те, як Він благословляв нас у минулому, пригадати отримані нашими душами серйозні застереження про те, щоб ми не забували Бога?

У світі багато свят, коли увагу людей поглинають розваги, перегони, азартні ігри, куріння й пияцтво.

Чи ж не повинен Божий народ частіше влаштовувати святкові зібрання, щоб дякувати Богові за Його багаті благословення? Нам потрібні в Церкві такі люди, котрі могли б організувати молодих чоловіків і жінок на практичне служіння, задовольняючи потреби людей та працюючи для спасіння чоловіків, жінок, молоді й дітей. Не всі вони можуть присвятити цій діяльності весь свій час, бо змушені працювати, заробляючи на життя. Проте є святкові дні й час, який можна присвятити християнській праці, зробивши цим свій внесок у добру справу, якщо немає змоги виділити на це частину своїх коштів.

Зробіть свято приємним і радісним для ваших дітей, а також для бідних та нещасних. Нехай день не минає без того, щоб не подякувати Ісусові й не принести Йому жертви подяки.

День народження — нагода славити Бога

За юдейською релігійною системою з нагоди народження дітей здійснювали жертвоприношення Богові згідно з Його вказівкою. У наш час батьки докладають чималих зусиль, аби зробити своїм дітям подарунки на день народження; вони розцінюють цей день як нагоду вшанувати дитину, ніби ця честь належить людині. У цій справі сатана має на меті відвертати людські думки й дари від Бога, спрямовуючи їх на людину, щоб діти думали, наче вони гідні особливої шани...

Поясніть дітям з нагоди їхнього дня народження, що вони мають особливий привід висловлювати подяку Богові, бо це з Його милості їхнє життя збережене ще на один рік. Це може стати для них цінним уроком. Ми дякуємо Подателеві всіх благ за життя, здоров'я, їжу й одяг не менше, ніж за надію на вічне життя; ми віддаємо Богові належне, висловлюючи вдячність за Його милості та приносячи свої подячні дари нашому великому Творцеві. Небеса схвально дивляться на такі дари з нагоди дня народження.

Навчайте дітей аналізувати прожитий рік свого життя, щоб поміркувати про те, чи з радістю вони прочитали б цей запис у небесних книгах. Спонукайте їх серйозно замислитися над тим, чи були їхня поведінка, слова й учинки до вподоби Богові. Чи уподібнюють вони своє життя до життя Ісуса, щоб воно було прекрасним і привабливим у Божих очах? Навчайте дітей пізнавати Господа, Його шляхи й повеління.

Я сказала своїй родині і друзям, що не хочу, аби хтось робив мені подарунки на день народження або на Різдво, якщо мені не буде дозволено передати ці дари до Господньої скарбниці для використання на організацію місіонерської роботи.

(Християнська родина. С. 472-476).

Відпочинок і відновлення сил

Християнам доступно чимало джерел щастя, і вони можуть безпомилково визначити, які задоволення законні й добрі. Вони можуть брати участь у таких розвагах, які не розтлівають розум і душу, не викликають розчарування, не залишають після себе сумних спогадів, від яких людина втрачає почуття поваги до себе й бажання служити іншим. Якщо вони можуть запросити із собою Ісуса та зберігатимуть молитовний дух, то перебуватимуть у повній безпеці.

Усяка розвага, у якій ви можете взяти участь, прохаючи з вірою Божого благословення на неї, буде безпечною. Однак розвага, яка робить вас нездатними до таємної молитви, до духовних роздумів біля вівтаря молитви або участі в молитовному зібранні, справді небезпечна.

Ми належимо до такого класу людей, котрі вірять, що наш привілей — щоденно прославляти Бога в житті. Ми живемо в цьому світі не лише для того, щоб розважатися й шукати для себе задоволень. Ми перебуваємо тут, щоб приносити людям користь і бути благословенням для суспільства. Якщо ж ми дозволяємо низьким думкам оволодівати нами, що властиво багатьом шукачам марноти й безглуздя, то чи зможемо стати корисними для нашого роду й покоління? Як можемо стати благословенням для суспільства, у якому живемо? Ми не повинні з наївністю брати участь у таких розвагах, які зроблять нас нездатними сумлінно виконувати свої звичні обов'язки.

Є багато речей, які самі собою є добрими, але, спотворені сатаною, стають пасткою для необачних.

У розвагах, як і в інших справах, необхідно виявляти стриманість. Варто серйозно замислитися над характером таких розваг. Нехай кожна молода людина запитає себе: «Як впливатимуть ці розваги на мій фізичний, духовний і моральний стан? Чи не буду я настільки засліплений, що забуду про Бога? Чи не затьмарять такі розваги для мене Його славу?»

(Християнська родина. С. 512-514).

Перевага й обов'язок християн полягає в тому, щоб за допомогою невинних розваг відновити свої духовні й тілесні сили для подальшого використання їх на славу Божу. Наше дозвілля не повинно проходити в беззмистовних веселошах, які межують з безглуздям. Ми можемо провести його так, щоб воно приносило користь, облагороджувало тих, з ким спілкуємося, роблячи нас та їх більш здатними успішно виконувати обов'язки, покладені на нас як християн.

(Християнська родина. С. 493).

Час, проведений у фізичних вправах, — не змарнований час... Щоб усі органи тіла могли якнайкраще функціонувати, необхідні відповідні вправи. Коли мозок постійно працює, тоді як інші частини організму залишаються бездіяльними, втрачаються фізичні й розумові сили. Організм позбавлений здорового тону, мозок — сили й енергії, унаслідок чого виникає нездорове збудження.

Людам, зайнятим навчанням, необхідний перепочинок. Мозок не можна постійно перенапружувати, бо цей делікатний «інструмент» виснажується. Як тіло, так і розум потребують вправ.

(Християнська родина. С. 494, 495).

Дозвілля, доступне як багатим, так і бідним

Молодь не може бути такою ж статечною й урівноваженою, як літні люди, а діти — такими ж стриманими, як їхні батьки. Засуджуючи гріховні розваги, що цілком справедливо, нехай батьки, учителі й вихователі молоді запропонують їм натомість невинні задоволення, які не понівечать і не розбестять їх морально. Не нав'язуйте молодим людям суворих правил та обмежень, які змусять їх відчувати себе пригнобленими, спонукаючи стрімголов рватися на шлях божевілья й руйнування. Тримайте кермо влади твердою, доброю, люблячою рукою, спрямовуючи, контролюючи їхні думки й наміри, але з такою ніжністю, мудрістю і любов'ю, щоб вони знали: ви прагнете для них лише найкращого.

(Поради батькам, учителям та учням. С. 335).

Деякі види дозвілля сприятливо позначаються на стані розуму й тіла. Просвіщена, розбірлива людина знайде собі безліч способів для розваги та зміни діяльності із джерел не тільки невинних, а й повчальних. Дозвілля на свіжому повітрі, споглядання Божих діянь у природі принесуть найвищу користь.

(Свідчення для Церкви. Т. 4. С. 653).

Жодний відпочинок із користю тільки для себе не принесе дітям і молоді такого великого благословення, як той, що робить їх корисними для інших. Для молоді характерні ентузіазм та сприйнятливність, вона швидко відгукується на пропозицію.

(Виховання та освіта. С. 212).

Бог потурбувався про те, щоб усі — багаті й бідні — могли знаходити задоволення, яке приходить від чистих ду-

мок, безкорисливих учинків, сказаних іншим людям слів співчуття і добрих діл. Хто звершує таке служіння, той світить світлом Христа, проганяючи морок журби із життя багатьох людей.

(Свідчення для Церкви. Т. 9. С. 57).

У нашому світі можна займатися багатьма необхідними корисними справами, тоді розваги для отримання простого задоволення стануть майже зайвими. Мозок, кістки і м'язи зміцняться, якщо використовувати їх для добрих учинків, старанного обдумування та складання планів, які мають на меті розвивати розумові здібності, зміцнювати фізичне здоров'я та застосовувати на практиці дані Богом таланти, тобто прославляти Його.

(Християнська родина. С. 509).

Я не засуджую простих вправ та ігор з м'ячем, але й цими заняттями, якими б простими вони не були, не можна зловживати. Мене завжди лякають наслідки, до яких майже неминуче призводить захоплення такими розвагами. Вони призводять до витрати коштів, які слід було б використати для того, щоб нести світло істини душам, що гинуть без Христа. Розваги і трата коштів на самодогодження, що поступово веде до самозвеличення, а також участь у таких іграх для отримання задоволення не сприяють удосконаленню християнського характеру.

(Християнська родина. С. 499).

Спілкування та правильні звички

Молоді люди, спілкуючись між собою, можуть перетворити свої зв'язки на благословення або прокляття. Вони спроможні збудовувати, благословляти та зміцнювати одне одного, удосконалюючи свої манери, характер, знання, або ж, дозволивши собі стати недбалими й невірними, справляти тільки деморалізаційний вплив.

Ісус буде Помічником усім, хто покладає надію на Нього. Для тих, хто пов'язаний із Христом, щастя цілком доступне.

Вони йдуть шляхом, яким веде їх Спаситель, і заради Нього розпинають власне «я» з усіма його уподобаннями й похотями. Такі люди будують свої надії на Христі, тому земні бурі безсилі змести їх із цього надійного фундаменту.

Юнаки й дівчата, від вас самих залежить, чи станете ви надійними, порядними, корисними людьми, на яких можна покластися. Ви повинні бути готові завжди за будь-яких обставин рішуче стати на бік правди. Ми не зможемо взяти із собою на Небо свої погані звички; якщо не переможемо їх тут, вони не впустять нас до житла праведних. Коли ми повстанемо проти поганих звичок, вони чинитимуть найзапекліший опір, але якщо продовжувати енергійно й наполегливо воювати, їх можна перемогти.

Щоб виробити добрі звички, потрібно прагнути товариства духовних, морально чистих людей.

(Свідчення для Церкви. Т. 4. С. 655).

Якби юнаків та дівчат можна було переконати спілкуватися тільки з чистими, вдумливими, люб'язними людьми, наслідки були б найкращими. Якщо вони обирають собі богобоязливих друзів, вплив таких стосунків провадитиме до істини, святості й обов'язку. Справжнє християнське життя — це сила для добра. З іншого боку, ті, хто спілкується з чоловіками й жінками сумнівної моральності, недобрих принципів і поведінки, незабаром підуть тим самим шляхом. Тілесне, невідроджене серце тягне людину по похилій донизу. Хто спілкується зі скептиком, той незабаром стане скептиком; хто обирає товариство підлої низької людини, неминуче стане таким самим. За радію несправедливих ходити — перший крок до того, щоб стати на дорогу грішних та сісти на сидінні злоріків.

Нехай усі, хто хоче володіти правильним характером, обирають приятелями серйозних, вдумливих людей, які тяжіють до релігії. Хто підрахував ціну й бажає будувати для вічності, той має використовувати для своєї будівлі хороший матеріал. Якщо він бере гнилу деревину, якщо мириться з вадами характеру, то будівля приречена на руйнування. Тож нехай кожний пильнує, як буде. Буря спокуси проне-

сється над будівлею, і якщо вона не буде міцно і старанно побудована, то не витримає перевірки.

Добре ім'я дорожче за золото. Молодь схильна спілкуватися з тими, хто не відзначається великим розумом і високою моральністю. Утім, чи може молода людина очікувати справжнього щастя, добровільно об'єднавшись з особою, думки, почуття й поведінка котрої не відповідають високим стандартам? Дехто порочний у своїх смаках і розбещений у звичках. Усі, хто обирає дружбу з ними, наслідуватимуть їхній приклад.

(Свідчення для Церкви. Т. 4. С. 587, 588).

Ви можете вважати, що перший крок на шляху до легковажних учинків та пошуку задоволень не містить жодної небезпеки і якщо побажаєте змінити свій шлях, вам це вдасться так само легко, як і до того, коли ви піддалися бажанню погано поводитися. Однак це помилка. Обравши собі поганих товаришів, багато людей крок за кроком зішло з добродісного шляху та занурилося в глибину непослуху й розбещення, погрузнути в яких колись їм здавалося неможливою справою.

(Поради батькам, учителям та учням. С. 224).

Не думайте, що Бог хоче, аби ми відмовилися від усього, що може зробити нас щасливими. Усе, чого Він вимагає від нас, — залишити те, що не слугує для нашого добра і щастя.

(Християнська родина. С. 406).

Повний відпочинок і розваги

Молодим людям необхідно пам'ятати, що вони несуть відповідальність за всі надані їм переваги, за витрачання свого часу і правильне використання своїх здібностей. Вони можуть запитати: «Що ж, нам треба зовсім відмовитися від розваг і дозвілля? Невже ми повинні працювати, працювати і працювати без жодних змін?»

(Поради батькам, учителям та учням. С. 337).

Буває дуже необхідно на деякий час відволіктися від фізичної праці, яка вкрай виснажила сили, щоб потім знову працювати, докладаючи значних зусиль і досягаючи кращих успіхів. Однак у повному відпочинку немає потреби; він не позначиться найкращим чином на фізичному стані. Навіть утомившись від якогось одного виду праці, не потрібно даремно витрачати дорогоцінні хвилини. Тоді вони [молоді люди] можуть зайнятися чимось не настільки виснажливим, але здатним принести благословення для їхньої матері й сестер. Полегшуючи їхні турботи, узявши на себе важкий тягар, який їм доводиться нести, вони зможуть знайти таку розвагу, яка ґрунтується на принципі й принесе їм справжнє щастя, а їхній час не буде змарнований або витрачений на егоїстичне потурання.

Їхній час може завжди бути добре використаний, а зміна діяльності постійно відсвіжуватиме їх. Водночас вони не витрачатимуть час даремно, так що кожна хвилина обернеться для когось добром.

(Свідчення для Церкви. Т. 3. С. 223).

Дехто стверджує, що для збереження фізичного здоров'я людина повинна розважатися так, як їй підказує егоїстична природа. Звичайно, зміна занять необхідна для найкращого розвитку тіла, оскільки завдяки їй відбувається відновлення і зміцнення розуму й тіла; але цього не можна досягти за допомогою безглузвих розваг та нехтування щоденними обов'язками, які молодь повинна виконувати.

(Християнська родина. С. 508).

Одним з найнебезпечніших місць, до яких люди приходять у пошуках задоволень, є театр. Замість того щоб бути школою моралі й доброчесності, як про це часто стверджують, театр є справжнім розсадником аморальності. Театральні видовища сприяють зміцненню й укоріненню порочних звичок і гріховних нахилів. Низькопробні пісні, непристойні жести, вислови й пози справляють згубний вплив на людську уяву та призводять до морального падіння. Часто відвідуючи такі видовища, молода людина не матиме твердого принципу. Ніщо в нашій країні не справ-

ляє такого сильного впливу, який призводить до порочної уяви, позбавляє релігійних почуттів та відбиває охоту до спокійних задоволень і тверезих реалій життя, як театральні видовища. Потяг до них посилюється в міру того, як людина дозволяє собі відвідувати театр, подібно як і потяг до п'яних напоїв з'являється тоді, коли людина вживає їх. Єдиний безпечний шлях — не відвідувати театр, цирк та інші сумнівні місця розваг.

(Поради батькам, учителям та учням. С. 334, 335).

Танок, який виконав Давид у благоговійній радості перед Богом, деякі любителі задоволень використовують як аргумент на захист сучасних модних танців, проте для цього немає жодних підстав. У наш час танці асоціюються з нерозважливістю й опівнічними гулянками. Здоров'я і мораль приносять у жертву насолоді. Постійні відвідувачі танцювальних залів не думають про Бога та не віддають Йому шану; молитва або пісня хвали видавалися б недоречними в такому місці. Наступний аргумент мав би бути переконливим: християни не повинні шукати розваг, які послаблювали б любов до святого і применшували б нашу радість від служіння Богові. Музика й танець як вираз сповненої радості хвали Богові під час перенесення ковчегу не мають нічого спільного з аморальністю, властивою сучасним танцям. Перші нагадували про Бога та звеличували Його святе Ім'я, а другі — вигадка сатани, щоб примусити людей забути про Бога й ганьбити Його.

(Патріархи і пророки. С. 707).

Молоді загалом поводяться так, ніби дорогоцінні години випробування, коли ще залишається милість, — це суцільне грандіозне свято, і вони народилися в цей світ тільки для того, щоб розважатися й догоджати собі в постійному вирі збудження. Сатана докладає особливих зусиль, щоб змусити їх знаходити щастя у світських розвагах і забавах та виправдовувати себе, намагаючись показати, що ці розваги нешкідливі, невинні й навіть корисні для здоров'я.

(Свідчення для Церкви. Т. 1. С. 501).

Багато хто охоче бере участь у світських аморальних розвагах, заборонених Словом Божим. У такий спосіб вони поривають зв'язок із Богом та зараховують себе до числа любителів світських задовольень. Гріхи, які знищили жителів допотопного світу й міста рівнини, є також сьогодні, і не тільки в язичницьких країнах і серед визнавців популярного християнства, а й серед тих, хто каже, що очікує Приходу Сина Людського. Якби Бог представив перед вами ці гріхи такими, якими їх бачить Він, ви б засоромилися й жажнулися.

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 218).

Бажання веселощів та приємних розваг — це спокуса й тенета для Божого народу, а особливо для молоді. Сатана постійно готує приманки, щоб відвернути розуми від серйозної праці з приготування до майбутніх подій. За допомогою світських людей він підтримує постійне збудження, аби спонукати необережні душі долучитися до світських задовольень. Шоу, лекції та нескінченне розмаїття розваг розраховані на те, щоб викликати любов до світу, а через таке єднання зі світом слабне віра.

Бог не вважає любителя задовольень Своїм послідовником. Тільки ті, хто зрікається себе й живе в тверезості, смиренні й святості, є істинними послідовниками Ісуса. А такі не можуть отримувати задоволення від беззмістовної порожньої розмови любителя світу.

(Поради батькам, учителям та учням. С. 325, 328).

Якщо ви справді належите Христу, то матимете можливість свідчити про Нього. Вас будуть запрошувати відвідати місця розваг, і тоді у вас з'явиться нагода засвідчити про вашого Господа. Якщо ви вірні Христу, то не будете вигадувати привід для відмови, натомість просто і стримано скажете, що ви — Боже дитя і ваші принципи не дозволяють вам навіть одного разу бути в такому місці, куди не можете запросити свого Господа.

(Християнська родина. С. 519).

Між групами послідовників Христа, які практикують християнський відпочинок, та світськими зборами для

задовольняє і розваг є помітна різниця. Замість молитви, розмов про Христа й на інші теми, від світських людей можна почути безглуздий сміх та банальні бесіди. Їхня мета — весело провести час. Такі розваги починаються безрозсудством та закінчуються марнотою.

(Християнська родина. С. 512).

Охороняйте шляхи, що ведуть до розуму

Охороняйте свої почуття, щоб сатана не заволодів ними, бо ці шляхи провадять до душі.

Якщо ви бажаєте контролювати розум, не дозволяючи марнотним і порочним думкам заплямувати вашу душу, то маєте бути вірними охоронцями своїх очей, вух і всіх почуттів. Лише сила благодаті здійснить цю найбільш бажану справу.

Сатана і його ангели намагаються паралізувати наші почуття, щоб ми не почули попередження, застереження й докори, а коли й почуємо, щоб вони не впливали на серце й щоб не відбулася реформа в житті.

**Без нашої згоди сатана
не може заволодіти розумом**

Бог подбає, щоб ми не були спокушувані понад свої сили, і в кожній спокусі передбачив

шлях визволення. Якщо ми живемо лише для Бога, то не дозволимо егоїстичним думкам опанувати наш розум.

Якщо якимось чином сатані вдасться заволодіти розумом, він посіє кукіль та сприятиме такому рясному його зростанню, що він принесе багатий урожай. Однак сатана ніколи не зможе підкорити собі наші думки, слова і вчинки, якщо ми самі не відчинимо двері та не запросимо його увійти. А він, увійшовши, краде посіяне в серці добре насіння, зводячи нанівець вплив істини.

Небезпечно зосереджуватися на роздумах про те, яку можемо мати користь, поступившись пропозиціям сатани. Гріх означає ганьбу й нещастя для кожної душі, котра потурає йому; за своєю природою він здатний звабити, засліпити людину; сатана спокушуватиме нас принадними пропозиціями. Зважившись ступити на його територію, ми не можемо бути впевненими, що захищені там від його сили. Наскільки можливо, перекривайте всі шляхи, якими спокусник може знайти доступ до вас.

Кожний християнин повинен постійно пильнувати, охороняючи всі шляхи, якими сатана може підкрастися до душі. Моліться, прохаючи Божественної допомоги, і водночас рішуче опирайтеся кожній схильності до гріха. Мужність, віра і наполеглива праця принесуть вам перемогу. Утім, пам'ятайте: щоб здобути перемогу, Христос має перебувати у вас, а ви — у Христі.

Робіть усе можливе, щоб відмежувати себе та своїх дітей від беззаконня, яке панує у світі. Ми повинні стояти на варті своїх очей і слуху, щоб захистити розум від негідного.

Не випробовуйте, як близько можете підійти до краю прірви й залишатися неушкодженими. Уникайте навіть найменших спроб наблизитися до того, що містить у собі загрозу. Не можна легковажити тим, що стосується спасіння душі. Найцінніше для вас — ваш характер. Бережіть його, як дорогоцінний скарб. Постійно і невпинно дбайте про моральну чистоту, почуття власної гідності та силу чинити опір злу. Не дозволяйте собі ані на хвилину втратити пильність; один необережний учинок, один прояв фамільярності можуть створити загрозу для душі, відчиняючи двері перед спокусою та послаблюючи опір.

(Християнська родина. С. 410-414).

Вибір книжок

Освіта — це лише підготовка фізичних, розумових і духовних сил для найуспішнішого виконання всіх життєвих обов'язків. Витривалість, а також сила й активність мозку знижуються або зростають залежно від того, як їх використовувати. Розум необхідно дисциплінувати так, щоб усі його здібності розвивалися гармонійно.

Чимало молодих людей має пристрасть до книжок. Вони читають усе, що потрапляє до їхніх рук. Нехай молоді люди звернуть увагу на те, що читають, як і на те, що чують. Мені було показано, що їм загрожує величезна небезпека розтління внаслідок читання непристойної літератури. Сатана володіє тисячами способів, щоб спричинити в молоді розумовий розлад. Без пильнування вони не можуть бути в безпеці ані хвилини. Необхідно стерегти свій розум, щоб не бути звабленими спокусами ворога.

(Вісті для молоді. С. 271).

Вплив шкідливої літератури

Сатані відомо, що на розум великою мірою впливає те, чим він живиться. Диявол намагається спонукати як молодь, так і людей зрілого віку читати небилиці, казки та іншу подібну літературу. Читачі такої літератури стають непридатними виконувати свої безпосередні обов'язки. Вони живуть нереальним життям і не мають бажання досліджувати Священне Писання, щоб харчуватися небесною манною. Розум, котрий потрібно зміцнювати, слабшає і втрачає свою здатність вивчати величні істини, пов'язані з місією та життям Христа, — істини, які б укріпили розум, пробудили уяву й запалили сильне серйозне бажання перемогти так, як переміг Христос.

Якби могла бути знищена більша частина видатних книжок, вдалося б зупинити чуму, котра виконує страшну роботу над людським розумом і серцем. Любовні оповідання, легковажні, збудливі повісті й навіть література, котру називають релігійними романами (тобто твори, автори яких додають до розповіді моральні повчання), — це прокляття для читачів. Книга може бути пронизана релігійними настроями, але сатана одягається переважно в ангельські шати, щоб успішніше обманювати й зваблювати. Ніхто настільки не утверджений у принципах праведності, ніхто настільки не захищений від спокуси, щоб бути в безпеці, читаючи ці книги.

Читачі художньої літератури потурають злу, яке руйнує духовність, затьмарюючи красу священних сторінок. Ця література викликає нездорове збудження, розпалює уяву, робить розум непридатним для корисних справ, відволікає душу від молитви та робить її неспроможною вести духовне життя.

Бог наділив багатьох наших молодих людей великими здібностями, але надто часто через нерозумний вибір у читанні вони підривають свої сили, бентежать й ослаблюють свій розум, отож упродовж років не зростають у благодаті та пізнанні засад нашої віри. Від тих, хто очікує скорого

Приходу Господа й дивовижного перетворення, коли «цетлінне зодягнеться в нетління», вимагається вищий рівень діяльності в цей час випробування.

Мої дорогі юні друзі, проаналізуйте власний досвід щодо впливу збудливих історій. Чи можете ви після читання такої літератури розгорнути Біблію та із зацікавленням читати слова життя? Чи не здаватиметься вам Божя Книга нецікавою? Чарівність тієї любовної історії полонила ваш розум, руйнуючи його здоровий тонус та унеможливаючи зосередити увагу на важливих серйозних істинах, пов'язаних із вашим вічним благополуччям.

Рішуче відмовтеся від читання літературного сміття. Воно не зміцнить вас духовно, натомість посіє в розумі почуття, які спотворюють уяву, змушуючи менше думати про Ісуса та Його дорогоцінні уроки. Бережіть розум від усього, що поведе його в неправильному напрямку. Не захаращуйте його літературним сміттям, яке не зміцнює розумових здібностей. Якою їжею живиться розум, такими будуть і думки.

(Вісті для молоді. С. 271-273).

Читання, яке занапащає душу

За наявності величезного постійного потоку друкованого матеріалу старші й молодь формують звичку квапливого поверхового читання, унаслідок чого розум утрачає свою здатність послідовно активно мислити. Крім того, значна частина періодичних видань і книг, які, наче жаби в Єгипті, заповнили край, є не тільки банальною та безвартисною, а й нечистою, аморальною літературою. Її вплив не лише спричиняє деградацію, послаблює, отруєє і руйнує розум, а й розбещує та руйнує душу.

(Виховання та освіта. С. 189, 190).

Нині у вихованні дітей та юнацтва велике місце відводять казкам, міфам і художній літературі. Такі книги вико-

ристовують у школах, їх можна знайти в багатьох оселях. Як батьки-християни можуть дозволяти своїм дітям користуватися книгами, у яких стільки неправди? Коли діти просять пояснити їм значення історій, які такою великою мірою суперечать ученню їхніх батьків, у відповідь вони чують, що ці історії вигадані; однак це не може відвернути згубних наслідків такого читання. Ідеї, представлені в цих книгах, вводять дітей в оману. Вони прищеплюють хибні погляди на життя, породжують і зміцнюють бажання нереального.

Широке розповсюдження таких книжок у наш час — один із хитрих вивертів сатани. Він прагне відвернути увагу як старших, так і молодих від великої справи збудування характеру. Він прагне, щоб наша молодь і діти були захоплені оманами, які гублять душу та якими він наповнює світ. Тому диявол прагне відвернути їхню увагу від Слова Божого і тим самим перешкодити їм в отриманні пізнання тих істин, які можуть стати їхнім захистом.

Книги, у яких істина викладена спотворено, ніколи не повинні потрапляти до рук дітей та юнацтва. Нехай нашим дітям у процесі виховання не прищеплюють ідей, котрі виявляться гріховним насінням.

(Поради батькам, учителям та учням. С. 384, 385).

Іншим джерелом небезпеки, якого ми повинні постійно остерігатися, є читання творів авторів-безбожників. На написання таких творів надихає ворог істини, і ніхто не може читати їх, не наражаючи при цьому власну душу на небезпеку.

Щоправда, деякі, відчуваючи на собі вплив таких творів, згодом можуть звільнитися від нього; але всі, хто піддається їхньому лихому впливу, ступають на територію сатани, а він намагається якнайкраще використати цю нагоду. Наріжаючи себе на його спокуси, люди не мають ані мудрості розпізнати їх, ані сили чинити опір. Магічна, принадна сила невір'я й безбожності полонить розум.

(Поради батькам, учителям та учням. С. 135, 136).

Небезпека від читання захопливих історій

Що повинні читати наші діти? Це серйозне запитання потребує такої ж серйозної відповіді. Я відчуваю тривогу, коли в родинях, де шанують суботу, бачу журнали й газети, у яких безперервно друкуються оповідання, що не справляють доброго впливу на дітей і молодь. Мені доводилося спостерігати за тими, хто прищеплював собі смак до художньої літератури. Вони мали перевагу слухати істину та знайомитися з основами нашої віри, але, досягнувши зрілого віку, так і не засвоїли справжньої побожності й практичного благочестя.

Читачі несерйозних, збудливих історій не здатні виконувати обов'язки практичного життя. Вони живуть у нереальному світі. Я спостерігала за дітьми, котрим дозволяли читати таку літературу. Де б вони не перебували — удома чи за його межами, — вони були неспокійними, замріяними, здатними підтримувати розмову лише тоді, коли вона торкалася банальних тем. Думки й бесіди релігійного характеру абсолютно чужі для них. Захоплення сенсаційними історіями спотворює смак, унаслідок чого розум неможливо задовольнити іншим, окрім цієї нездорової їжі. Я не можу знайти більш влучної назви для людей, котрі потурують такому читанню, як розумові алкоголіки. Зловживання читанням справляє на мозок таку саму дію, як нестриманість у їжі й питті — на тіло.

(Поради батькам, учителям та учням. С. 132-135).

Деякі віруючі до прийняття істини для теперішнього часу мали звичку читати романи. Приєднавшись до Церкви, вони докладають зусиль, щоб перемогти цю звичку. Пропонувати таким людям читання, подібне до того, яке вони відкинули, — усе одно що давати п'яниці алкогольний напій. Поступаючись перед спокусою, з якою вони постійно стикаються, такі люди швидко втрачають смак до серйозного читання. Їх не цікавить дослідження Біблії. Їхня моральна сила слабне, і гріх стає дедалі менш бридким. Прояви невір-

ності частішають, посилюється огида до щоденних життєвих обов'язків. Спотворений розум готовий ухопитися за будь-яке збудливе читання. Так відкривається шлях сатані, і він повністю опановує душу.

(Свідчення для Церкви. Т. 7. С. 203).

Книга книг

Про духовність людини свідчать книги, які вона обирає для читання на дозвіллі. Щоб мати здоровий розум і правильні релігійні принципи, молодь повинна жити в спілкуванні з Богом через Його Слово. Указуючи на шлях спасіння через Христа, Біблія є нашим дороговказом до вищого, кращого життя. У ній міститься найцікавіша історія та найбільш повчальні будь-коли написані біографії. Люди, чия уява не була спотворена читанням художньої літератури, виявлять, що Біблія — найцікавіша Книга.

Біблія — це Книга книг. Якщо ви любите Слово Боже, досліджуючи його за будь-якої нагоди, щоб здобути її багаті скарби й бути цілком готовими на всяке добре діло, то будьте певні: Ісус приваблює вас до Себе. Однак недостатньо читати Священне Писання нерегулярно, не намагаючись збагнути повчання Христа, щоб виконати Його вимоги. У Слові Божому містяться скарби, котрі можна знайти, лише глибоко копаючи родовище істини.

Тілесна людина відкидає істину, проте навернена душа зазнає дивовижної зміни. Книга, яка раніше була непривабливою, оскільки відкривала істини, що свідчили проти грішника, тепер стає поживою для душі, радістю й утіхою життя. Сонце Праведності освічує священні сторінки, а через них Святий Дух промовляє до душі...

Нехай усі, хто виплекав любов до читання несерйозної літератури, зосередять тепер свою увагу на непорушному пророчому слові. Візьміть свою Біблію та почніть з новим зацікавленням вивчати священні записи Старого й Нового Завітів. Чим частіше й старанніше ви вивчатимете Біблію,

тим красивішою вона вам здаватиметься і тим менше ви будете отримувати задоволення від читання несерйозної літератури. Прикипіть серцем до цієї дорогоцінної Книги. Вона буде для вас другом і дороговказом.

(Вісті для молоді. С. 273, 274).

Музика

[У школах пророків] старанно культивували мистецтво священної мелодії. Не було там ані нескромних вальсів, ані легковажних пісень, які звеличують людину та відволікають увагу від Бога, а тільки священні, урочисті псалми хвали Творцеві, що прославляють Його Ім'я і розповідають про Його чудові діла. Отже, музика призначена слугувати святій меті, підносити думки до того, що чисте, благородне й істинне, пробуджувати в душі любов і вдячність до Бога.

(Основи християнської освіти. С. 97, 98).

Музика — складова частина богослужіння в небесних дворах, і ми повинні робити все, щоб наші похвальні пісні були співзвучні гармонії небесних хорів. Правильна постановка голосу — важливий елемент у процесі виховання, яким не слід нехтувати. Спів як частина релігійного служіння

настільки ж важливий, як і молитва. Серце має проїнятися духом пісні, щоб надати їй належну виразність.

(Патріархи і пророки. С. 594).

Мені був показаний порядок, досконалий порядок Небес, і я була в захопленні, слухаючи там досконалу музику. Після того як видіння закінчилося, тутешній спів видався мені дуже грубим і негармонійним. Я бачила групи ангелів, що вишикувалися квадратами, і кожен з них тримав золоту арфу. На кінцях арфи були пристосування для настроювання інструменту або зміни тональності. Пальці ангелів не перебирали струни безладно, вони торкалися різних струн, видобуваючи з них нові звуки. Один з ангелів був провідним, він першим торкався арфи, ударяючи по струнах, а потім до нього приєднувалися всі інші, створюючи багату, ідеальну музику Небес. Це неможливо описати. Це була мелодійна, небесна, свята музика, і обличчя кожного ангела випромінювало Ісусів образ, котрий сяяв невимовною славою.

(Свідчення для Церкви. Т. 1. С. 146).

Мені було показано, що молодь має піднятися на вищий щабель та зробити Боже Слово своїм радником і дороговказом. На молодь покладена серйозна відповідальність, до якої вона ставиться легковажно. Запровадження музики в їхні домівки не спонукало їх до святості й духовності, натомість стало засобом для відвернення їхнього розуму від істини. Легковажні пісні й популярна сучасна музика, здається, припали їм до смаку. Гра на музичних інструментах забирає час, який слід було б присвятити молитві. Музика, якщо нею не зловживати, є великим благословенням, але при неправильному використанні перетворюється на страшне прокляття. Вона збуджує, проте не приносить сили й мужності, які християнин може отримати лише біля престолу благодаті, покійно визнаючи свої потреби, з голосінням та сльозами благаючи небесної сили для зміцнення проти могутніх спокус лукавого. Сатана веде молодого бранця. О, які слова мені знайти, щоб викликати в них бажання звільнитися від його звабливої сили! Він — майстерний спокусник, що вабить до загибелі.

(Свідчення для Церкви. Т. 1. С. 496, 497).

Критика та її наслідки

Християнам потрібно бути обережними у виборі слів та ніколи не передавати погані чутки від одного зі своїх друзів до іншого, особливо якщо вони усвідомлюють, що між ними немає єдності. Це жорстоко — на щось натякати й щось навіювати, ніби вам багато відомо про цього друга або знайомого, про що інші не знають. Такі натяки поширюються та створюють більш негативні враження, ніж якщо відверто й без перебільшень розповісти факти. Якої тільки шкоди не зазнала Церква Христа від цього! Непослідовне, необережне поводження її членів робить громаду слабкою, як вода. Члени однієї й тієї ж громади не виправдовують виявленого до них довір'я, хоч винні не мали жодного наміру спричинити якесь зло. Великої шкоди завдає відсутність мудрості у виборі тем для бесіди. Розмовляти потрібно про духовне й Божественне, проте все

відбувається навпаки. Якщо спілкування з друзями-християнами присвячене головним чином розумовому й духовному вдосконаленню, то потім про це ніхто не жалкуватиме і про розмову згадуватимуть з приємністю й задоволенням. Однак якщо цілі години проводити в легковажних, порожніх розмовах, витрачаючи дорогоцінний час на критичний аналіз життя й характеру інших, тоді дружня бесіда стане джерелом зла і ваш вплив буде подібний до запаху смерті — на смерть. *(Свідчення для Церкви. Т. 2. С. 186, 187).*

Думайте про людей добре

Вислуховуючи осуд проти нашого брата, ми приймаємо цей осуд. На запитання: «Господи, хто може перебувати в наметі Твоєму? Хто мешкати може на святій Твоїй горі?» — псалмист відповідає: «Той, хто в невинності ходить, і праведність чинить, і правду говорить у серці своїм, хто не обмовляє своїм язиком, і злого не чинить для друга свого, і свого ближнього не зневажає!» (Псал. 15:1-3).

Скількох пліток можна було б уникнути, якби кожна людина пам'ятала: особи, котрі розповідають їй про вади інших, за слушної нагоди з такою ж легкістю розголошуватимуть і її прогріхи. Ми повинні намагатися думати про всіх людей добре, особливо про наших братів, якщо тільки обставини не змусять нас думати інакше. Нам не слід поспішно вірити лихим чуткам. Вони часто є наслідком заздрості, непорозуміння або перебільшення та часткового приховування фактів. Варто тільки один раз дати місце ревності й підозрам — і вони розсіють своє насіння, як будяки. Якщо брат відхиляється від прямого шляху, це саме час для вас показати свою справжню зацікавленість у ньому. По-доброму підійдіть до нього, помоліться з ним і за нього, пам'ятаючи про безмежну ціну, яку Христос заплатив за його викуплення. Так ви зможете спасти свою душу від смерті й покрити безліч гріхів.

Погляд, слово і навіть інтонація голосу можуть приховувати в собі неправду, устремлюючись, як гостра стріла,

у чиєсь серце та завдаючи невігойної рани. У такий спосіб сумнів або докір можуть упасти на людину, через яку Бог бажав зробити добру справу. Вплив такої людини руйнується, її корисність знижується.

Серед деяких видів тварин спостерігається таке явище: якщо хтось із них поранений і падає, на нього відразу ж накидаються його родичі й розривають на шматки. Такому самому духові жорстокості потурають чоловіки й жінки, які носять ім'я християн. Вони виявляють фарисейську ревність і готові побити камінням тих, хто менш винний за них. Є й такі, хто вказує на прогріхи й помилки інших, щоб відвернути увагу від власних або заслужити похвалу за велику ревність щодо Бога і Церкви.

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 58, 59).

Час, витрачений на критику мотивів та дій Христових слуг, краще було б проводити в молитві. Якби ті, хто знаходить вади в інших людях, знали правду про цих людей, вони часто мали б зовсім іншу думку про них. Було б значно краще, якби кожен замість критики й засудження інших сказав: «Мені потрібно звершувати власне спасіння. Якщо я співпрацюю з Тим, Хто бажає спасти мою душу, то повинен старанно пильнувати за собою. Я маю усунути всяке зло зі свого життя і стати новим творінням у Христі. Мені необхідно подолати кожную ваду. Я не позбавлятиму сили тих, що борються проти зла, натомість зможу зміцнювати їх підбадьорливими словами».

(Свідчення для Церкви. Т. 8. С. 83, 84).

Заздрісна людина не бачить доброго в інших

Ми не повинні дозволяти нашим проблемам і розчаруванням роз'їдати наші душі та робити нас дратівливими й нетерплячими. Залишмо осторонь розбрати, погані думки і лихослів'я, щоб нам не образити Бога.

Мій брате, якщо ти відкриєш своє серце заздрості та гріховним підозрам, Святий Дух не зможе перебувати з тобою.

Шукай повноти в Христі. Працюй так, як Він. Нехай кожна думка, слово і справа відкривають Його. Ти щоденно потребуєш хрещення любов'ю, яка за часів апостолів зробила їх усіх однодумними. Ця любов принесе здоров'я для тіла, розуму й душі. Оточи свою душу атмосферою, яка зміцнює духовне життя. Зрощуй віру, надію, мужність і любов. Нехай у твоєму серці панує Божий мир.

(Свідчення для Церкви. Т. 8. С. 191).

Заздрість — це не просто зіпсованість характеру, а душевний розлад, що виводить з ладу здібності. Вона зародилася в сатані. Він забажав бути першим на Небі, та оскільки не міг володіти всією владою і славою, до якої прагнув, то повстав проти Божого правління. Він заздрихав нашим прабатькам та спокусив їх до гріха, занапащаючи в такий спосіб весь людський рід.

Заздрісна людина закриває очі на хороші якості й природні вчинки інших. Вона завжди готова принижувати і представляти у фальшивому світлі все чудове. Люди часто визнають і залишають інші вади, але від заздрісної людини такого навряд чи можна сподіватися. Оскільки позаздрити людині — це означає визнати її вищість, гордість не допустить жодних поступок. Якщо спробувати переконати заздрісну людину в її гріху, вона стає ще запеклішою щодо об'єкту своєї заздрості й найчастіше залишається невиправною.

Заздрісна людина поширює отруту, де б вона не була, розлучаючи друзів, збуджуючи ненависть і повстання проти Бога й людини. Вона прагне, щоб про неї думали як про найкращу, найчудовішу, не докладаючи героїчних зусиль у самозреченні для досягнення досконалості, натомість залишаючись такою, якою вона є, та применшуючи заслуги тих, хто докладає таких зусиль. Апостол Яків наголошує: язик, котрий знаходить насолоду в злі, котрий шепоче: «Скажи, а я передам це», запалює геєну. Він розкидає на всі боки розжарені іскри. Чи турбує пліткаря, що він безчестить невинного? Він не припинить свою злу справу, навіть якщо руйнує надію і мужність у людях, котрі вже тонуть під своїми тягарями. Він дбає тільки про те, щоб задовольнити власну

пристрасть до пліток. Навіть люди, які називають себе християнами, запліщують очі на все, що чисте, що чесне, благородне і прекрасне, але бережуть, як скарб, усе небажане й неприємне, розголошуючи його світові.

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 56, 57).

Заздрість та прискіпливість

Мені боляче говорити про те, що в багатьох членів Церкви некеровані язики. Є язики оманливі, що живляться бідую. Є таємні язики, котрі нашіптують; існують плітки й нахабне втручання в чужі справи, вправні глузії. Одні любителі попліткувати керуються цікавістю, інші — ревностями, а багато хто — ненавистю проти тих, через кого Бог докоряє їм. Усі ці руйнівні для гармонії елементи приводяться в дію. Дехто приховує свої справжні почуття, тоді як інші охоче розголошують усе, що знають погане про людину або в чому лише підозрюють її.

Я бачила, що зараз діє дух лжесвідчення, який перетворює правду на обман, добро на зло й невинність на злочин. Сатана радіє через такий стан тих, хто називає себе Божим народом. Багато людей виявляє недбалість щодо власної душі, однак з нетерпінням чекає нагоди покритикувати й засудити інших. Усі мають вади характеру, тому не так уже й важко відшукати те, що заздрість може використати для заподіяння шкоди. «Тепер, — кажуть ці самозвані судді, — ми маємо факти. Ми висунемо їм звинувачення, від якого не вдасться звільнитися». Вони очікують слушного моменту, а тоді пред'являють свій жмут пліток та виставляють свої ласі шматки.

Намагаючись домогтися свого, люди, котрі мають від природи багату уяву, перебувають у небезпеці ошукати себе й інших. Вони збирають чийсь необережні висловлювання, не беручи до уваги факт, що слова можуть бути сказані поспішно та не відображати справжніх почуттів мовця. Однак ці умисні зауваження часто настільки незначні, що на них

не варто було б звертати уваги, розглядаються через збільшувальне скло сатани. Над ними міркують, їх повторюють, доки нарешті ці «мухи» не перетворюються на «слонів».

Хіба можна назвати християнською любов'ю збирання всіляких чуток, відкопування всього, що кине тінь підозри на чийсь характер, а потім з насолодою використовувати їх на шкоду цій людині? Сатана тріумфує, коли йому вдається знеславити або поранити послідовника Христа. Він — обвинувач наших братів. Невже християни будуть допомагати йому в його роботі?

Усевидюче око Бога зауважує вади всіх та найбільш поширені пристрасті, однак Він терпить наші помилки, співчуває нашим слабкостям. Він велить Своему народові плекати цей дух ніжності й поблажливості. Справжні християни не радітимуть, викриваючи помилки й вади інших. Вони відвертатимуться від підлості й потворності, зосереджуючись на тому, що привабливе і гарне. Для християнина кожний прояв прискіпливості, кожне слово критики або осуду — болісні.

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 94-96).

Вплив критики на керівників Церкви й установ

Дух пліткарства — один з особливих прийомів сатани, щоб сіяти незгоду й розбрат, розділяти друзів, підривати віру багатьох в істинність наших поглядів. Брати і сестри надто охоче говорять про помилки і прогріхи, котрі, як їм здається, притаманні іншим, і особливо тим, хто неухильно несе дані їм Богом вістки докору й застереження.

Діти цих обвинувачів уважно слухають це все і вибирають у себе отруту невдоволення. Так засліплені батьки закривають усі шляхи до сердець дітей. Як багато сімей додають до своїх щоденних страв приправу сумніву. Вони критично аналізують характери своїх друзів, подаючи це як ласий десерт. Страва лихослів'я передається всім, хто сидить за сто-

лом, отримуючи коментарі не тільки дорослих, а й дітей. Це знеславлює Бога. Ісус сказав: «Що зробили одному з Моїх найменших братів, ви зробили Мені» (Матв. 25:40). Отже, люди, котрі ганьблять репутацію слуг Христа, зневажають та ображають Його.

Вибрані Божі слуги зазнають неповаги, а в деяких випадках цілковитого презирства з боку певних осіб, обов'язок яких — підтримувати їх. Дітям доводиться чути зневажливі висловлювання батьків щодо серйозних докорів і застережень Божих слуг. Вони розуміють зневажливий сарказм та принизливі відгуки, що час від часу долинають до їхнього слуху, унаслідок чого священні й вічні інтереси в їхніх умах зводяться до рівня звичайних світських справ. Яку ж працю виконують такі батьки, роблячи зі своїх дітей безбожників ще з дитинства! Ось так діти навчаються виявляти неповагу та повставати проти докору Неба за гріх.

Там, де є такі гріхи, не може не переважати духовний занепад. Ці самі засліплені ворогом батьки й матері дивуються, чому їхні діти такі схильні до невір'я та сумніву в біблійній істині. Вони дивуються з того, що на їхніх дітей так важко справити моральний і релігійний вплив. Якби вони володіли духовним зором, то негайно виявили б, що така плачевна ситуація — наслідок їхнього сімейного впливу, породження їхньої заздрості й недовіри. Ось так у сім'ях багатьох так званих християн дітей виховують безбожниками. Багато хто знаходить особливе задоволення в тому, щоб говорити й затримуватися на реальних або уявних вадах тих, хто несе на собі велику відповідальність за установи в Божій справі. Такі люди не помічають доброго, що було зроблено, тих благ, які стали результатом важкої праці й непохитної відданості справі, вони зосереджують увагу на якійсь очевидній помилці, на якійсь справі, котра вже зроблена й має результати, однак, на їхню думку, могла би бути зроблена краще та з кращими результатами. Утім, істина полягає ось у чому: якби ця робота була залишена на цих людей, вони або взагалі відмовилися б її виконувати за таких несприятливих обставин, або ж повелися б необережніше за тих, хто

виконав її, використовуючи сприятливі можливості Божого провидіння.

Однак ці некеровані базіки вхопляться за найбільш неприємні деталі справи, подібно до того як лишайник чіпляється за шершавість скелі. Це — духовні карлики, оскільки постійно зосереджені на невдачах і помилках інших. Вони не здатні помічати добрі, шляхетні вчинки, безкорисливі устремління, справжній героїзм та самопожертву. Ці люди не стають благороднішими й піднесенішими у своєму житті й надії, шляхетнішими й відкритішими у своїх поглядах і планах. Такі люди не розвивають у собі любов, котра вирізняє життя християнина. Вони щодня деградують, стаючи дедалі обмеженішими у своїх упередженнях. Мізерність — їхня складова, а атмосфера, що оточує їх, отруйна для миру і щастя.

(Свідчення для Церкви. Т. 4. С. 195, 196).

Усім нашим установам доведеться долати труднощі. Будуть допущені випробування, щоб перевірити серця народу Божого. Коли з одним із Господніх знарядь трапляється нещастя, тоді стає помітно, скільки ми маємо віри в Бога та в Його справу. У такий час нехай ніхто не дивиться на ситуацію в найгіршому світлі, висловлюючи сумнів і невір'я. Не критикуйте людей, котрі несуть на собі тягар відповідальності. Нехай розмови у вашому домі не будуть отруєні критикою на адресу Господніх працівників. Потураючи цьому духові критики, батьки не подають своїм дітям те, що зробить їх мудрим на спасіння. Їхні слова підривають віру й довіру не тільки в дітях, а й у людях старшого віку.

(Свідчення для Церкви. Т. 7. С. 183).

На керівників наших установ покладено найважче завдання — підтримувати порядок та мудро дисциплінувати молодь, яка перебуває під їхньою опікою. Члени Церкви можуть багато зробити, щоб підтримати їхні руки. Якщо молоді люди не бажають підкорятися дисципліні установи або, розходячись у думці з керівниками, вирішують робити по-своєму, нехай батьки не підтримують сліпо своїх дітей та не співчують їм.

Буде краще, значно краще, якщо ваші діти постраждають або навіть зійдуть у могилу, ніж навчатися легковажно ставитися до принципів, котрі лежать у самій основі їхньої вірності істині, своїм ближнім і Богові.

(Свідчення для Церкви. Т. 7. С. 185, 186).

Тільки самокритика має практичну цінність

Якби всі так звані християни використовували свою здібність до розслідувань для того, щоб бачити, яке зло необхідно виправити в самих собі, замість того щоб говорити про чужі прогріхи, то стан Церкви сьогодні був би здоровий. Дехто чесний, коли це нічого не коштує, але якщо хитрість окупиться краще, про чесність забувають. Чесність і хитрість не взаємодіють в одному серці. Згодом хитрість буде усунута, а правда і чесність займуть панівне становище, або, якщо плакається хитрість, про чесність буде забуто. Між ними ніколи немає згоди, немає нічого спільного. Одна — пророк Ваала, друга — істинний Божий пророк. Коли Господь збиратиме Свої дорогоцінні камені, Він із задоволенням споглядатиме правдивих, відвертих, чесних. Ангели виготовляють для них вінці; і на цих вінцях, прикрашених осяйними, як дорогоцінні камені, зірками, у всій пишності буде віддзеркалюватися світло, що променіє від Божого престолу.

Господь випробовує й перевіряє Свій народ. Ви можете бути такими суровими і критичними щодо власного, сповненого вад характеру, однак будьте добрими, жалісливими, люб'язними до інших. Щодня запитуйте себе: чи повністю я здоровий, чи не віроломний серцем? Благайте Господа врятувати вас від усякої омани в цьому питанні. Від цього залежать ваші вічні інтереси. Коли так багато людей прагне слави й жадає наживи, чи прагнете ви, мої улюблені брати, мати впевненість у Божій любові та кликати: хто покаже мені, як утвердити моє покликання та обрання?

Сатана ретельно вивчає, які гріхи органічно притаманні тій чи іншій людині, а потім починає свою справу зваблення й розставляння тенет. Ми перебуваємо в гущі спокус, проте нам гарантована перемога, якщо будемо мужньо провадити битви Господні. Усім загрожує небезпека, але якщо ви будете смиренно ходити перед Богом і молитися, то вийдете з випробування дорожчими від широкого золота й навіть від офірського золота. Однак, живучи безтурботно й без молитви, ви будете як дзвінка мідь або гучний кимвал.

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 96-98).

Поради щодо одягу

Наш привілей — шанувати нашого Творця як одягом, так і всім іншим. Він бажає, щоб наш одяг був не тільки охайним та не шкідливим для здоров'я, а й відповідним і пристойним.

Нам потрібно намагатися мати якнайкращий вигляд. На час служіння в skinії Бог визначив кожную деталь одягу тих, хто служив перед Ним. Це навчає нас: Він звертає особливу увагу на одяг тих, хто служить Йому. Щодо шат Аарона є вельми конкретні вказівки, бо його вбрання було символічним. Одяг послідовників Христа так само має бути символічним. Ми повинні бути Його представниками в усьому. Наш зовнішній вигляд у всіх відношеннях має бути охайним, скромним і чистим.

Через створіння природи [квіти, лілеї] Христос ілюструє красу, яку цінує Небо: скромну вишуканість, простоту, чистоту, відповідність, які роблять наше вбрання приємним для Нього.

(Виховання дітей. С. 413).

Основні принципи в одязі

Одяг та його вигляд на людині зазвичай свідчать про саму людину.

Ми судимо про характер людини по її одягу. Скромна, благочестива жінка одягатиметься скромно. Витончений смак, розвинутий розум виявлять себе у виборі простого, відповідного вбрання. Жінка, котра в одязі й манерах проста і без претензій, свідчить цим, що справжню жінку характеризує моральна гідність. Яка чарівна, яка цікава простота в одязі, котру за її привабливість можна порівняти з польовими квітами.

Я благаю наш народ ходити перед Богом обачно й розумно. Прийнятої манери одягатися потрібно дотримуватися лише тією мірою, якою вона відповідає принципам здоров'я. Нехай наші сестри вдягаються просто в сукні з хорошої міцної тканини, відповідно до віку й нехай питання одягу не полонить їхній розум. Наші сестри повинні одягатися просто. Їм слід носити скромне вбрання із соромливістю й поміркованістю. Покажіть світові живий приклад внутрішньої краси Божої благодаті.

Якщо світ прийме скромний, зручний, здоровий стиль одягу, який узгоджується з Біблією, то наше ставлення до Бога й до світу не зміниться, коли й ми перейдемо на цей стиль одягу. Християнам треба наслідувати Христа, їхній одяг має відповідати Слову Божому. Їм необхідно уникати крайнощів та смиренно йти прямим шляхом, не звертаючи уваги на похвалу або критику, міцно тримаючись того, що правильно, бо воно гідне того.

Не займайте свій час, намагаючись наслідувати безрозсудні фасони одягу. Одягайтеся охайно і пристойно, однак не робіть себе об'єктом для зауважень через надмірну нарядність або неохайність і неакуратність в одязі. Поводьтеся так, як поводитися б, знаючи, що перебуваєте в полі зору Неба й ваше життя схвалює або засуджує Бог.

(Виховання дітей. С. 413-415).

Біблійні настанови

Христос зауважив захоплення одягом, тому застерігав Своїх послідовників та наказував їм не думати надмірно про нього. «І чого про одяг клопочетесь? Погляньте на польові лілеї, як вони ростуть: не працюють і не прядуть; та кажу вам, що й Соломон у всій своїй славі не зодягався так, як одна з них». Гордість і екстравагантність в одязі — це гріхи, до яких особливо схильна жінка. Отже, ці принципи безпосередньо стосуються її. Наскільки мізерну цінність мають золото, перли або розкішний одяг порівняно з лагідністю й привабливістю Христа!

Мою увагу було звернено на певні місця Писання. Ангел сказав: «Ці тексти мають наставити Божий народ». 1 Тим. 2:9, 10: «Так само й жінки нехай одягаються скромно, із соромливістю та розсудливістю, хай прикрашають себе не заплітанням волосся, не золотом, не перлами, не коштовним вбранням, а добрими ділами, як це й належить жінкам, що присвятили себе побожності». 1 Петра 3:3-5: «Хай окрасою для них буде не зовнішнє, не заплітання волосся та навішування золота чи прикрашання одягу, а прихована сердечна людина, у нетлінності лагідного і мовчазного духа, що є дорогоцінним перед Богом. Бо так колись і святі жінки, котрі надіялися на Бога, прикрашали себе тим, що підкорялися своїм чоловікам».

Багато хто ставиться до цих приписів, як до надто старомодних, щоб звертати на них якусь увагу. Однак Той, Хто дав їх Своїм учням, розумів, які небезпеки в наш час приховуватиме в собі любов до одягу, тому послав нам застереження. Чи прислухаємося ми до цього попередження, чи будемо мудрими?

Люди, котрі воістину прагнуть іти за Христом, будуть серйозно ставитися до свого одягу. Вони намагатимуться виконати цю настанову [1 Петра 3:3-5], так ясно викладену Господом. *(Виховання дітей. С. 415, 416).*

Самозречення в питаннях одягу — частина нашого християнського обов'язку. Одягатися просто, утримуючись від

хизування ювелірними виробами та різного роду прикрасами — це узгоджується з нашою вірою.

(Свідчення для Церкви. Т. 3. С. 366).

Багато хто потребує настанов щодо того, який вигляд їм слід мати на богослужінні в суботу. Не можна входити в присутність Бога у звичайному одязі, який вони носили протягом тижня. Усі повинні мати одяг для суботи й одягати його для відвідування служінь у Божому домі. Хоч ми не повинні пристосовуватися до світських фасонів, проте не варто виявляти байдужість до свого зовнішнього вигляду. Нам слід бути охайними, хоч і без прикрас. Божі діти мають бути чистими всередині і ззовні.

(Свідчення для Церкви. Т. 6. С. 355).

Особливо обережними треба бути дружинам наших служителів, щоб не відступати від ясних повчань Біблії щодо одягу. Багато хто ставиться до цих приписів як до надто старомодних, щоб звертати на них якусь увагу. Однак Той, Хто дав їх Своїм учням, розумів, які небезпеки в наш час приховуватиме в собі любов до одягу, тому послав нам застереження. Чи прислухаємося ми до цього попередження, чи будемо мудрими?

Екстравагантність в одязі дедалі зростає, і це ще не кінець. Мода постійно змінюється, а наші сестри прагнуть не відставати від неї, незважаючи ані на час, ані на витрати. На одяг витрачають велику кількість грошей, які слід було б повернути Богові—Подателю.

(Свідчення для Церкви. Т. 4. С. 630, 631).

Вплив моди

Любов до одягу ставить під загрозу моральне благополуччя жінки та не робить її християнкою, яку характеризують скромність і поміркованість. Крикливе, екстравагантне плаття надто часто пробуджує похоть у серці тієї, на яку воно вдягнене, та низькі пристрасті в серці тих, хто дивиться на неї. Бог бачить, що деградації характеру часто передують поту-

рання гордості й марнославству в одязі, а дорогий одяг за-
глушає бажання чинити добро.

(Свідчення для Церкви. Т. 4. С. 645).

Я рекомендую нашим юним сестрам носити скромний, безпретензійний одяг. Немає кращого шляху світити іншим людям, ніж простотою в одязі й поведінкою. Ви можете продемонструвати всім, що правильно оцінюєте земне порівняно з вічним.

(Свідчення для Церкви. Т. 3. С. 376).

Багато хто вдягається подібно до світських людей, аби впливати на невіруючих, але це прикра помилка. Якщо віруючі бажають справляти на людей вплив на спасіння, то повинні жити відповідно до свого визнання, виявляти віру в ділах праведності та чітко показувати різницю між християнином і світською людиною. Слова, одяг, учинки мають свідчити на користь Бога. Тоді вони справлятимуть вплив на всіх людей і навіть невіруючі знатимуть, що вони перебувають з Ісусом. Якщо хтось хоче, щоб їхній вплив був на користь істини, то повинен жити відповідно до свого визнання, наслідуючи смиренний Зразок.

(Свідчення для Церкви. Т. 4. С. 633, 634).

Мої сестри, уникайте навіть видимості зла. У цей швидкоплинний вік з його розбещенням ви не зможете відчувати себе в безпеці, якщо не стоятимете на сторожі. Доброчесність і скромність є рідкістю. Я закликаю вас як послідовниць Христа, котрі визнають високі принципи, дорожити безцінною перлиною скромності, яка допоможе зберегти доброчесність.

Суворая простота одягу в поєднанні зі скромною поведінкою значною мірою створить навколо молодої жінки атмосферу цнотливості, котра стане для неї щитом від тисячі небезпек.

(Виховання дітей. С. 417).

Простота в одязі дасть змогу розумній жінці постати в найбільш вигідному світлі.

Одягайтеся, як личить християнам, – просто, прикрашаючи себе добрими ділами, як це й належить жінкам, що присвятили себе побожності.

Багато хто, намагаючись крокувати в ногу з безглуздою модою, утрачає смак до природної простоти й захоплюється штучним. Вони жертвують часом, грошима, силою інтелекту, істинною шляхетністю душі та присвячують усе своє єство вимогам світського життя.

Дорога молодь, ваша схильність модно вдягатися, на показ носити мереживо, золото й інші штучні прикраси, не говорять іншим на користь вашої релігії або істини, яку ви визнаєте. Проникливі люди дивитимуться на ваші спроби прикрасити свою зовнішність як на свідчення вашої розумової обмеженості й гордості серця.

(Виховання дітей. С. 421).

Є одяг, якого з невинністю може прагнути кожна дитина й молода людина. Це праведність святих. Якщо вони настільки ж бажатимуть його та будуть такими ж наполегливими в отриманні його, як роблять це, пристосовуючи своє вбрання до стандартів світу, то незабаром будуть одягнуті в праведність Христа і їхні імена не будуть витерті з книги життя. Матерям, а також молодим людям і дітям необхідно молитися: «Серце чисте створи в мені, Боже, і тривалого духа в моєму нутрі віднови» (Псал. 51:12). Чистота серця і краса духу дорогоцінніші за золото як у цьому світі, так і у вічності. Тільки чисті серцем Бога побачать.

(Виховання дітей. С. 418, 419).

Заклик до молоді

Дорогі юні друзі! Що ви посієте, те й пожнете. Зараз для вас час сіяти. Яким же буде врожай? Що ви сієте? Кожне сказане вами слово, кожна вчинена вами дія — це насіння, яке дасть плід добрий або лихий та принесе сіячеві радість або смуток. Яке насіння посіяне, таким буде й урожай. Бог дав вам велике світло й безліч переваг. Після вручення вам цього світла, після ясно-го представлення вам прийдешніх небезпек відповідальність повністю лягає на вас. Ваше ставлення до даного вам Богом світла переважить чашу терезів на щастя або на горе. Ви самі творите свою долю.

Ви всі справляєте добрий або поганий вплив на розуми й характери інших людей. І саме ваш вплив відзначений у небесній книзі. Вас супроводжує ангел, записуючи ваші слова й діла. Устаючи вранці, чи відчуваєте ви власну безпорадність і необхідність у Божій силі?

Чи розповідаєте ви покійно й щиро про свої потреби вашому Небесному Отцеві? Якщо так, то ангели відзначають ваші молитви. І якщо ці молитви виходять з уст необлудних, коли вам загрожує небезпека несвідомо зробити зло та справити вплив, який спонукає інших до скоєння зла, тоді ваш ангел-хоронитель буде з вами, підказуючи кращий шлях, підбираючи для вас слова і впливаючи на ваші вчинки.

Якщо ж ви не відчуваете небезпеки, не молитесь про допомогу й силу протистояти спокусам, то неодмінно зіб'єтеся зі шляху, ваше недбале ставлення до обов'язків буде відзначене в Божій книзі на Небесах, і ви будете знайдені легенькими* Судного дня.

У вашому оточенні є наставлені у вірі люди, а є й такі, яким потурали, яких пестили, улещували й вихваляли, доки вони не стали в буквальному розумінні непридатними для практичного життя. Я кажу про осіб, котрих знаю. Їхні характери настільки спотворені потуранням, лестощами й неробством, що вони не приносять ніякої користі в житті. А якщо ми ні до чого не придатні в цьому житті, то на що можемо надіятися в тому житті, де все — чистота і святість і де всі володіють гармонійними характерами? Я молюся за таких людей та особисто зверталася до них. Я могла бачити, як вони впливатимуть на розум інших людей, приводячи їх до пихатості, любові до одягу й легковажного ставлення до своїх вічних інтересів. Єдина надія для цієї категорії людей — звернути увагу на власні шляхи, упокорити свої горді марнолюбні серця перед Богом, визнати свої гріхи й навернутися.

(Свідчення для Церкви. Т. 3. С. 363, 364).

Розвивайте смак до духовних речей

Єдина безпека для молодих людей полягає в невинному пильнуванні та смиренній молитві. Вони не повинні лестити

*Алюзія на текст Дан. 5:27. Слово *легенький* в оригіналі означає «недостатній» (прим. редактора).

собі думкою, що можуть бути християнами, не роблячи цього. Сатана приховує свої спокуси й виверти під покровом світла, як тоді, коли підступив до Христа в пустелі. Тоді він мав вигляд одного з небесних ангелів. Противник наших душ підходить до нас як небесний гість, тому апостол радить бути тверезими й пильнувати, бо в цьому наша єдина безпека. Молоді люди, котрі потурають безтурботності й легковажності, котрі нехтують християнськими обов'язками, постійно падають через спокуси ворога, замість того щоб перемагати, як переміг Христос.

(Свідчення для Церкви. Т. 3. С. 374).

Багато хто стверджує, що перебуває на боці Господа, але це не так; усі їхні вчинки свідчать: вони на боці сатани. За допомогою чого можна визначити, на чиєму ми боці? Хто володіє нашим серцем? Про кого ми думаємо? Про кого нам подобається говорити? Кому належать наші найпалкіші почуття і найкращі сили? Якщо ми на боці Господа, то наші думки з Ним, про Нього наші найсолодші роздуми. Ми не будемо дружити зі світом, бо присвятили Йому все, що маємо та ким є. Ми прагнемо носити Його образ, дихати Його Духом, виконувати Його волю й догоджати Йому в усьому.

Істинна освіта — це здатність використовувати свої здібності так, щоб досягати корисних результатів. Чому релігія так мало привертає нашу увагу, тоді як світові належить сила мозку, кісток і м'язів? Тому що вся сила нашого ества спрямована в цьому напрямку. Ми привчаємося віддавати свій запал і сили світським справам, тому нам легко зберігати такий хід думок. Ось чому християни знаходять релігійне життя таким важким, а світське — таким легким. Наші здібності навчені виявляти свою силу в цьому напрямку. У релігійному житті ми виявляємо згоду з істинами Слова Божого, але не застосовуємо їх на практиці в житті.

Плекання релігійних думок і побожності не стало частиною нашої освіти. Вони повинні впливати й управляти всім нашим еством. Звичка провадити праведне життя відсутня. Унаслідок сприятливого впливу можливі й певні гарячкові дії, однак роздуми про Божественне не є природною й охочою справою та керівним принципом розуму.

Щоб розум полюбив чистоту, його необхідно виховувати й дисциплінувати. Потрібно заохочувати, так, саме заохочувати в собі любов до духовного; тільки так ти зможеш зростати в благодаті й пізнанні істини. Бажати добра й істинної святості — непогано, але якщо на цьому зупинишся, це не принесе тобі жодної користі. Добрі наміри — це правильно, проте вони не принесуть жодного результату, якщо їх не втілювати рішуче в життя. Багато людей загине, сподіваючись і бажаючи стати християнами; але вони не докладали ревних зусиль, тому будуть зважені на терезах і знайдені легенькими. Волю необхідно застосовувати в правильному напрямку. Я буду щирим християнином, я буду пізнавати ширину й довжину, висоту й глибину досконалої любові. Прислухайся до слів Ісуса: «Блаженні голодні й спрагнені праведності, бо вони наситяться» (Матв. 5:6). Христос достатньо подбав про те, щоб задовольнити душу, голодну та спраглу праведності.

(Свідчення для Церкви. Т. 2. С. 262-266).

Прагніть вищих духовних досягнень

Чиста любов розширить душу для більш піднесених звершень, для кращого розуміння Божественних істин, щоб вона не була задоволена нічим, окрім повноти досконалості. Більшість людей, котрі називають себе християнами, не уявляють собі, яку духовну силу вони могли б мати, якби були такими ж честолюбними, ревними й наполегливими в придбанні знання Божественних істин, якими вони є в отриманні незначних, тлінних речей у цьому житті. Величезна кількість так званих християн задовольняється тим, щоб бути духовними карликами. У них немає бажання ставити собі за мету шукати насамперед Царства Божого і Його праведності, тому благочестя для них — прихована таємниця, яку вони не можуть зрозуміти. Вони не знають Христа особисто.

Якби ці чоловіки й жінки, котрі задовольняються своїм безвладним неповноцінним духовним життям, були неспо-

дівано перенесені на Небо й на хвилину стали очевидцями піднесеної святої досконалості, яка постійно там перебуває, де кожна душа сповнена любові, кожне лице випромінює радість, де чарівна музика мелодійними потоками підноситься на честь Бога й Агнця та нескінченні потоки світла спливають на святих від обличчя Того, Хто сидить на престолі, і від Агнця; якби вони зрозуміли, що існує ще вища й більша радість, бо чим більше Божої радості вони отримують, тим більше здатні піднятися до висот вічної радості, продовжуючи в такий спосіб отримувати нові й більші блага з невичерпних джерел слави та невимовного блаженства, то чи могли б такі люди, запитую я, з'єднатися з небесним сонмом, брати участь у їхньому співі й витримати чисту, піднесену, захопливу славу, котра походить від Бога й Агнця? О ні! Їхній випробувальний термін був продовжений на багато років, щоб вони навчилися небесної мови та змогли стати «учасниками Божественної природи, уникнувши морального розтління, що у світі» (2 Петра 1:4). Однак вони мали свої егоїстичні справи, у які вкладали сили свого розуму й енергію свого ества. Ці люди не могли собі дозволити беззастережно служити Богові та зробити це справою свого життя. Світські справи мали бути на першому місці й забирали найкращі їхні сили, а про Бога вони думали мимохідь. Чи зазнають такі люди переміни після остаточного рішення: «Нечестивий хай ще опоганюється... святий хай ще освячується»? Такий час надходить.

Люди, які привчили свій розум знаходити насолоду в духовних вправах, — це ті, котрі можуть бути переселені на Небо та котрих не приголомшать чистота й незрівнянна слава Небес. Ти можеш бути добре обізнаним у мистецтві, ознайомленим з науками, можеш володіти великими досягненнями в галузі музики чи літератури, твоїми манерами можуть захоплюватися товариші, але як усе це пов'язано з приготуванням до Неба? Яким чином це може приготувати тебе до того, щоб стати перед Божим судом?

(Свідчення для Церкви. Т. 2. С. 266, 267).

Небесний характер потрібно отримати на Землі

«Не обманюйтеся, — Бог осміяний бути не може». Ніщо, окрім святості, не приготує тебе до вічності. Тільки щире, засноване на досвіді благочестя може сформувати в тебе чистий, піднесений характер і дати тобі можливість увійти в присутність Бога, Котрий живе в неприступному світлі. Небесний характер необхідно придбати на Землі, інакше він не буде придбаний ніколи. Тому починай негайно. Не обманюйся думкою, що надійте час, коли тобі стане легше, ніж тепер, докладати ревних зусиль. З кожним днем ти все далі відходиш від Бога. Готуйся до вічності з такою ревністю, якої ще ніколи не виявляв. Виховуй любов до Біблії, до молитовного зібрання, любов до години роздумів, а понад усе — до години, коли душа спілкується з Богом. Якщо ти хочеш приєднатися до небесного хору у вишніх оселях, живи з думками про Небо.

(Свідчення для Церкви. Т. 2. С. 267, 268).

Укріпитися Божою любов'ю, доки є можливість

Мої думки звертаються до вірного Авраама, котрий, підкоряючись небесному велінню, даному йому в нічному видінні в Беер-Шеві, вирушає в дорогу разом з Ісаком. І ось він бачить перед собою гору, котру, як сказав Бог, Він укаже йому як місце, де Авраам повинен принести жертву. Ісака зв'язують тремтячі, люблячі руки його сповненого жалю батька, оскільки так сказав Бог. Син погоджується із жертвою, бо вірить у чесність свого батька. І коли все готово, коли віра батька й покірність сина повністю випробувані, ангел Божий зупиняє підняту руку Авраама, готового умертвити свого сина, і каже йому, що цього досить. «Бо тепер Я довідався, що ти богобійний, і не пожалів для Мене сина свого, одинака свого» (Бут. 22:12).

Цей прояв віри Авраама записаний для нашої користі, він викладає великий урок упевненості в Божих вимогах, якими б суворими й болісними вони не були. Він навчає дітей абсолютної покори своїм батькам і Богові. Послух Авраама навчає нас: немає нічого надто дорогоцінного для нас, чого ми не могли б віддати Богові.

Бог віддав Свого Сина на життя, сповнене приниження, самозречення, бідності, важкої праці й ганьби, та на болісну хресну смерть. І не було ангела, який приніс би радісну звістку: «Досить. Тобі немає потреби вмирати, Мій улюблений Сину!» Сонми глибоко засмучених ангелів очікували, сподіваючись: як і у випадку з Ісаком, Бог в останній момент не допустить ганебної смерті Ісуса. Проте ангелам не було дозволено принести таку звістку дорогому Божому Синові. Приниження продовжувалися в залі судилища й дорогою на Голгофу. З Нього глузували, Його висміювали й опльовували. Він зносив знущання, глузування й образи тих, хто ненавидів Його, аж доки схилив на хресті голову й помер.

Чи міг Бог дати нам більший доказ Своєї любові, ніж цей, коли послав Свого Сина пережити таке страждання? А оскільки Божий дар людині безоплатний і любов Його безмежна, то і Його вимоги щодо нашої довіри, нашої покірності, усього нашого серця й багатства наших почуттів відповідно також дуже великі. Він вимагає всього, що людина спроможна дати. Послух з нашого боку має бути пропорційний дарові Бога, він повинен бути повний та абсолютний. Ми всі боржники в Бога. Він має вимоги щодо нас, які ми не зможемо задовольнити, якщо не віддамо себе як повну й добровільну жертву. Господь вимагає негайного й охочого послуху та не прийме нічого меншого за це. Зараз ми маємо змогу укріпитися любов'ю і прихильністю Бога. Цей рік може бути останнім роком у житті декого з читачів цих рядків. Чи знайдуться серед молодих людей, котрі читають цей заклик, такі, хто обрав би світські задоволення, а не мир, який Христос дає щирим шукачам та охочим виконавцям Його волі?

(Свідчення для Церкви. Т. 3. С. 368-370).

Зважені на вазі

Бог зважає наші характери, нашу поведінку й наші молитви на вазі святилища. Жахливо буде почути, що нас оголосять легенькими в любові й послусі нашому Викупителеві, Котрий помер на хресті, аби привернути до Себе наші серця. Бог наділив нас великими й дорогоцінними дарами пізнання Його волі, щоб ми не помилилися й не ходили в темряві. Бути зваженим на вазі і знайденим легеньким у день остаточної відплати й нагороди — страхітлива справа, жахлива помилка, якої вже ніколи не виправити. Юні друзі, невже марно буде шукати ваші імена в Божій книзі?

Бог призначив нам працю для Нього, яка зробить вас Його співпрацівниками. Навколо вас є душі, котрих потрібно спасти. Є люди, яких ви можете підбадьорити і благословити, доклавши щирих зусиль. Ви можете повернути душі від гріха до праведності. Якщо володієте почуттям відповідальності перед Богом, то відчуете необхідність бути вірними в молитві й пильнуванні проти спокус сатани. Якщо ви справді християни, то будете радше переживати через моральну темряву у світі, ніж потурати легковажності й марнословству в одязі. Ви будете серед тих, що зітхають та стогнуть над усіма тими гидотами, які чинять *на землі*. Ви протистоятимете спокусам сатани, не потураючи суєтності, хизуванню оздобами й прикрасами. Обмеженість і бідність інтелекту можуть задовольнитися цими порожніми речами та ціною нехтування високими обов'язками.

Молоді люди в наші дні можуть співпрацювати з Христом, якщо захочуть, і в цій роботі їхня віра зміцніє, а пізнання Божественної волі зросте. Кожний добрий намір, кожна праведна дія будуть записані в книзі життя. Я б хотіла пробудити молодь, щоб вона побачила й усвідомила гріховність життя заради власного задоволення та деградацію інтелекту внаслідок зосередження на марному й безвартісному. Якщо їхні думки і слова сягатимуть вище за порожні принади життя, а їхньою метою буде прославлення Бога, то вони матимуть Його мир, що перевищує всяке розуміння.

(Свідчення для Церкви. Т. 3. С. 370, 371).

Бог бажає, щоб молоді люди були серйозними й ревними, підготовленими до праці в Його благородній справі, здатними нести відповідальність. Богові потрібна молодь із непохитним серцем, сильна й смілива, готова мужньо змагатися в прийдешній боротьбі, аби прославити Бога й бути благословенням для людей. Якби тільки молоді люди зробили Біблію предметом свого дослідження, якби тільки приборкали свої бурхливі бажання та прислухалися до голосу свого Творця й Викупителя, то не тільки були б у мирі з Богом, а й стали шляхетними людьми з високими стремліннями.

Несіть світло всюди, куди б ви не йшли; покажіть, що маєте непохитну мету та не належите до нерішучих людей, котрі можуть легко похитнутися внаслідок умовлянь поганих товаришів. Не поспішайте приймати пропозиції тих, хто ганьбить Бога, натомість намагайтеся виправити, навернути й урятувати душі від зла.

Моліться, лагідно й у покорі духу переконуйте противників. Одна душа, урятована від омани й приведена під прапор Христа, викличе на Небі радість та прикрасить зіркою ваш вінець радості. Спасенна душа завдяки своєму побожному впливові приведе інші душі до пізнання спасіння. Так праця примножуватиметься, і лише судного дня відкриється весь обсяг цієї праці.

Не вагайтеся працювати для Господа через те, що, на вашу думку, можете зробити дуже мало. Робіть це «мале» з вірністю, адже з вами співпрацюватиме Бог. Він запише в книгу життя ваше ім'я як людини, гідної увійти в радість Пана.

(Вісті для молоді. С. 21-23).

Належна дисципліна та виховання дітей

Панівний вплив світу полягає в тому, щоб дозволяти молоді керуватися природними спонуканнями свого розуму. Якщо діти неприборкані, батьки стверджують, що вони виправляться потім, коли їм виповниться шістнадцять або вісімнадцять років, тоді вони самі все зрозуміють, залишать погані звички і врешті-решт стануть корисними людьми. Яка помилка! Роками батьки дозволяють ворогові засівати ґрунт серця, дають можливість зростати хибним принципам, і в багатьох випадках уся подальша праця над цим ґрунтом буде марною.

Сатана — умілий, наполегливий працівник, смертельний ворог. Щоразу, коли промовляється необережне слово на шкоду молоді, чи то лестощі, чи даючи їм привід дивитися на певний гріх з меншою огидою,

сатана користується цією нагодою та живить лихе насіння, щоб воно вкоренилося і принесло рясний урожай. Деякі батьки дозволили своїм дітям сформувати погані звички, слід від яких можна бачити впродовж їхнього життя. Цей гріх лежить на батьках. Такі діти можуть удавати із себе християн, але без особливої дії благодаті на серце та повної реформи в житті їхні колишні звички будуть помітні в усьому, що вони роблять. Вони матимуть саме той характер, який дозволили їм сформувати їхні батьки.

(Свідчення для Церкви. Т. 1. С. 403).

Батьки повинні управляти своїми дітьми, нейтралізувати їхні спалахи гніву, інакше Бог неодмінно знищить таких дітей у день Свого страшного гніву, а батьки, які не стримували своїх дітей, будуть визнані винними. Особливо Божі служителі повинні управляти своїми сім'ями, виховуючи в них покірність. Я бачила, що вони не можуть давати оцінку або приймати рішення в церковних справах, якщо не спроможні добре управляти своїм домом. Спочатку вони повинні навести лад у власному домі, а тоді їхні думка і вплив матимуть значення в церкві.

(Свідчення для Церкви. Т. 1. С. 119).

У кожного сина й дочки необхідно вимагати звіту за їхню відсутність увечері вдома. Батькам слід знати, у якому товаристві перебувають їхні діти та в якому домі проводять вечори.

Людська філософія не відкрила більше за те, що знає Бог, і не винайшла мудрішого методу виховання дітей, ніж даний нашим Господом. Хто може краще розуміти всі потреби дітей, як не Творець? Хто може бути більш зацікавлений у їхньому благополуччі, як не Той, Хто викупив їх Своєю кров'ю? Якби Слово Боже уважно вивчали й вірно корилися йому, тоді було б менше душевних мук, викликаних поганою поведінкою неслухняних дітей.

(Свідчення для Церкви. Т. 4. С. 651).

Діти мають певні вимоги, котрі їхні батьки повинні визнавати й поважати. Вони мають право на таку освіту й виховання, які зроблять їх корисними, шанованими та улюбленими членами земного суспільства, а також придатними

увійти до чистого й святого суспільства майбутнього. Молодь потрібно навчити, що нинішній та майбутній добробут значною мірою залежить від звичок, яких вони набувають у дитинстві та юності.

(Християнська родина. С. 306).

Чоловіки та жінки, котрі кажуть, що шанують Біблію і дотримуються її вчення, у багатьох відношеннях не виконують її вимог. У вихованні дітей вони більше керуються своїм спотвореним характером, ніж відкритою Божою волею. Таке нехтування обов'язком призводить до втрати тисяч душ. Біблія містить правила правильного виховання дітей. Якби батьки прислухалися до цих Божих вимог, ми сьогодні бачили б іншу категорію молоді, яка виходить на арену дій. Однак батьки, стверджуючи, що читають Біблію та дотримуються її, діють повністю всупереч її вченню. Ми чуємо крик суму й болю батьків і матерів, які оплакують поведінку своїх дітей, мало розуміючи, що самі стягають на себе ці скорботи і страждання та своєю нерозумною любов'ю гублять власних дітей. Вони не розуміють покладених на них Богом обов'язків, а саме: з раннього дитинства виховати в дітях правильні звички.

(Свідчення для Церкви. Т. 4. С. 313).

Якщо діти — християни, вони віддадуть перевагу любові і схваленню своїх богобоязливих батьків на протигагу всякому земному благословенню. Вони любитимуть і шануватимуть своїх батьків. Однією з головних цілей їхнього життя буде прагнення зробити батьків щасливими. У цей бунтівний вік діти, котрі не отримали правильного повчання та не знайомі з дисципліною, дуже мало розуміють свої обов'язки щодо батьків. Часто трапляється так: чим більше батьки роблять для дітей, тим вони більш невдячні й тим менше поважають батьків.

Батьки значною мірою тримають у своїх руках майбутнє щастя дітей. На них покладена важлива праця формування їхнього характеру. Отримані в дитинстві настанови залишаються з дітьми протягом усього життя. Батьки сіють насіння, яке проростає та приносить добрий або поганий

плід. Вони можуть готувати своїх синів і дочок до щастя або до нещастя.

(Свідчення для Церкви. Т. 1. С. 392, 393).

Батьки мають узгоджувати свої дії

Діти — дуже чутливі й люблячі натури. Їх можна легко порадувати й легко засмутити. Застосовуючи м'яку дисципліну, яка виявляється в словах і вчинках любові, матері можуть прив'язати їх до своїх сердець. Суворість і прискіпливість щодо дітей є великою помилкою. У кожній сім'ї для підтримки дисципліни необхідний постійний вияв твердості та безстороннього контролю. Спокійно говоріть те, що хочете сказати, дійте обачно, виконуйте сказане, не відступаючи від своїх слів.

(Свідчення для Церкви. Т. 3. С. 532).

Батькам не слід забувати свої дитячі роки, як вони прагнули до співчуття й любові та якими нещасними почувалися, коли їм докоряли і з роздратуванням сварили їх. Батькам треба знову стати молодими й у своїх почуттях намагатися зрозуміти бажання дітей. Однак із твердістю, поєднаною з любов'ю, їм треба вимагати послуху від своїх дітей. Слово батьків необхідно беззастережно виконувати.

(Свідчення для Церкви. Т. 1. С. 388).

Відсутність твердості в управлінні сім'єю завдає великої шкоди, і це фактично настільки ж погано, як і відсутність управління взагалі. Часто запитують: чому діти релігійних батьків так часто бувають упертими, непокірними й бунтівними? Причина криється в домашньому вихованні.

Якщо батьки не мають між собою згоди, нехай уникають товариства дітей, доки не досягнуть цієї згоди.

Якщо між батьками є єдність у справі виховання, тоді дитина розуміє, чого від неї вимагають. Проте якщо батько словом або поглядом дає зрозуміти, що не схвалює методів виховання матері; якщо він вважає, що вона надто сувора, а тому повинен компенсувати її суворість ласкою й

поблажливістю, це зіпсує дитину. Незабаром дитина зрозуміє, що може робити все, що заманеться. Батьки, які припускаються цього гріха щодо своїх дітей, несуть відповідальність за загибель їхніх душ.

(Християнська родина. С. 310-315).

Батькам треба насамперед навчитися контролювати себе, тоді вони зможуть успішніше контролювати своїх дітей. Щоразу, коли батьки втрачають самовладання, говорять та діють роздратовано, вони грішать проти Бога. Вони повинні насамперед урезонити своїх дітей, зрозуміло пояснити їм їхні помилки, показати їхній гріх та закарбувати в їхньому розумі, що вони грішать не тільки проти батьків, а й проти Бога. Зі смиренным серцем, сповненим співчуття і скорботи за своїх заблудлих дітей, моліться з ними, перш ніж виправляти їх. Тоді ваше покарання не викличе в дітей почуття ненависті до вас. Вони любитимуть вас. Діти побачать, що ви караєте їх не тому, що вони створюють вам незручності, і не для того, щоб зігнати на них свою досаду, а з почуття обов'язку, для їхнього добра, щоб не дозволити їм зростати в гріху.

(Свідчення для Церкви. Т. 1. С. 398).

Небезпека надмірної суворості

У багатьох сім'ях дітей начебто непогано навчають і дисциплінують, але коли руйнується звична для них система правил, вони виявляються не здатними самотійно мислити, діяти або приймати рішення.

Суворе виховання молоді без належного спрямування їх до самотійного мислення та дій згідно з їхніми обдаруваннями і складом розуму, що сприяє розвиткові мислення, почуттю власної гідності й упевненості у своїй здатності до здобутків, постійно породжуватиме категорію людей слабких як розумово, так і морально. І коли їм доведеться самотійно жити й діяти в цьому світі, виявиться, що їх дресировали, як тварин, але не навчали. Їхню волю не спрямовували,

натомість силоміць підпорядковували суворою дисципліною батьків і вчителів.

Батьки і вчителі, котрі хваляться, що повністю управляють розумом і волею відданих на їхнє піклування дітей, перестали б хвалитися, якби могли простежити майбутнє життя дітей, яких вони примушували підкорятися силою або страхом. Такі діти майже зовсім не готові виконувати суворі обов'язки життя. Коли ці молоді люди виходять з-під опіки батьків й учителів і їм доводиться думати й діяти самостійно, вони майже завжди йдуть хибним шляхом, поступаючись силі спокуси. Вони не мають успіху в цьому житті, і такі самі вади помітні в їхньому духовному житті. Якби наставникам дітей і молоді відкрили майбутні плоди їхніх помилкових методів виховання, вони б змінили їх. Учителі, задоволені майже повним контролем над волею своїх учнів, — не найуспішніші вчителі, хоч якийсь час видимість цього може бути втішною.

Часто вони бувають дуже стримані та застосовують свою владу, користуючись холодним, позбавленим співчуття методом, який не може завоювати серця дітей і учнів. Якби вони зібрали дітей біля себе й показали їм, що люблять їх, та виявили зацікавленість у всіх їхніх заняттях і навіть захопленнях, самі стаючи часом ніби дітьми серед дітей, то зробили б дітей дуже щасливими, завоювавши їхню любов і довіру. А діти значно скоріше б полюбили своїх батьків і вчителів та почали поважати їхній авторитет.

З іншого боку, молодим не можна дозволяти думати й діяти незалежно від думки батьків і вчителів. Дітей треба навчати з повагою ставитися до судження досвідчених людей, підкорятися керівництву батьків і вчителів. Їх треба виховувати так, щоб вони мислили, як їхні батьки й учителі, та наставляти, щоб вони розуміли доцільність послуху їхнім порадам. У такому разі, коли діти вийдуть з-під опіки своїх батьків і вчителів, їхній характер не буде подібний до тростини, яку хитає вітер.

(Свідчення для Церкви. Т. 3. С. 132-135).

Дозволяти дітям зростати неосвіченими — гріх

Деякі батьки не зуміли дати дітям релігійного виховання, а також неуважні до їхнього навчання в школі. Однак ані тим, ані іншим не слід нехтувати. Розум дітей активний, і якщо він не зосереджується на фізичній праці та не зайнятий навчанням, то наражатиметься на поганий вплив. Батьки грішать, дозволяючи своїм дітям рости неуками. Батьки мають забезпечити дітей корисними й цікавими книгами, навчаючи їх працювати, виділяти час для фізичної праці, а також для читання і навчання. Батьки повинні прагнути розвивати мислення дітей і вдосконалювати їхні розумові здібності. Розум, залишений на самого себе, здебільшого нерозвинутий, низький, тілесний і розбещений. Сатана користується цією нагородою та виховує бездіяльний розум.

(Свідчення для Церкви. Т. 1. С. 398, 399).

Праця матері починається з немовляти. Їй треба підкоряти волю і норов дитини, навчати її послуху. Коли малюк підростає, не слід розслаблятися. Кожна мати повинна знаходити час переконувати дітей, виправляти їхні помилки, терпляче спрямовуючи на правильний шлях. Батькам-християнам слід знати, що вони наставляють і готують своїх дітей стати Божими дітьми. Вплив отриманих у дитинстві настанов і сформованого характеру позначається на всьому релігійному досвіді дітей. Якщо волю дитини в цей час не підкорити й не змусити її поступитися волі батьків, то засвоїти цю науку в подальші роки буде важко. Яка сувора битва, яка боротьба — упокорити волю, котра ніколи не підпорядковувалася вимогам Бога! Батьки, котрі нехтують цією важливою працею, припускаються великої помилки та грішать проти своїх нещасних дітей і проти Бога.

(Свідчення для Церкви. Т. 1. С. 390, 391).

Батьки, якщо ви не виховуєте своїх дітей, а це обов'язок від Бога, то повинні будете відповісти перед Ним за наслідки. Ці наслідки не обмежаться тільки вашими дітьми. Як один будяк, котрому дозволено рости в полі, приносить урожай

за родом своїм, так і гріхи, які є наслідком вашої недбалості, погублять усіх, хто опиниться у сфері їхнього впливу.

(Виховання дітей. С. 115).

Боже прокляття обов'язково спіткає невірних батьків. Вони не тільки сіють терня, яке буде ранити їх у цьому житті, але їм доведеться зіткнутися зі своєю невірністю, коли засяде небесний суд. Багато дітей стануть на суді, засудять батьків за те, що ті не стримували їх, та звинуватять їх у своїй загибелі. Хибне співчуття й сліпа любов змушують батьків виправдовувати вади своїх дітей, залишаючи їх не виправленими. Тому діти гинуть, а їхня кров буде на невірних батьках.

(Свідчення для Церкви. Т. 1. С. 219).

Неробство — це зло

Мені було показано, що багато гріха виникає через неробство. Активні руки й уми не мають часу прислухатися до кожної спокуси, запропонованої ворогом, а порожні руки й розум повністю готові опинитися під контролем сатани. Не зайнятий належним чином розум зупиняється на непотрібних речах. Батьки повинні навчати своїх дітей, що неробство — гріх.

(Свідчення для Церкви. Т. 1. С. 395).

Ніщо інше не призводить до більшого зла, ніж звільнення дітей від усяких тягарів і дозвіл провадити порожнє, безцільне життя, нічого не роблячи або займаючись лише тим, що до вподоби. Діти мають схильність до активної діяльності, але якщо не займатимуться добрим і корисним, їх неодмінно заповонить погане. Звичайно, діти потребують відпочинку. Проте їх треба привчати до праці, зокрема фізичної, а також до читання і занять. Стежте за тим, щоб заняття дітей відповідали їхньому вікові й вони набували знань, читаючи корисні, цікаві книги.

(Християнська родина. С. 284).

Діти часто з ентузіазмом беруться за якусь роботу, проте, розгубившись або втомившись від неї, бажають зміни

й хапаються за щось нове. Отже, вони можуть узятися за кілька справ, але, зіткнувшись із невеликим розчаруванням, відмовляються від них. Так вони переходять від однієї роботи до іншої, нічого не доводячи до кінця. Батьки не повинні дозволяти, щоб їхніми дітьми керувало уподобання до змін. Вони не повинні бути настільки зайняті іншими питаннями, щоб не мати часу терпляче вгамовувати допитливі уми. Кілька підбадьорливих слів чи невелика, але вчасно надана допомога зможуть покласти край їхнім труднощам і розчаруванню, а задоволення, котре вони отримують, довівши до кінця розпочату справу, спонукає їх докласти ще більших зусиль.

(Свідчення для Церкви. Т. 3. С. 147, 148).

Діти, котрих пестять і котрим прислужують, завжди очікують цього, і коли їхні очікування не справджуються, вони розчаровуються і падають духом. Ця схильність зауважуватиметься протягом усього їхнього життя; вони будуть безпорадні, покладатимуться на чийсь допомогу, очікуючи, що інші будуть потурати й поступатися їм. Утім, якщо їм почнуть чинити опір, навіть коли вони досягнуть зрілого віку, ці люди вважатимуть, що з ними повелися жорстоко. Так вони з муками прокладають собі шлях у світі, ледве здатні витримувати самих себе, часто нарікаючи і дратуючись, бо ніщо їх не задовольняє.

(Свідчення для Церкви. Т. 1. С. 392, 393).

Жінка завдає великої шкоди собі та сім'ї, якщо сама виконує всю роботу, наприклад, приносить дрова чи воду й навіть бере сокиру, щоб колоти дрова, тоді як чоловік і сини сидять біля вогню та спілкуються. Бог ніколи не призначав дружинам і матерям бути рабнями у своїх сім'ях. Не одна мати перевантажена турботою, тоді як дітей не привчили розділяти тягарі домашнього господарства. Через це мати старіє і передчасно помирає, залишаючи дітей саме тоді, коли вона найбільше потрібна, щоб скеровувати їхні недосвідчені кроки. Хто винен у цьому?

Чоловікам треба робити все можливе, щоб звільнити дружину від клопотів та підтримувати її дух життєрадісним.

Ніколи не дозволяйте й не заохочуйте дітей до неробства, тому що це швидко входить у звичку.

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 180, 181).

Батьки, ведіть своїх дітей до Христа

Діти можуть мати бажання чинити правильно, прагнути у своїх серцях бути слухняними й добрими до своїх батьків або вихователів, але їм потрібні їхні допомога й підбадьорення. Вони можуть приймати правильні рішення, однак якщо не зміцнити їхні принципи релігією і якщо на їхнє життя не вплине відновлювальна Божа благодать, вони не зможуть досягнути належного рівня.

Батькам необхідно подвоїти зусилля задля спасіння своїх дітей. Їм треба сумлінно наставляти їх, а не полишати їхнє виховання на самих себе. Не можна допускати, щоб молодь сама розібралася в тому, що добре, а що погано, сподіваючись, ніби в майбутньому добро переможе і зло втратить свій вплив. Зло зростає швидше, ніж добро.

Батьки, ви повинні починати дисциплінувати розум своїх дітей, поки вони ще юні, і робити це, доки вони не стануть християнами. Нехай усі ваші зусилля будуть спрямовані на їхнє спасіння. Дійте так, бо вони віддані під вашу опіку, аби стати осяйними дорогоцінними каменями в Царстві Божому. Стережіться, щоб не заколисати їх над згубною прірвою помилковою думкою про те, що вони ще малі, щоб вимагати від них звіту, ще малі, щоб покаятися у своїх гріхах та визнавати Христа.

Батьки повинні пояснювати і зрозуміло викладати своїм дітям План спасіння, щоб їхній розум міг збагнути його. Діти восьми, десяти або дванадцяти років уже досить дорослі, і з ними можна говорити на тему особистої віри. Не навчайте їх, що в майбутньому, коли вони підروстуть, то зможуть покаятися й повірити в істину. Правильно навчені діти навіть у дуже юному віці можуть мати правильне уявлення про свій стан як грішників та про шлях спасіння через

Христа. Служителі переважно надто байдуже ставляться до спасіння дітей і не мають до них особистого підходу, як це повинно бути. Золоті нагоди вплинути на розум дітей часто бувають втрачені.

(Свідчення для Церкви. Т. 1. С. 396-400).

Батьки і матері! Чи розумієте ви всю важливість покладеної на нас відповідальності? Чи розумієте необхідність оберігати своїх дітей від легковажності й деморалізувальних звичок? Дозволяйте вашим дітям зав'язувати тільки таку дружбу, яка справлятиме добрий вплив на їхній характер. Не дозволяйте їм допізна гуляти, якщо ви не знаєте, де вони перебувають і що роблять. Навчайте їх принципів моральної чистоти. Якщо ви не навчали їх за принципом: заповідь на заповідь, правило на правило, трохи тут, трохи там, то негайно почніть робити це. Беріться за виконання своїх обов'язків та працюйте для цього життя і для вічності. Не дозволяйте, щоб минув ще один день, а ви не визнали, що ваші діти занедбані. Скажіть їм, що зараз маєте намір виконати призначену Богом працю. Запропонуйте їм разом з вами брати участь у цій реформі. Докладіть усіх зусиль, щоб спокутувати помилки минулого. Не залишайтеся більше в стані Лаодикії. В Ім'я Господа я закликаю кожну сім'ю показати себе в істинному світі. Працюйте над перетворенням церкви у власному домі.

(Свідчення для Церкви. Т. 7. С. 66, 67).

Не нехтуйте потребами душі

Мені було показано, що богобоязливі батьки перед тим, як стримувати своїх дітей, повинні вивчити їхні темпераменти й характери й намагатися задовольнити їхні потреби. Деякі батьки уважно ставляться до земних потреб своїх дітей; вони сумлінно та з любов'ю доглядають за ними під час хвороби і вважають, що виконують свій обов'язок. Однак у цьому вони помиляються. Праця батьків тільки почалася. Їм треба подбати про потреби душі.

Щоб застосувати належні засоби для зцілення пораненої душі, необхідне уміння.

Діти переживають не легші випробування і такі ж болісні, що й дорослі. Самі батьки не завжди мають однаковий настрій. Їхній розум часто буває збентеженим. Вони діють під впливом помилкових поглядів і почуттів. Сатана завдає ударів, і батьки піддаються його спокусам. Вони роздратовано розмовляють, що викликає гнів у дітей; а часом бувають прискіпливими, вимогливими, гнівливими. Бідні діти запозичують цей дух, а батьки не готові допомогти їм, оскільки самі є причиною біди. Іноді здається, що все робиться не так, як потрібно. Усюди панує дратівливість, усі почувають себе нещасними й безпорадними. Батьки перекладають вину на своїх бідних дітей, вважаючи їх неслухняними й непокірними, найгіршими дітьми на світі, тоді як причина неприємностей криється в них самих.

Деякі батьки через брак самовладання здійсмають удома цілу бурю. Замість того щоб ласкаво просити дітей зробити те чи інше, вони сварливо наказують і водночас уже готові незаслужено дорікати їм. Батьки, таким ставленням до дітей ви губите їхню життєрадісність і прагнення. Вони виконують ваш наказ не з любові, а тому, що не наважуються чинити інакше. Їхнє серце не лежить до цієї роботи. Вона для них важка, нудна, безрадісна; через це вони часто забувають виконати всі ваші вказівки, що підсилює ваше роздратування, від чого дітям стає ще гірше. Причіпки продовжуються, дітям дорікають за погану поведінку.

Нехай діти не бачать вас похмурими. Якщо вони поступаються спокусі, а потім усвідомлюють свої помилки та розкаюються в них, прощайте дітей так великодушно, як сподіваєтеся бути прощеними Отцем Небесним. З любов'ю навчайте їх та прив'яжіть до ваших сердець. Це критичний час для дітей. Оточення впливатиме на них, намагаючись відірвати їх від вас, але ви маєте протистояти цьому. Навчайте дітей довіряти вам свої таємниці. Нехай вони розповідають вам на вухо про свої радощі й випробування. Заохочуючи дітей до цього, ви врятуєте їх від численних

пасток, які сатана приготував для їхніх недосвідчених ніг. Не поведіться з ними завжди суворо, забуваючи про власне дитинство і про те, що вони лише діти. Не очікуйте від них досконалості, не намагайтеся відразу зробити їх дорослими чоловіками й жінками в поведінці. Інакше ви втратите доступ до сердець дітей та спонукаєте їх відчинити двері для шкідливого впливу інших людей, що отруюватиме їхній розум, перш ніж ви прокинетесь й усвідомите небезпеку, яка загрожує їм.

(Свідчення для Церкви. Т. 1. С. 384-387).

Ніколи не виправляйте дітей у гніві

Якщо ваші діти виявили непокору, їх слід покарати. Перш ніж приступити до покарання, на самоті попросіть Господа пом'якшити й упокорити серця ваших дітей і дати мудрості вам у поводженні з ними. Я не знаю жодного випадку, коли б цей метод підвів. Ви не допоможете дитині зрозуміти духовний урок, якщо ваше серце кипить гнівом.

Ви повинні виправляти дітей з любов'ю. Не дозволяйте їм свавільно поводитися, не чекайте, доки роздратуєтеся та покараєте їх. Така поведінка не виправляє зло, а тільки сприяє йому.

Виявляти роздратування щодо дитини, яка припустилася помилки, — це означає збільшувати зло. Таке ставлення викликає в дитині гірші пристрасті, спонукаючи думати, що ви не дбаєте про неї. Вона вважає, що ви не повелися б так, якби дбали про неї.

Невже ви думаєте, що Бог не звертає уваги на те, як ви виправляєте дітей? Він знає, якими благословенними могли би бути результати, якби праця виправлення звершувалася з метою придбати, а не відштовхнути.

(Виховання дітей. С. 244, 245).

Важливість непохитної чесності в стосунках з дітьми

Батьки повинні бути зразком правдивості, бо це щоденне повчання, яке має закарбуватися в серці дитини. У всіх життєвих справах батькам треба керуватися непохитним принципом, особливо у вихованні й навчанні своїх дітей. «Вже з поведінки дитини можна зрозуміти, чи правильним і чистим буде її спосіб життя» (Прип. 20:11, *переклад Р. Турконяка*).

Якщо матері не вистачає проникливості й вона не дотримується Господнього керівництва, то може виховати своїх дітей обманщиками й лицемірами. Ці виплекані риси характеру здатні так укоренитися, що неправда стане такою ж природною, як дихання. Удавання вважатимуть щирістю й правдивістю.

Батьки, ніколи не кривіть душею, ніколи не вдавайтеся до неправди в словах чи діях. Якщо ви хочете, щоб ваша дитина була правдивою, будьте правдивими самі. Будьте щирі й постійні. Не дозволяйте навіть найменше ухилення від правди. Якщо мати звикла кривити душею й не бути правдивою, дитина наслідуватиме її приклад.

Суттєво важливо, щоб у всіх деталях життя мати виявляла чесність. Також важливо у вихованні дітей навчати хлопчиків і дівчаток не кривити душею та не обманювати навіть у найменшому.

(Виховання дітей. С. 151, 152).

Важливість формування характеру

Бог доручив батькам справу формування характеру їхніх дітей за Божественним Зразком. Його благодаттю вони можуть виконати таке завдання, але це вимагає терплячих, старанних зусиль, а також твердості й рішучості, щоб ске-рувати і стримувати пристрасті. Поле, залишене без догляду, родить тільки терня й колючки. Хто бажає отримати корисний гарний урожай, той спочатку має підготувати

ґрунт, посіяти насіння, потім обкопати молоді паростки, виполюючи бур'яни та розпушуючи землю, а дорогоцінні рослини розростатимуться й рясно винагородять його турботу і працю. Формування характеру — найважливіша робота, будь-коли довірена людині, і ніколи раніше ретельне дослідження цього питання не було таким важливим, як у наш час. Жодному з попередніх поколінь не доводилося стикатися з такими важливими питаннями, ніколи раніше молоді чоловіки й жінки не дивилися в лице таким великим небезпекам, як сьогодні.

(Виховання дітей. С. 169).

Сила характеру складається з двох якостей — сили волі та сили самовладання. Багато молодих людей помилково вважає сильні некеровані пристрасті силою характеру, але людина, якою керують її пристрасті, насправді слабка. Істинні велич і благородство особи вимірюються силою почуттів, які вона підкоряє, а не які підкорюють її. Найсильніша людина — це людина, котра, будучи вразливою до образ, стримує пристрасть і прощає своїх ворогів. Такі люди — справжні герої.

У багатьох людей вельми обмежені уявлення про те, ким вони могли б стати, — вони, котрі постійно залишаються духовними карликами й обмеженими людьми; але якби ці люди використовували дані їм від Бога сили, то могли б розвинути благородний характер та справляти вплив, який завойовував би душі для Христа. Знання — це сила, проте інтелектуальна здібність без доброти серця — сила до зла.

Бог наділив нас розумовими й моральними здібностями, однак кожна людина великою мірою є «архітектором» свого характеру. Будівля зростає щодня. Слово Боже закликає нас звертати увагу на те, як ми будуємо, та слідкувати, щоб наша будівля була заснована на вічній Скелі. Наближається час, коли діло кожного виявиться... яким воно є. Зараз час для всіх розвивати дані Богом здібності, щоб формувати характер, який принесе користь на землі та в майбутньому вічному житті.

Кожен учинок у житті, яким би незначним він не був, впливає на формування характеру. Добрий характер дорож-

чий за земне майно, і його формування — найблагородніша справа, якою люди можуть займатися.

Якщо характер формується під впливом обставин, він мінливий і суперечливий, це суміш протилежностей. У людей з таким характером немає високих цілей або намірів у житті. Вони не справляють облагороджувального впливу на характери інших. Вони позбавлені цілеспрямованості й сили.

Невеликий відрізок життя, відпущений нам тут, потрібно використовувати мудро. Бог бажає, щоб Його Церква була живою, працьовитою, відданою Йому. Однак зараз наш народ здебільшого далекий від цього. Богові потрібні сильні, мужні душі, діяльні живі християни, котрі наслідують істинний Зразок та справляють рішучий вплив на користь Бога і правди. Господь вручив нам як священну довіру найважливіші та найсерйозніші істини, і ми повинні показати, як вони впливають на наші життя й характери.

(Свідчення для Церкви. Т. 4. С. 656, 657).

Особистий досвід щодо порад дітям

Деякі матері непослідовні в поводженні зі своїми дітьми. Часом вони поблажливо ставляться до того, що завдає їм шкоди, а іншого разу відмовляють у невинних задоволеннях, які можуть сповнити щастям дитяче серце. Чинячи так, вони не наслідують Христа. Господь любив дітей, розумів їхні почуття, поділяв їхні радощі та співчував у їхніх переживаннях.

(Служіння зцілення. С. 389, 390).

Коли діти проситимуть дозволу провести час у якійсь компанії або взяти участь у якихось розвагах, скажіть їм: «Я не можу вам цього дозволити; сідайте ось тут, і я поясню вам чому. Я виконую працю для вічності й для Бога. Бог дав мені вас, довіривши моїй опіці. Для вас, мої діти, я займаю місце Бога; тому повинна пильнувати вас, бо змушена буду дати звіт у Божий день. Невже ви бажаєте, щоб поряд з іменем вашої матері в небесних книгах було записано, що вона

не виконала свого обов'язку щодо власних дітей і дозволила ворогові увійти й посісти те місце, яке повинна займати? Діти, я хочу вказати вам на правильний шлях, і якщо після цього ви відвернетесь від своєї матері й станете на шлях зла, ваша мати залишиться чистою, але вам доведеться постраждати за свої гріхи».

Так я говорила зі своїми дітьми, і перш ніж я встигала закінчити, вони зі сльозами на очах просили мене: «Помолися за нас». Я ніколи не відмовлялася молитися за них. Я ставала поруч із ними навколішки, і ми разом молилися. Поклавши їх спати, я, бувало, усю ніч, поки на небі не сходило сонце, благала Бога, щоб Він розвіяв ворожі чари і я могла здобути перемогу. Хоч це коштувало мені безсонних ночей, усе ж таки я почувалася щедро винагородженою, коли діти, обіймаючи мене за шию, говорили: «О, мамо, ми такі раді, що ти не дозволила нам піти туди, куди ми хотіли. Тепер ми розуміємо, що це обернулося б для нас бідой».

Батьки, так повинні чинити і ви. Виконуйте цю працю, якщо бажаєте зберегти власних дітей для Царства Божого.

(Християнська родина. С. 528, 529).

Ніколи в цій країні чи в інших країнах молодим людям не може бути дане належне виховання, доки вони не перебуватимуть далеко від великих міст. Звичай та спосіб життя у великих містах роблять розум молоді непридатним для сприйняття істини.

(Основи християнської освіти. С. 312).

Батьки потребують більше Божественного керівництва

Ви не можете безкарно нехтувати належним вихованням своїх дітей. Їхні недосконалі характери свідчитимуть про вашу невірність. Зло, якому ви дозволяєте залишатися невинуваченим, — грубі, неделікатні манери, неповага й непослух, неробство й неуважність, що ввійшли у звичку, — зганьблять ваше ім'я та наповнять ваше життя гіркотою. Доля ваших ді-

тей значною мірою перебуває у ваших руках. Якщо ви не виконуєте свого обов'язку, вони можуть опинитися в рядах воєнної і стати його знаряддям для загибелі інших; з іншого боку, якщо ви сумлінно навчаєте їх, якщо своїм життям подаєте їм благочестивий приклад, то зможете привести їх до Христа, а вони, своєю чергою, впливатимуть на інших, і так багато душ можуть бути спасенні через вас.

(Свідчення для Церкви. Т. 7. С. 66).

Бог бажає, щоб ми виявляли простоту в поведінці з нашими дітьми. Ми схильні забувати, що діти не мають переваги довгих років навчання, як у старших людей. Якщо малюки не поведуться відповідно до наших уявлень, ми іноді вважаємо, що вони заслуговують покарання. Однак це нічого не змінить на краще. Приведіть їх до Спасителя та розкажіть Йому все, а потім вірте, що на них буде спочивати Його благословення.

(Виховання дітей. С. 287).

Дітей потрібно навчати поважати й шанувати час молитви. Перед тим як піти на роботу, уся сім'я повинна зібратися, і батько (а за його відсутності мати) має ревно благати Бога берегти їх протягом дня. Прийдіть у покорі, зі сповненим ніжністю серцем, з усвідомленням спокус і небезпек, які підстерігають вас і ваших дітей. Вірою зв'яжіть їх на вівтарі, благаючи для них Господньої опіки. Ангели-хоронителі пильнуватимуть дітей, у такий спосіб присвячених Богові. Обов'язок батьків-християн полягає в тому, щоб уранці й увечері ревною молитвою і наполегливою вірою створити огорожу навколо своїх дітей. Вони повинні терпляче наставляти їх, доброзичливо й невтомно навчати, як жити, щоб догодити Богові.

(Свідчення для Церкви. Т. 1. С. 387, 398).

Навчайте своїх дітей, що вони мають перевагу щодня отримувати хрещення Святим Духом. Нехай Христос побачить у вас Своїх помічників, котрі виконують Його наміри. Завдяки молитві можна отримати такий досвід, який зробить ваше служіння своїм дітям повністю успішним.

(Поради батькам, учителям та учням. С. 131).

Важко належним чином оцінити силу материнських молитов. Мати, котра стає навколішки поруч із сином або донькою та з молитвою провадить їх через усі мінливості дитинства, через небезпеки юності, лише на суді дізнається, який вплив справляли її молитви на життя дітей. Мати, з'єднана вірою з Божим Сином, своєю люблячою рукою може вберегти сина від спокуси, втримати доньку від потурання гріху. Коли пристрасті беруть гору, тоді сила любові, стримувальний, щирий, повний рішучості вплив матері зможуть схилити душу дитини до добра.

(Християнська родина. С. 266).

Чесно виконавши свій обов'язок перед дітьми, вручіть їх Богові та просіть Його допомогти вам. Скажіть Йому, що ви зробили свою частину, а потім з вірою просіть Бога виконати Його частину, чого ви не можете зробити. Просіть Його пом'якшити їхні характери, Його Святим Духом зробити їх ніжними й лагідними. Він почує ваші молитви. Він буде радий відповісти на них. Господь у Своєму Слові звелів вам виправляти ваших дітей, не тривожитися їхнім криком (див. Прип. 19:18, *переклад П. Куліша*), і в цьому необхідно слухатися Його Слова.

(Виховання дітей. С. 256, 257).

Навчайте поваги та люб'язності

Бог особливо повеліває виявляти чуйність і повагу до людей похилого віку. Він каже: «Сивизна — то пишна корона, знаходять її на дорозі праведності» (Прип. 16:31). Вона свідчить про минулі битви й здобуті перемоги, перенесені тягарі й подолані спокуси. Вона свідчить про втомлені ноги, що наближаються до свого відпочинку, про місця, котрі незабаром звільняться. Допоможіть дітям пам'ятати про це, і вони своєю ввічливістю й повагою робитимуть шлях літніх людей приємним і гладким. Виконуючи повеління: «Перед лицем сивого вставай, і вшануй лице старця»

(Левит 19:32), вони наповнюватимуть своє молоде життя благодаттю і красою.

(Виховання та освіта. С. 244).

Люб'язність — це також одна із чеснот Духа, яку мають виховувати в собі всі люди. Вона здатна пом'якшувати характер, який без неї став би холодним і черствим. Люди, котрі називають себе послідовниками Христа, але залишаються грубими і неввічливими, не знають Ісуса. Їхня щирість може бути незаперечною, а чесність — безсумнівною, однак щирість і чесність не можуть компенсувати нестачу доброти й люб'язності.

(Пророки і цари. С. 237).

Християнське виховання та освіта

Ми швидко наближаємося до останньої кризи в історії цього світу, і тому нам важливо розуміти, що освіта з її перевагами, запропонована нашими школами, має відрізнитися від освіти, яку пропонують світські школи.

(Поради батькам, учителям та учням. С. 56).

Наше уявлення про освіту надто обмежене й занижене. Є потреба в ширшому баченні, у вищій меті. Справжня освіта означає більше, ніж вивчення певних навчальних дисциплін. Вона означає більше, ніж приготування до теперішнього життя. Вона повинна охоплювати все єство й увесь можливий для людини період існування. Освіта — це гармонійний розвиток фізичних, розумових і духовних сил. Вона готує людину до радості

служіння в цьому світі та ще вищої радості досконалого служіння у світі прийдешньому.

(Виховання та освіта. С. 13).

У найбільш високому розумінні справа виховання й освіти і справа викуплення — це одне ціле, оскільки як у вихованні й освіти, так і викупленні «ніхто не може покласти іншої основи, окрім уже покладеної, а нею є Ісус Христос» (1 Кор. 3:11).

(Виховання та освіта. С. 30).

Велика мета всієї освіти й дисципліни в житті полягає в тому, щоб повернути людину до гармонії з Богом, настільки піднести й облагородити її духовну природу, щоб вона знову могла відображати образ Творця. Ця справа настільки важлива, що Спаситель залишив небесні двори й особисто прийшов на землю, щоб навчити людей, як приготуватися до вишнього життя.

(Поради батькам, учителям та учням. С. 49).

Так легко бути втягненим у світські плани, методи й звичаї і зовсім не думати про час, у який ми живемо, або про велику справу, котру необхідно зробити, як це було з людьми за днів Ноя. Є постійна небезпека, що наші освітяни підуть тим самим шляхом, що і євреї, пристосовуючись до звичаїв, порядків, традицій, яких Бог не встановлював. Декотрі завзято і твердо тримаються старих звичок та прихильності до різних неважливих досліджень, ніби їхнє спасіння залежить від них. Так вони відвертаються від особливої Божої справи й дають учням недосконалу, неправильну освіту.

(Свідчення для Церкви. Т. 6. С. 150, 151).

Нам потрібні чоловіки й жінки з такими якостями, які необхідні для роботи в церквах і для навчання нашої молоді особливих видів праці, завдяки чому душі можуть бути приведені, щоб бачити Ісуса. Організовані нами школи не повинні випускати з поля зору цю мету й бути такого ґатунку, як школи, організовані іншими конфесіями, або світські семінарії та коледжі. Вони в усьому мають бути вищого ґатунку, де не буде з'являтися чи заохочуватися навіть натяк на безбожність. Учнів потрібно навчати практичного християнства, а найвищим і найважливішим підручником у цих школах має бути Біблія.

(Основи християнської освіти. С. 231).

Відповідальність церкви

Уночі я перебувала у великому зібранні, де предмет освіти й виховання хвилював уми всіх присутніх. Багато хто висловлював заперечення проти зміни характеру освіти, яка вже давно увійшла в моду. Той, Хто тривалий час був нашим Наставником, промовляв до людей. Він сказав: «Питання освіти має цікавити всю Церкву адвентистів сьомого дня».

(Свідчення для Церкви. Т. 6. С. 162).

Церква має особливу справу освіти й виховання її дітей, щоб вони, відвідуючи школу або якесь інше товариство, не підпадали під вплив людей з розбещеними звичками. Світ сповнений беззаконня і зневаги до Божих вимог. Міста уподібнюються до Содома, і наші діти щодня наражаються на численні види зла. Ті з них, котрі відвідують громадські школи, часто спілкуються зі ще більш занедбаними за них дітьми, котрі після часу, проведеного в шкільному класі, залишені здобувати «вуличну освіту». Серця молодих дуже сприйнятливі, і якщо вони перебувають у поганому оточенні, сатана використає цих занедбаних дітей, аби впливати на вихованих більш дбайливо. Отже, перш ніж батьки, котрі дотримуються суботи, дізнаються, що відбувається, уроки гріховності будуть уже засвоєні, а душі їхніх дітей — розбещені.

Багато сімей, бажаючи дати освіту своїм дітям, переїжджають до місцевостей, де відкриті наші великі школи, але вони звершували б краще служіння для Господа, якби залишилися на місці. Їм треба заохочувати церкву, членами якої вони є, засновувати церковну школу, де їхні діти могли б отримати всебічну практичну християнську освіту. Було б значно краще для дітей, для них самих і для справи Божої, якби вони залишилися в менших церквах, де необхідна їхня допомога, та не переходили в більші церкви, де не відчувається потреби в них, через що вони наражаються на постійну спокусу впасти в духовну бездіяльність.

Усюди, де є хоча б кілька осіб, які дотримуються суботи, батькам необхідно об'єднуватися задля забезпечення місця для денної школи, де могли б навчатися їхні діти й молодь. Їм треба

найняти вчителя-християнина, котрий як посвячений місіонер виховуватиме дітей так, щоб заохотити їх стати місіонерами.

(Поради батькам, учителям та учням. С. 173, 174).

Ми перебуваємо в урочистому священному завіті з Богом, щоб виховувати наших дітей для Нього, а не для світу, навчити їх з'єднати свої руки не зі світом, а з любов'ю і страхом Божим та виконувати Його Заповіді. У розумі дітей має закарбуватися думка, що вони створені за образом свого Творця і Христос — Взірець, за яким вони мають бути сформовані. Найсерйознішу увагу треба приділити освіті, яка дасть знання спасіння та узгодить життя й характер з Боже-ственною подобою.

(Свідчення для Церкви. Т. 6. С. 127).

Бог бажає, щоб для забезпечення потреби в працівниках у різних країнах створювали освітні центри, де перспективні студенти могли б навчитися практичних галузей знання й біблійної істини. Залучені до роботи, ці люди нададуть характерної особливості справі істини для теперішнього часу на нових полях. Окрім навчання людей, котрих наші керівники конференції мають посилати як місіонерів, необхідно також навчати віруючих у різних частинах світу працювати для їхніх співвітчизників та сусідів. Для таких працівників (наскільки це можливо) було б краще й безпечніше отримувати освіту на території полів, де вони повинні будуть трудитися. Зрідка буває найкраще для працівника або успіху справи посилати його на навчання в далекі країни.

(Свідчення для Церкви. Т. 6. С. 137).

Якщо ми як Церква та як окремі віруючі хочемо стояти чистими на суді, нам необхідно докладати більш ревних зусиль для навчання нашої молоді, щоб вони могли краще підготуватися для праці в різних галузях довіреної нам великої справи. Ми повинні складати мудрі плани, щоб той, хто володіє талантом, міг бути зміцнений, вихований та відшліфований за найвищим зразком, щоб справа Христа не зазнавала перешкод через брак умілих працівників, котрі ревно й вірно виконуватимуть свою справу.

(Поради батькам, учителям та учням. С. 43).

Моральна підтримка наших установ

Батькам і матерям треба взаємодіяти з учителем, ревно працюючи для навернення своїх дітей. Нехай вони намагаються підтримувати у своїй сім'ї свіжий, здоровий духовний інтерес та виховувати дітей у послуші та вченні Господа. Нехай батьки щодня присвячують частину часу навчанню, стаючи учнями разом зі своїми дітьми. Так вони можуть зробити годину навчання корисною та приємною, і їхня впевненість у цьому методі спасіння своїх дітей зростатиме.

(Свідчення для Церкви. Т. 6. С. 199).

Деякі учні повертаються додому зі скаргами й наріканням, а батьки і члени Церкви уважно вислуховують ці перебільшені односторонні заяви. Їм було б непогано згадати, що кожна історія має два боки, натомість вони дозволяють таким спотвореним відомостям створювати бар'єри між ними й коледжем. Потім вони починають висловлювати страхи, сумніви й підозри щодо управління коледжем. Такий вплив завдає великої шкоди. Слова невдоволення поширюються, як інфекційна хвороба, справляючи на людей враження, яке важко згладити. З кожним повторенням історія розростається, доки не набере гігантських масштабів, тоді як розслідування виявило б, що вчителі та викладачі не винні. Вони просто виконували свій обов'язок щодо запровадження в життя законів школи, а це необхідно для того, щоб школа не стала деморалізованою.

Якби батьки поставили себе на місце викладачів та побачили, як їм важко управляти й підтримувати дисципліну в школі із сотнями учнів різного стану і складу розуму, то, пороздумавши, дивилися б на це інакше. Вони врахували б те, що деяких дітей ніколи не виховували вдома. Дітям, котрим завжди потурали й котрих ніколи не привчали до послуху, було б дуже корисно відлучитися від своїх нерозважливих батьків та опинитися, як солдатам в армії, в умовах найсуворіших правил і муштри. Якщо нічого не буде зроблено для цих дітей, так безжалісно занедбаних невірними батьками, вони ніколи не будуть прийняті Ісусом. Якщо до

них не застосовувати владу і силу контролю, вони виявлять-ся нічого не вартими в цьому житті й не матимуть участі в житті майбутньому.

(Свідчення для Церкви. Т. 4. С. 428, 429).

Багато батьків і матерів помиляються, не підтримуючи зусиль вірного вчителя або не погоджуючись із ними. Молодь і діти з їхніми недосконалим розумінням та нерозвиненим судженням не завжди здатні зрозуміти всі плани й методи вчителя. Проте коли вони повідомляють удома, що було сказано і зроблено в школі, батьки обговорюють це в сімейному колі, безперервно критикуючи дії вчителя. Так діти засвоюють уроки, від яких їм буде нелегко відучитися. Щоразу, коли їх піддають незвичним для них обмеженням або вимагають від них наполегливо навчатися, вони звертаються до своїх нерозважних батьків за співчуттям і поблажливістю. Так у них заохочується дух заколоту й невдоволення, школа загалом страждає від цього деморалізувального впливу, а тягар учителя стає ще важчим. Однак найбільшої втрати зазнають жертви батьківського невдалого управління. Вади характеру, які можна було б виправити належним вихованням, залишаються, щоб з роками зміцнитися та завдати шкоди, аби знищити здатність людини бути корисною.

(Основи християнської освіти. С. 64, 65).

Учителі, керовані Богом

Господь працює з кожним посвяченим учителем, і заради власного добра йому слід розуміти це. Наставники, які перебувають під Божим керівництвом, отримують через Святого Духа благодать, істину і світло, щоб передавати їх дітям. Вони працюватимуть під керівництвом найбільшого з Учителів, Якого будь-коли знав світ, тому їм не личить не виявляти доброти, говорити різко й бути сповненими роздратування. Поводячись так, вони увічніюють у дітях свої вади.

Через Свого Духа Бог спілкуватиметься з душею. Досліджуючи Слово, моліться: «Відкрий мої очі, і хай чуда Закону Твого я побачу!» (Псал. 119:18). Коли вчитель у молитві покладатиметься на Бога, тоді Дух Христа зійде на нього й Бог діятиме через нього, Святим Духом впливаючи на розум учня. Святий Дух наповнює розум і серце вчителя надією, мужністю й біблійними образами, які він передасть учневі. Слова істини набуватимуть ваги для учня, він осягатиме широту і глибину значення, про яке ніколи не мріяв. Краса і гідність Слова Божого справляють перетворювальний вплив на розум і характер, іскри небесної любові зійдуть на серця дітей як натхнення. Ми зможемо привести до Христа сотні й тисячі дітей, якщо працюватимемо для них.

(Поради батькам, учителям та учням. С. 171, 172).

Перш ніж людина зможе стати справді мудрою, їй необхідно усвідомити свою залежність від Бога й наповнитися Його мудрістю. Бог — Джерело як розумової, так і духовної сили. Найвидатніші мужі, котрі досягли, за оцінкою світу, дивовижних висот у науці, не можуть зрівнятися з улюбленим Іваном або з апостолом Павлом. Найвищий рівень розвитку зрілості досягається тоді, коли розумова сила з'єднується з духовною. Таких людей Бог прийме як Своїх співпрацівників у справі виховання умів.

(Поради батькам, учителям та учням. С. 66).

Сьогодні найважливіша справа наших освітніх установ полягає в тому, щоб подати світові приклад, який прославить Бога. Святі ангели мають наглядати за цією справою за допомогою людей, і кожна її складова повинна отримувати знак Божественної, найвищої якості.

(Поради батькам, учителям та учням. С. 57).

Якості шкільного вчителя

Призначте на посаду директора вашої школи сильну людину — мужа, фізична міць котрого підтримуватиме його в здійсненні ґрунтовної праці прихильника дисципліни.

ліни і чоловіка, здатного виховувати в учнях звичку до порядку, акуратності й працьовитості. Що б ви не робили, виконуйте свою справу ретельно й ґрунтовно. Якщо ви будете старанними в навчанні елементарних основ, багато ваших учнів зможуть безпосередньо братися за роботу книгонош та євангелістів. Не слід думати, що всі працівники повинні мати вищу освіту.

(Поради батькам, учителям та учням. С. 213, 214).

Обираючи вчителів, нам треба використовувати всі застережні заходи, усвідомлюючи, що це настільки ж серйозна справа, як і вибір людей для служіння. Відбір повинні робити мудрі мужі, здатні розбиратися в характерах, бо найкращий необхідний талант — це той, який може і виховувати розум молодих, і успішно проводити роботу в багатьох напрямках, яку мають виконувати вчителі в наших церковних школах. Нікого з людей з примітивним або обмеженим складом розуму не слід призначати для опікування однією з таких шкіл. Не ставте над дітьми молодих і недосвідчених учителів, котрі не мають керівних здібностей, бо їхні зусилля можуть призвести до дезорганізації.

(Поради батькам, учителям та учням. С. 174, 175).

Не варто приймати на роботу вчителя, якщо він не довів на ділі, що любить Бога та боїться Його образити. Якщо вчителі навчаються в Бога, якщо щодня засвоюють уроки в школі Христа, то працюватимуть за Його прикладом. Вони завойовуватимуть і приваблюватимуть із Христом, бо кожна дитина й молода людина мають велику цінність.

(Основи християнської освіти. С. 260).

Звичкам і принципам учителя потрібно надавати більшого значення, аніж навіть його професійній кваліфікації. Якщо він щирий християнин, то виявлятиме однакову зацікавленість щодо фізичного, розумового, морального й духовного виховання своїх школярів. Щоб справляти позитивний вплив, він має досконало володіти собою, його серце повинно бути рясно сповнене любов'ю до своїх учнів, яка буде помітна в його погляді, словах і вчинках.

(Основи християнської освіти. С. 19).

Учитель завжди має поводитися як ввічливий, добре вихований християнин. Він повинен займати позицію друга й порадики для своїх учнів. Якби всі наші люди — учителі, служителі й рядові члени — розвивали в собі дух християнської люб'язності, вони значно швидше знаходили б доступ до сердець людей та значно більше людей захотіли б дослідити і прийняти істину. Якби кожен учитель, забуваючи про себе, був глибоко зацікавлений в успіху і процвітанні своїх учнів, розуміючи, що вони Божа власність і що йому належить дати звіт за вплив, який він справляв на їхній розум і характер, тоді у нас була б школа, у якій любили б затримуватися ангели.

(Поради батькам, учителям та учням. С. 93, 94).

Нашим церковним школам потрібні вчителі, які володіють високими моральними якостями, гідні довіри, здорові у вірі; які мають такт і терпіння, ходять з Богом та утримують від зла в усіх його проявах. Недобре ставити над маленькими дітьми гордих, позбавлених любові вчителів. Такий учитель заподіє велике зло тим, чиї характери швидко формуються. Якщо вчителі не покірні Богові, не мають любові до дітей, котрі перебувають під їхнім керівництвом, якщо вони поблажливі до тих, хто їм подобається, і байдужі до менш привабливих, неспокійних чи нервових, їм не треба давати роботу, оскільки результатом їхньої праці буде втрата душ для Христа.

Особливо для спокійних і добрих дітей потрібні вчителі, котрі виявляють терпеливість і любов саме до тих, хто найбільше цього потребує.

(Поради батькам, учителям та учням. С. 175, 176).

Якщо вчитель не усвідомить потреби в молитві й не впокорить своє серце перед Богом, він не збагне самої суті освіти й виховання.

(Поради батькам, учителям та учням. С. 231).

Чи можна переоцінити важливість фізичних якостей учителя, адже чим краще його здоров'я, тим кращою буде його праця. Розум не може бути ясним, щоб мислити, і сильним, щоб діяти, якщо фізичні сили страждають через слаб-

кість або хворобу. Саме розум впливає на серце; проте якщо через фізичну слабкість розум утрачає свою силу, тоді шлях до більш високих почуттів і спонукань певною мірою перекритий, тому вчитель менш здатний відрізнити добро від зла; страждаючи від результатів поганого здоров'я, нелегко бути терплячим і радісним або справедливо поводитися.

(Поради батькам, учителям та учням. С. 177).

Біблія в християнській освіті

Як засіб інтелектуального виховання Біблія ефективніша за будь-яку іншу книгу та всі разом узяті. Велич її тем, благородна простота її висловлювань, краса її образів, як ніщо інше, оживляють і підносять думки. Жодне інше дослідження не може наділити такою розумовою силою, як зусилля, докладені з метою збагнути дивовижні істини одкровення. Розум, який у такий спосіб контактує з думками Безмежного, не може не розширитися та не зміцнитися.

А для розвитку духовної природи Біблія володіє навіть ще більшою силою. Людина, створена для спілкування з Богом, може по-справжньому прожити життя й розвинути здібності лише в такому спілкуванні. Створена для того, щоб знаходити в Богові найвищу радість, вона ні в чому іншому не може знайти те, що заспокоює палкі бажання серця, задовольняє голод і спрагу душі. Хто щиро й старанно досліджує Слово Боже, намагаючись зрозуміти його істини, той буде приведений у спілкування з його Автором, і для можливостей його розвитку немає жодних меж, окрім його власного вибору.

(Виховання та освіта. С. 124, 125).

Нехай важливі уривки з Писання, пов'язані з уроком, будуть відображені в пам'яті не як завдання, а як перевага. Хоч спочатку з пам'яттю буде не все гаразд, вона зміцнюватиметься завдяки вправам так, що потім ви знаходитимете задоволення в тому, аби зберігати слова істини як скарб. Ця звичка виявиться найціннішою допомогою для духовного зростання.

(Поради батькам, учителям та учням. С. 137, 138).

Небезпечно віддавати дітей до школи в надто ранньому віці

Подібно до того як мешканці Едену навчалися зі сторінок природи, як Мойсей пізнавав почерк Бога на Аравійських рівнинах і горах, а Хлоп'ятко Ісус — на схилах Назаретських пагорбів, так і сьогодні діти можуть дізнаватися про Нього. Невидиме відкривається через видиме.

Наскільки це можливо, нехай дитина від найбільш раннього віку перебуває там, де перед нею відкриватиметься цей чудовий підручник.

(Виховання та освіта. С. 100, 101).

Не віддавайте своїх малюків до школи надто рано. Мати повинна бути обачною, віддаючи формування дитячого розуму в чужі руки. Батькам треба бути найкращими вчителями своїх дітей, доки ті не досягнуть восьми- або десятирічного віку. Їхньою класною кімнатою має бути відкрите повітря, серед квітів і птахів, а їхнім підручником — скарби природи. Батькам слід відкривати перед ними велику Божу книгу природи, щойно їхній розум зможе розуміти її. Ці уроки, викладені в такому оточенні, не скоро будуть забуті.

(Основи християнської освіти. С. 156, 157).

У дітей, відправлених до школи в надто ранньому віці, небезпеці піддається не тільки фізичне й розумове здоров'я, але вони програють і в моральному відношенні. У них з'являється можливість познайомитися з дітьми, яким не були прищеплені хороші манери. Вони опинилися в товаристві невихованому й брутальному, де кажуть неправду, сваряться, крадуть, обманюють, із задоволенням передаючи свої порочні знання молодшим за себе. Якщо дітей залишити на самих себе, вони значно швидше засвоюють погане, ніж добре. Шкідливі звички найкраще узгоджуються з плотським серцем, а побачене й почуте ними в ранньому дитинстві глибоко відкладається в їхній свідомості. Погане насіння, посіяне в їхніх юних серцях, пустить коріння і стане гострим терном, що ранило серця батьків.

(Виховання дітей. С. 302).

Важливо навчати обов'язків щоденного життя

У наш час, як і за днів Ізраїлю, кожна молода людина повинна навчитися виконувати обов'язки повсякденного життя. Кожен має здобувати знання з якоїсь галузі ручної праці, котрою в разі потреби він міг би заробляти собі на життя. Така праця вкрай необхідна не тільки завдяки тому, що є запобіжним засобом проти примхливостей життя, а й завдяки її впливу на фізичне, розумове й моральне формування.

У наших школах необхідно навчати різних ремесел. Це зокрема бухгалтерський облік, теслярська справа і все, що пов'язано з фермерським господарством. Треба відповідно приготуватися для викладання ковальської справи, малярської, швацького ремесла, а також для навчання кулінарії, випікання хліба, прання, майстрування, друкування на машинці та друкарської справи. Усі наші здібності мають бути спрямовані на таке навчання, щоб учні були добре підготовлені до виконання життєвих обов'язків.

Для учениць є багато занять, для яких повинні бути створені умови, щоб дівчатка могли здобути всебічну практичну освіту. Їх потрібно навчати пошиття одягу й садівництва. Їм стане в пригоді вміння доглядати за квітами, вирощувати полуницю. Отже, навчаючись корисній справі, вони матимуть можливість для здорових вправ на свіжому повітрі.

(Поради батькам, учителям та учням. С. 307-312).

Треба наголошувати на тому, який вплив справляє розум на тіло, а тіло на розум. Електрична енергія мозку, посилена розумовою активністю, оживляє весь організм і в такий спосіб надає неоціненну допомогу для опору хворобі. Усе це має бути ясно викладене. Необхідно також показати, наскільки важливі сила волі та самовладання для збереження й відновлення здоров'я; наскільки депресивним і навіть руйнівним є вплив гніву, незадоволення, егоїзму, моральної нечистоти і, з другого боку, яку чудодійну, життєдайну силу можна знайти в життєрадісності, безкорисливості, вдячності.

У біблійному вірші Прип. 17:22 міститься фізіологічний факт — істина, яку ми повинні прийняти до уваги: «Серце радісне добре лікує».

(Виховання та освіта. С. 197).

Щоб діти й підлітки були здорові, життєрадісні, сповнені життєвої енергії, щоб у них добре розвивалися м'язи й мозок, їм треба багато часу бувати на свіжому повітрі та мати чіткий план занять і розваг. Діти й підлітки, які весь час сидять за шкільними партами, прикуті до книг, не можуть бути фізично здоровими. Розумові заняття без відповідних фізичних вправ призводять до того, що кров приливає до мозку і кровообіг організму порушується. Мозок отримує надто багато крові, а кінцівки — надто мало. Необхідно запровадити норми, згідно з якими навчанню дітей і молоді відводилися б певні години, а решту часу вони віддавали б фізичній праці. Якщо їхні звички в харчуванні, одязі та сні відповідають фізичним законам, вони зможуть здобути освіту, не жертвуючи фізичним і розумовим здоров'ям.

(Поради батькам, учителям та учням. С. 83).

Гідність праці

Необхідно допомогти молоді побачити істинне достоїнство праці. Покажіть їй, що Бог постійно трудиться. Усе творіння в природі виконує призначену йому працю. Усе творіння наповнене дією, і ми також маємо бути діяльними.

(Виховання та освіта. С. 214).

Фізична праця, поєднана з усвідомленням її корисності, — це урок у практичному житті, який завжди робить солодшими думки про те, що він готує й виховує розум і тіло для кращого виконання роботи, яку, згідно з Божим задумом, люди виконуватимуть у різних галузях.

(Основи християнської освіти. С. 229).

Ніхто з нас не повинен соромитися роботи, якою б незначною і принизливою вона не здавалася. Праця облаго-роджує. Усі, хто працює — головою або руками, — це тру-

дівники і трудівниці. Працюючи в пральні або миючи посуд, усі такою ж мірою виконують свій обов'язок та вшановують свою релігію, як і відвідуючи богослужіння. Коли руки зайняті найбільш буденною працею, розум може бути піднесений та облагороджений завдяки чистим і святим роздумам.

(Свідчення для Церкви. Т. 4. С. 590).

Основною причиною презирливого ставлення до фізичної праці є недбалість і легковажність, з якими її так часто виконують. Її роблять через необхідність, а не за вибором. Працівник не вкладає в неї душі, тому і сам себе не поважає, і не викликає поваги інших людей. Трудове виховання має виправити цю помилку. Воно повинно сформувати такі якості, як ретельність і досконалість. Учням слід навчитися такту й організованості; вони повинні вміти економити час і враховувати кожний свій рух. Їх потрібно не тільки навчати найкращих методів, а й надихати метою постійно вдосконалюватися. Нехай вони поставлять собі за ціль виконувати роботу настільки досконалим, наскільки це до снаги розумові й рукам людини.

(Виховання та освіта. С. 222).

Хто дозволяє дітям зростати в неробстві, той чинить гріх. Нехай вони вправляють члени свого тіла і м'язи, навіть якщо через це втомляться. Якщо вони не перепрацьовуються, то як утома може зашкодити їм більше, ніж вам? Між утомою і виснаженням є різниця. Дітям потрібно частіше, ніж дорослим, змінювати вид діяльності й відпочивати, але вони можуть звикати до праці з раннього дитинства. Усвідомлення того, що вони є корисними, зробить їх щасливими. Після здорової праці сон буде солодким, і вони відновлять свої сили, щоб працювати наступного дня.

(Християнська родина. С. 289).

Рідну мову не слід ігнорувати

У кожній галузі освіти існують поставлені цілі, важливіші за цілі звичайного формального знання. Візьмімо, наприклад, мову. Здатність легко і правильно писати й

розмовляти рідною мовою важливіша за знання іноземних мов, живих чи мертвих. Проте жодне навчання лише з метою засвоєння граматичних правил не може зрівнятися за важливістю з таким вивченням мови, коли враховані вищі мотиви. З таким навчанням значною мірою пов'язане щастя або горе в житті.

(Виховання та освіта. С. 234).

Праці скептиків заборонені Богом

Хіба задум Господа полягає в тому, щоб жити розум наших дітей і молоді помилковими міркуваннями, хибними принципами й сатанинською софістикою? Чи слід пропонувати нашим учням язичницькі й безбожні ідеї як цінний додаток до їхнього запасу знань? Праці найбільш інтелектуального скептика — це праці розуму, що продався на служіння ворогові. Чи можуть ті, хто називає себе реформаторами та прагне вести дітей і молодь правильним шляхом, яким мають іти викуплені Господом, припустити, ніби Бог бажає, щоб вони пропонували молоді для вивчення те, що неправильно відобразить Його характер і представить Його в хибному світлі? Чи варто відстоювати думки невіруючих та висловлювання розпусних людей як щось варте уваги учнів тільки тому, що це витвори мужів, котрими світ захоплюється як великими мислителями? Чи повинні люди, котрі кажуть, що вірять у Бога, збирати висловлювання й думки цих неосвячених авторів та зберігати їх, як коштовні камені, у скарбниці свого розуму? Боронь, Боже!

(Поради батькам, учителям та учням. С. 25, 26).

Результати християнської освіти

Подібно до того як діти співали у дворах храму: «Осанна! Благословенний, Хто йде в Ім'я Господнє!» (Марка 11:9), так і в ці останні дні прозвучать голоси дітей, сповіщаючи

останню вістку застереження грішному світові. Коли небесні сили побачать, що людям уже не дозволяють проповідувати істину, тоді Дух Божий зійде на дітей і вони здійснюватимуть справу проголошення істини, яку старші працівники не зможуть виконати, бо їхній шлях буде загороджений.

Наші церковні школи призначені Богом, щоб готувати дітей до цієї великої справи. Тут діти повинні навчатися особливих істин для цього часу та практичної місіонерської роботи. Їм необхідно вступити в армію працівників, щоб допомагати хворим і стражденним. Діти можуть брати участь у медичній місіонерській праці та в міру своїх сил сприяти її поступу. Їхній внесок може бути малим, але кожне маленьке зусилля — це допомога, і завдяки таким зусиллям багато душ буде придбано для істини. Завдяки їм вістка Бога та Його спасенна сила стануть відомі всім народам. У такому разі нехай Церква несе тягар за ягнят отари. Нехай діти здобувають освіту й підготовку, щоб здійснювати служіння для Бога, бо вони — спадщина Господня.

Якщо правильно організувати церковні школи, вони стануть засобом піднесення принципів істини в тих місцях, де створені, бо діти, які отримують християнську освіту, стануть свідками Христа. Подібно до того як Ісус у храмі розкрив не зрозумілі священникам і начальникам таємниці, так і в заключній праці на цій землі правильно навчені діти говоритимуть у своїй простоті слова, які викличуть подив у людей, котрі нині дебатують про «вищу освіту».

(Свідчення для Церкви. Т. 6. С. 202, 203).

Мені було показано, що наш коледж був призначений Богом для здійснення справи спасіння душ. Таланти і здібності кожного окремого учня можуть найбільш повно розвинутися й приносити користь лише тоді, коли вони повністю підкоряються керівництву Духа Божого. Релігійні принципи та приписи — це перші кроки в опануванні знань, і вони лежать в основі істинної освіти. Знання й наука повинні бути оживотворені Духом Божим, щоб служити для найблагородніших цілей. Тільки християнин здатний правильно користуватися знанням. Щоб повністю оцінити

значення науки, її потрібно розглядати з релігійного погляду. Найкраще збагнути справжню цінність освіти може серце, облагороджене Божою благодаттю. Лише ті, хто знає Творця, можуть оцінити якості Бога, явлені в Його творіннях. Щоб вести молодих людей до Джерела істини — Агнца Божого, що на Себе бере гріх світу, викладачі повинні бути не тільки знайомі з теорією істини, а й мати засноване на досвіді знання шляху святості. Знання — це сила, якщо пов'язане з істинним благочестям.

(Свідчення для Церкви. Т. 4. С. 427).

Обов'язок учнів — підтримувати свою школу

Учні, які заявляють, що люблять Бога й підкоряються істині, повинні мати такі самовладання і силу релігійних принципів, щоб залишатися непохитними серед спокус та відстоювати Ісуса в коледжі, у своїх гуртожитках і будь-де. Релігію не слід вдягати як мантію лише в Божому домі, натомість релігійний принцип має характеризувати все життя.

Ті, хто п'є із Джерела життя, не матимуть, подібно до світських людей, палкого бажання змін і задоволень. У їхній поведінці й характері відобразяться спокій, мир, щастя, знайдені в Ісусі, оскільки вони щодня складають біля Його ніг свої труднощі й тягарі. Вони будуть показувати, що можна бути вдоволеними й навіть радісними на шляху послуху й обов'язку. Такі учні впливатимуть на своїх товаришів по навчанню, і цей вплив позначиться на всій школі.

Ті, хто становить цю вірну армію, підкріплятимуть і підбадьорюватимуть викладачів у їхніх зусиллях, відмовлятимуть від будь-якого виду невірності, незгоди та недбалого ставлення до додержання правил і приписів. Вони справлятимуть вплив на спасіння, їхні діла не загинуть у великий Божий день, натомість підуть за ними в майбутній світ; вплив їхнього земного життя буде відчутний упродовж нескінченних віків вічності. Одна серйозна, сумлінна, вірна молода

людина в школі — це безцінний скарб. Небесні ангели дивляться на неї з любов'ю. Її дорогоцінний Спаситель любить її, і в небесній книзі будуть записані кожне праведне діло, кожна відкинута спокуса, кожне переможене зло. Так ця людина закладатиме добру основу на майбутнє, щоб досягнути справжнє життя.

Від християнської молоді великою мірою залежить збереження й довговічність установ, задуманих Богом як засоби поступу Його справи. Ця серйозна відповідальність лежить на сучасній молоді, котра виходить на арену дій. Ще ніколи настільки важливі результати не залежали від покоління людей, тож як важливо, щоб молоді люди були спроможні на велику справу і щоб Господь міг використовувати їх як Свої знаряддя. Їхній Творець ставить перед ними Свої вимоги — вимоги першочергової важливості.

Це Бог дає життя й усі фізичні та розумові обдарування, якими володіє молодь. Він дає їм можливості для мудрого вдосконалення, щоб їм можна було довірити справу, плоди якої будуть такими ж довговічними, як сама вічність. У відповідь на Його великі дари Він вимагає належного розвитку й використання їхніх розумових і моральних здібностей. Господь дав молодим людям ці здібності не для розважання або зловживання ними в протидії Його волі та провидінню, але щоб вони використовували їх для прогресу пізнання істини й святості у світі. Він претендує на їхню вдячність, шанування і любов у відповідь на Його постійну доброту й нескінченні милості. Бог справедливо вимагає послуху Його законам та всім мудрим приписам, які будуть молодь стримувати, оберігати від сатанинських хитрощів і вести шляхом миру.

Якби молоді люди зрозуміли, що, дотримуючись законів і статутів наших установ, вони роблять лише те, що поліпшить їхнє становище в суспільстві, облагородить характер, розум та примножить їхнє щастя, то не повставали б проти справедливих правил і здорових вимог, не допомагали б породжувати підозри й упередження проти цих установ. Нашій мболоді потрібно бути енергійною і вірною, щоб відповідати

поставленим перед нею вимогам, а це буде гарантією успіху. Неприборканий, безрозсудний характер багатьох молодих людей цього покоління діє гнітюче. Велика частина вини лягає на їхніх батьків. Без Божого страху ніхто не зможе стати по-справжньому щасливим.

(Свідчення для Церкви. Т. 4. С. 432-435).

Заклик до стриманості в житті

Здоров'я — неоціненне благословення, і воно значно тісніше пов'язане із совістю й релігією, ніж багато хто вважає. Здоров'я відіграє важливу роль у здатності людини виконувати своє служіння, і його потрібно настільки ж свято оберігати, як і характер, адже чим краще здоров'я, тим кращими будуть наші зусилля для прогресу Божої справи та благословення людства.

(Поради батькам, учителям та учням. С. 294).

10 грудня 1871 року мені знову було показано, що реформа здоров'я є однією гілкою великої роботи, яка має приготувати людей до Приходу Господа. Вона настільки ж тісно пов'язана зі звісткою третього ангела, як рука з тілом. Людина несерйозно ставиться до Закону Десяти Заповідей, проте

Господь не прийде покарати його порушників, не пославши спочатку вістку застереження. Цю вістку проголошує третій ангел. Якби люди завжди були слухняні Законові Десяти Заповідей, виконуючи у своєму житті його принципи, то не було б прокляття хвороби, яке сьогодні захлеснуло світ.

Чоловіки й жінки не можуть порушувати закон природи, потураючи спотвореному апетитові, пожадливістям та пристрастям, не порушуючи при цьому і Закону Божого. Тому Господь дозволив світлу реформи здоров'я освітити нас, щоб ми могли побачити свій гріх — порушення законів, які Він заклав у наше ество. Усі наші задоволення чи страждання можна пов'язати з послухом або порушенням законів природи. Наш милостивий Небесний Отець бачить плачевний стан людей, з яких одні свідомо, а багато хто не-свідомо порушують установлені для них закони. З любов'ю і жалістю до людського роду Він проливає світло реформи здоров'я. Він оголошує Свій закон та покарання за його порушення, щоб усі могли дізнатися і дбати про те, щоб жити відповідно до законів природи. Господь проголошує Свій закон настільки чітко і робить його настільки помітним, що він уподібнюється до міста, яке стоїть на горі. Усі дієздатні особи, за бажання, можуть зрозуміти його. Люди з розумовими порушеннями не несуть відповідальності. Пояснювати закон природи та схилити до послуху йому — це праця, яка супроводжує звістку третього ангела, щоб приготувати людей до Приходу Господа.

(Свідчення для Церкви. Т. 3. С. 161).

«Ви не належите самим собі»

Ми віримо, без сумніву, що Христос скоро прийде. Для нас це не міф, а реальність. Коли Він прийде, то не буде очищати нас від наших гріхів, усувати всі вади з нашого характеру або лікувати нас від слабкостей нашої вдачі й норову. Якщо ця праця взагалі буде виконана в нас, то вона має завершитися до повернення Христа.

Коли Господь прийде, святі залишаться святыми. Ті, хто зберіг свої тіла й душі у святості, чистоті й честі, зодягнуться в безсмертя. А неправедні, нечестиві й мерзенні залишаться такими назавжди. Тоді для них не буде виконана жодна робота, щоб усунути їхні вади й дати святий характер. Правильник не сидітиме тоді, аби звершувати свою справу очищення, усуваючи їхні гріхи й зіпсованість. Усе це має бути зроблене в ці години випробування. Ця праця повинна бути виконана для нас саме зараз.

Ми живемо у світі, вороже налаштованому щодо праведності, чистоти характеру та зростання в благодаті. Куди не глянь — усюди бачимо зіпсованість і розтління, потворність і гріх. Яку ж роботу нам необхідно виконати тут, перш ніж отримаємо безсмертя? Нам потрібно зберегти свої тіла у святості, а душі в чистоті, щоб стояти незаплямованими серед розтління, що рясніє навколо нас в ці останні дні.

«Хіба ви не знаєте, що ваші тіла — то храм Святого Духа, Який є у вас і Якого ви маєте від Бога, і що ви не належите самим собі? Бо ви викуплені за ціну. Отож прославляйте Бога у вашому тілі та у вашому дусі, що належать Богові» (1 Кор. 6:19, 20).

Ми не належимо самим собі. Ми куплені за ціну — стражданнями і смертю Сина Божого. Якби ми зрозуміли й повністю усвідомили це, то відчули б, що на нас лежить велика відповідальність підтримувати своє здоров'я в найкращому стані заради досконалого служіння Богові. Проте коли ми обираємо такий спосіб життя, унаслідок якого втрачаємо нашу життєздатність, губимо сили й затуманюємо розум, то грішимо проти Бога. Поводячись так, ми не прославляємо Його в нашому тілі та в нашому дусі, що належать Богові, натомість чинимо велике зло в Його очах.

(Свідчення для Церкви. Т. 2. С. 354-356).

Послух — обов'язок кожного

Творець людини склав живий механізм наших тіл. Кожна його функція створена дивовижно й мудро. І Бог обіцяв

зберігати здорове функціонування цього людського механізму, якщо людина коритиметься Його законам та співпрацюватиме з Ним. Кожен закон, який управляє людським механізмом, слід вважати таким же Божественним за походженням, характером і важливістю, як і Слово Боже. Усякий недбалий, неуважний вчинок, усяке неправильне поводження з Господнім чудесним механізмом, яке знаходить своє вираження в ігноруванні його точно визначених законів, закладених у людському тілі, є порушенням Закону Божого. Ми можемо споглядати Божу працю у світі природи й милуватися нею, однак людська «оселя» – найдивовижніше творіння.

(Поради щодо їжі та харчування. С. 17).

Оскільки закони природи – це Божі закони, зрозуміло, що наш обов'язок – старанно досліджувати їх. Ми повинні вивчати вимоги цих законів щодо нашого тіла та дотримуватися їх. Неосвіченість у цих питаннях – гріх.

Якщо чоловіки й жінки будуть по-справжньому наведені, вони свідомо ставитимуться до законів життя, установлених Богом у їхньому естві, намагаючись уникнути фізичної, розумової й моральної немічності. Послух цим законам має стати обов'язком кожного. Порушуючи закони, ми самі будемо змушені зазнати нещастя. Нам доведеться відповідати перед Богом за наші звички та дії. Тому ми повинні запитувати не «Що скаже світ?», а «Як я, претендуючи на звання християнина, поводжуся з даною мені Богом оселею? Чи працюватиму я для власного найвищого фізичного й духовного добра, зберігаючи своє тіло як храм для перебування Святого Духа, чи принесу себе в жертву світським ідеям та практикам?»

(Свідчення для Церкви. Т. 6. С. 369, 370).

Життя Бога в душі — єдина надія людини

Біблійна релігія не завдає шкоди ані тілесному, ані душевному здоров'ю. Вплив Духа Божого — найкращі ліки від хвороби.

Небеса — це саме здоров'я, і чим глибше віруючий, що хворіє, усвідомлює небесний вплив, тим певнішим буде його одужання. Істинні принципи християнства відкривають перед усіма джерело неоціненного щастя. Релігія — вічне джерело, з якого християнин може пити досхочу, ніколи не вичерпавши його.

Стан душі впливає на фізичне здоров'я. Якщо розум людини вільний і щасливий через усвідомлення правильності її вчинків та від задоволення тим, що приносить щастя іншим, це дарує бадьорість, яка позначиться на всьому організмі, поліпшуючи кровообіг і тонізуючи все тіло. Благословення Боже є цілющою силою, і той, хто щедрий на добро для інших, відчує це дивовижне благословення і в серці, і в житті.

Коли люди, котрі потурали поганим звичкам та гріховним діям, підкоряються силі Божественної істини, її вплив на серце відроджує моральні сили, які начебто були паралізовані. У цих людей з'являється сильніше, більш чітке розуміння, ніж до того, як вони приліпилися душею до вічної Скелі. Навіть їхнє фізичне здоров'я поліпшується завдяки усвідомленню своєї безпеки в Христі.

(Поради щодо здоров'я. С. 28).

Людям необхідно усвідомити, що благословення послуху, в усій їхній повноті, можуть належати їм тільки тоді, коли вони приймуть благодать Христа. Саме Його благодать дає людині силу підкорятися Божим законам. Саме вона робить людину здатною звільнитися з рабства лихої звички. Це єдина сила, яка може зміцнити особу та зберегти на правильному шляху.

Коли Євангеліє приймають у його чистоті й силі, воно стає цілющим засобом від породжених гріхом хвороб. Сходить «Сонце Правди, та лікування в променях Його» (Мал. 4:2). Не все, що дає цей світ, може зцілити розбите серце, принести душевний спокій, звільнити від занепокоєння або прогнати хворобу. Слава, геніальність, талант — усе це не здатне вселити радість у засмучене серце або відновити змарноване життя. Життя з Богом у душі — єдина надія людини.

Любов, якою Христос огортає все єство, — це життєдайна сила. Її дотик до всіх життєво важливих органів — мозку, серця, нервів — цілющий. Вона приводить у дію найвищі

сили ества. Любов звільняє душу від почуття вини й скорботи, тривоги й занепокоєння, які підточують життєві сили. З нею приходять спокій і мир. Вона вселяє в душу радість, яку ніщо земне не в змозі знищити, радість у Святому Дусі, радість, яка дарує здоров'я й життя.

Слова нашого Спасителя: «Прийдіть до Мене... і Я заспокою вас» (Матв. 11:28) — це припис для зцілення фізичних, розумових і духовних захворювань. Незважаючи на те, що люди стягнули на себе страждання через власні невинуваті вчинки, Господь виявляє до них жалість. У Ньому вони можуть знайти допомогу. Він учинить велике для тих, хто покладає надію на Нього.

(Служіння зцілення. С. 115).

Сучасна реформа здоров'я

У нашій праці треба приділяти більше уваги реформі в питаннях стриманості.

Кожна галузь, яка вимагає реформи, включає в себе покаєння, віру і послух. Це означає піднесення душі до нового, шляхетнішого життя. Отже, будь-якій істинній реформі є місце в проповіді вістки третього ангела. Реформа у сфері стриманості особливо потребує нашої уваги й підтримки. На наших [щорічних] табірних зустрічах нам слід звертати увагу на цю справу і представляти її як актуальне питання. Необхідно викладати людям принципи справжньої поміркованості та закликати підписатися під обітницею стриманості. Велику увагу потрібно приділяти тим, хто поневолений гріховними звичками. Ми зобов'язані приводити їх до хреста Христового.

У міру нашого наближення до кінця часу ми повинні дедалі вище підніматися в питанні реформи здоров'я та християнської стриманості, викладаючи його більш позитивно й рішуче. Ми постійно намагаємося навчати людей не тільки своїми словами, а й власним життям. Настанови, підкріплені діями, справляють суттєвий вплив.

(Свідчення для Церкви. Т. 6. С. 110, 112).

Важливість чистоти

Щоб мати добре здоров'я, ми повинні мати добру кров, бо кров — струмінь життя. Вона знешкоджує продукти розпаду й живить організм. Насичена необхідними поживними речовинами, очищена й оновлена киснем, вона несе життя й силу до кожної частини організму. Чим кращий кровообіг, тим краще буде виконана ця робота.

(Служіння зцілення. С. 271).

Зовнішнє застосування води — один з найлегших і найефективніших засобів регулювання кровообігу. Холодна або прохолодна ванна — чудовий тонізувальний засіб. Теплі ванни відкривають пори і в такий спосіб сприяють виведенню нечистот. Як теплі, так і прохолодні ванни заспокоюють нерви, нормалізують кровообіг.

Фізичні вправи оживляють і нормалізують кровообіг, а в стані бездіяльності кров не

циркулює вільно, у ній не відбуваються зміни, необхідні для життя і здоров'я. Шкіра також стає пасивною. Нечистоти не виводяться так, як це було б, якби кровообіг стимулювали енергійні фізичні вправи, — тоді шкіра залишається здоровою, а легені отримують багато чистого свіжого повітря.

(Служіння зіцлення. С. 237, 238).

Легеням необхідно надати максимально можливу свободу. Їхній об'єм збільшується, коли вони можуть вільно функціонувати, і зменшується, якщо вони стиснуті. Цим пояснюються згубні наслідки дуже поширеної звички горбитися, особливо коли роботу виконують сидячи. У такому положенні неможливо глибоко дихати. Поверхнєве дихання незабаром переходить у звичку, і легені втрачають свою здатність розширюватися. Такий результат виникає і при тугому стягуванні корсета. Нижня частина грудної клітки стиснута, черевні м'язи, призначені допомагати в процесі дихання, не функціонують повною мірою, тому діяльність легень обмежена.

Отже, відбувається недостатнє постачання кисню. Кров рухається мляво. Відходи, отруйні речовини, які під час видихання повинні бути викинуті з легень, залишаються, і кров занечищується. Це позначається не тільки на легенях, а й на шлункові, печінці, мозку. Шкіра набуває нездорового кольору, процес травлення уповільнюється, послаблюється діяльність серця, мозок затуманюється, думки стають безладними, з'являється похмурий настрій, увесь організм стає пригніченим, пасивним та особливо схильним до хвороб.

Легені постійно викидають нечистоти, тому легені потрібно весь час забезпечувати свіжим повітрям. Нечисте повітря не постачає необхідної кількості кисню, і кров надходить до мозку й інших органів неоживленою та невідновленою. Отже, необхідно добре провітрювати приміщення. Життя в закритих, погано провітрюваних кімнатах із застійним, зіпсутим повітрям ослаблює увесь організм. Він стає особливо чутливим до холоду, і найменше переохолодження викликає хворобу. Затворницьке життя в закритих приміщеннях робить багатьох жінок блідими й слабкими.

Вони постійно дихають одним і тим самим повітрям, доки воно не стає насиченим отруйними речовинами, котрі викидають легені й виділяють пори, тому нечистоти знову потрапляють у кров.

(Служіння зцілення. С. 272-274).

Багато людей страждає від хвороб, оскільки відмовляється наповнювати свої кімнати чистим повітрям уночі. Чисте, доступне небесне повітря — одне з найбагатших благословень, якими ми можемо насолоджуватися.

(Свідчення для Церкви. Т. 2. С. 528).

Як для фізичного, так і душевного здоров'я суттєво необхідна ідеальна чистота. Шлаки постійно виводяться з організму через шкіру. Мільйони її пор швидко закупорюються, якщо їх не утримувати в чистоті частим купанням, тому шлаки, котрі повинні виводитися через шкіру, створюють додаткове навантаження на інші органи виділення.

Для більшості людей будуть корисними щоденні прохолодні або теплуваті ванни вранці або ввечері. Замість того щоб посилювати схильність до застуди, прийнята належним чином ванна підвищує опірність організму, оскільки поліпшує кровообіг; кров надходить до поверхні шкіри, чим забезпечується більш вільний регулярний кровообіг. Це однаково зміцнює і розум, і тіло. М'язи стають гнучкішими, розум — світлішим. Ванна — заспокійливий засіб для нервів; вона допомагає роботі кишечника, шлунка, печінки, приносячи їм здоров'я й енергію та сприяючи травленню.

Важливо також дбати про чистоту одягу. Уживаний одяг увібрав виділені через пори відходи, і якщо його часто не міняти й не прати, шкіра знову вбере в себе шлаки.

Будь-яка форма неохайності спричинює захворювання. У темних занедбаних кутках, у зогнилому смітті, у волозі та плісняві міститься чимало смертоносних мікробів. Не можна допускати, щоб поблизу будинку залишалися зіпсовані овочі або купи опалого листя, котрі, гниючи, отруюють повітря. Не дозволяйте нічому нечистому або тому, що згниває, перебувати в оселі. У малих та великих містах, які вважали абсолютно безпечними для здоров'я, не одна епідемія лихоманки

була викликана зогнилим сміттям поблизу оселі якогось недбалого господаря.

Ідеальна чистота, багато сонячного світла, ретельне дотримання санітарних норм у кожній дрібниці домашнього життя — основні умови здоров'я, бадьорості й енергійності мешканців дому.

(Служіння цілення. С. 276).

Навчіть дітей, що Бог незадоволений, коли бачить, що їхнє тіло нечисте, а одяг неохайний та подертий. Охайний, чистий одяг — один із засобів для збереження чистих, приємних думок. Особливим чином необхідно утримувати в чистоті одяг, який прилягає до шкіри.

Істина ніколи не стане своєю делікатною стопою на шлях нечистоти і бруду. Той, Хто був таким вибагливим до того, щоб Ізраїлеві сини плекали звички чистоти, не схвалить жодної нечистоти в оселях Його народу сьогодні. Бог не схвалює будь-яку нечистоту.

Брудні, занедбані кутки в будинку сприятимуть появі нечистих, занедбаних кутків у душі.

Небеса чисті і святі, і ті, хто увійде у ворота Божого міста, повинні тут бути зодягнутими у внутрішню і зовнішню чистоту.

(Моє життя сьогодні. С. 129).

Їжа, яку ми їмо

Наші тіла будуються за рахунок їжі, яку ми вживаємо. Тканини тіла постійно руйнуються. Функціонування кожного органу передбачає витрату енергії, яка компенсується за рахунок їжі. Кожний орган нашого тіла вимагає своєї частки поживних речовин. Мозок повинен отримати свою частку, кістки, м'язи, нерви потребують своєї. Дивовижним є процес перетворення їжі на кров та використання цієї крові для побудови різних частин тіла. Однак цей процес триває безперервно, забезпечуючи силою й життям кожний нерв і м'яз, кожну тканину.

Необхідно вибрати такі продукти, котрі найкраще забезпечують елементами, необхідними для зміцнення тіла. У цьому питанні апетит — ненадійний порадник. Унаслідок неправильних звичок у харчуванні апетит став спотвореним. Часто він вимагає їжі, від якої порушується здоров'я і замість сили з'являється кволість. Звичаї суспільства також

не можуть бути для нас надійним орієнтиром. Поширені всюди хвороби й страждання значною мірою обумовлені популярними хибними уявленнями щодо харчування.

Однак не всі продукти, які самі собою корисні, однаковою мірою відповідають нашим потребам за всіх обставин. У виборі їжі потрібно виявляти обережність. Наша їжа має бути відповідною до пори року, клімату, у якому ми живемо, та нашого роду заняття. Деякі продукти, придатні для вживання в одну пору року або в одному кліматі, непридатні для інших. Так само людям різного роду занять не підходять однакові продукти. Часто їжа, котра може принести користь тим, хто виконує важку фізичну працю, є неприйнятною для осіб, зайнятих інтенсивною розумовою працею або сидячою роботою. Бог дав нам широке розмаїття корисних для здоров'я продуктів, і кожен повинен вибрати з них те, що досвід та здоровий глузд радять як найбільш відповідне для його потреб.

(Служіння зіллення. С. 295, 296).

Первісний план Бога щодо харчування людини

Щоб знати, які продукти найкращі, ми повинні дослідити первісний Божий план стосовно харчування людини. Той, Хто створив людину й розуміє її потреби, призначив Адамові його їжу: «Оце дав Я вам усю ярину, що розсіває насіння... і кожне дерево, що на ньому плід деревний, що воно розсіває насіння, — нехай буде на їжу це вам!» (Бут. 1:29). Залишаючи Еден, змушена заробляти собі на життя обробітком землі, що перебувала під прокляттям гріха, людина отримала дозвіл уживати «траву польову» (Бут. 3:18).

Злаки, фрукти, горіхи й овочі — харчування, призначене для нас нашим Творцем. Ці продукти, приготовлені якомога простіше й природніше, — найбільш здорові та поживні. Вони наділяють силою, витривалістю, розумовою енергією, чого не дає більш складна, збудлива їжа.

(Служіння зіллення. С. 295, 296).

Щоб зберегти здоров'я, необхідно отримувати в достатній кількості добру, поживну їжу.

При мудрому плануванні найкращі для здоров'я продукти можна знайти майже в кожному краї. Різноманітні продукти з рису, пшениці, кукурудзи, вівса надсилають за кордон повсюдно, а також боби, горох, сочевицю. Усе це разом з місцевими або ввезеними фруктами й розмаїттям овочів, які вирощують у кожній місцевості, дає змогу підібрати повноцінний раціон без уживання м'яса.

Усюди, де за помірну ціну можна придбати сушені фрукти, такі як ізюм, чорнослив, яблука, груші, персики й абрикоси, їх можна використовувати як головний продукт харчування в значно більшій кількості, ніж це зазвичай роблять, та з найбільшою користю для здоров'я й сили людей різних категорій праці.

(Служіння зцілення. С. 298, 299).

Наука приготування їжі

Приготування їжі — наука, і неабияка, а одна з найголовніших у практичному житті. Цієї науки мають навчитися всі жінки, її потрібно викладати так, щоб від неї отримали користь бідніші класи. Для приготування їжі апетитної і водночас простої й поживної, потрібне вміння, і цього можна досягти. Кухарі повинні знати, як готувати корисні страви простим здоровим способом, щоб їжа була приємнішою на смак та кориснішою завдяки своїй простоті.

(Служіння зцілення. С. 302, 303).

Здійснімо ж розумний прогрес у справі спрощення нашого харчування. Завдяки провидінню Бога кожна країна виробляє продукти харчування, які містять необхідні для організму поживні речовини. Із цих продуктів можна приготувати здорові апетитні страви.

(Поради щодо їжі та харчування. С. 94).

Багато хто не прагне приготувати їжу належним чином, бо не вважає це обов'язком. Це може бути зроблено простим,

здоровим і легким способом без свинячого сала, без масла чи м'яса. Уміння слід поєднувати з простотою. Тому жінки повинні читати, а потім терпляче застосовувати прочитане на практиці.

(Свідчення для Церкви. Т. 1. С. 681).

Фрукти, зернові й овочі, приготовані просто, без прянощів (спецій) та різного роду жирів*, у поєднанні з молоком або сметаною — найздоровіший раціон харчування.

(Поради щодо здоров'я. С. 115).

Зернові та фрукти, приготовані без жиру та якомога природніше, мають бути їжею для всіх, хто стверджує, що готується до переселення на Небо.

(Свідчення для Церкви. Т. 2. С. 352).

Зазвичай у їжу використовують надто багато цукру. Тістечка, солодкі пудинги, кондитерські вироби, желе, джеми — активні чинники нестравності. Особливо шкідливі креми й пудинги, основними компонентами яких є молоко, яйця і цукор. Необхідно уникати використання у великій кількості суміші молока й цукру.

(Служіння зіллення. С. 302).

Чим менше вживатимуть цукру в приготуванні їжі, тим менше відчуватиметься труднощів в умовах спекотного клімату.

(Поради щодо їжі та харчування. С. 95).

Перед уживанням молоко потрібно піддавати ретельній стерилізації; при дотриманні цього застережного заходу зменшується небезпека захворіти на якусь недугу.

(Служіння зіллення. С. 302).

Настане час, коли буде небезпечно вживати молоко. Але якщо корови здорові, а молоко старанно кип'яти-

* У цьому контексті жир — *grease* — це «тваринний жир, особливо м'якої консистенції; будь-яка жирна або масляниста речовина». Еллен Уайт зазначала, що правильно приготовлені оливки можна з користю для себе споживати під час кожного прийому їжі; олія, що міститься в них, є заміном тваринного жиру та вершкового масла (див. Служіння зіллення. С. 298; Свідчення для Церкви. Т. 7. С. 134). Автор наголошує, що обмежена кількість жиру, зокрема рослинного походження, — це частина здорового раціону харчування.

ти, тоді немає необхідності передчасно створювати «час скорботи».

(Поради щодо їжі та харчування. С. 357).

Надмірно приправлена їжа

Приправи, які так часто споживають у світі, згубні для травлення.

(Поради щодо їжі та харчування. С. 339).

У наш бурхливий вік чим менш збудливою є їжа, тим краще. Приправи шкідливі за своєю природою. Гірчиця, перець, прянощі, соління й інші такі продукти подразнюють шлунок, розпалюють і забруднюють кров. Запальний стан, у якому перебуває шлунок пияка, часто використовують як ілюстрацію дії алкогольних напоїв. Подібний запальний стан викликають подразливі приправи. Згодом звичайна їжа вже не задовольняє апетит. Організм відчуває потребу, сильне бажання чогось більш збудливого.

(Служіння цілення. С. 325).

Деякі настільки потурають своєму смаку, що, доки не отримають саме тієї їжі, котрої той домагається, доти не відчують задоволення. Якщо перед ними стоять приправи та їжа зі спеціями, вони примушують свій шлунок працювати під дією цього полум'яного батого, бо його так навчили, що він не визнає їжі, котра не збуджує.

(Поради щодо їжі та харчування. С. 340).

Приправи спочатку подразнюють ніжну оболонку шлунку, а потім знищують природну чутливість цієї делікатної плівки. Вони запалюють кров, пробуджують тваринні нахили, тоді як моральні й інтелектуальні сили слабшають. Людина стає рабом нищих пристрастей. Мати повинна дбати про те, щоб забезпечити для сім'ї простий, однак поживний раціон харчування.

(Поради щодо здоров'я. С. 114).

Регулярність у харчуванні

Після чергового прийому їжі шлунок потрібно надати п'ятигодинний відпочинок. До наступного прийому їжі в шлунок не має надходити ані шматочка їжі. Упродовж цього проміжку часу шлунок виконає свою роботу й буде здатний прийняти наступну їжу.

(Поради щодо їжі та харчування. С. 179).

Необхідно ретельно дотримуватися регулярності в харчуванні. Нічого не слід споживати в проміжках між прийманнями їжі — жодних кондитерських виробів, горіхів, фруктів тощо. Нерегулярність у харчуванні руйнує здоровий тонус органів травлення, завдаючи шкоди здоров'ю й бадьорості. Тому, коли діти сідають за стіл, вони не отримують задоволення від корисної їжі, їхній апетит вимагає того, що шкідливе для них.

(Служіння зцілення. С. 384).

Коли ми лягаємо відпочивати, шлунок уже повинен закінчити свою роботу, щоб мати змогу відпочити, як і інші органи тіла. Для осіб, котрі ведуть сидячий спосіб життя, пізні вечері особливо шкідливі.

У багатьох випадках кволість, яка викликає бажання поїсти, з'являється тому, що органи травлення були надто перевантажені впродовж дня. Звільнившись від однієї спожитої трапези, органи травлення потребують відпочинку. Між прийманнями їжі повинні бути інтервали принаймні в п'ять або шість годин, і більшість людей, котрі спробують дотримуватися цього плану, виявлять, що дворазове харчування на день краще за триразове.

(Служіння зцілення. С. 304).

Звичка їсти тільки двічі на день здебільшого корисна для здоров'я; проте за певних обставин людям може знадобитися триразове харчування. Третя трапеза, однак, має бути дуже легкою і складатися з легкотравної їжі.

(Служіння зцілення. С. 321).

Коли студенти поєднують інтенсивне фізичне й розумове навантаження... заперечення щодо триразового харчування переважно зникає.

Нехай студенти споживають вечерю, приготовлену без овочів, натомість просту здорову їжу, наприклад, фрукти й хліб.

(Поради щодо їжі та харчування. С. 178).

Їжа не повинна бути дуже гарячою або дуже холодною. Якщо вона холодна, запас життєвої енергії шлунок витрачається на її підігрівання, перш ніж може відбутися травлення. З тієї ж причини шкідливі й холодні напої, тоді як необмежене споживання гарячих напоїв діє розслаблювально. Фактично чим більше рідини вживають під час їжі, тим важче цю їжу перетравити, бо шлунок має поглинути рідину, перш ніж може початися процес травлення. Не вживайте багато солі, уникайте солінь, маринадів та приправленої прянощами їжі; споживайте багато фруктів, і подразнення, котре викликає бажання багато пити під час приймання їжі, загалом зникне.

Їсти потрібно повільно, старанно пережовуючи їжу. Це необхідно для того, щоб слина належним чином змішалася з їжею і травні соки могли почати свою дію.

(Служіння зцілення. С. 305, 306).

Застосування принципів реформи здоров'я

У реформі харчування є справжній здоровий глузд. Це питання потрібно дослідити широко й глибоко, і ніхто не повинен критикувати інших за те, що їхній звичай не в усьому узгоджується з його власним. Неможливо створити одне універсальне правило, щоб регулювати звички кожного, і ніхто не повинен вважати себе критерієм для всіх. Не всі можуть їсти однакову їжу. Їжа, смачна й корисна для однієї людини, може виявитися несмачною і навіть шкідливою для іншої. Дехто не може вживати молока, тоді як інші процвітають на ньому. Хтось не може перетравити горох і боби, тоді як для когось вони корисні. Для одних добра більш груба їжа, приготовлена із зернових, а декотрі не можуть її вживати.

(Служіння зцілення. С. 319, 320).

Там, де потурають неправильним звичкам у харчуванні, необхідно негайно робити реформу. Коли виникає розлад травлення внаслідок неправильного поводження зі шлунок, необхідно старанно докладати зусиль, щоб зберегти решту життєвих сил, усунувши все, що його перевантажує. Після тривалого зловживання шлунок, можливо, уже ніколи не стане цілком здоровим, однак належне харчування може запобігти подальшому ослабленню, і багато хто більшою або меншою мірою видужає.

Сильним чоловікам, які активно фізично працюють, немає потреби бути такими ж обережними щодо кількості та якості своєї їжі, як людям сидячої праці; проте навіть вони мали б краще здоров'я, якби виявляли самовладання в питаннях їжі й пиття.

Дехто бажав би, щоб їм приписали суворі правила харчування. Вони переїдають, потім жалкують про це й постійно думають про те, що їдять і п'ють. Так не повинно бути. Одна людина не може створити точних правил для іншої. Кожен має виявляти розсудливість та самовладання, діючи за принципом: наші тіла — придбана Христом власність, і ми не вільні чинити з ними, як нам заманеться.

(Служіння зіллення. С. 308, 310).

Реформа в харчуванні має носити прогресувальний характер. У міру того як зростає захворюваність серед тварин, уживання молока та яєць ставатиме дедалі небезпечнішим. Необхідно спробувати замінити їх іншими продуктами, здоровими й недорогими. Усюди потрібно навчати людей готувати їжу по можливості без молока та яєць, однак вона має бути корисною і смачною.

Ми не вшановуємо Бога, коли недбало ставимося до свого тіла або завдаємо йому шкоди, унаслідок чого стаємо непридатними для служіння Йому. Турбота про тіло, забезпечення його смачною поживною їжею — один з першорядних обов'язків голови сім'ї. Значно краще мати недорогий одяг і меблі, ніж обмежувати себе в харчуванні.

Деякі господарі заощаджують на харчуванні сім'ї, аби влаштувати багатий прийом для гостей. Це нерозумно. Гос-

тей приймайте просто. Першочергову увагу слід приділяти потребам сім'ї.

Нерозумна економність та штучно надумані звичаї часто стають на заваді вияву гостинності там, де вона необхідна й принесе благословення. Постійна кількість їжі для наших столів має бути такою, щоб можна було прийняти несподіваного гостя, не обтяжуючи господиню дому додатковими приготуваннями.

Ретельно подумайте про своє харчування. Проаналізуйте всі причини й наслідки. Виховуйте самовладання. Нехай ваш апетит перебуває під контролем розуму. Ніколи не заважайте шлункові шкоди переїданням, але й не позбавляйте себе корисної, смачної, необхідної для здоров'я їжі.

Люди, котрі розуміють закони здоров'я та керуються принципом, уникатимуть крайнощів, що виявляються як у потуранні, так і в обмеженні. Вони вибирають продукти не просто для задоволення апетиту, але для збудування організму. Ці люди намагаються зберегти свої сили в найкращому стані для найвищого служіння Богові й ближньому. Тоді апетит перебуває під контролем розуму й свідомості, а ці люди винагороджені здоров'ям тіла й духу. Вони не нав'язують агресивно своїх поглядів іншим, однак їхній приклад свідчить на користь правильних принципів. Ці люди справляють великий вплив на добро.

(Служіння зцілення. С. 310-323).

На суботу ми не повинні готувати більшу кількість їжі або різноманітніше меню, ніж в інші дні. Навпаки, цього дня їжа має бути простішою і їсти варто менше, щоб розум був ясним та енергійним для сприйняття духовного.

Необхідно уникати приготування їжі в суботу, але це не означає, що потрібно їсти холодну їжу. За холодної погоди їжу, приготовлену напередодні, необхідно підігріти. І нехай страви, якими б простими вони не були, будуть смачними й привабливими. Особливо в сім'ях, де є діти, у суботу варто подати на стіл щось небуденне, що сприймуть як частування.

(Служіння зцілення. С. 307).

Контроль над апетитом та пристрастями

Одна з найсильніших спокус, з якими доводиться стикатися людям, стосується апетиту. Між мозком і тілом існує загадковий чудовий взаємозв'язок. Вони впливають одне на одного. Утримувати тіло здоровим та сильним, щоб усі частини цього живого механізму функціонували узгоджено, має бути першочерговою ціллю нашого життя. Нехтувати тілом — це означає нехтувати розумом. Хворі тіла й недорозвинутий розум Божих дітей не приносять Йому слави. Потурання смакові за рахунок здоров'я — ганебне насильство над здоровим глуздом. Ті, хто піддається нестриманості в їжі або питті, витрачають фізичну енергію й послаблюють моральну силу. Вони отримують відплату як наслідок порушення фізичного закону.

(Свідчення для Церкви. Т. 3. С. 485, 486).

Багато людей втрачає здатність як до розумової, так і фізичної праці через переїдання й задоволення пристрастей і похотей. Тваринні нахили зміцнюються, а моральна й духовна природа слабшає. Коли ми оточимо великий білий престол, тоді які записи із життя багатьох людей постануть? Тоді вони побачать, що могли б звершити, якби не псували дані Богом сили. Тоді вони усвідомлять, яких висот інтелектуальної величі могли б досягти, якби віддали Богові всі фізичні й моральні сили, які Він їм довірив. З боєм і жалем вони зрозуміють, що палко бажають заново прожити своє життя.

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 135).

Кожен справжній християнин повинен керувати своїми пристрастями й апетитом. Якщо він не звільнився від рабства апетиту, то не може бути справжнім слухняним слугою Христа. Саме потурання пристрастям й апетиту нейтралізує вплив істини на серце. Дух та сила істини не можуть освятити людину, її душу, тіло й дух, якщо над нею панують апетит і пристрасті.

(Свідчення для Церкви. Т. 3. С. 569, 570).

Велика мета, заради якої Христос витерпів тривалий піст у пустелі, полягала в тому, щоб переконати нас у необхідності самозречення й стриманості. Цю працю треба почати з нашого столу та рішуче звершувати в усіх життєвих справах. Спаситель світу зійшов з Небес, щоб допомогти людині в її слабкості, аби вона силою, яку Ісус прийшов дати їй, могла зміцнитися, здобути перемогу над апетитом і пристрастю, ставши переможцем у всьому.

(Свідчення для Церкви. Т. 3. С. 488).

М'ясна їжа

Бог дав нашим прабатькам їжу, котру, згідно з Його задумом, мав споживати людський рід. Позбавляти життя будь-яке створіння — це суперечило Його плану. В Едені не мало бути смерті. Плоди з дерев у саду були їжею, якої потребувала людина. До потопу Бог не давав людині дозволу споживати м'ясну їжу. Усе, чим могла живитися людина, було знищено потопом, тому Господь, з огляду на людські потреби, дозволив Ноеві їсти м'ясо чистих тварин, яких він узяв із собою в ковчег. Однак їжа тваринного походження не була найздоровішим харчуванням для людини.

Після потопу люди харчувалися переважно їжею тваринного походження. Бог бачив, що шляхи людини зіпсуті й вона схильна гордо звеличувати себе, повстаючи проти свого Творця та керуючись нахилами власного серця. Тому Він дозволив цьому родові довгожителів споживати їжу тваринного походження,

щоб скоротити їхнє гріхове життя. Незабаром після потопу почали швидко зменшуватися зріст людини та тривалість її життя.

(Поради щодо їжі та харчування. С. 373).

Вибравши в Едені те, що слугуватиме їжею для людини, Господь показав, яким є найкраще харчування; у виборі їжі для Ізраїлю Він виклав той самий урок. Бог вивів ізраїльтян з Єгипту й почав їх навчати, щоб вони стали народом Його власності. Через них Він бажав благословити й навчити світ. Він забезпечував їх їжею, котра якнайкраще відповідала цій меті, — не м'ясом, а манною, «хлібом небесним». І тільки внаслідок їхнього незадоволення й нарікань з приводу відсутності горщиків з м'ясом, які вони мали в Єгипті, їм була дарована їжа тваринного походження, та й то лише на короткий час. Уживання цієї їжі призвело до хвороби й смерті тисяч людей. Проте перехід на дієту без м'яса ніколи не сприймався охоче. Він продовжував залишатися причиною незадоволення й ремствувань, відкритих чи таємних, і не був тривалим.

Після оселення ізраїльтян у Ханаані їм було дозволено вживати їжу тваринного походження, однак із серйозними обмеженнями, завдяки яким погані наслідки мали стати менш відчутними. Заборонялося вживання м'яса свині, а також інших тварин, птахів і риб, котрі були оголошені нечистими. При споживанні дозволених видів м'яса суворо заборонялося їсти жир і кров.

Для їжі можна було використовувати тільки здорових повноцінних тварин. Жодну істоту, яка була розтерзана, або померла своєю смертю, або з якої не зійшла повністю кров, не можна було вживати.

Відійшовши від установленого Богом плану харчування, ізраїльтяни зазнали великої втрати. Вони бажали м'ясної їжі й пожинали наслідки такого харчування. Ці люди не досягли Божого ідеалу, не виконали Його наміру. Господь «їхнє жадання їм дав, але худість послав в їхню душу...» (Псал. 106:15). Ізраїльтяни цінували земне більше за небесне та не досягли тієї священної висоти, яку Бог визначив для них.

Люди, котрі їдять м'ясо, фактично споживають зернові й овочі, які вже були у вжитку, адже тварина отримує з них поживу для росту. Життя, яке містилося в зернових й овочах, переходить у споживача. Ми приймаємо його, з'їдаючи м'ясо тварини. Наскільки ж краще отримувати його безпосередньо, споживаючи Богом приготовлену для нас їжу!

(Служіння зіцлення. С. 311-313).

Причина багатьох хвороб

М'ясо ніколи не було найкращою їжею, а сьогодні його вживання удвічі небезпечніше, оскільки серед тварин швидко зростає захворюваність. Уживаючи м'ясну їжу, люди мало знають про те, що вони їдять. Здебільшого, якби вони бачили цих тварин живими та знали якість споживаного ними м'яса, то з огидою відвернулися б від нього. Люди постійно їдять м'ясо, насичене мікробами — збудниками ракових захворювань і туберкульозу. У такий спосіб передаються туберкульоз, рак та інші смертельні хвороби.

(Служіння зіцлення. С. 313).

Схильність до хвороби внаслідок споживання м'ясної їжі зростає вдесятеро.

(Свідчення для Церкви. Т. 2. С. 64).

Тварини хворіють, і, споживаючи їхнє м'ясо, ми висіваємо насіння хвороби в наших тканинах та крові. Під впливом змін, які відбуваються в зараженому повітрі, воно дає про себе знати більш відчутно, а під час поширення епідемії та заразних хвороб організм не здатний опиратися захворюванням.

Згідно з даним мені Богом світлом, чимале поширення пухлин та захворювань на рак пояснюється здебільшого надмірним уживанням плоті мертвих тварин.

(Поради щодо їжі та харчування. С. 386-388).

У багатьох місцях риба настільки заражена нечистотою, якими живиться, що стає причиною захворювань. Це особливо стосується тих місць, де до водоймищ із рибою

потрапляють каналізаційні стоки великих міст. Риба, відгодована в стічних водах, здатна поплисти на далеку відстань, і її можуть зловити там, де вода чиста й свіжа. Спожита в їжу, вона приносить хворобу і смерть тим, хто не підозрює про небезпеку.

Наслідки харчування м'ясною їжею не відразу можуть виявитися, однак це не доказ її нешкідливості. Мало хто погодиться повірити, що саме спожите ними м'ясо отруїло їхню кров і стало причиною страждань. Багато людей помирає від хвороб, викликаних виключно вживанням у їжу м'яса, тоді як про справжню причину не підорюють ані вони, ані інші.

(Служіння зцілення. С. 314, 315).

Свиня — нечиста для тебе

Тканини свині кишать паразитами. Про свиню Бог сказав: «Нечиста вона для вас: їхнього м'яса не будете їсти, а до їхнього падла не доторкнетесь» (П. Зак. 14:8). Таке повеління було дане тому, що свиняче м'ясо непридатне для їжі. Свині — тварини, що харчуються падлом, і це їхнє єдине призначення. Ніколи, за жодних обставин, люди не повинні були їсти їхнього м'яса. М'ясо будь-якої живої істоти не може бути корисним, якщо бруд і покидьки є складовою частиною її ества й вона живиться усякою гидотою.

(Служіння зцілення. С. 313, 314).

Хоч свинина — один з найпоширеніших продуктів харчування, вона водночас і один з найшкідливіших продуктів. Бог заборонив євреям уживати свиняче м'ясо не тому, щоб просто показати Свою владу, а тому, що воно — невідповідна їжа для людини. Воно наповнює організм золотухою, а особливо в тому теплом кліматі спричиняє захворювання на проказу та інші недуги. У тому кліматі його вплив на організм значно шкідливіший, ніж у прохолодному... У натуральному виді свиняче м'ясо неприємне на смак. Апетитним воно стає тому, що його щедро приправляють, а це лише погіршує справу. Свинина більше за всі інші види м'яса зумовлює

поганий стан крові. Люди, котрі їдять багато свинини, не можуть не хворіти.

(Поради щодо їжі та харчування. С. 392, 393).

Насамперед страждають і слабшають найтонші нервові тканини мозку, і мислення настільки притупляється, що розум неспроможний осягати святі істини; він ставить їх на низький рівень поруч із повсякденними речами.

(Свідчення для Церкви. Т. 2. С. 96).

Люди, котрі багато працюють на свіжому повітрі, не відчувають таких поганих наслідків уживання свинини, як ті, хто переважно перебуває в приміщенні, провадить сидячий спосіб життя або займається розумовою працею.

(Поради щодо їжі та харчування. С. 393).

Вплив уживання м'яса на розум і душу

Моральне зло від харчування м'ясною їжею не менш помітне, ніж фізичні недуги. М'ясна їжа шкідлива для здоров'я, а те, що уражує тіло, відповідно впливає на розум і душу.

(Служіння цілення. С. 315).

М'ясна їжа змінює характер та зміцнює тваринні нахили. Ми складаємося з того, що їмо, і вживання м'яса у великій кількості понижує розумову активність. Учні досягли б значно кращих результатів у навчанні, якби ніколи не куштували м'яса. Коли внаслідок уживання м'ясної їжі в людини зміцнюються тваринні нахили, тоді пропорціонально слабшають розумові сили.

(Поради щодо їжі та харчування. С. 389).

Якщо колись був такий час, що існувала потреба в найпростішому харчуванні, то це зараз. М'ясо не слід подавати нашим дітям. Воно збуджує та зміцнює низькі пристрасті й має властивість послаблювати моральні сили.

(Свідчення для Церкви. Т. 2. С. 352).

Серед народу, котрий стверджує, що очікує скорого з'явлення Христа, мали б відбутися більші реформи. Реформа здоров'я повинна звершити серед нашого народу працю, яку

ще не звершила. Деяких людей потрібно пробудити, щоб вони усвідомили небезпеку споживання м'яса. Вони все ще вживають м'ясо тварин, наражаючи на небезпеку фізичне, розумове й духовне здоров'я. Багато людей, котрі сьогодні лише наполовину наведені в питанні м'ясної їжі, залишать Божий народ і більше не ходитимуть з ним.

(Поради щодо здоров'я. С. 585).

Люди, котрі стверджують, що вірять істині, повинні старанно дбати про тіло й розум, щоб своїми словами або діями жодним чином не знеславити Бога та Його справу. Звички й учинки необхідно підпорядковувати Божій волі. Нам треба звернути особливу увагу на своє харчування. Мені було ясно показано, що Божий народ має зайняти тверду позицію, відмовившись від споживання м'яса. Чи посилав би Бог упродовж тридцяти років Своему народові таку вістку: якщо вони бажають мати чисту кров та ясний розум, то повинні відмовитися від м'яса, — якби Він не хотів, щоб вони прийняли її до уваги? Унаслідок споживання м'яса тваринна природа зміцнюється, а духовна слабне.

(Поради щодо їжі та харчування. С. 383).

Настанови щодо змін у харчуванні

Помилково вважати, що мускульна сила залежить від уживання їжі тваринного походження. Потреби організму можуть бути задоволені краще та людина може насолоджуватися міцним здоров'ям і без неї. Зернові разом із фруктами, горіхами й овочами володіють усіма поживними властивостями, необхідними для утворення здорової крові. М'ясна їжа не забезпечує організм цими елементами настільки добре й повно. Якби м'ясо відіграло суттєву роль для здоров'я й сили, їжа тваринного походження була б включена до раціону людини ще на початку.

Коли вживання м'ясної їжі припиняється, часто з'являється відчуття кволості і брак енергії. Багато людей сприймає це як доказ, що м'ясна їжа суттєво необхідна, але це трапляється тому, що така їжа є стимулювальною, оскільки гаря-

чить кров і збуджує нерви, тому так важко буває звикнути до її відсутності. Дехто виявить, що відмовитися від м'ясної їжі так само важко, як для пияка відмовитися від свого ковтка спиртного, однак ця зміна буде для нього зміною на краще.

У разі відмови від м'ясної їжі її необхідно замінити різноманітними зерновими, горіхами, овочами і фруктами, поживними й апетитними. Це особливо необхідно для людей кволих або перевантажених постійною працею.

(Служіння зіллення. С. 316).

Там, де м'ясо не стало основним продуктом харчування, хороше приготування їжі — суттєво важлива вимога. Необхідно щось приготувати замість м'яса, і ці замітники повинні бути приготовлені добре, щоб не хотілося м'яса.

(Виховання дітей. С. 384).

Я знаю сім'ї, які з м'ясного харчування переключилися на мізерну, збіднену дієту. Їхня їжа настільки погано приготовлена, що шлунок відчуває до неї огиду, і ці люди кажуть мені, що реформа здоров'я не принесла їм користі, що вони фізично ослабли. Їжу треба готувати просто, але водночас вона має бути смачною й викликати апетит.

(Свідчення для Церкви. Т. 2. С. 63).

Саме задля добра Церкви останку Господь радить їй відмовитися від м'ясної їжі, чаю, кави й інших шкідливих продуктів. Є безліч здорових, корисних продуктів, якими ми можемо харчуватися.

Люди, котрі очікують Приходу Господа, зрештою відмовляться від м'ясної їжі. М'ясо більше не становитиме їхнього раціону. Ми повинні постійно пам'ятати про цю кінцеву мету й невпинно працювати задля її досягнення.

(Поради щодо їжі та харчування. С. 380, 381).

Розумові, моральні й фізичні сили зменшуються, якщо вживання м'ясних продуктів стає звичкою. М'ясо виводить з рівноваги весь організм, затуманює розум, притуплює моральне сприйняття.

Ми кажемо вам, дорогі брате й сестро, що найбезпечніший шлях для вас — відмовитися від м'яса.

(Свідчення для Церкви. Т. 2. С. 64).

Вірність у реформі здоров'я

(Примітка від укладачів: Ця вістка, у якій викладено основні пункти реформи здоров'я, була представлена Е. Уайт на з'їзді Генеральної Конференції 1909 року, останньому з'їзді, який вона відвідала).

Я отримала настанову нести всьому нашому народові вістку про реформу здоров'я, оскільки багато хто зрадив своїй вірності принципам реформи здоров'я, яких дотримувався раніше.

Мета Бога для Його дітей полягає в тому, щоб вони досягали міри зрілості — повноти Христа. Для цього вони повинні правильно використовувати всі сили свого розуму, душі й тіла. Вони не можуть дозволити собі марнувати розумову або фізичну силу.

Питання збереження здоров'я — одне з найважливіших. Якщо ми вивчатимемо його в страху Господньому, то зрозуміємо, що

простота харчування — найкраще, що необхідно для нашого фізичного й духовного прогресу. Вивчаймо ж терпляче це питання. Тут ми потребуємо знань і здорового глузду, щоб мудро поводитися. Законам природи потрібно коритися, а не опиратися.

Ті, хто отримав настанову щодо шкоди від уживання м'ясної їжі, чаю, кави й жирної нездорової їжі і хто *над жертвою склав заповіта з Богом*, перестануть потурати своєму апетиту й споживати їжу, котра, як їм відомо, нездорова. Бог вимагає, щоб апетит був очищений та було виявлене самозречення в тому, що не є добре. Саме цю працю необхідно виконати перед тим, як Божий народ зможе постати перед Господом як народ досконалий.

Божий народ Останку має бути наверненим народом. Проповідь даної вістки повинна привести до навернення й освячення душ. Ми маємо відчутти силу Святого Духа в цьому русі. Це прекрасна, ясна вістка. Для тих, хто її приймає, вона означає все й повинна бути проголошена гучним голосом. Нам необхідно мати справжню, постійну віру в те, що ця звістка поширюватиметься й ставатиме дедалі більш значущою аж до кінця часу.

Деякі так звані віруючі приймають певні частини «Свідчень» як Божу звістку, але відкидають ті частини, які засуджують їхні улюблені слабкості. Такі люди завдають шкоди благополуччю як своєму, так і Церкви. Дуже важливо, щоб ми ходили у світлі, доки маємо його. Люди, котрі стверджують, що вірять реформі здоров'я, однак у своєму повсякденному житті діють усупереч її принципам, шкодять власним душам та негативно впливають на віруючих і невіруючих.

Сила через послух

На людях, які знають істину, лежить серйозна відповідальність. Усі їхні вчинки повинні відповідати їхній вірі, життя має бути очищене й освячене, а їм самим необхідно

приготуватися до праці, яку треба швидко виконати в ці заключні дні проголошення вістки. У них немає ані часу, ані сил потурати своєму апетиту. Сьогодні як серйозне спонукання для нас мають звучати слова: «Тож покайтеся і наверніться, аби були стерті ваші гріхи, щоб від обличчя Господнього прийшов час відлиги» (Дії 3:19, 20). Серед нас є чимало бездуховних людей, котрі неминуче загинуть, якщо повністю не навернуться. Чи можете ви дозволити собі ризикувати?

Бог вимагає від Свого народу постійного прогресу. Нам необхідно зрозуміти, що потурання апетиту — найбільша перешкода для вдосконалення розуму й освячення душі. Незважаючи на наше визнання реформи здоров'я, багато хто з нас харчується неправильно. Потурання апетитові — першочергова причина фізичної й розумової слабкості і здебільшого підґрунтя кволості й передчасної смерті. Нехай же той, хто прагне володіти чистотою духу, пам'ятає: сила управляти апетитом — у Христі.

Якби нам приносило користь потурання бажанню вживати м'ясну їжу, я не звернулася б до вас із цим закликом; але я знаю, що це не так. М'ясна їжа шкідлива для фізичного благополуччя, і нам необхідно навчитися обходитися без неї. Люди, котрі мають можливість перейти на вегетаріанську дієту, однак вирішують віддати перевагу власній думці щодо цього питання, споживаючи їжу й пиття за своїм уподобанням, поступово почнуть недбало ставитися до настанов, які Господь дав щодо інших аспектів істини для теперішнього часу, і втратять здатність зрозуміти, що є істина; вони неминуче пожнуть те, що посіяли.

Я отримала настанову, щоб учням у наших школах не подавали м'ясної або іншої нездорової їжі. На столах не повинно з'являтися нічого, що викликало б бажання до збудливих засобів. Я звертаюся до людей молодих, літніх та середнього віку: відмовляйте своєму апетитові в усьому шкідливому. Служіть Господу над жертвою.

Багато людей думає, що без м'ясної їжі їм не обійтися. Та якби вони стали на бік Господа, твердо вирішивши йти

шляхом, яким Він веде, то отримали б силу й мудрість, як Даніїл та його друзі. Вони зрозуміли б, що Господь дає їм розсудливість. Чимало людей здивується, виявивши, як багато можна було б заощадити для Божої справи завдяки самозреченню. Малі суми, заощаджені завдяки жертвовності, зроблять для Божої справи більше, ніж великі дари, принесення котрих не вимагало самозречення.

Заклик до твердої позиції

Адвентисти сьомого дня мають справу з важливими істинами. Понад сорок років тому [1863 року] Господь послав нам особливе світло щодо реформи здоров'я, але як ми ходимо в цьому світлі? Скільки людей відмовилося жити згідно з даними Богом порадами! Як народ ми повинні рухатися вперед відповідно до отриманого світла. Наш обов'язок — розуміти принципи реформи здоров'я й поважати їх. У питаннях стриманості ми повинні йти попереду всіх інших людей. Однак серед нас є добре навчені члени Церкви й навіть служителі Євангелія, котрі мало поважають світло, дане Богом щодо цього питання. Вони їдять те, що їм хочеться, і працюють так, як їм подобається.

Нехай же вчителі й керівники нашої справи твердо стануть на біблійне підґрунтя щодо реформи здоров'я та прямо засвідчать віруючим, що ми живемо в останні дні земної історії. Між тими, хто служить Богові, і тими, хто служить собі, необхідно провести розмежувальну лінію.

Мені було показано, що принципи, дані нам у ранні дні проголошення вістки, сьогодні такі ж важливі й вимагають такого ж сумлінного ставлення, як і тоді. Дехто ніколи не дотримувався світла, даного щодо питання харчування. Тепер настав час звільнити світло з-під посудини та дозволити йому сяяти ясними, яскравими променями.

Принципи здорового способу життя мають велике значення для кожного з нас особисто і для народу загалом. Коли вістка реформи здоров'я вперше досягла мене, я була слаб-

кою і кволою, схильною до частих утрат свідомості. Я благала Бога про допомогу, і Він відкрив переді мною велику тему реформи здоров'я. Господь навчав мене, що люди, котрі виконують Його Заповіді, повинні увійти у священні стосунки з Ним та, виявляючи стриманість у їжі й питті, зберігати свій розум і тіло в найкращому стані для служіння. Для мене це світло — велике благословення. Я зайняла позицію послідовниці реформи здоров'я, знаючи, що Господь зміцнить мене. Сьогодні, незважаючи на вік, у мене здоров'я краще, ніж замолоду.

Дехто каже, що я не дотримуюся принципів реформи здоров'я так, як відстоюю її за допомогою пера. Однак можу сказати, що я — вірна прихильниця реформи здоров'я. Члени моєї сім'ї знають, що це правда.

«Усе робіть на славу Божу»

Ми не запроваджуємо якогось чіткого припису, котрого потрібно дотримуватися в харчуванні, але наголошуємо: у країнах, де багато фруктів, злаків та горіхів, м'ясо не є відповідною їжею для Божого народу. Мені було показано, що м'ясна їжа здатна формувати тваринні нахили, позбавляючи чоловіків та жінок любові й співчуття, які вони мають відчувати до кожної людини; крім того, така їжа сприяє пануванню низьких пристрастей над вищими силами єства. Якщо вживання м'яса і було колись безпечним, то не тепер. Рак, пухлини, легеневі захворювання зумовлені переважно вживанням м'яса.

Питання вживання м'яса не повинно ставати для нас критерієм приналежності до Церкви, але нам слід зважати на вплив, який справляють на інших так звані віруючі, котрі їдять м'ясо. Невже ми як вісники Божі не скажемо людям: «Отже, коли їсте, коли п'єте чи щось інше робите, усе робіть на славу Божу»? (1 Кор. 10:31). Невже не будемо нести рішучого свідчення проти потурання спотвореному апетитові? Невже хтось зі служителів Євангелія, проголошуючи

найсерйознішу істину, будь-коли доручену смертним людям, подасть приклад повернення до єгипетських горщиків з м'ясом? Невже люди, котрі живуть на десятину з Божої скарбниці, дозволять собі через самоогодження отруювати життєдайний потік, що тече в їхніх жилах? Невже вони знехтують світлом і даними їм Богом застереженнями? Тілесне здоров'я потрібно розглядати як суттєво необхідну умову для зростання в благодаті та формування врівноваженого характеру. Якщо про шлунок належно не дбають, тоді з'являються перешкоди для формування праведного характеру й моральності. Між мозком, нервами і шлунком є взаємозв'язок. Неправильні звички в їжі й питті зумовлюють неправильні мислення та дії.

Нині всі зазнають перевірки й випробування. Ми в Христа хрестилися, і якщо виконаємо свою роботу, відділившись від усього, що тягне нас донизу й робить тим, ким ми не повинні бути, то нам буде дана сила досягти зросту Христа — нашого живого Голови, і ми побачимо спасіння Боже.

Тільки при розумному ставленні до принципів здорового способу життя ми зможемо по-справжньому прокинутися й побачити те зло, яке спричиняє неправильне харчування. Люди, які побачили свої помилки й мають сміливість змінити свої звички, переконуються, що реформаційний процес вимагає боротьби й великої наполегливості; але щойно в них сформуються правильні смаки, вони розуміють, що їжа, яку раніше вони вважали нешкідливою, повільно, але неухильно створювала умови для появи диспепсії та інших захворювань.

Батьки і матері, пильнуйте в молитві. Рішуче стійте на варті проти всякого роду нестриманості. Навчайте своїх дітей принципів справжньої реформи здоров'я. Поясніть їм, чого слід уникати заради збереження здоров'я. Гнів Божий уже почав відвідувати синів непокори. Яких тільки злочинів, беззаконня та гріхів не побачиш на кожному кроці! Нам як народові необхідно виявляти велику обережність, щоб уберегти наших дітей від розпусних товаришів.

Навчайте народ

Необхідно докладати більших зусиль для навчання людей принципів реформи здоров'я. Слід засновувати кулінарні школи, навчаючи в домівках мистецтва приготування здорової їжі. Молоді й літні мають навчатися готувати простіше. Де б не проповідували істину, народ слід навчати готувати їжу просту, однак апетитну. Їм потрібно показати, що поживна їжа може бути приготована і без м'яса.

Навчіть людей: краще знати, як зберегти здоров'я, ніж як лікувати хворобу. Наші лікарі повинні бути мудrimi вчителями й вихователями, застерігаючи всіх від самодогодження та показуючи, що єдиний шлях уникнути руйнування тіла й розуму — утримуватися від того, що заборонив Бог.

З великим тактом і розсудливістю необхідно готувати поживну їжу, щоб замінити страви, які раніше входили до раціону людей, котрі готуються стати поборниками здорового способу життя. Віра в Бога, наполегливість у досягненні мети, бажання допомагати одне одному — ось що необхідно в цій справі. Малопоживна їжа завдає шкоди справі реформи здоров'я. Ми — смертні істоти й повинні забезпечувати себе їжею, яка належно живитиме організм.

Крайнощі шкодять реформі здоров'я

Хоч дехто з нашого народу сумлінно утримується від уживання невідповідної їжі, однак не турбується про забезпечення себе елементами, необхідними для підтримки організму. Людям, котрі дотримуються крайніх поглядів на реформу здоров'я, загрожує небезпека готувати несмачні страви, роблячи їх настільки неапетитними, що вони не приносять задоволення. Їжу слід готувати так, щоб вона була як апетитною, так і поживною. Вона має містити елементи, яких потребує організм. Я завжди використовую трохи солі, тому що сіль не є чимось шкідливим, натомість

необхідна для крові. Додавання невеликої кількості молока, вершків або сметани до овочів поліпшує їхній смак.

Хоч лунають застереження про небезпеку захворіти через уживання вершкового масла, а також про зло, яке може спричинити необмежене вживання яєць маленькими дітьми, однак ми не вважатимемо порушенням принципу [реформи] уживання яєць від добре доглянутих та відповідно годуваних курей. Яйця містять у собі речовини, що мають лікувальні властивості протидіяти деяким отрутам.

Деякі, утримуючись від молока, яєць та масла, не забезпечують свій організм належним живленням, унаслідок чого слабшають і втрачають працездатність. Через це реформа здоров'я зазнає ганьби. У справу, яку ми намагалися ґрунтовно звершувати, вносять безлад чужі елементи, яких Бог не вимагає та які позбавляють Церкву сили. Проте Бог втрутиться й запобіжить наслідкам цих занадто завзятих ідей. Євангеліє покликане привести в гармонію гріховний людський рід. До ніг Ісуса необхідно привести разом і багатих, і бідних.

Надійде час, коли нам, можливо, доведеться відмовитися від уживання деяких продуктів харчування, наприклад, молока, вершків, яєць. Однак немає потреби ускладнювати своє життя передчасними крайніми обмеженнями. Почекайте, доки обставини вимагатимуть таких обмежень, а Господь готує для цього шлях.

Люди, котрі прагнуть успішно звіщати принципи реформи здоров'я, повинні зробити Слово Боже своїм керівником і радником. Лише виконуючи ці умови, учителі принципів реформи здоров'я можуть стояти на твердій основі. Не дискредитуймо ж ніколи реформу здоров'я відмовою від уживання здорової смачної їжі замість шкідливих продуктів харчування, від яких ми відмовилися. У жодному разі не підтримуйте бажання до стимулювальних засобів. Їжте тільки просту, здорову їжу та постійно дякуйте Богові за принципи реформи здоров'я. У всьому будьте вірні й чесні й тоді здобудете дорогоцінні перемоги.

Зважайте на умови вашої місцевості

Виступаючи проти переїдання й нестриманості, ми маємо пам'ятати про стан людської сім'ї. Бог подбав про жителів різних країн світу. Люди, котрі бажають бути співпрацівниками Бога, повинні ретельно все зважити, перш ніж точно визначити, що потрібно чи не потрібно їсти. Ми повинні налагодити зв'язок з людьми. Якщо реформи здоров'я в її найбільш радикальній формі навчати тих, життєві обставини котрих не дозволяють її прийняти, це завдасть більше шкоди, ніж користі. Проповідуючи Євангеліє бідним, я керуюся настановою радити їм уживати найбільш поживну їжу. Я не можу сказати їм: «Вам не слід їсти яєць, молока або вершків. Готуючи їжу, ви не повинні використовувати вершкове масло». Євангеліє має бути проповідоване бідним, але ще не настав час приписувати найсуворішу дієту.

Тоді Бог може благословити

Служителі, котрі вважають себе вільними потурати апетиту, ще дуже далекі від досягнення необхідних стандартів. Бог бажає, щоб вони були поборниками реформи здоров'я та жили згідно зі світлом, отриманим щодо цього питання. Мені стає сумно, коли я бачу, що люди, які мали б ревно відстоювати наші принципи здоров'я, ще не обрали правильний спосіб життя. Я благаю Господа, щоб Він відкрив їм, яких великих втрат вони зазнають. Якби в домівах членів наших громад усе було так, як має бути, ми могли б звершити для Господа подвійну роботу.

Щоб очиститися і зберігати чистоту, адвентисти сьомого дня повинні мати Святого Духа у своїх серцях та сім'ях. Господь дав мені світло, суть якого в тому, що сучасний Ізраїль упокориться перед Ним й очистить храм своєї душі від усякої нечистоти, тоді Він почує їхні молитви за хворих та благословить у застосуванні Своїх цілющих засобів проти хвороб. Коли людина з вірою робить усе можливе для подолання

хвороби, використовуючи прості Богом дані методи лікування, Він благословить її зусилля.

Якщо Божий народ, отримавши так багато світла, плекатиме шкідливі звички, потураючи собі й відмовляючись виправитися, то неодмінно погне наслідки переступу. Якщо вони вирішать будь-якою ціною задовольняти свій спотворений апетит, Бог не звершить чуда, щоб урятувати їх від наслідків самодогоджання. Такі люди будуть «в муках лежати» (Ісаї 50:11).

О, як багато людей втрачають найбагатші благословення, які Бог приготував для них у сфері здоров'я й духовних дарів! Чимало душ бореться, намагаючись здобути особливі перемоги й отримати особливі благословення, аби здійснити щось значне. Тому вони завжди відчують, що повинні з молитвами і сльозами вести сувору боротьбу. Якщо такі люди з молитвою досліджують Святе Письмо, щоб пізнати точно виражену Божу волю і потім від усього серця, беззастережно і без самодогоджання виконувати її, вони знайдуть мир. Жодні муки, жодні сльози й боротьба не принесуть їм благословення, якого вони прагнуть. «Я» має бути повністю підкорене. Вони повинні виконувати нинішню працю, приймаючи рясну Божу благодать, обіцяну всім, хто просить з вірою.

«Коли хто хоче йти за Мною, – сказав Ісус, – хай зречеться самого себе, бере свій хрест щоденно й іде услід за Мною» (Луки 9:23). Наслідуймо ж Спасителя в Його простоті й самозреченні. Звеличуймо Мужа Голгофи словом і святим життям. Спаситель дуже близький до тих, хто присвячує себе Богові. Якщо й був такий час, коли ми потребували дії Духа Божого на наші серця й життя, то це сьогодні. Міцно вхопімося за цю Божественну силу, щоб зміцнитися для життя святості й самозречення.

(Свідчення для Церкви. Т. 9. С. 153-166).

Церква на Землі

У Бога є Церква на Землі – Його вибраний народ, котрий зберігає Його Заповіді. Він веде за Собою не випадкових попутників – одного тут, іншого там, – а цілий народ. Істина — це освячувальна сила; але Церква в боротьбі — це ще не переможна Церква. Серед пшениці є кукіль. «І кажуть йому раби: Хочеш, щоб ми пішли й випололи його? Він же сказав: Ні, щоб ви часом, виконуючи кукіль, не повиривали разом з ним і пшениці». До євангельського невода потрапляє не тільки добра риба, а й погана, і тільки Господу відомо, хто Його.

Обов'язок кожного з нас – покірно ходити з Богом. Нам не слід шукати якоїсь нової, незвичайної вістки. Ми не повинні думати, що вибрані Божі, котрі намагаються ходити у світлі, становлять Вавилон.

(Свідчення для служителів та проповідників Євангелія. С. 61).

Хоч у Церкві є пороки, і вони залишатимуться до кінця світу, у ці останні дні вона має бути світлом для світу, занечищеного й зіпсованого гріхом. Хоч Церква ослаблена й недосконала, потребує викриття, застереження і порад, однак вона — єдиний об'єкт на Землі, якому Бог приділяє найбільшу увагу. Світ — це майстерня, у якій завдяки співпраці людського й Божественного Ісус за допомогою Своєї благодаті й Божественної милості випробовує людські серця.

(Свідчення для служителів та проповідників Євангелія. С. 49).

У Бога є особливий народ, Церква на Землі; цей народ ні з ким не можна порівняти, він перевершує всіх своєю здатністю навчати істини, відстоювати Закон Божий. У Бога є призначені Ним знаряддя — люди, котрих Він веде; вони зносять тягар дня і спеку та співпрацюють з небесними ангелами для розвитку Царства Христового в нашому світі. Нехай же всі об'єднуються з цими вибраними знаряддями й долучаться до тих, котрі мають «терпіння святих, які бережуть Божі заповіді та віру Ісуса» (Об'явл. 14:12).

(Свідчення для служителів та проповідників Євангелія. С. 58).

З'єднані з вишньою Церквою

Церква Божа на Землі єдина з Церквою Божою на Небі. Віруючі на Землі та небесні істоти, котрі ніколи не зазнали гріхопадіння, становлять одну Церкву. Усі небожителі виявляють зацікавлення до зібрання святих, які зустрічаються на Землі для поклоніння Богові. У внутрішньому, небесному дворі вони слухають свідчення Христових у дворі зовнішньому, на Землі; і хвалу й подяку тих, хто поклоняється внизу, підхоплюють у небесних гімнах, хвалі й радісних звуках по всіх небесних дворах, бо Христос не даремно помер за грішних синів Адама. Тимчасом як ангели п'ють із першоджерела, святі на Землі п'ють із чистих потоків, що течуть від престолу, потоків, які веселять місто нашого Бога. О, якби всі ми могли зрозуміти, як близько Небо до Землі! Коли земні діти не усвідомлюють цього, ангели світла супроводжують

їх. Мовчазний свідок охороняє кожну живу душу, намагаючись наблизити її до Христа. Доки є надія, доки люди не опираються Святому Духові на свою вічну загибель, вони перебувають під охороною небесних істот. Пам'ятаймо: у кожному зібранні святих на Землі присутні Божі ангели, котрі слухають свідчення, спів і молитви. Пам'ятаймо: нашу хвалу підхоплює хор сонму ангелів на Небі.

Тож, зустрічаючись із суботи в суботу, співайте хвалу Тому, Хто вас покликав із темряви до дивного Його світла. Нехай хвала сердець буде віддана Тому, Хто «полюбив нас і обмив нас від гріхів наших кров'ю Своєю». Нехай любов Христа буде головною темою виступів. Висловлюйте її простими словами в кожній пісні хвали. Нехай натхнення Духа Божого диктує ваші молитви. Коли звучить слово життя, нехай ваш щирий відгук засвідчить, що ви приймаєте вістку з Небес.

Бог навчає, що ми маємо збиратися в Його Домі для виховання в собі досконалої любові. Це зробить жителів Землі придатними для перебування в оселях, які Христос пішов приготувати для всіх, хто любить Його. Там із суботи в суботу, із новомісяччя в новомісяччя вони збиратимуться у святині та об'єднуватимуться в співах, хвалі й подяці Богові, Який сидить на престолі, і Агнцеві на віки віків.

(Свідчення для Церкви. Т. 6. С. 366-368).

Церква наділена владою

Христос наділяє Церкву силою голосу: «Запевняю вас: усе те, що зв'яжете на землі, буде зв'язане на небі; і все те, що розв'яжете на землі, буде розв'язане на небі». Людині не дозволено покладатися на власну думку та відстоювати обрані нею погляди, незалежно від судження Церкви. Бог наділив Свою Церкву найвищою владою під небесами. Голос Його об'єднаного народу в постанові Церкви — це голос Божий, який слід поважати.

(Свідчення для Церкви. Т. 3. С. 450, 451).

Слово Боже не дозволяє одній людині приймати власні рішення на противагу думці Церкви, також їй не дозволено нав'язувати свої погляди, які суперечать поглядам Церкви. Якби не було церковної дисципліни й управління, Церква б розпалася і не могла зберігати єдність як організація. Завжди з'являлися б особи з незалежним мисленням, стверджуючи, що мають рацію і Бог особливо навчає, надихає й веде їх. Кожен з них має власну теорію, свій специфічний погляд, і кожен наполягає, що його погляди відповідають Слову Божому. У них різні теорії й віра, проте кожен з них претендує на особливе світло від Бога. Такі виходять з організації, і кожен з них – сам собі церква. Ніхто з них не може бути правим, однак усі вони стверджують, що їх веде Господь.

Наш Спаситель після Своїх настанов дає обітницю: якщо двоє або троє об'єднуються, просячи про щось Бога, їм буде дано це. Тут Христос показує, що має бути єдність з іншими, навіть у наших бажаннях. Він надавав великого значення спільній молитві, спільній меті. Звичайно, Бог чує й особисті молитви, але цього разу Ісус виклав особливі, важливі уроки, які матимуть виняткове значення для Його недавно організованої Церкви на Землі. Необхідна згода в тому, чого вони бажають і про що моляться. Це мають бути не просто думки й сподівання одного, схильного помилятися розуму, натомість щире бажання кількох осіб щодо одного й того самого питання.

(Свідчення для Церкви. Т. 3. С. 428, 429).

Церква — це визначений Богом засіб для спасіння людей. Вона була створена для служіння, і її місія полягає в проголошенні Євангелія світові. Від початку Божий план передбачав, щоб Його Церква віддзеркалювала у світі Його повноту й щедроти. Члени Церкви, котрих Він покликав із темряви до дивного Його світла, повинні являти Його славу. Церква — сховище скарбів благодаті Христової, і через неї зрештою буде виявлена «правителям і владам на небесах багатогранна Божа премудрість» (Ефес. 3:10).

(Дії апостолів. С. 9).

Павло був скерований до Церкви для отримання настанов

Багато хто вважає, що за своє світло й досвід вони відповідалі тільки перед Христом і не залежать від Його визначених послідовників у світі. Однак Ісус засуджував це у Своему вченні, а також у прикладах і фактах, наведених Ним для нашого повчання. Наприклад, Павло, котрого Христос мав приготувати й котрий мав стати Його вибраною посудиною, був безпосередньо приведений у присутність Христа. Однак Він не викладає йому уроків істини. Господь зупиняє Павла в дорозі й викриває його, а на запитання, що він має робити, Спаситель не відповідає йому прямо, а приводить його до єднання зі Своею Церквою. «І скажуть тобі, що тобі потрібно робити!» Ісус — Друг грішника. Його серце завжди відкрите, завжди зворушене людським горем. Він має всю владу на Небі й на Землі, однак поважає засоби, котрі призначив для просвіти і спасіння людей. Він спрямовує Савла до Церкви, визнаючи владу, якою наділив її як канал світла для світу. Церква — тіло Христове, організоване Ним на Землі, і Його постанови вимагають поваги. У випадку із Савлом Ананія представляє Христа, а також Його служителів на Землі, котрі призначені діяти замість Христа.

У наверненні Павла нам дані важливі принципи, про які ми маємо завжди пам'ятати. Викупитель світу не схвалює досвід та дії в релігійних питаннях, незалежні від Його організованої й визнаної Церкви.

Син Божий ототожнив Себе зі служінням і владою організованої Ним Церкви. Його благословення мали злитися через визначені Ним засоби, з'єднуючи людину з тим каналом, яким вони надходять. Те, що Павло був дуже ревний у своєму переслідуванні святих, не звільняє його від вини, коли Дух Божий доносить до його свідомості розуміння жорстокості його дій. Він має стати учнем апостолів.

(Свідчення для Церкви. Т. 3. С. 432, 433).

Усім членам Церкви, якщо вони є синами й дочками Бога, необхідно пройти через процес дисципліни, перш ніж

вони зможуть бути світлом у світі. Бог не зробить провідниками світла людей, котрі перебувають у темряві та задовольняються таким станом, не докладаючи особливих зусиль для налагодження зв'язку із Джерелом світла. Люди, які розуміють власну потребу та пробуджуються до глибоких роздумів і найбільш ревної й наполегливої молитви і дій, отримають Божественну допомогу. Кожному потрібно багато від чого відучитися й багато чого навчитися. Необхідно скинути із себе старі звички й звичаї, але перемогу можна здобути лише благодаттю Божою, завдяки серйозній боротьбі з метою виправлення цих помилок та повного прийняття істини через утілення в життя її принципів.

(Свідчення для Церкви. Т. 4. С. 485, 486).

Поради тому, хто поширює оману

Хто починає проголошувати якусь вістку з власної ініціативи, хто заявляє, що його навчає і провадить Бог, однак робить свою особливу справу, руйнуючи те, що Бог збудовував упродовж років, той не виконує Божої волі. Знайте: такі люди — прибічники великого ошуканця. Не вірте їм.

Як люди, призначені бути управителями засобів та здібностей, ви зловживаєте власністю вашого Господа, поширюючи оману. Весь світ сповнений ненависті до тих, хто проголошує обмежувальні вимоги Закону Божого, і вірна Богові Ягве Церква має вступити в незвичайну боротьбу. «Адже наша боротьба не з тілом і кров'ю, але з початками, з владами, зі світовими правителями темряви цього віку, з піднебесними духами злоби» (Ефес. 6:12). Люди, котрі мають уявлення про суть цієї війни, не повернуть своєї зброї проти Церкви, яка бореться, натомість, докладаючи всіх своїх сил, боротимуться разом з Божим народом проти сил зла.

(Свідчення для служителів та проповідників Євангелія. С. 51).

Церковна організація

Хтось має виконувати доручення Христа, хтось повинен продовжувати справу, розпочату Ним на Землі, і ця перевага дана Церкві. Для цієї мети вона й була організована.

(Свідчення для Церкви. Т. 6. С. 295).

Служителі повинні любити порядок та дисциплінувати себе — і тоді вони зможуть успішно дисциплінувати Божу Церкву й навчати її членів працювати узгоджено, як добре вимуштрувана рота солдатів. Якщо дисципліна й порядок необхідні для успішних дій на полі бою, то наскільки більше вони потрібні в нашій боротьбі, оскільки поставлена мета — цінніша й за своєю природою вища за інші цілі. У нашій боротьбі на карту поставлені вічні інтереси, за які ворожі війська змагаються на полі бою. Ангели діють узгоджено. Усі їхні дії характеризуються досконалим порядком. Що точніше ми наслідуємо гармонію й порядок ангельського воїнства, то

успішнішими будуть зусилля цих небесних істот заради наших інтересів. Якщо ми не усвідомлюємо необхідності в узгодженості дій, якщо виявляємо безлад, недисциплінованість і неорганізованість у своїй поведінці, ангели, організованість та діяння яких вирізняються найвищою досконалістю й ідеальним порядком, не зможуть успішно працювати для нас. Вони із сумом відвернуться, бо не уповноважені благословляти замішання, неухважність і неорганізованість. Хто бажає співпрацювати з небесними посланцями, той має працювати в унісон з ними. Хто має небесне помазання, той усіма своїми вчинками заохочуватиме до порядку, дисципліни, єдності дій, і тоді Божі ангели зможуть співпрацювати з ним. Проте ніколи, ніколи ці небесні вісники не схвалять безладу, неорганізованості й відсутності порядку. Усе це зло є результатом зусиль сатани, щоб послабити наші сили, позбавити нас мужності й перешкодити нашій успішній діяльності.

Сатані добре відомо, що успіх може супроводжувати лише порядок та узгоджені дії. Він добре знає, що все, пов'язане з Небесами, має ідеальний порядок, а дії ангельського воїнства відзначаються підпорядкованістю й досконалою дисципліною. Намір сатани полягає в тому, щоб відвести так званих християн від небесної організованості настільки далеко, наскільки можливо. Тому він обманює навіть людей, які називають себе народом Божим, змушуючи їх вірити, що порядок і дисципліна — вороги духовності, що єдина безпека для них — дозволити кожному йти своєю дорогою та особливо зберігати відмінність від об'єднаних організацій християн, які трудяться для запровадження дисципліни й узгодженості дій. Усі зусилля, спрямовані на наведення ладу, такі люди вважають небезпечним обмеженням законної свободи, а отже, їх [зусиль] слід побоюватися, як папства. Ці ошукані душі вважають достоїнством вихвалитися власним вільнодумством і незалежністю дій. Вони не приймуть жодних людських настанов. Вони не підкоряються жодній людині. Мені було показано: особлива робота сатани — спонукати людей ду-

мати, що за Божою волею вони можуть вигадувати й обирати свою лінію поведінки, незалежно від їхніх братів.

(Свідчення для Церкви. Т. 1. С. 649, 650).

Бог зробив Свою Церкву світильником на Землі й через неї відкриває Свої наміри й волю. Жодному зі Своїх слуг Він не дає духовних досвідів, які були б незалежними від духовного досвіду самої Церкви або суперечили йому. Також Він не дає одній людині пізнання Своєї волі щодо всієї Церкви, залишаючи при цьому Церкву — тіло Христове — у темряві. У Своему Провидінні Він приводить Своїх слуг до тісного єднання з Його Церквою, щоб вони менше довіряли собі, а більше тим, кого Він обрав для звершення Своєї справи.

(Дії апостолів. С. 163).

Церкви, організовані пророками

Організація Церкви в Єрусалимі мала бути зразком для інших територій, де вісники істини навертали душі до євангельської віри. Люди, на котрих була покладена відповідальність дбати про Церкву, повинні були не панувати над Божим спадком, натомість як мудрі пастирі «пасти Боже стадо... і бути для стада за приклад» (1 Петра 5:2, 3). Диякони також мали бути мужами чесними, сповненими Святого Духа й мудрості. Цим людям належало згуртуватися на боці правди, відстоюючи її твердо й рішуче. Так вони могли сприяти об'єднанню всієї отари.

(Дії апостолів. С. 91).

Важливим чинником у справі духовного зростання ново-навернених було, на думку апостолів, підтримання відповідного порядку в громадах. У всіх місцях Лікаонії та Пісидії, де проживали віруючі, були організовані церкви. У кожній громаді призначали служителів, а для звершення діяльності, яка сприяла б духовному добробуту віруючих, створювали належну організацію та запроваджували порядок.

Це було зроблено відповідно до євангельського плану об'єднання в одному тілі всіх віруючих у Христа, і цього

плану Павло старанно дотримувався у своєму служінні. У різних містах люди, котрі завдяки праці апостола прийняли Христа як свого Спасителя, об'єднувалися в церкви. Це відбувалося навіть тоді, коли віруючих було небагато. У такий спосіб християни навчалися допомагати одне одному, пам'ятаючи обітницю: «Бо де двоє або троє зберуться в Ім'я Моє, там і Я серед них!» (Матв. 18:20).

(Дії апостолів. С. 185, 186).

Стикаючись із розбіжностями в Церкві

У Єрусалимі посланці з Антіохії зустрілися з братами з різних церков, зібраними на загальний Собор, та повідомили про своє успішне служіння серед язичників. Потім докладно розповіли про замішання, що виникло в Антіохійській церкві після приходу деяких навернених фарисеїв, котрі переконували навернених язичників обрізуватися й виконувати закон Мойсеїв. Цю проблему палко обговорювали на зібранні.

Святий Дух вважав за потрібне не накладати на навернених язичників вимог церемоніального закону, і думки апостолів щодо цього питання збігалися з бажанням Духа Божого. Яків, котрий головував на Соборі, виніс остаточне рішення: «Тому я вважаю, що не треба турбувати тих язичників, які навертаються до Бога». Це поклато край дискусіям.

Очевидно, Яків був обраний для оголошення рішення Собору.

Водночас навернені язичники повинні були зректися звичаїв, несумісних із принципами християнства. Тому апостоли й пресвітери погодилися надіслати язичникам листа, у якому просили їх стримуватися від жертв ідолам, від блуду, задушенини і крові, дотримуватися заповідей та жити святим життям. Їх також запевнили в тому, що мужі, котрі вимагатимуть від них обрізання, не були уповноважені апостолами.

(Дії апостолів. С. 190-195).

На Соборі, який вирішував цю справу, були присутні апостоли і вчителі, котрі відіграли важливу роль у заснуван-

ні християнських церков серед євреїв та язичників, а також обрані посланці від різних громад. Там перебували пресвітери з Єрусалима, представники з Антіохії та найвпливовіших церков. На соборі панував дух розсудливості й гідності, прихильний Церкві, створеній за Божественною волею. Після зрілих роздумів усі побачили, що Сам Бог відповів на спірне питання, дарувавши язичникам Святого Духа, керівництву Котрого необхідно підкоритися.

Це питання не вирішувалося голосуванням християн, присутніх на Соборі. «Апостоли й пресвітери», впливові розважливі мужі підготували й оголосили постанову, котру потім ухвалили всі християнські церкви. Не всі, проте, були задоволені прийнятим рішенням; деякі честолюбні й самовпевнені брати не погодились з ним. Ці люди відважилися діяти на власний розсуд. Вони багато нарікали й прискіпувалися, пропонували нові плани, намагаючись гальмувати роботу мужів, яким Бог доручив проповідувати євангельську вістку. З такими перешкодами Церква зіткнулася вже на початку, і вони будуть аж до кінця часу.

(Дії апостолів. С. 196, 197).

Небезпека вважати власне твердження найважливішим

Людам, схильним ставити власне судження вище за судження інших, загрожує серйозна небезпека. Сатана постійно докладає зусиль, щоб розділити таких людей з тими, хто є каналами світла й через кого Бог здійснює й поширює Свою справу на Землі. Зневажати тих, на кого Господь поклав відповідальність за керівництво справою поширення істини, означає відкидати засоби, призначені Ним для допомоги, підбадьорення та зміцнення Його народу. Якщо якийсь працівник у Божій справі уникає таких мужів, вважаючи, що повинен отримувати світло тільки безпосередньо від Нього, а не через якийсь інший канал, він наражається на небезпеку бути зведеним і переможеним ворогом.

Господь у Своїй мудрості передбачив, щоб через тісні стосунки, які мають бути між усіма віруючими, християнин об'єднувався із християнином і церква — із церквою. Так людське начало зможе співпрацювати з Божественним. Усі сили будуть підкорені Святому Духові, усі віруючі об'єднуються в організованих, цілеспрямованих зусиллях, щоб сповіщати світові Радісну звістку про Божу благодать.

(Дії апостолів. С. 164).

Як різні члени в людському організмі об'єднуються в одне тіло й кожен виконує свою функцію в послуху розумові, який керує всім, так і члени Христової Церкви мають об'єднатися в одне гармонійно збудоване тіло, підпорядковане освячувальному розумові цілого.

(Свідчення для Церкви. Т. 4. С. 16).

Обрання і рукопокладення місцевих служителів

Апостол Павло писав до Тита: «Впорядкуй недокінчене та пресвітерів настанови по містах, як тобі я звелів, коли хто бездоганний, муж єдиної дружини, має вірних дітей, недовкорених за блуд або неслухняність. Бо єпископ мусить бути бездоганний, як Божий доморядник...» (Тита 1:5-7). І до Тимофія: «Рук поспішно не покладай ні на кого...» (1 Тим. 5:22).

У деяких наших церквах передчасно посвячують пресвітерів, нехтуючи біблійним правилом і накликаючи тяжке лихо на громаду. Не слід так поспішати у виборі керівників і покладати руки на людей, абсолютно не підготовлених для виконання відповідальної праці, людей, котрі повинні стати наверненими, піднесеними, облагородженими й очищеними, перш ніж зможуть служити Богові в якійсь сфері.

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 617, 618).

Церковна власність

Коли у великих і малих містах пробуджується інтерес, його необхідно всіляко розвивати. Потрібно ретельно попрацювати, доки не постане скромний будинок для поклоніння як знамено, пам'ятник Божої суботи, світло серед моральної темряви. Ці пам'ятники мають стояти в багатьох місцях, свідкуючи про істину.

(Свідчення для Церкви. Т. 6. С. 100).

Не можна залишати невирішеними справи, які стосуються Церкви. Треба ужити заходів задля забезпечення церковного майна для справи Божої, щоб робота не сповільнювалася і щоб кошти, які люди бажають присвятити на Божу справу, не потрапили до рук ворога.

Я бачила, що Божим дітям треба діяти мудро і зробити зі свого боку все можливе, аби справи Церкви були забезпечені. Після того як Божі діти зроблять усе можливе, вони повинні довірити Господеві керівництво цими справами, щоб сатана не ошукав Божий народ останку. Зараз час діяти сатані. Перед нами майбутнє, яке провіщує бурю, тому Церква повинна пильнувати й діяти, аби встояти проти його планів. Час щось робити. Бог незадоволений, коли Його народ залишає церковні справи не впорядкованими й дозволяє ворогові мати повну перевагу й керувати справами, як йому до вподоби.

(Свідчення для Церкви. Т. 1. С. 210, 211).

Регіональні (табірні) зібрання

Докладайте всіх зусиль, щоб відвідувати зустрічі народу Божого.

Брати і сестри, для вас буде значно краще дозволити вашій комерційній діяльності зазнати збитків, аніж нехтувати можливістю почути вістку, яку Бог має для нас. Не знаходьте відмовок, які стануть на заваді вашим духовним перевагам. Ви потребуєте кожного променя світла. Ви повинні бути

завжди готові дати відповідь кожному, хто запитує вас про вашу надію, але з лагідністю і страхом. Ви не можете дозволити собі втрачати жодну із цих переваг.

Збираючись на табірне [регіональне] зібрання, не слід розраховувати, що служителі або біблійні працівники зроблять його благословенням для вас. Бог не хоче, щоб Його народ перекладав свій тягар на служителя. Він не бажає, щоб вони слабшали, покладаючись на людську допомогу. Вони не повинні, як безпорадні діти, покладатися на когось із людей як на підпору. Як управитель Божої благодаті, кожен член Церкви має відчувати особисту відповідальність, щоб мати в собі життя й корінь.

Успіх зібрання залежить від присутності й сили Святого Духа. Кожна людина, яка любить справу істини, повинна молитися про злиття Духа. І нам треба робити все можливе, щоб усунути будь-яку перешкоду для виконання Його роботи. Дух ніколи не зіллється, доки члени Церкви плекають суперечності та злобу одне на одного. Заздрість, ревності, злі підозри й лихослів'я походять від сатани, і вони успішно перекривають шлях дії Святого Духа.

Ніщо в цьому світі не є для Бога настільки дорогим, як Його Церква. Ніщо Він не охороняє так дбайливо й ревно. Ніщо не ображає Бога так, як справа, що послаблює вплив людей, котрі виконують Його служіння. Він вимагатиме звіту від усіх, хто допомагає сатані в його роботі критики й розхолодження.

(Свідчення для Церкви. Т. 6. С. 39-42).

Дім Божий

Для смиренної віруючої душі Божий дім на землі — це ворота Неба. Пісні хвали, молитви, слова представників Христа — це призначені Богом засоби для підготовки людей до вишньої Церкви, до вищого поклоніння, куди не ввійде ніщо нечисте.

Будинок — це святилище для сім'ї, кімната або гай — найбільш усамітнене місце для особистого поклоніння; а церква — святилище для громади. Необхідно мати правила щодо часу, місця і проведення богослужінь. Не можна бездумно або байдуже ставитися до того, що священне, що стосується богослужінь. Щоб люди могли якнайкраще віддавати хвалу Богові, їхнє спілкування має сприяти розмежуванню в їхньому розумі святого й буденного. Люди широкого розуму, благородних помислів та стремлінь — це ті, хто підтримує таке спілкування, яке зміцнює бажання роздумувати про Божественне. Щасливими є люди, котрі мають таке святилище — багате чи бідне,

у місті чи серед масивних гірських печер, у скромній хатині чи в пустелі. Якщо це найкраще, що вони можуть виділити для свого Господа, Він ушанує таке місце Своєю присутністю, і воно буде святиною Господа Саваота.

Молитовний настрій у Божому домі

Коли учасники богослужіння заходять до Молитовного дому, це необхідно робити пристойно, тихо проходячи на свої місця. Якщо в кімнаті є піч, не слід юрмитися навколо неї з лінивим, безтурботним виглядом. У Домі молитви не дозволені буденні розмови, шепіт, сміх — ані до, ані після служіння. Тих, хто прийшов на поклоніння, має вирізняти полум'яне, живе благочестя.

Очікуючи початку богослужіння, слід підтримувати істинний дух посвячення в тихих роздумах, підносити серце до Бога в молитві про те, щоб це богослужіння принесло особливу користь їхнім серцям, сприяло переконанню й наверненню інших душ. Треба пам'ятати, що в цьому Домі перебувають небесні вісники. Ми всі втрачаємо багато солодкого спілкування з Богом через свій неспокій, марнуючи хвилини для роздумів і молитви. Духовний стан потребує частої перевірки, а розум і серце — прагнення до Сонця Праведності.

Якщо люди, котрі приходять на поклоніння в Дім молитви, справді благоговіють перед Господом і пам'ятають, що перебувають у Його присутності, то в їхній безмовності міститься свята красномовність. Перешіптування, сміх, розмови, цілком невинні у звичайному робочому приміщенні, недоречні в Домі, де поклоняються Богові. Розум необхідно підготувати для слухання Слова Божого, щоб воно справило на людину належну дію й відповідне враження на серце.

Служителеві слід входити, поводячись гідно й серйозно. Ступивши за кафедру, він має схилитися в тихій молитві та щиро просити Бога про допомогу. Яке враження це справить! Людьми оволодіє благовоління й урочистість. Їхній служитель спілкується з Богом, він ввіряє себе Богові, перш

ніж наважиться стати перед людьми. На всіх присутніх спочиває урочистість, і ангели Божі перебувають дуже близько. У зібранні кожен богобоязливий, схиливши голову, також має об'єднатися зі служителем у тихій молитві, щоб Бог удостоїв зібрання Своєю присутністю й дав силу Своїй істині, проголошеній людськими устами.

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 491-493).

Зібрання для засідань і молитви не повинні бути нудними. Якщо можливо, усі повинні приходити точно в призначений час, а якщо хтось запізнюється на пів години або навіть на п'ятнадцять хвилин, їх не слід чекати. Якщо присутні тільки двоє осіб, вони можуть молитися за обітницею. Якщо можна, зібрання необхідно починати в призначений час, незалежно від того, чи присутніх багато, чи кілька людей.

(Свідчення для Церкви. Т. 2. С. 577, 578).

Поводьтеся так, ніби серед вас видимо присутній Бог

Справжнє благоговіння перед Богом надихають відчуття Його безмежної величі й усвідомлення Його присутності. Таке відчуття Невидимого справить глибоке враження на кожне серце. Час і місце молитви — священні, оскільки там перебуває Бог. Благоговіння, виявлене в позі й поведінці, посилить це відчуття. «Святе та грізне Його Ймення!» — сповіщає псалмист (Псал. 111:9).

(Служителі Євангелія. С. 176-178).

Коли зібрання починається молитвою, усяке коліно має схилитися в присутності Святого й кожне серце піднятися до Бога в тихій молитві. Благання вірних молільників будуть почуті, і служіння Словом виявиться успішним. Одна з головних причин того, що служіння не приносить великої користі, — це безжиттєве ставлення тих, хто поклоняється в Божому домі. Мелодійний спів, що виливається з багатьох сердець у чітких, ясних словах, — один з Божих засобів у справі спасіння душ. Усе богослужіння має

проходити урочисто й шанобливо, як у видимій присутності Господа зібрань.

Коли вимовляється Слово, вам, брати, слід пам'ятати, що ви слухаєте голос Божий через Його обраного раба. Слухайте уважно. Не засинайте ані на мить, бо, дрімаючи, можете втратити саме ті слова, яких найбільше потребуєте; саме ті слова, які, у разі послуху їм, збережуть ваші ноги від недобрих шляхів. Сатана і його ангели зайняті тим, щоб паралізувати сприйняття, щоб попередження й докори не були почуті, а якщо вони й будуть почуті, то щоб не справили впливу на серце та не змінили життя. Часом маленька дитина може так привернути увагу слухачів, що дорогоцінне насіння не падає на добрий ґрунт і не приносить плоду. Іноді молоді чоловіки й жінки мають так мало поваги до Божого дому й до богослужіння, що не перестають спілкуватися одне з одним під час проповіді. Якби вони побачили Божих ангелів, котрі дивляться на них та відзначають їхні дії, їм би стало соромно й вони відчули б огиду до самих себе. Бог бажає уважних слухачів. Сатана посіяв свій кукіль саме тоді, коли люди спали.

Коли проголошується заключне благословення, усім необхідно зберігати тишу, ніби боячись втратити Христовий мир. Нехай усі виходять без штовханини, без гучних розмов, відчуваючи, що перебувають у присутності Бога, що Його око спостерігає за ними й вони повинні поводитися так, як у Його видимій присутності. Не зупиняйтеся для розмов чи пліток у проходах, заступаючи їх так, що інші не можуть вийти. Територія біля церкви має вселяти священне благоговіння. Вона не повинна перетворюватися на місце зустрічей із давніми друзями для обговорення буденних справ і світських ділових угод. Усе це треба залишити поза церквою. Легковажний голосний сміх або човгання ногами, яке можна почути в деяких місцях, знеславляють Бога й ангелів.

Діти мають поводитися шанобливо

Батьки, підносьте стандарти християнства у свідомості своїх дітей, допоможіть їм «вплітати» Ісуса у власний досвід, навчайте їх найвищої поваги до Божого дому. Допоможіть їм зрозуміти, що входити до Господнього дому потрібно із серцями, пом'якшеними й упокореними такими думками: «Тут перебуває Бог. Це Його дім. Мені треба мати чисті думки й найсвятіші мотиви. У моєму серці не повинно бути гордості, заздрості, ревнощів, лихих підозр, ненависті, обману, бо я йду до святого Бога. У цьому місці Він зустрічається зі Своїм народом і благословляє його. Високий, Святий і Вічний дивиться на мене, досліджує моє серце, читає найпотаємніші думки й учинки в моєму житті».

Делікатний сприйнятливий розум молоді формує свою оцінку праці Божих слуг згідно з тим, як до цього питання ставляться їхні батьки. Багато голів сімей роблять зі служіння предмет для критики вдома, щось схвалюючи, а щось засуджуючи. У такий спосіб Божу вістку до людей піддають критиці й сумніву, і вона стає предметом легковажних зауважень. Тільки небесні книги відкриють, яке враження справляли на юні розуми ці необачні, нешанобливі висловлювання. Діти помічають і розуміють усе це значно швидше, ніж може здатися батькам. Моральні засади дітей набувають хибного ухилу, і час уже ніколи повністю не змінить цього. Батьки оплакують жорстокосердість своїх дітей і те, як важко пробудити в них моральну чутливість для послуху Божим вимогам.

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 493-497).

Необхідно також виявляти благоговіння перед Ім'ям Бога. Ніколи не слід вимовляти це Ім'я легковажно або бездумно. Навіть у молитві потрібно уникати частих і зайвих його повторень. «Святе та грізне Його Ймення!» (Псал. 111:9). Ангели, промовляючи його, закривають свої обличчя. З яким же благоговінням повинні вимовляти його своїми устами ми, грішні істоти!

(Виховання та освіта. С. 243).

Я бачила, що до Божого святого Імені слід ставитися з повагою і благоговінням. Слова «Всемогутній Бог» декотрі поєднують та використовують у молитві недбало, бездумно, що неприємно для Нього. Такі люди не усвідомлюють значущості Бога й істини, інакше вони не говорили б так нешанобливо про великого і страшного Бога, Котрий незабаром судитиме їх останнього дня. Ангел сказав: «Не складай цих двох слів разом, бо страшне Його Ймення». Ті, хто усвідомлює велич і могутність Бога, промовлятимуть Його Ім'я зі святим благоговінням. Він живе в неприступному світлі; ніхто не може побачити Його й залишитися живим. Я бачила, що ці речі необхідно усвідомити й виправити, перш ніж Церква зможе процвітати.

(Ранні твори. С. 122).

Нам необхідно шанобливо ставитися до Божого Слова. До цієї друкованої Книги ми маємо виявляти повагу, ніколи не використовувати її як звичайну і недбало поводитися з нею. А також ніколи не слід цитувати Писання в жартах або парафразувати його, намагаючись бути дотепним. «Кожне Боже слово очищене», «як срібло очищене в глинянім горні, сім раз перетоплене» (Прип. 30:5; Псал. 12:7).

Понад усе навчайте дітей, що справжнє благоговіння виявляється в послуху. У Божих повеліннях немає нічого малозначущого, та не існує іншого способу виявити благоговіння, таке приємне Богові, як послух Його словам.

Необхідно виявляти шанобливість до Божих представників — служителів, учителів і батьків, котрі покликані говорити й діяти від Його Імені. Виявляючи повагу до них, ми вшановуємо Його.

(Виховання та освіта. С. 244).

І молодим, і старшим добре було б пам'ятати слова Писання, котрі показують, як треба ставитися до місця, відзначеного особливою присутністю Бога. «Здійми взуття своє з ніг своїх, — звелів Господь Мойсееві біля палаючого куща, — бо те місце, на якому ти стоїш, — земля це свята!» (Вих. 3:5). Побачивши ангелів, Яків вигукнув: «Дійсно, Господь пробу-

ває на цьому місці, а того я й не знав!.. Це ніщо інше, як дім Божий, і це брама небесна» (Бут. 28:16, 17).

(Служителі Євангелія. С. 128, 129).

Прикладом і повчанням ви маєте показувати, що з благоговінням ставитеся до своєї віри, говорячи з повагою на священні теми. У жодному разі не дозволяйте навіть одному легковажному або жартівливому слову зірватися з ваших уст, коли цитуєте Святе Письмо. Беручи до рук Біблію, пам'ятайте, що стоїте на святому місці. Вас оточують ангели, і якби ви мали відкриті очі, то побачили б їх. Ваша поведінка має бути такою, щоб у всіх, з ким спілкуєтеся, складалося враження, що вас оточує чиста, свята атмосфера. Одне марне слово, одна насмішка можуть повести душі в хибному напрямку. Якщо людина не підтримує постійного зв'язку з Богом, наслідки бувають жахливі.

(Основи християнського виховання. С. 194, 195).

Одягайтеся так, щоб ніщо не відволікало від роздумів про Бога

Усіх треба навчати бути акуратними й чистими в одязі та не потурати зовнішнім прикрасам, абсолютно недоречним у святині. Не повинно бути хизування одягом, бо це заохочує до нешанобливості. Увагу людей часто привертає та чи інша гарна деталь одягу, і в такий спосіб закрадаються думки, яким не місце в серцях присутніх на богослужінні. Предметом роздумів і поклоніння має бути Бог, а все, що відволікає розум від урочистого, священного служіння, ображає Його.

В усіх питаннях щодо одягу потрібно ретельно пильнувати, чітко дотримуючись біблійного правила. Мода — це богиня, яка управляє зовнішнім світом і часто закрадається до церкви. Церква має зробити своїм мірилом Слово Боже, і батьки зобов'язані серйозно підійти до цього питання. Зауваживши, що діти схильні наслідувати світську моду, вони повинні, подібно до Авраама, рішуче «заповісти своєму

домові після себе». Не об'єднуйте їх зі світом, натомість з'єднайте з Богом. Нехай ніхто не ганьбить своїм крикливим вбранням Боже святилище. У ньому присутні Бог та ангели. Святий Ізраїлів сказав через Свого апостола: «Хай окрасою для них буде не зовнішнє, не заплітання волосся та навішування золота чи прикрашання одягу, а прихована сердечна людина, в нетлінності лагідного і мовчазного духу, що є дорогоцінним перед Богом» (1 Петра 3:3, 4).

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 499, 500).

Ставлення до заблудлих

Христос прийшов, щоб принести спасіння всім. На Голгофському хресті Він заплатив безмежну ціну викуплення за заблудлий світ. Його самозречення й самопожертва, Його безкорислива праця, Його приниження і, що найголовніше, принесене в жертву Його життя — усе свідчить про глибину Його любові до грішної людини. Ісус прийшов на Землю знайти й спасти те, що загинуло. Він здійснював Свою місію для грішників — усіх без винятку, з кожного народу і племені. Він заплатив ціну за всіх, щоб викупити їх та привести до єдності й згоди із Собою. Заблудлі й грішні не були залишені без уваги; Господь трудився насамперед для тих, хто найбільше потребував спасіння, котре Він прийшов принести. Що більшою була їхня потреба в перетворенні, то сильнішим було Його зацікавлення, більшим співчуття та завзятішими зусилля. Його велике серце любові було до глибини зворушене долею

тих, чий стан був найбезнадійнішим та потребував Його перетворювальної благодаті.

Однак у середовищі нашого народу спостерігається відсутність глибокої, широї, зворушливої любові та співчуття до спокушуваних і заблудлих. Багато хто виявляє велику холодність і гріховну недбалість, зображені Христом у тому, як обминули потерпілого*; такі люди намагаються триматися якомога далі від тих, хто найбільше потребує допомоги. Новонаверненій душі часто доводиться вести запеклу боротьбу з укоріненими звичками або з якимись особливими спокусами, і вона, переможена якоюсь панівною пристрастю або прагненням, стає винною в нерозважному вчинку або гріху. Саме тоді від її братів вимагається енергія, тактовність і мудрість, щоб допомогти їй духовно одужати. У таких випадках доречні настанови Слова Божого: «Брати, якщо і впаде людина в якийсь переступ, то ви, духовні, виправляйте такого духом лагідності, кожний пильнуючи за собою, щоб і самому не потрапити в спокусу». «Ми, сильні, повинні носити немочі слабких і не догоджати собі» (Римл. 15:1).

Делікатні заходи, м'яка відповідь, приємні слова здатні значно швидше за різкість і суворість змінити й спасти. Навіть незначний вияв жорстокості може зробити людину недосяжною для тебе, тоді як примирливий дух — це засіб, що зв'яже вас і дасть змогу утвердити її на правильному шляху. Слід також керуватися духом прощення та не забувати віддавати належне ближнім за кожен добрий намір й учинок.

(Свідчення для Церкви. Т. 4. С. 65).

«Любіть один одного, як і Я полюбив вас»

Бог виконав Свою частину справи для спасіння людей і тепер закликає Церкву до співпраці. З одного боку, є кров Христа, Слово істини, Святий Дух, а з другого — душі, що гинуть. Кожному послідовнику Христа треба виконати

*Алюзія на Луки 10:31, 32 (прим. редактора).

свою роль, щоб спонукати людей прийняти небесні благословення. Уважно дослідімо себе й подивімося, чи виконуємо ми цю роботу. Перевірмо свої мотиви й кожен учинок нашого життя.

Хіба у нашій пам'яті не висить безліч неприємних картин? Ви часто потребували прощення від Ісуса. Ви постійно залежите від Його співчуття й любові. Однак чи виявляєте до інших той дух, який Христос виявив до вас? Чи вболіваєте за того, хто наважився ступити на заборонений шлях? Чи напучуєте його з добротою? Чи проливаєте ви за ним сльози, чи молитесь з ним і за нього? Чи показуєте за допомогою ніжних слів й учинків доброти, що любите його й бажаєте його спасіння?

Коли ви спілкуєтеся з тими, хто хитається і спотикається під тягарем недосконалості свого характеру й поганих звичок, чи залишаєте їх боротися самотужки, тоді як могли б допомогти їм? Чи не оминаєте ви цих жорстоко спокушуваних, тоді як світ готовий виявити до них співчуття й заманити в сатанинські тенета? Чи не готові ви, подібно до Каїна, сказати: «Чи я сторож брата свого?» (Бут. 4:9).

Як великий Голова Церкви має поставитися до справи вашого життя? Як Той, для Кого кожна душа цінна, оскільки куплена Його кров'ю, дивиться на вашу байдужість до тих, хто ухиляється з вірного шляху? Чи не боїтеся ви, що Він залишить вас так, як ви залишаєте їх? Будьте певні: істинний Сторож дому Господнього відзначає нехтування.

Проте ще не пізно надолужити згаяне, нехай відродиться перша любов, перший запал. Знайдіть тих, кого ви відштовхнули, перев'яжіть завдані їм рани своїм визнанням. Наблизьтеся до великого Серця жалісливої любові, і нехай потік цього Божественного співчуття тече у ваше серце, а від вас — у серця інших людей. Нехай ніжність і милість, виявлені Ісусом у Своєму дорогоцінному житті, будуть для нас прикладом того, як нам слід поводитися з ближніми, особливо з нашими братами в Христі.

Багато хто знемагає й занепадає духом у великій життєвій битві, тоді як одне добре слово підбадьорення і мужності

могло б зміцнити їх для перемоги. Ніколи, ніколи не ставайте безсердечними, холодними, неспівчутливими, критично налаштованими людьми. Ніколи не втрачайте можливості підбадьорити людину та вселити в неї надію. Ми не можемо знати, наскільки далекосяжними можуть стати наші ніжні й добрі слова, наші христоподібні зусилля полегшити чийсь тягар. Заблудлих не можна відродити інакше, як тільки духом лагідності, м'якості й ніжної любові.

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 610-613).

Методи Христа в церковній дисципліні

Спілкуючись із членами Церкви, що помиляються, Божі діти повинні ретельно дотримуватися настанови, даної Спасителем у 18-ому розділі Євангелія від Матвія.

Люди — Божа власність, викуплена Христом за ціну й пов'язана з Ним любов'ю, яку Він та Його Отець виявляють до них. Наскільки ж обережними нам треба бути у взаєминах одне з одним! Люди не мають права плекати злі підозри щодо своїх ближніх. Члени Церкви не мають права дотримуватися власних спонукань і нахилів у взаєминах із заблудлими членами Церкви. Вони не повинні навіть виявляти свою упередженість щодо заблудлих, бо в такий спосіб вони вкладають у розум інших закваску зла. Недобрі чутки про якогось брата чи сестру передаються від одного члена Церкви до іншого. Через небажання з чийогось боку виконувати дані Господом Ісусом вказівки віруючі припускаються помилок і несправедливості.

«Коли згрішить твій брат проти тебе, — сказав Христос, — піди й докори йому віч-на-віч» (Матв. 18:15). Не розказуйте іншим про зло. Якщо розповісти одному, потім другому, третьому, то чутки постійно зростають, зло збільшується, доки вся громада не почне страждати. Вирішіть питання «віч-на-віч». Це Божий план. «Не спішися ставати до позову, бо що будеш робити в кінці його, як тебе засоромить твій ближній? Судися за сварку свою з своїм ближнім, але не

виявляй таємниці іншого» (Прип. 25:8, 9). Не ігноруй гріх твого брата, але не викривай його та не збільшуй у такий спосіб труднощів; нехай твій докір не звучить як помста. Виправляй його так, як зазначено в Слові Божому.

Не допускай, щоб обурення переросло в злобу. Не дозволяй, щоб рана гноїлася й проривалася в уїдливих словах, які оскверняють розум слухачів. Не допускай, щоб гіркі думки наповнювали твій розум. Піди до свого брата й у покорі й щирості поговори з ним щодо цього питання.

Якою б не була образа, це не змінює встановленого Богом плану залагодження непорозумінь та особистих образ. Розмова віч-на-віч у душі Христа з винуватим часто усуває трудність. Іди до заблудлого із серцем, сповненим Христової любові та співчуття, і постарайся залагодити справу. Поговори з ним спокійно й тихо. Нехай не злітають з твоїх уст злі слова. Говори так, щоб спонукати його краще замислитися. Пам'ятай слова: «То хай знає, що той, хто навернув грішника з його облудної дороги, спасе свою душу від смерті й покрие безліч гріхів» (Якова 5:20).

Запропонуй своєму братові ліки, які зможуть зцілити хворобу невдоволення. Зроби зі свого боку все, щоб допомогти йому. Заради миру та єдності Церкви вважай це і привілеєм, і обов'язком. Якщо він почує тебе, ти придбав його як друга.

Усе Небо зацікавлене в розмові між скривдженим і заблудлим. Якщо заблудлий прийме викриття, висловлене в душі Христової любові, та визнає свою неправду, попросить прощення в Бога і свого брата, тоді небесне світло наповнить його серце. Протистояння закінчено, дружба й довіра відновлені. Єлей любові усуває спричинену гріхом гіркоту. Дух Божий об'єднує серця, і на Небі звучить музика на честь цього возз'єднання.

Коли люди, у такий спосіб об'єднані в християнському спілкуванні, підносять молитву до Бога, обіцяючи чинити правосуддя, і милосердя любити, і зі своїм Богом ходити сумирно, вони отримують велике благословення. Якщо вони кривдили інших, то продовжують справу покаяння,

визнання й відшкодування, твердо вирішивши чинити добро одне одному. Це і є виконання закону Христа.

«А коли не послухає, візьми з собою ще одного або двох, щоб устами двох чи трьох свідків підтвердилося кожне слово» (Матв. 18:16). Візьми із собою духовно налаштованих людей і поговори про його неправильний учинок. Можливо, він поступиться об'єднаним закликом своїх братів. Побачивши їхню згоду в цьому питанні, його розум, можливо, стане просвіченим.

«Коли не послухає їх», що робити тоді? Чи можуть кілька осіб на засіданні ради взяти на себе відповідальність за виключення із Церкви заблудлого? «Коли не послухає їх, скажи Церкві» (вірш 17). Нехай громада приймає рішення щодо своїх членів.

«Коли не послухає їх, скажи Церкві; а коли й Церкви не послухає, хай буде тобі як язичник і митник» (вірш 17). Якщо він не прислухається до голосу громади, якщо відкине всі зусилля виправити його, тоді на церкву ляже відповідальність виключити його з християнського братства. Тоді його ім'я має бути викреслене з книг.

(Свідчення для Церкви. Т. 7. С. 260-262).

Обов'язок Церкви щодо тих, хто відмовляється від її поради

Жоден адміністратор Церкви не має права радити, жодний комітет не має права рекомендувати, а громада не повинна голосувати за те, щоб ім'я грішника було усунуте з церковних книг, доки настанова Христа не буде вірно виконана. Якщо цієї настанови було дотримано, церква чиста перед Богом. Тоді зло повинно постати таким, яким воно є, і його необхідно усунути, щоб воно не поширювалося дедалі більше. Необхідно зберігати здоров'я й чистоту Церкви, щоб вона могла стати перед Богом незаплямованою, одягненою в одяг Христової праведності.

Якщо той, хто грішить, кається та підкоряється Христовій дисципліні, його потрібно піддати іншому випробуванню. Але якщо він навіть не покається, якщо навіть перебуватиме поза Церквою, Божим слугам слід продовжувати працювати задля нього. Вони повинні ревно прагнути привести його до покаяння. І яким би тяжким не був його переступ, якщо він поступається благанням Святого Духа, визнаючи й залишаючи свій гріх та даючи доказ покаяння, його необхідно пробачити і знову прийняти до Церкви. Його брати мають заохочувати його до праведного життя, поводячись із ним так, як хотіли б, щоб поводитися з ними, якби вони опинилися на його місці, пильнуючи за собою, щоб і самим не потрапити в спокусу.

«Запевняю вас: усе те, що зв'яжете на землі, буде зв'язане на небі; і все те, що розв'яжете на землі, буде розв'язане на небі» (вірш 18).

Це твердження залишається в силі в усі віки. Церкві дана влада діяти від Імені Христа. Вона — Боже знаряддя для збереження порядку й дисципліни серед Його народу. Господь уповноважив її владою для вирішення всіх питань, пов'язаних з її процвітанням, чистотою і порядком. На ній лежить відповідальність за виключення недостойних, котрі своєю нехристиянською поведінкою ганьблять істину. Усе, що Церква робить згідно з даними в Божому Слові вказівками, буде затверджене на Небесах.

На вирішення Церкви подаються найсерйозніші питання. Божі служителі, поставлені Ним керівниками, виконавши свою роботу, повинні представити всю справу громаді, щоб у прийнятті рішень була єдність.

Господь бажає, щоб Його послідовники поводитися одне з одним украй обережно. Вони повинні підносити, відновлювати, зцілювати. Однак у Церкві не повинно бути нехтування належною дисципліною. Членам Церкви слід вважати себе учнями в школі, котрі навчаються формувати характери, гідні їхнього високого покликання. У цій земній Церкві Божі діти повинні готуватися до великого воз'єднання з вишньою Церквою. Ті, хто тут живе у злагоді

з Христом, можуть очікувати безмежного вічного життя в родині викуплених.

(Свідчення для Церкви. Т. 7. С. 262-264).

Перед ким треба визнавати гріхи? ---

Люди, котрі намагаються виправдати або приховати власні гріхи, дозволяючи їм залишатися в записках небесних книг невизнаними й непростеними, будуть переможені сатаною. Чим більш піднесене визнання їхньої віри, чим почесніше становище вони займають, тим жахливіші їхні дії в очах Божих, тим певніша перемога їхнього великого противника. Хто відкладає своє приготування до Божого дня, ті не зможуть зробити цього під час скорботи або в якийсь подальший час. Справа всіх таких є безнадійною.

(Велика боротьба. С. 620).

Від тебе не вимагається визнавати гріхи перед тим, хто не знає про твій гріх і помилки. Ти зовсім не зобов'язаний сповідуватися публічно — це дасть змогу невіруючим тріумфувати; натомість, згідно зі Словом Божим, визнавай свій гріх, перед ким це доречно робити, хто не скористається твоїм переступом, і нехай вони помоляться за тебе, а Бог прийме твій учинок та зцілить тебе. Заради власної душі послухайся й виконай ґрунтову роботу для вічності. Відкинь свої гордість і марнославство та сумлінно виконай роботу. Повернися до кошари! Пастир чекає, щоб прийняти тебе. Покайся і роби попередні діла, тоді знову знайдеш милість у Божих очах.

(Свідчення для Церкви. Т. 2. С. 296).

Христос — ваш Викупитель; Він не скористається вашими принизливими визнаннями. Якщо ваш гріх приватного характеру, сповідуйте його перед Христом, єдиним Посередником між Богом і людиною. «А коли хто згрішить, то маємо Заступника перед Отцем, Ісуса Христа — Праведника» (1 Івана 2:1). Якщо ж ви згрішили, утримавши від Бога належне Йому — десятини й приношення, визнайте свою

вину перед Богом і церквою та прислухайтеся до Його повеління вам: «Принесіть же ви всю десятину до дому скарбниці» (Мал. 3:10).

(Поради щодо здоров'я. С. 374).

Божі діти мають діяти з розумінням; не можна заспокоюватися доти, доки не будуть визнані всі відомі гріхи. У такому разі їхній обов'язок і перевага — вірити, що Ісус приймає їх. Вони не повинні чекати, доки інші проб'ються крізь темряву і здобудуть для них насолоду перемоги. Ця насолода триватиме тільки до закінчення зібрання. Однак Богові треба служити з принципу, а не з почуттів. Уранці й увечері здобуйте перемогу для себе у своїй родині. Нехай ваша щоденна праця не завадить вам у цьому. Знаходьте час для молитви і, коли молитесь, вірте, що Бог чує вас. Моліться з вірою. Ви не завжди можете отримати негайну відповідь, а це означає, що ваша віра зазнає випробування.

(Свідчення для Церкви. Т. 1. С. 167).

Тільки Христос може судити людину

Христос упокорив Себе, щоб стати на чолі людства та зіткнутися зі спокусами й випробуваннями, яких зазнає людство. Він повинен був дізнатися, що приготував для людства злий ворог, аби знати, як підтримати спокушуваних.

Христос — наш призначений Суддя. Отець не Суддя, як не є суддями й ангели. Нас має судити Той, Хто прийняв на Себе людську природу й жив у цьому світі досконалим життям. Тільки Він може бути нашим Суддею. Чи ви пам'ятатимете про це, брати? Чи пам'ятатимете це ви, служителі? Чи пам'ятатимете це ви, батьки й матері? Христос прийняв людську природу, щоб міг стати нашим Суддею. Ніхто з вас не призначений бути суддею інших. Усе, що ви можете робити, — дисциплінувати самих себе. В Ім'я Христа я благаю вас прислухатися до Його повеління та ніколи не сідати на місце

судді. З дня на день у моєму розумі лунає вістка: «Зійдіть із суддівського місця, покірно зійдіть з нього».

(Свідчення для Церкви. Т. 9. С. 185, 186).

Бог не розцінює всі гріхи як однакові за величиною; у Його розумінні, як і в розумінні смертної людини, є різні ступені провини. Проте яким би дріб'язковим не здавався людям той чи інший переступ, жоден гріх не є малим в очах Бога. Гріхи, які людина схильна вважати малими, можуть виявитися саме такими, які Бог сприйме як тяжкі злочини. П'яницю всі зневажають і йому кажуть, що гріх закриє перед ним Небо, тоді як гордість, егоїзм і жадібність залишаються без докору. Однак саме ці гріхи особливо образливі для Бога. Він «гордим противиться», і Павло каже нам, що жадоба до наживи є ідолослужінням. Люди, знайомі в Слові Божому з викриттям ідолопоклонства, відразу ж зрозуміють, якою тяжкою образою є цей гріх.

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 337).

Дотримання святої Божої суботи

У дотриманні суботи містяться великі благословення, і Бог бажає, щоб суботний день був для нас днем радості. Під час установа суботи панувала радість. Бог із задоволенням дивився на діла Своїх рук. Усе, створене Ним, Він оголосив вельми добрим (див. Буття 1:31). Небо й Земля були сповнені радості. «Разом співали всі зорі поранні та радісний окрик здіймали всі Божі сини» (Йова 38:7). Хоч гріх увійшов у світ і заплямував Його досконалу працю, Бог, як і раніше, дає нам суботу як свідчення того, що все було створено Всемогутнім, Безмежним у Своїй доброті й милості. Наш Небесний Отець прагне через дотримання суботи зберегти серед людей знання про Себе. Він бажає, щоб субота скеровувала наші думки до Нього, істинного живого Бога, і щоб через пізнання Його ми могли мати життя й мир.

Коли Господь визволив Свій народ Ізраїль з Єгипту й довірив йому Свій Закон, Він навчав їх, що дотримання суботи має відрізнити їх від ідолопоклонників. Саме це становило відмінність між тими, хто визнає верховну владу Бога, і тими, хто відмовлявся прийняти Його як свого Творця й Царя. «Це знак навіки поміж Мною та поміж Ізраїлевими синами», — сказав Господь. «І будуть Ізраїлеві сини додержувати суботу, щоб зробити суботу вічним заповітом для своїх поколінь» (Вих. 31:17, 16).

Подібно до того як субота була знаком, що відрізняв Ізраїль, коли він вийшов з Єгипту, щоб увійти в земний Ханаан, так і сьогодні вона є знаком, який відрізняє Божий народ, коли він виходить зі світу, щоб увійти до небесного спокою. Субота — це знак взаємин, що існують між Господом та Його народом, знак їхнього шанування Його Закону. Вона відрізняє Божих вірних підданих від беззаконників.

Із хмарного стовпа Христос проголосив: «Суботи Мої будете пильнувати, бо це знак поміж Мною та поміж вами для ваших поколінь, щоб ви познали, що Я — Господь, що освячує вас!» (Вих. 31:13). Субота, дана світові як знак Бога Творця, є також знаком Його як Того, Хто освячує нас. Сила, котра створила все, — це сила, яка відновлює душу за Його подобою. Для тих, хто святить суботний день, це знак освячення. Істинне освячення — це згода з Богом, спільність із Ним у характері. Його отримують через послух принципам, які відображають Його характер. І субота — знак послуху. Хто щиро виконує четверту заповідь, той виконуватиме й увесь Закон. Така людина освячується через послух.

Нам як Ізраїлеві субота дана як «заповіт вічний». Для тих, хто шанує Його святий день, субота є знаком, що Бог визнає їх Своїм вибраним народом. Це запурука того, що Він виконає для них Свій завіт. Кожна душа, яка приймає знак Божого правління, вступає в Божественний вічний завіт. Вона пов'язує себе із золотим ланцюгом послуху, кожною ланкою якого є обітниця.

(Свідчення для Церкви. Т. 6. С. 349-350).

«Пам'ятай день суботній»

На самому початку четвертої заповіді Господь сказав: «Пам'ятай». Він знав, що серед безлічі турбот і хвилювань людина буде спокушатися виправдовувати себе за часткове виконання вимоги Закону або забуде про його священну важливість. Тому Він сказав: «Пам'ятай день суботній, щоб святити його!» (Вих. 20:8).

Протягом тижня ми повинні пам'ятати про суботу й готуватися до того, щоб дотримуватися її відповідно до заповіді. Нам треба дотримуватися суботи не тільки з погляду Закону. Ми повинні розуміти її духовний зв'язок з усіма життєвими справами. Усі, хто вважає суботу знаком поміж ними і Богом, демонструючи, що Він – Бог, Котрий освячує їх, будуть утілювати принципи Його правління. Вони принесуть у повсякденне життя закони Його Царства. День у день такі люди молитимуться про те, щоб на них могло спочивати освячення суботи. Щодня вони матимуть дружнє спілкування з Христом, відображаючи досконалість Його характеру. Щодня їхнє світло через добрі діла сяятиме для ближніх.

У всьому, що пов'язане з успіхом Божої справи, найперші перемоги необхідно здобувати в сімейному житті. Тут має починатися приготування до суботи. Нехай батьки протягом тижня пам'ятають, що їхня домівка — це школа, у якій діти проходитимуть підготовку до вишніх осель. Нехай їхні слова будуть правильні. Нехай з їхніх уст не сходить жодне слово, якого не повинні чути їхні діти. Дух має залишатися вільним від роздратування.

Батьки, протягом тижня живіть так, ніби ви перебуваєте перед очима святого Бога, Котрий дав вам дітей, щоб ви виховували їх для Нього. Виховуйте для Нього маленьку церкву у вашому домі, щоб у суботу всі могли бути готові поклонитися в Господній святині. Щоранку й щовечора представляйте своїх дітей Богові як придбаний Його кров'ю спадок. Навчайте їх, що їхні найвищі обов'язок і перевага — любити Бога та служити Йому.

Коли суботу пам'ятають у такий спосіб, тоді земному не дозволятимуть зазіхати на духовне. Жодний обов'язок шести робочих днів не залишатиметься на суботу. Протягом тижня наші сили не будуть настільки виснажені землею працею, щоб цього дня, коли Господь спочивав і радів, ми були надто втомлені, аби брати участь у Його служінні.

Хоч приготування до суботи має відбуватися протягом усього тижня, п'ятниця повинна бути особливим днем приготування. Через Мойсея Господь оголосив синам Ізраїлю: «Повний спокій, субота свята для Господа взавтра. Що будете пекти – печіть, а що будете варити – варіть, а все постане покладіть собі на сховок до ранку». «Люди розходилися, і збирали її [манну] та мололи жорнами або товкли в ступі, і варили в горшку та й робили з неї калачі» (Вих. 16:23; Чис. 11:8). Необхідно було щось робити, аби приготувати посланий Небом хліб для Ізраїлевих дітей. Господь сказав їм, що цю роботу треба робити в п'ятницю, у день приготування.

Приготування до суботи необхідно завершувати в п'ятницю. Подбайте про те, щоб весь одяг був готовий і приготування їжі закінчене. Необхідно почистити взуття та прийняти ванну. Усе зазначене можливо зробити, якщо ви приймете це за правило. Субота дана не для того, щоб лагодити одяг або готувати їжу, шукати задоволень чи якихось інших світських занять. До заходу сонця потрібно відкласти всі світські справи та прибрати з-перед очей усі світські газети.

Батьки, поясніть суть вашої праці та її мету своїм дітям, і нехай вони беруть участь у приготуванні до дотримання суботи за заповіддю.

Нам слід ревно оберігати межі суботи. Пам'ятайте, що кожна її мить — освячений, святий час. Де можливо, роботодавці повинні давати своїм працівникам вільний час від п'ятниці пополудні до початку суботи. Дайте їм час для приготування, щоб вони спокійно могли зустріти день Господній. Завдяки цьому ви не зазнаєте збитку навіть у дочасному.

Є ще одна справа, якій слід приділяти увагу в день приготування. Цього дня всі розбіжності між братами чи то в сім'ї,

чи в церкві мають бути усунуті. Нехай будь-яка гіркота, гнів, злість будуть видалені з душі. Зі смиренным духом «визнавайте один перед одним гріхи, моліться один за одного, щоб зцілитися» (Якова 5:16).

(Свідчення для Церкви. Т. 6. С. 353-356).

У суботу не слід обговорювати або виконувати нічого, що в очах Неба є порушенням святої суботи. Бог вимагає від нас не тільки утримання від фізичної праці в суботу, а й щоб розум був навчений роздумувати про святе. Ми фактично порушуємо четверту заповідь, бесідуючи на світські теми або беручи участь у легковажних, порожніх розмовах. Говорити про те, що приходить на розум, означає вимовляти власні слова. Будь-яке відхилення від істини приводить нас у рабство й накликає осуд.

(Свідчення для Церкви. Т. 2. С. 703).

Богослужіння після заходу сонця

Суботі необхідно надавати значно більше святості, ніж це роблять багато тих, хто говорить, що дотримується суботи. Господа дуже знеславляють люди, котрі чи за буквою, чи за духом не дотримуються суботи відповідно до заповіді. Він закликає до реформи в питанні дотримання суботи.

Нехай члени сім'ї зберуться разом до заходу сонця, щоб читати Слово Боже, співати й молитися. Тут потрібна реформа, оскільки багато людей у цьому питанні виявляють недбалість. Нам потрібно визнавати гріхи перед Богом та одне перед одним. Нам необхідно знову почати робити особливі приготування, щоб кожен член сім'ї був готовий шанувати день, який Бог благословив і освятив.

Нехай діти беруть участь у сімейному богослужінні. Нехай усі принесуть свої Біблії і кожен прочитає один-два вірші. Потім можна заспівати знайомий псалом та помолитися. Такий приклад дає Христос. Молитва Господня не призначена для того, щоб її формально повторювати; це зразок, якими мають бути наші молитви, — простими,

щирими, усебічними. У простій молитві розповідайте Господу про свої потреби й висловлюйте подяку за Його милості. Так ви запрошуєте Ісуса як бажаного Гостя до своєї домівки та свого серця. У родині недоречні довгі молитви про якісь далекі цілі. Вони роблять час молитви втомливим, тоді як його треба вважати перевагою та благословенням. Робіть цей час цікавим і радісним. Після заходу сонця [коли закінчується субота] нехай голос молитви й гімн хвали відзначають закінчення святих годин та запросять Бога бути присутнім у турботах трудового тижня.

Свято дотримуватися суботи для Господа означає вічне спасіння. Бог каже: «Я шаную тих, хто шанує Мене» (1 Сам. 2:30).

(Свідчення для Церкви. Т. 6. С. 353-359).

Найбільш священні години сім'ї

Суботня школа і богослужіння займають тільки частину суботи. Сім'ї залишається наступна її частина, яка може стати найсвятішим і найдорожчим часом з усіх суботніх годин. Значну частину цього часу батьки мають проводити зі своїми дітьми. У багатьох сім'ях діти молодшого віку залишені на самих себе, тому, як можуть, шукають для себе найкращу розвагу. Залишившись самі, діти скоро стають неспокійними, починають бешкетувати. Через це субота не має для них святого значення.

Нехай батьки за гарної погоди гуляють зі своїми дітьми в полях і гаях. Серед краси природи розкажіть їм, для чого була встановлена субота. Опишіть їм велику Божу працю творіння; розкажіть, що Земля вийшла з Його рук святою й прекрасною. Кожна квітка, кожен кущик, кожне дерево відповідали наміру їхнього Творця. Усе, на чому спочивало око, було привабливим та навіювало думки про Божу любов. Кожен звук був музикою, співзвучною з голосом Божим. Покажіть, що гріх спотворив досконалу працю Господа, що тернина й осет, скорботи, біль і смерть — наслідки непослуху

Богові. Навчіть їх бачити, що земля, хоч і спотворена прокляттям гріха, усе ще являє Божу доброту. Зелені поля, величні дерева, радісне сонячне світло, хмари, роса, урочиста тиша ночі, слава зоряного неба, місяць у всій його красі – усе свідчить про Творця. Кожна крапля дощу, кожен промінь світла, що зливається на наш невдячний світ, свідчать про доброту і любов Бога.

Розкажіть дітям про шлях спасіння, бо «так Бог полюбив світ, що дав Свого Єдинородного Сина, щоб кожний, хто вірить у Нього, не загинув, але мав життя вічне» (Івана 3:16). Повторюйте їм чарівну Вифлеємську історію. Представте дітям Ісуса як Дитину, слухняну Його батькам, як Юнака, сумлінного і працьовитого, Котрий допомагає підтримувати сім'ю. Так ви зможете навчити їх, що Спасителі відомі випробування, труднощі, спокуси, надії та радості молоді, і Він може співчувати й допомогти їм. Час від часу читайте з ними цікаві біблійні оповіді. Запитуйте, чого вони навчилися в Суботній школі, та вивчайте з ними урок наступної суботи.

(Свідчення для Церкви. Т. 6. С. 358, 359).

У суботу має відбуватися урочисте посвячення сім'ї Богові. Заповідь охоплює всіх, хто перебуває в брамах наших*; усі домочадці повинні відкласти свої світські справи та присвятити ці святі години духовним заняттям і молитві. Нехай усі об'єднуються, щоб ушанувати Бога в радісному служінні в Його святий день.

(Історичні нариси іноземних місій адвентистів сьомого дня. С. 218).

«Прийдіть, поклонімося Господу!»

Христос сказав: «Де двоє або троє зберуться в Ім'я Моє, там і Я серед них!» (Матв. 18:20). Де тільки є двоє або троє

*Алюзія на текст Вих. 20:10 (прим. редактора).

віруючих, нехай вони збираються разом у суботу, щоб прожити про виконання Господньої обітниці.

Невеликі групи, зібрані для поклоніння Богові в Його святий день, мають право претендувати на рясні благословення Бога Ягве. Вони повинні вірити, що Господь Ісус — почесний Гість їхніх зібрань. Кожен, хто істинно поклоняється, хто святить суботу, має претендувати на обітницю: «Щоб ви познали, що Я — Господь, що освячує вас!» (Вих. 31:13).

(Свідчення для Церкви. Т. 6. С. 360, 361).

Субота була створена для людини як благословення, щоб відвернути її думки від світської праці і щоб вона могла споглядати доброту й славу Бога. Народові Господньому необхідно збиратися, щоб говорити про Нього, обмінюватися думками щодо істин Його Слова та присвячувати частину часу відповідній молитві. Однак цей час, навіть у суботні дні, не має бути втомливим через довготривалість і брак зацікавленості.

(Свідчення для Церкви. Т. 2. С. 583).

Коли громада залишається без служителя, необхідно призначити людину для проведення зібрання. Проте їй немає необхідності говорити проповідь або займати велику частину часу служіння. Коротке цікаве читання Біблії часто приносить більше користі, ніж проповідь. А після цього можна провести молитовне зібрання зі свідченнями.

Кожен має усвідомлювати, що повинен допомогти зробити суботні зібрання цікавими. Вам необхідно збиратися разом не заради форми, а для обміну думками, розповіді про свої щоденні досвіди, для подяки, висловлювання свого щирого бажання отримати Божественну просвіту, щоб пізнати Бога та посланого Ним Ісуса Христа. Загальне спілкування в Христі зміцнить душу в життєвих випробуваннях і конфліктах. Ніколи не думайте, що ви можете бути християнами, замикаючись у собі. Кожен з нас — частина великої людської спільноти, і на досвіді кожного значною мірою позначатиметься досвід його товаришів.

(Свідчення для Церкви. Т. 6. С. 361, 362).

Суботня школа

Метою Суботньої школи має бути збір урожаю душ. Хід уроку може бути бездоганим; зручності — такими, яких тільки можна бажати, але якщо він не приводить дітей і молодь до Христа, тоді школа невдала; бо якщо душі не наближаються до Христа, вони стають дедалі більш несприйнятливими під впливом формальної релігії. Учитель повинен взаємодіяти, стукаючи в двері серця тих, хто потребує допомоги. Якщо учні відгукуються на благання Святого Духа й відчиняють двері свого серця, щоб Ісус міг увійти, Він відкриває їхнє розуміння, щоб вони могли збагнути Божі істини. Праця вчителя скромна, але якщо її виконувати в Дусі Ісуса, тоді до неї додаються ефективність і глибина під дією Духа Божого.

Батьки, щодня знаходьте трохи часу для вивчення уроку Суботньої школи зі своїми дітьми. Якщо потрібно, відмовтеся від візиту в гості, але не жертуйте годиною, присвяченою дорогоцінним урокам священної історії. Батьки, як і діти, отримають користь від цього заняття. Найважливіші біблійні повчання, пов'язані з уроком, вивчайте напам'ять, вважаючи це не обов'язком, а перевагою. Хоч спочатку пам'ять буде недосконалою, вона зміниться внаслідок вправ, отож через деякий час ви із задоволенням зберігатимете дорогоцінні слова істини. Ця звичка стане найціннішою допомогою для духовного зростання.

У вивченні Святого Слова зі своїми сім'ями дотримуйтеся системи. Не звертайте уваги на все дочасне; залиште всяке непотрібне шиття і зайві заготовки для столу, натомість будьте певні, що душа насичується хлібом життя. Неможливо оцінити добрі результати від однієї години або навіть пів години, щоденно присвячуваних у радісній, дружній атмосфері Слову Божому. Нехай Біблія тлумачить сама себе; зіставляє все, що в ній сказано на конкретну тему в різні часи та за різних обставин. Не переривайте свій домашній урок заради відвідувачів або гостей. Якщо вони прийшли під час заняття, запросіть їх долучитися до вас. Нехай вони

побачать, що для вас важливіше отримати знання зі Слова Божого, ніж прибутки чи світські задоволення.

У деяких [суботніх] школах, на жаль, переважає звичай зачитати урок із посібника. Цього не повинно бути. Цього б і не було, якби час, котрий часто витрачається на щось непотрібне чи гріховне, був відведений для дослідження Писань. Немає причини на те, щоб учителі й учні вивчали уроки Суботньої школи менш ретельно, ніж уроки в школі. Їх потрібно вивчати краще, оскільки в них ідеться про значно важливіші речі. Нехтування в цьому питанні неприємне для Бога.

Серця викладачів Суботньої школи повинні бути зігріті й натхнені Божою істиною. Вони мають бути не тільки слухачами, а й виконавцями Слова. Їм необхідно житися від Христа, як гілки живляться від лози. На них мають спадати роси небесної благодаті, щоб їхні серця могли бути як дорогоцінні рослини, бруньки котрих розкриваються й поширюють вдячні пахощі, як квіти в Божому саду. Учителі повинні бути старанними дослідниками Слова Божого, завжди свідкуючи, що вони щодня засвоюють уроки в школі Христа і здатні передавати іншим світло, отримане від великого Вчителя, Світла для світу. Час від часу обираючи вчителів, переконайтеся, що ви не керуєтеся особистими уподобаннями, натомість призначаєте на відповідальні посади тих, хто, на ваше переконання, любить і боїться Бога та зробить Його своїм Порадником.

(Свідчення для Церкви. Т. 2. С. 557-566).

«Можна чинити добро й у суботу»

Як удома, так і в церкві необхідно виявляти дух служіння. Той, Хто дав нам шість днів для дочасних справ, благословив й освятив сьомий день та відокремив Його для Себе. Цього дня Він особливо благословить тих, хто присвячує себе Його служінню.

Усе Небо дотримується суботи, не перебуваючи, однак, у байдужості й неробстві. Цього дня має прокинутися вся сила

душі, бо ж чи не ми повинні зустрітися з Богом і нашим Спасителем Христом? Ми можемо споглядати Його вірою. Він прагне оживити і благословити кожную душу.

(Свідчення для Церкви. Т. 6. С. 361, 362).

Божественна милість зобов'язує піклуватися про хворих і страждених; якщо треба щось зробити задля їхньої зручності, це не порушення суботи, а необхідна праця. Однак усякої зайвої роботи треба уникати. Багато хто безтурботно відкладає до настання суботи дрібниці, які необхідно було зробити в день приготування. Цього не повинно бути. Усяку роботу, про яку не подбали до настання святого часу, треба залишити невиконаною до закінчення суботи.

(Історичні нариси іноземних місій адвентистів сьомого дня. С. 217, 218).

Хоч приготування їжі в суботу треба уникати, немає необхідності споживати їжу холодною. За холодної погоди їжу, приготовлену попереднього дня, потрібно підігріти. І нехай навіть проста їжа буде смачною та привабливою. Приготуйте те, що буде розцінене як частування і чого сім'я не має щодня.

Якщо ми бажаємо обіцяного слухняним благословення, то повинні серйозніше дотримуватися суботи. Мені боязко за те, що ми часто подорожуємо цього дня, хоч подорожі можна було б уникнути. Згідно зі світлом, даним Господом щодо дотримання суботи, нам треба бути уважнішими до подорожей цього дня на кораблях та автомобілях. У таких питаннях нам треба подавати правильний приклад нашим дітям і молоді. Для нас може виникнути необхідність подорожувати в суботу, щоб відвідати церкви, які потребують нашої допомоги, та передати їм вістку, яку Бог бажає, щоб вони почули; але, наскільки можливо, ми повинні забезпечити себе квитками і зробити всі необхідні приготування іншого дня. Вирушаючи в поїздку, докладаймо всіх зусиль, щоб уникати прибуття до місця призначення в суботу.

Якщо ми змушені подорожувати в суботу, нам слід намагатися уникати такого товариства, котре привертатиме нашу увагу до світських речей. Нам необхідно роздумувати про

Бога і спілкуватися з Ним. Де тільки є можливість, потрібно говорити іншим про істину. Нам необхідно бути завжди готовими полегшити страждання й допомогти тим, хто потребує цього. Бог бажає, щоб у таких випадках ми використовували дані Ним знання і мудрість. Проте не слід обговорювати ділові питання або брати участь у звичайних світських розмовах. Бог вимагає, щоб у будь-який час та на будь-якому місці ми підтверджували свою вірність Йому шануванням суботи.

(Свідчення для Церкви. Т. 6. С. 357-360).

Відвідування школи в суботу

Кожен, хто дотримується четвертої заповіді, виявить, що між ним та світом проведена розділова лінія. Субота — це перевірка; не людська вимога, а Божа перевірка. Субота виявить відмінність між тими, хто служить Богові, і тими, хто Йому не служить. На цьому питанні зосередиться останній великий конфлікт у боротьбі між істиною й оманю.

Дехто з нашого народу посилає своїх дітей до школи по суботах. Їх не примушували це робити, але керівництво школи заперечувало проти прийняття дітей, які не відвідуватимуть заняття шість днів. У деяких із цих шкіл учні вивчають не тільки звичайні предмети, а й навчаються різноманітних ремесел, і дітей так званих виконавців заповідей посилають на ці заняття в суботу. Декотрі батьки намагаються виправдати свої дії, наводячи слова Христа про те, що годиться і в суботу робити добро. Однак тими ж самими аргументами можна було б виправдати і людей, котрі працюють по суботах, оскільки вони мають заробляти на хліб для своїх дітей; і немає межі, граничної лінії, щоб показати, що можна робити і чого не можна.

Наші брати не можуть розраховувати на Боже схвалення, доки вони посилають своїх дітей туди, де ті не можуть виконувати четвертої заповіді. Батьки повинні спробувати укласти угоду зі шкільним начальством, згідно з якою діти

будуть звільнені від відвідування школи сьомого дня. Якщо це не вдасться, то їхній обов'язок — дотримуватися Божих вимог за будь-яку ціну.

Хтось скаже, що Господь не такий уже й прискіпливий у Своїх вимогах, тому необов'язково суворо дотримуватися суботи такою великою ціною або ставити себе в такі обставини, які спричинять конфлікт із законами країни. Утім, саме в цьому полягає перевірка — чи шануватимемо ми Закон Бога вище за вимоги людей. Це покаже, хто шанує Бога, а хто Його ганьбить. У цьому ми повинні довести нашу вірність. Історія стосунків Бога з Його народом у всі віки свідчить, що Він вимагає абсолютного послуху.

Якщо батьки дозволять своїм дітям здобувати освіту разом зі світом та зробити суботу звичайним днем, то на них не може бути поставлена Божа печатка. Вони будуть знищені разом зі світом; і хіба їхня кров не буде на їхніх батьках? Якщо ж ми вірно навчаємо своїх дітей Божих Заповідей, тримаємо їх у покорі батьківському авторитету, а також вірою й молитвою вручаємо їх Богові, тоді Він сприятиме нам у наших зусиллях, бо Він обіцяв це. І коли нищівна кара переїде по землі, вони разом з нами будуть сховані в потаємному Господньому сховищі.

(Історичні нариси іноземних місій адвентистів сьомого дня. С. 215-217).

День відпочинку від світських занять

Для смертної людини найбільша самовпевненість — відважитися на компроміс із Усемогутнім заради своїх дріб'язкових дочасних інтересів. Час від часу використовувати суботу для своїх справ — таке саме жорстоке порушення Закону, як і повне відкинення її, бо це означає робити справу дотримання Господніх заповідей питанням зручності. «Я — Господь, твій Бог, Бог ревнивий» (Вих. 20:5, переклад Р. Турконяка), — пролунав громоподібний голос

із Сінаю. Жодний частковий послух, жодне розділення інтересу не прийме Той, Хто проголосив, що карає за гріхи батьків дітей до третього й четвертого покоління, — тих, хто ненавидить Його, і чинить милосердя до тисячного покоління тим, хто любить Його й дотримується Його заповідей. Обікрасти свого ближнього — не дріб'язкова справа, і велика ганьба падає на винного в такому злочині. Водночас людина, котра із презирством ставиться до такого переступу, як обман ближнього, без сорому краде у свого Небесного Отця час, який Він благословив та відокремив для особливої мети.

(Свідчення для Церкви. Т. 4. С. 249, 250).

Необхідно стежити за своїми думками і словами. Людей, котрі в суботу обговорюють ділові справи та складають плани, Бог розцінює як таких, котрі фактично зайняті виконанням цих справ. Щоб святити суботу, ми не повинні дозволяти навіть своїм думкам зосереджуватися на всьому світському.

(Історичні нариси іноземних місій адвентистів сьомого дня. С. 218).

Бог сказав і вважає, що людина виявить послух. Він не запитує, чи зручно їй це робити. Господь життя і слави не думав про власні зручність чи задоволення, коли залишив Своє високе панівне становище і став Страдником, знайомим із хворобами, прийнявши ганьбу і смерть, щоб визволити людину від наслідків непослуху. Ісус помер не для того, щоб спасти людину в її гріхах, натомість спасти від її гріхів. Людині слід залишити свої облудні шляхи, наслідувати приклад Христа, узяти свій хрест і йти за Ним, зрікаючись власного «я» та за будь-яку ціну залишаючись слухняною Богові.

Жодні обставини не зможуть виправдати людину, котра працює в суботу заради світського прибутку. Якщо Бог вибачить одного, отже, може вибачити й усіх. Чому б братові Л. (а він людина бідна) не працювати в суботу, щоб заробляти собі на життя, якщо в такий спосіб він зможе краще утримувати свою сім'ю? Чому б іншим братам чи всім нам не дотримуватися суботи тільки тоді, коли це зручно робити? Голос із Сі-

наю відповідає: «Шість днів працуй і роби всю працю свою, а день сьомий – субота для Господа, Бога твого» (Вих. 20:9, 10).

Твій вік не звільняє тебе від послуху Божественним повелінням. Авраам був суворо випробуваний у старості. Слова Господа здавалися жакливими й небажаними для престарілого мужа, проте він не засумнівався в їхній справедливості не вагався виявити послух. Він міг би послатися на свій похилий вік та немочі, на те, що не може пожертвувати сином, який був радістю його життя. Він міг би нагадати Господу, що теперішнє повеління суперечило обітницям, даним йому щодо цього сина. Однак послух Авраама був без нарікання й докору. Він мав беззастережну довіру до Бога.

(Свідчення для Церкви. Т. 4. С. 250-253).

Служителі Ісуса мають докоряти тим, хто забуває святити суботу. Вони повинні по-доброму й водночас серйозно докоряти тим, хто веде світські розмови в суботу, претендуючи на дотримання суботи. Служителям необхідно надихати людей до посвячення й відданості Богові в Його святий день.

Ніхто не повинен вважати себе вільним проводити освячений час без користі. Богові не подобається, коли люди, що дотримуються суботи, сплять більшу частину суботи. Цим вони ганьблять свого Творця і своїм прикладом свідчать, що шість днів — надто дорогі для них, щоб відпочивати. Вони повинні заробляти гроші, навіть якщо це буде досягнуто ціною позбавлення себе необхідного сну, який вони надолужать сном у святий час. Потім вони виправдовуються, кажучи: «Субота була дана як день відпочинку. Я не позбавлятиму себе відпочинку заради того, щоб відвідати зібрання, бо мені потрібен відпочинок». Ці люди неправильно використовують освячений день. Цього дня їм необхідно особливо зацікавити свої сім'ї дотримуватися його та збиратися в Домі молитви з кількома або з багатьма, залежно від обставин. Вони мають присвячувати свій час і сили духовним заняттям, щоб Божественний вплив, що спочиває на суботі, міг супроводжувати їх протягом тижня. З усіх днів тижня жоден так не сприяє духовним роздумам і почуттям, як субота.

(Свідчення для Церкви. Т. 2. С. 704).

Якби суботи завжди непорушно й свято дотримувалися, не було б жодного атеїста чи ідолопоклонника.

Субота, беручи свій початок з Едену, давня, як сам світ. Її дотримувалися всі патріархи від часу створення нашої Землі. Під час єгипетського поневолення наглядачі примушували ізраїльтян порушувати суботу, і вони значною мірою втратили розуміння її святості. Коли на Сінаї був проголошений Закон, то перші слова четвертої заповіді: «Пам'ятай день суботній, щоб святити його», – указували на те, що субота була встановлена задовго до цього, її походження сягає днів творіння. Щоб стерти зі свідомості людей пам'ять про Бога, сатана поставив собі за мету знищити цей величний пам'ятник. Якщо люди забувають Свого Творця, вони виявляться нездатними опиратися силі зла і стануть легкою здобиччю сатани.

(Патріархи і пророки. С. 336).

Благословення від дотримання суботи

Мені було показано, що все Небо в суботу споглядає і спостерігає за тими, хто визнає вимоги четвертої заповіді й дотримується суботи. Ангели відзначали їхнє зацікавлення та велику повагу до цієї Божественної постанови. Тих, хто Господа Христа освячував у своїх серцях, роздумуючи про все високе і святе, хто намагався якнайкраще використати священні суботні години й ушанувати Бога, називаючи суботу приємністю, – таких людей ангели особливо благословляли світлом і здоров'ям, даючи їм виняткову силу.

(Свідчення для Церкви. Т. 2. С. 705).

Повна відповідальність вимогам Неба приносить як фізичні, так і духовні благословення.

(Пророки і царі. С. 546).

У пророцтві Ісаї зазначається, що в останні дні буде відновлене святкування суботи. «Так говорить Господь: Бережіть правосуддя й чиніть справедливість, незабаром-бо прийде спасіння Моє і з'явиться правда Моя. Блаженна лю-

дина, що робить таке, і син людський, що міцно тримається цього, що береже суботу, щоб її не безчестити, та береже свою руку, щоб жодного зла не вчинити!.. А тих чужинців, що пристали до Господа, щоб служити Йому та любити Господнє Ім'я, щоб бути Йому за рабів, усіх, хто береже суботу, щоб її не збезчестити, і тих, що тримаються міцно Мого заповіту, – їх спроваджу на гору святую Мою та потішу їх в домі молитви Моєї!» (Ісаї 56:1, 2, 6, 7).

(Велика боротьба. С. 451).

Отже, доки існуватимуть небо і земля, доти субота залишатиметься ознакою сили Творця. І коли Еден знову розквітне на Землі, святий Божий день відпочинку буде вшанований усіма, що житимуть тоді під сонцем. Щосуботи мешканці нової славної планети приходитимуть, «щоб вклонитися перед обличчям Моїм», – говорить Господь (Матв. 5:18; Ісаї 66:23).

(Бажання віків. С. 283).

Поради щодо управління ресурсами

Дух щедрості — це дух Неба. Жертовна любов Христа виявлена на хресті. За ради спасіння людини Він віддав усе, що мав, а потім віддав і Себе. Кожного послідовника благословенного Спасителя хрест Христовий закликає до щедрості. Проілюстрований там принцип полягає в тому, щоб давати і давати. Утілення його в істинну доброчинність і добрі діла — це справжній плід християнського життя. Світ живе за принципом: отримувати і отримувати, і, поводячись так, люди сподіваються знайти щастя. Однак плодом утілення цього принципу в усіх його аспектах є нещастя і смерть.

Світло Євангелія, що сяє від хреста Христового, викриває егоїзм та заохочує щедрість і благодійність. Не слід нарікати з приводу зростання числа закликів віддавати. У Своему провидінні Бог закликає Свій народ вийти

з їхньої обмеженої сфери діяльності й узятися за більші справи. У цей час, коли моральна темрява вкриває світ, необхідні безмежні зусилля. Багатьом з Божого народу загрожує небезпека опинитися в пастці світськості й зажерливості. Такі люди повинні розуміти, що Бог зі Своєї ласки примножує запиту на їхні кошти. Перед цими людьми необхідно представити цілі, що спонукують до добродійності, інакше вони не можуть наслідувати характер великого Взірця.

Доручаючи Своїм учням іти по цілому світу й усьому творінню проповідувати Євангеліє, Христос призначив людям справу поширення знання про Його благодать. Проте коли одні йдуть проповідувати, Він закликає інших відгукнутися на Його вимоги до них у пожертвуваннях, які мають підтримувати Його справу на Землі. Він дав кошти до рук людей, щоб Його Божественні дари могли надходити через них для виконання дорученої нам справи спасіння ближніх. Це один з Божих шляхів піднесення людини. Це саме та праця, якої потребує людина, бо пробуджує найглибші співпереживання її серця і приводить у дію найвищі здібності розуму.

(Свідчення для Церкви. Т. 9. С. 254, 255).

Джерелом правильно спрямованої благодійності є розумові й моральні сили людей; вона спонукує їх до найбільш здорової діяльності, яка виявляється в благословенні нужденних та поступі Божої справи.

(Свідчення для Церкви. Т. 3. С. 401).

Кожна можливість допомогти нужденному братові або справі Божій та в поширенні істини — це перлина, яку ви можете заздалегідь послати й покласти в небесний банк на надійне збереження.

(Свідчення для Церкви. Т. 3. С. 249).

«Від кожного мужа, що дасть добровільно його серце»

Єдиний засіб, призначений Богом для поступу Його справи, — благословляти людей майном. Він посилає їм дощ

і сонячне світло, викликає цвітіння рослин, дає здоров'я та здібність набувати кошти. Усі наші благословення походять зі щедрої руки Господа. Однак Він сподівається, що люди виявлять свою вдячність, повертаючи Йому частину в десятинах і приношеннях, подячних і добровільних пожертвуваннях, а також у жертвах за переступ.

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 150).

Щедрість євреїв під час спорудження скинії та храму ілюструє дух щедрості, який не йде в жодне порівняння з християнами більш пізньої пори. Ізраїльтяни щойно звільнилися від свого тривалого єгипетського рабства й мандрували пустелею; проте не встигли вони врятуватися від єгипетського війська, яке переслідувало їх під час їхньої поспішної подорожі, як слово Господнє прийшло до Мойсея: «Промовляй до Ізраїлевих синів, і нехай вони візьмуть для Мене приношення. Від кожного мужа, що дасть добровільно його серце, візьмете приношення для Мене» (Вихід 25:2).

Господь сказав, а вони мали коритися Його голосу. Вони не утримали нічого. Усі давали щедрою рукою: не певну кількість від свого прибутку, а велику частину своєї фактичної власності. Євреї присвячували його Господу з радістю, від щирого серця і цим догодили Йому. Хіба це все не було Його? Хіба не Він дав їм усе майно, яким вони володіли? І якщо Він вимагав його, то чи не було їхнім обов'язком повернути Позикодавцеві те, що належало Йому?

Нікого не потрібно було вмовляти. Люди принесли навіть більше, ніж вимагалось, і їм було велено утриматися, оскільки вони вже принесли більше, ніж можна було використати. Під час будівництва храму люди також палко відгукнулися на заклик про кошти. Вони давали охоче, радіючи, що буде споруджена будівля для поклоніння Богові, і пожертвували більш ніж достатньо для цієї мети. Чи можуть християни, які хваляться, що мають більше світла, ніж євреї, давати менше? Чи можуть християни, котрі живуть наприкінці часу, задовольнятися своїми жертвами, котрі не досягають і половини того, що жертвували євреї?

(Свідчення для Церкви. Т. 4. С. 77-79).

Господь зробив поширення світла і правди на Землі залежним від добровільних зусиль та пожертвувань тих, хто причетний до небесних дарів. Порівняно небагато людей покликані подорожувати як служителі або місіонери, але безліч людей має співпрацювати в справі поширення істини за допомогою своїх коштів.

Хтось може сказати: «Постійно лунають заклики давати на Божу справу, я вже втомився давати!» Так? Тоді дозволь мені запитати тебе: «Ти не втомився приймати з Божої щедрої руки?» Доки Він не перестає благословляти тебе, доти ти не повинен вважати, що не зобов'язаний повертати Йому частину, на яку Він претендує. Господь благословляє тебе, щоб ти міг благословляти інших. Коли втомишся отримувати, тоді можеш сказати: «Я втомився від багатьох закликів давати». Бог залишає за Собою частину всього, що ми отримуємо. Коли її повертають Йому, тоді частина, що залишається, є благословенною, але коли її утримують, тоді все рано чи пізно буде прокляте. Божя вимога — на першому місці, а всі інші — другорядні.

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 148, 150).

Десятина призначена Богом

Добровільні пожертвування і десятина становлять дохід Євангелія. З усіх довірених людині коштів Бог претендує на певну частину — на десятину.

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 149).

Усім необхідно пам'ятати: Божі вимоги до нас лежать в основі всіх інших вимог. Він дає нам щедро, і укладена Ним з людиною угода полягає в тому, що десяту частину її власності необхідно повертати Богові. Господь милостиво довіряє Своїм управителям власні скарби, але про десятину каже: «Вона належить Мені». Пропорційально Божій власності, яку Він дає людині, вона повинна вірно повертати Богові десяту частину всього свого майна. Ця чітка постанова була проголошена Самим Ісусом Христом.

(Свідчення для Церкви. Т. 6. С. 384).

Істину для теперішнього часу необхідно принести в темні куточки Землі, і цю працю можна почати вдома. Послідовники Христа не повинні жити егоїстичним життям, натомість, сповнившись Духом Христовим, вони мають працювати в злагоді з Ним.

(Свідчення для Церкви. Т. 3. С. 381).

Велика справа, яку, за словами Ісуса, Він прийшов виконувати, доручена Його послідовникам на Землі. Він дав Своєму народові план збору коштів, достатніх для того, щоб ця справа могла сама себе підтримувати.

Божий план щодо десятини прекрасний своєю простою й рівністю. Усі можуть ухопитися за нього з вірою і сміливістю, бо він — Божественний за своїм походженням. У цьому плані поєднуються простота й корисність, для його розуміння та виконання не потрібно великої вченості. Кожен може відчувати, що виконує свою роль у поступі дорогоцінної справи спасіння. Кожен чоловік, кожна жінка і кожен юнак можуть стати скарбниками Господа та бути посередниками, котрі задовольняють вимоги скарбниці. Апостол каже: «Хай кожний із вас відкладає в себе, зберігаючи те, що може дати» (1 Кор. 16:2).

За допомогою цієї системи досягають великих цілей. Якщо всі приймуть її, тоді кожен стане пильним вірним Божим скарбником та не бракуватиме коштів для прогресу великої справи проголошення світові останньої вістки застереження. Якщо всі як один приймуть цю систему, скарбниця наповниться, а вкладники не збідніють. Кожний внесок робитиме їх ще відданішими справі істини для теперішнього часу. Вони збиратимуть «собі скарб — добру основу на майбутнє, аби досягнути справжнє життя» (1 Тим. 6:19).

Коли наполегливі, постійні працівники побачать, що їхня добродійність здатна жити любов до Бога та ближніх, а особисті зусилля розширюють сферу їхньої корисності, тоді вони зрозуміють, яке це велике благословення — бути співпрацівниками Христа. Християнська церква загалом зрікається Божих вимог щодо віруючих — жертвувати зі своїх

статків для підтримки боротьби проти моральної темряви, що полонить світ. Божа справа ніколи не прогресуватиме належним чином, доки послідовники Христа не стануть активними, ревними працівниками.

(Свідчення для Церкви. Т. 3. С. 388, 389).

Перевага бути співпрацівниками Бога

Бог не залежить від людини, щоб підтримувати Свою справу. Задля наповнення Своєї скарбниці Він міг би послати кошти просто з Небес, якби Його провидіння вважало, що так буде краще для людини. Господь міг би влаштувати все так, щоб послати ангелів для проголошення світові істини й без посередництва людей. Він міг би написати істину на Небі, звіщаючи світові Свої вимоги через живі письмена. Бог не залежить від золота чи срібла жодної людини. Він каже: «Бо належить Мені вся лісна звірина та худоба із тисячі гір» (Псал. 50:10), «Якби був Я голодний, тобі б не сказав, — бо Моя вся вселенна й усе, що на ній» (Псал. 50:12). Якою б мірою поступ Божої справи не потребував нашої участі, Він спланував її задля нашого добра. Господь ушанував нас, зробивши Своїми співпрацівниками. Він визначив необхідність у співпраці людей, щоб вони могли постійно виявляти щедрість.

Моральний Закон велить дотримуватися суботи, що не було тягарем, окрім тих випадків, коли люди порушували його і за це зазнавали покарань. Система десятини не була тягарем для людей, котрі не відступили від плану. Той, Хто встановив дану євреям систему, ані анулював, ані пом'якшив її. Сьогодні вона не тільки не втратила своєї сили, а й повинна була знайти більш повне й масштабне застосування, оскільки спасіння тільки через Христа мало бути більш повно висвітлене у вік християнства.

Євангеліє, поширюючись углиб і вшир, потребувало більших коштів для ведення боротьби після смерті Христа,

і це зробило закон жертвності більш нагальною потребою, ніж у старозавітні часи. Нині Бог вимагає не менших, а більших дарів, ніж у будь-який інший період світової історії. Закладений Христом принцип полягає в тому, що дари й жертви мають бути пропорціональні одержаному світлу та благословенням. Він сказав: «Кому багато довірено, ще більше будуть вимагати від нього» (Луки 12:48).

(Свідчення для Церкви. Т. 3. С. 390-392).

Слово Боже випромінює потоки світла, ось чому необхідно почати використовувати занедбані можливості. Коли всі стануть вірними в поверненні Богові належних Йому десятин і приношень, тоді світові відкриється шлях, щоб почути вістку для теперішнього часу. Якби серця Божого народу були наповнені любов'ю до Христа, якби кожен член Церкви був цілком наповнений духом самопожертви, якби всі виявляли повну ревність, тоді не бракувало б коштів для місцевих та зарубіжних місій. Наші ресурси примножувалися б, відчинилися б тисячі дверей для виконання корисної справи, і ми отримали б запрошення увійти. Якби народ Бога здійснив Його намір, сповіщаючи світові вістку милості, то Христос уже прийшов би на Землю і святих радо прийняли б до Божого міста.

(Свідчення для Церкви. Т. 6. С. 449, 450).

Бог просить одну десятку від даного Ним прибутку

Система десятини була заснована ще до часів Мойсея. Люди мали приносити Богові дари на релігійні потреби, перш ніж Мойсеєві була дана певна система, навіть ще за днів Адама. Виконуючи вимоги Бога, вони за допомогою приношень мали показати свою вдячність за Його милість і благословення. Це продовжували робити й наступні покоління, а також Авраам, котрий дав десятину Мелхиседекові, священнику Бога Всевишнього. Цей самий принцип діяв і за днів Йова. Перебуваючи в Бет-Елі, Яків, самотній

вигнанець і бідний блукач, прилігши вночі й підклавши камінь під голову, пообіцяв там Господу: «Зо всього, що даси Ти мені, я – щодо десятини, – дам десятину Тобі!» (Бут. 28:22). Бог не змушує людей давати. Усе, що вони дають, необхідно давати добровільно. Він не бажає, щоб Його скарбниця поповнювалася неохоче принесеними пожертвуваннями.

Що ж стосується потрібної суми, то Бог конкретизував її як десятую частину прибутку; це полишено на сумління й щедрість людей, чиє судження в системі десятин має бути вільним. І хоч це питання залишене на сумління людини, план накреслено достатньо чітко для всіх. У цій справі не має бути жодного примусу.

За часів Мойсея Бог закликав людей давати десятую частину від своїх доходів. Він довірив їм матеріальні цінності й таланти, щоб їх удосконалювати й повернути Йому. Господь вимагає десятую частину і претендує на це як на найменше, що людина має повертати Йому. Він каже: «Я даю вам дев'ять десятих, а вимагаю одну десятую частину, бо це Моє». Утримуючи одну десятую, люди обкрадають Бога. Окрім десятої частини прибутку, люди повинні були приносити жертви за гріх, мирні жертви й жертви подяки.

Усе, утримане з того, що вимагає Бог, тобто з десятої частини доходу, зазначене як грабунок у небесних книгах проти імен тих, хто це робить. Такі люди обманюють свого Творця; і коли цей гріх недбалості викривають перед ними, тоді для них недостатньо змінити свою поведінку й відтепер почати діяти на підставі правильного принципу. Це не виправить цифри в небесних записах про присвоєння дорученої їм власності, яку треба було повернути Позичальникові. Необхідне покаяння за нечесне поводження з Богом та чорну невдячність.

Коли тільки в будь-який період світової історії Божі діти радісно й охоче виконували Його план щодо регулярної благодійності, дарів і приношень, вони відчували на собі силу незмінної обітниці про те, що всю їхню працю супроводжуватиме процвітання, пропорціональне послухові Його

вимогам. Коли вони визнавали права Бога, виконували Його вимоги, ушановуючи Його своїми статками, їхні комори були переповнені. Та коли вони обкрадали Бога десятинами й приношеннями, Він давав їм зрозуміти, що вони грабують не тільки Його, а й самих себе, оскільки Він обмежував для них Свої благословення пропорціонально до того, як вони обмежували свої приношення Йому.

(Свідчення для Церкви. Т. 3. С. 393-395).

Людина, зазнавши невдачі й опинившись у боргах, не повинна брати Господню частину для ліквідації власних боргів перед ближніми. Їй треба взяти до уваги, що Бог випробовує її в цих справах, і, залишаючи для власного вжитку Господню частину, вона обкрадає Подателя. Людина в боргу перед Богом за все, що має, але її борг зростає удвічі, коли вона використовує відкладений Господній капітал для повернення боргів людям. «Невірний Богові» – записано проти її імені в небесних книгах. Вона повинна буде дати відповідь Богові за привласнення Господніх коштів задля своєї вигоди. Безпринципність, явлена в її незаконному привласненні Божих коштів, відобразиться і в її веденні інших справ. Ця риса виявиться в усіх питаннях, пов'язаних з її особистими справами. Людина, котра обкрадає Бога, формує в собі риси характеру, які унеможливляють її прийняття до Божої небесної сім'ї.

(Свідчення для Церкви. Т. 6. С. 391).

Бог оцінює дари за любов'ю, яка спонукає жертвувати

На вагах святилища дари бідних, принесені з любові до Христа, оцінюють не сумою, а відповідно до любові, яка спонукає жертвувати. Обітниці Ісуса будуть настільки ж певно відчутні для бідного, котрий мало має що принести в жертву, але легко віддає це мале, як і для заможної людини, яка дає з надлишку свого. Бідна людина жертвує з того малого, що має, і це справді відчутно для неї. Вона фактич-

но відмовляє собі в необхідних для її комфорту речах, тоді як багата людина дає з надлишку свого, не відмовляючи собі в тому чи іншому, оскільки не має в цьому потреби. Тому в жертві бідняка є святість, якої немає в дарі багатой людини, адже багаті дають з надлишку свого. Боже провидіння приготувало цілісний план систематичної благодійності для користі людини. Його провидіння ніколи не буває бездіяльним. Якщо Божі слуги прямують за Його провидінням, яке відкривається їм, усі вони будуть активними працівниками.

(Свідчення для Церкви. Т. 6. С. 398, 399).

Приношення маленьких дітей можуть бути прийнятними та приємними Богові. Цінність приношення визначається відповідно до духу, який спонукає приносити дари. Бідна людина, дотримуючись правила апостола й відкладаючи щотижня невеликі суми грошей, допомагає поповнювати скарбницю. Дари таких людей повністю прийнятні для Бога, бо їхні жертви настільки ж великі та навіть більші за жертви їхніх заможніших братів. Для кожної сім'ї план систематичної доброчинності виявиться надійним захистом від спокуси витратити кошти на непотрібні речі; особливо він стане благословенням для багатьох, оберігаючи їх від марнотратства.

(Свідчення для Церкви. Т. 3. С. 412).

Нагородою за безмежну щедрість буде приведення розуму й серця до більш тісної єдності з Духом.

(Свідчення для Церкви. Т. 6. С. 390).

Павло викладає правило пожертвувань на Божу справу та повідомляє нам, яким буде результат як для нас самих, так і для Бога. «Кожен хай дає за велінням серця, а не з жалем чи з примусу, адже Бог любить того, хто дає з радістю. Втім, хто сіє скупю, той скупю й жатиме, а хто сіє щедро, той і щедро пожне. А Бог спроможний збагатити вас усякою благодаттю, щоб ви завжди в усьому мали повний достаток і збагачувалися всяким добрим ділом... А Той, Хто дає насіння та хліб сіячеві на поживу, нехай зростить і примножить ваше “насіння” і хай виростить плоди вашої праведності. В усьому

збагачуйтеся різноманітною щирістю, яка через нас складає подяку Богові» (2 Кор. 9:7, 6, 8, 10, 11).

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 735).

Правильне розпорядження власністю

Доки батьки зберігають здоровий розум і правильне судження, вони повинні молитися й обдумувати, як з допомогою відповідних порадишників, котрі мають досвід в істині та знанні Божественної волі, розпорядитися своєю власністю.

Якщо вони мають дітей, котрі зазнали біди або борються з бідністю, і якщо вони можуть розсудливо використати ці кошти, їх необхідно взяти до уваги. Але якщо в батьків невіруючі діти, котрі мають достаток цього світу і служать йому, то батьки, віддаючи кошти до їхніх рук тільки тому, що вони їхні діти, чинять гріх проти свого Господа, Котрий зробив їх Своїми управителями. Не можна легковажно ставитися до Божих вимог.

Потрібно чітко розуміти: якщо батьки зробили заповіт, це не перешкоджає їм за життя давати кошти на Божу справу. Їм треба це робити. Розпорядження за життя своїми надлишковими коштами принесе їм задоволення тут і нагороду в майбутньому. Вони повинні вкладати свій внесок у прогрес Божої справи, використовуючи позичені їм Господом кошти для підтримки праці, яку треба виконати в Його винограднику.

(Свідчення для Церкви. Т. 3. С. 121).

Люди, котрі утримують кошти від Божої скарбниці та накопичують їх для своїх дітей, наражають на небезпеку їхні духовні інтереси. Свою власність, яка є для них каменем спотикання, вони ставлять на шляху своїх дітей, щоб ті спіткнулися на загибель. Багато людей припускаються великої помилки щодо речей цього світу. Вони економлять, відмовляючи собі й іншим у добрі, яке могли б отримувати від правильного використання позичених їм Богом засобів, стаючи егоїстичними і скупими. Такі люди нехтують власними духовними інтереса-

ми, зупиняються в релігійному зростанні — і все заради накопичення багатства, яким не можуть скористатися. Вони залишають свою власність дітям, і в дев'яти випадках із десяти вона стає навіть більшим прокляттям для їхніх спадкоємців, ніж для них самих. Дітям, що покладаються на власність батьків, часто не вдається досягти успіху в цьому житті, і здебільшого вони зазнають невдачі й у здобутті життя прийдешнього. Найкращий спадок, який батьки можуть залишити своїм дітям, — знайомство з корисною працею та приклад життя безкорисливої доброчинності. Таким життям вони свідкують про справжню цінність грошей, які варто цінувати тільки за добро, яке вони приносять, задовольняючи їхні потреби, потреби інших та звершуючи Божу справу.

(Свідчення для Церкви. Т. 3. С. 399).

«Як багатство росте, не прикладайте свого серця до нього»

Особлива система приношення десятини була заснована на принципі, такому ж вічному, як і Закон Божий. Ця система десятин була благословенням для євреїв, інакше Бог не дав би її їм. Таким самим благословенням вона стане і для тих, хто дотримуватиметься її до кінця часу.

Церкви, найбільш постійні й щедрі в підтримці Божої справи, — найбільш успішні в духовному плані. Справжня щедрість Христового послідовника показує, що власні інтереси він ототожнює з інтересами свого Господа.

Якби люди, які володіють коштами, розуміли, що вони мають звітувати перед Богом за кожен витрачений долар, їхні уявні потреби стали б значно меншими. Якби совість була живою, вона б свідчила про нескінченні витрати для задоволення апетиту, гордості, марнославства, любові до розваг та скаржилася б на легковажне витрачення Господніх грошей, які слід було б присвятити Його справі. Ті, хто марнує добро свого Господа, незабаром повинні будуть відзвітуватися Йому за свої діла.

Якби так звані християни менше витрачали своє багатство на прикрашання тіла і власних будинків та споживали менше вишуканих і шкідливих для здоров'я продуктів, що з'являються на їхніх столах, вони могли б класти значно більші суми до Божої скарбниці. Так вони наслідували б свого Викупителя, Котрий залишив Небеса, Свої багатства, славу і задля нас збіднів, щоб ми могли мати вічні багатства.

Однак багато людей, починаючи збирати земні багатства, намагаються розрахувати кількість часу, необхідного для отримання певної суми. Турбуючись про накопичення багатства для себе, вони не думають про те, щоб багатіти для Бога. Їхня благодійність відстає від накопичення. У міру зростання пристрасті до багатств у цих людей виникає прив'язаність до свого скарбу. Зростання власності зміцнює палке бажання мати більше, доки в декого з них не з'являється думка про те, що віддавати Господу десятину — це суворий і несправедливий тягар.

Божественне натхнення свідчить: «Як багатство росте, – не прикладайте свого серця до нього!» (Псал. 62:11). Чимало людей стверджує: «Якби я був таким самим заможним, як цей чоловік, то збільшував би свої дари до Божої скарбниці. Я використовував би своє багатство тільки для поступу Божої справи». Господь випробовує декого з них, даючи їм багатство, але разом з багатством приходила сильніша спокуса. А їхня щедрість ставала значно меншою, ніж за днів їхньої бідності. Нестримне бажання більших багатств поглинуло їхні розум та серця, і вони впадали в ідолопоклонство.

(Свідчення для Церкви. Т. 3. С. 401-405).

Дана Богові обітниця зобов'язальна і священна

Кожна людина має сама визначати розміри свого приношення і давати за велінням свого серця. Однак декотрі винні в тому самому гріху, який учинили Ананія та Сапфіра. Вони

вважають: якщо утримають частину того, на що претендує Бог згідно із системою десятини, то браті не знатимуть про це. Так само думало винне подружжя, чий приклад даний нам як застереження. У цьому випадку Бог засвідчує, що досліджує серце. Людина не може приховати від Нього свої мотиви й наміри. Господь назавжди залишив попередження для християн усіх віків остерігатися гріха, до якого постійно схиляються серця людей.

Коли в присутності наших братів ми даємо усну або письмову обітницю жертвувати певну суму, вони є видимими свідками угоди, укладеної нами з Богом. Обітницю дано не людині, а Богові, і вона подібна до письмової розписки, яку людина дає ближньому. Жодне юридичне зобов'язання щодо виплати грошей не є більш неодмінним для християнина, ніж дана Богові обітниця. Даючи такі обіцянки своїм ближнім, люди зазвичай не думають про те, щоб просити звільнення від них. Натомість обітниця, дана Богові, Подателеві всіх благ, ще важливіша; чому ж тоді ми прагнемо звільнитися від наших обіцянь Богові? Невже людина вважає обіцянку менш зобов'язальною через те, що вона дана Господу? Невже її обітниця має меншу силу тому, що не буде винесена на судовий розгляд у залі суду? Чи буде людина, котра стверджує про своє спасіння через кров незбагненної жертви Ісуса Христа, «обкрадати Бога»? Хіба її обіцянка й учинки не зважуються на вазі правосуддя в небесних дворах?

Церква несе відповідальність за обітниці своїх членів. Якщо стає очевидним, що якийсь брат нехтує виконанням своїх обітниць, необхідно лагідно, але відверто сказати йому про це. Якщо він перебуває в таких обставинах, котрі не дають йому змоги виконати свою обітницю, якщо він гідний член церкви і має добре серце, то нехай церква виявить до нього співчуття і допоможе. У такий спосіб вони можуть подолати труднощі й самі отримати благословення.

(Свідчення для Церкви. Т. 4. С. 469-476).

Подячні приношення треба відкладати для бідних

У кожній церкві необхідно створити скарбницю для бідних, і нехай кожен член церкви приносить Богові подячну жертву раз на тиждень або на місяць, як йому зручніше. Це приношення свідчатиме про нашу вдячність за дари здоров'я, їжі, зручного одягу. Відповідно до того, як Бог благословив нас усіма цими благами, ми відкладатимемо для бідних, страждальців і нужденних. Я особливо хочу звернути увагу наших братів на це питання. Пам'ятайте про бідних. Відмовтеся від деяких предметів розкоші та навіть зручностей і допоможіть тим, хто може роздобути для себе лише наймізерніші їжу й одяг. Роблячи це для них, ви робите це для Ісуса в особі Його святих. Він ототожнює Себе зі стражденням людством. Не чекайте, доки всі ваші уявні потреби будуть задоволені. Не довіряйте своїм почуттям, даючи тоді, коли маєте бажання, й утримуючи, коли його немає. Давайте регулярно... як вам хотілося б побачити в небесному записі в день Божий.

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 150, 151).

Наша власність і підтримка Божої справи

Мені наказано сказати людям, котрі щиро люблять Бога й володіють коштами: «Нині настав час вкладати свої кошти для підтримки справи Господа. Саме час підтримувати руки служителів у їхній самовідданій праці задля спасіння душ. Коли в небесних дворах ви зустрінете душі, яких допомогли спасти, чи не стане це для вас славною нагородою?»

Нехай ніхто не утримує свої лепти й нехай ті, що мають багато, радіють з того, що можуть збирати собі вічний скарб на Небі. Гроші, які ми відмовляємося вкласти в справу Господа, пропадуть. На них не буде жодних відсотків у небесному банку.

Сьогодні Господь закликає адвентистів сьомого дня в кожній місцевості присвятити себе Йому та робити все можливе, відповідно до своїх обставин, щоб допомагати в Його справі. Він бажає, щоб своєю щедрістю в принесенні дарів та пожертвувань вони виявили свою вдячність за Його благословення й милість.

(Свідчення для Церкви. Т. 9. С. 131, 132).

Господь неодноразово показував мені: забезпечення себе засобами для задоволення наших земних потреб на час недолі суперечить Біблії. Я бачила: якщо святі матимуть удома або в полі провіант у час недолі, коли меч, голод і моровиця відвідуватимуть землю, він буде забраний від них руками насильників та їхні поля пожнуть чужі. Тоді для нас настане час покладатися повністю на Бога, і Він підтримає нас. Я бачила, що в цей час хліб та вода будуть нам забезпечені, ми не будемо терпіти нужду або голод, адже Бог може накрити для нас стіл навіть у пустелі. Якщо буде потрібно, Він пошле круків годувати нас, як зробив це для Іллі, або зілле манну з небес, як для ізраїльтян.

Будинки і землі не знадобляться святим у час недолі, бо вони будуть змушені тікати від розлюченого натовпу, і в цей час їхнє майно більше не зможе слугувати справі істини для теперішнього часу. Мені було показано, що Божа воля полягає в тому, аби святі позбулися всякого тягаря до настання часу недолі та над жертвою склали завіта з Богом. Якщо вони покладуть свою власність на вівар і щиро питатимуть Бога про свій обов'язок, Він навчить їх, коли потрібно буде звільнитися від цих речей. Тому в час недолі вони будуть вільні, не обтяжені жодними перешкодами.

(Ранні твори. С. 56, 57).

Дух самозречення і жертвності

План спасіння ґрунтується на безмежній жертві Сина Божого. Світло Євангелія, що сяє з хреста Христового,

засуджує егоїзм та заохочує до щедрості й благодійності. Не слід скаржитися на те, що стає більше закликів давати! Бог у Своєму провидінні кличе Свій народ вийти зі своєї обмеженої сфери діяльності й узятися за більші звершення. У цей час, коли моральна темрява вкриває світ, необхідні наполегливі дії. Світськість і жадібність нищать життєво важливі якості Божих дітей. Вони повинні зрозуміти: саме завдяки Його милості збільшуються запити щодо їхніх коштів. Божий ангел ставить добродійні діла поруч із молитвою. Він сказав Корнилію: «Твої молитви й твої милостини згадані перед Богом» (Дії 10:4).

(Свідчення для Церкви. Т. 3. С. 405).

Практикуйте заощадливість у своїх сім'ях. Багато хто плекає ідолів та поклоняється їм. Відкиньте своїх ідолів. Облиште свої егоїстичні задоволення. Я благаю вас: не витрачайте кошти на прикрашання своїх будинків, бо це Божі гроші і їх знову потребуватимуть.

Батьки, заради Христа, не використовуйте Господні гроші на задоволення ваших дітей. Не навчайте їх гнатися за модою й усім показним, аби здобути вплив у світі. Чи це спонукатиме їх спасати душі, за які помер Христос? Ні, це породжуватиме заздрість, ревнощі, лихі підозри. Ваші діти захочуть змагатися з парадністю й марнотратством світу, витрачаючи Господні гроші на те, що не є суттєво важливим для здоров'я і щастя.

Не навчайте своїх дітей думати, ніби вашу любов до них ви маєте виявляти в потуранні їхнім гордошам, марнотратству й любові до хвастошів. Зараз немає часу вигадувати способи витрачання грошей. Використовуйте свою винахідливість на те, щоб економити. Замість того щоб задовольняти егоїстичні бажання, витрачати гроші на те, що руйнує здатність мислити, намагайтеся зрікатися власного «я», щоб ви мали що вкласти в справу підняття прапора істини на нових полях. Інтелект — це талант, використовуйте його на те, щоб якнайкраще послужити своїми коштами для спасіння душ.

(Свідчення для Церкви. Т. 6. С. 450, 451).

Хто зрікається свого «я», щоб робити іншим добро, та присвячує себе й усе, що має, служінню Христу, той відчуває щастя, якого марно шукає егоїстична людина. Адже наш Спаситель сказав: «Так ото й кожний з вас, хто не відречеться всього свого майна, не може бути Моїм учнем» (Луки 14:33). Благодійність «не шукає свого» (1 Кор. 13:5). Це плід безкорисливої любові й щедрості, які характеризували життя Христа. Закон Божий у наших серцях приведе наші інтереси в підпорядкування високим вічним переконанням.

(Свідчення для Церкви. Т. 3. С. 397).

Християнське ставлення до бідності і страждань

Сьогодні Бог дає людям можливість показати, чи люблять вони своїх ближніх. Хто щиро любить Бога і свого ближнього, той виявляє милість до нужденних, страждальців, поранених і помираючих. Бог закликає кожного взятися за знехтувану ними працю, намагаючись відновити в людстві моральний образ Творця.

(Служіння доброчинності. С. 49).

Праця для ближніх вимагатиме зусиль, самозречення й самопожертви. Утім, що значить наша невелика жертва порівняно з тією жертвою, яку Бог приніс за нас у дарі Свого Єдинородного Сина?

(Свідчення для Церкви. Т. 6. С. 283).

Умови успадкування вічного життя ясно й найпростіше викладені нашим Спасителем. Поранений і пограбований чоловік (див. Луки 10:30-37) представляє тих, хто є об'єктом нашої зацікавленості, співчуття й добродійності. Нехтуючи нужденними й нещасними, з якими зіткнулися, ким би вони не були, ми не можемо бути впевненими в отриманні вічного життя, оскільки не відповідаємо Божим вимогам щодо нас. Ми не виявляємо жалості й співчуття до людей, бо вони не є нашими рідними або знайомими. Ви стаєте порушниками другої великої заповіді, від якої залежать шість останніх заповідей. Хто грішить в одному пункті, той винен у всьому. Люди, котрі не відкривають свого серця для потреб і страждання ближніх, не відкривають його і для Божих вимог, викладених у перших чотирьох заповідях Десятислів'я. Ідоли претендують на серце й почуття, тому Бог не вшанований і не царює безроздільно.

(Свідчення для Церкви. Т. 3. С. 524).

Немов залізним пером на камені, у сумлінні необхідно записати: той, хто не надає значення милості, співчуттю й праведності, хто нехтує бідними, не звертає уваги на потреби страждальців, не є добрим і люб'язним, той поводить себе так, що Бог не може співпрацювати з ним в удосконаленні його характеру. Культури розуму й серця значно легше досягти тоді, коли ми відчуваємо до ближніх таке ніжне співчуття, що жертвуємо власними благами й перевагами задля полегшення їхніх тягарів. Якщо людина здобуває та зберігає все, що тільки можливо, для себе, це призводить до зубожіння її душі. Натомість усі якості Христа будуть доступні тим, хто виконує призначену їм Богом справу, працюючи так, як працював Христос.

(Свідчення для Церкви. Т. 6. С. 282).

Спаситель не визнає чинів і каст, світських почестей і багатства. Для Нього велику цінність становить характер та відданість меті. Він не стає на бік сильних й обласканих світом. Він, Син живого Бога, схиляється, щоб підняти занепалих. За допомогою обітниць і запевнень Він намагається придбати для Себе пропащу, помираючу душу. Божі ангели

спостерігають, щоб бачити, хто з Його послідовників виявить ніжну турботу й співчуття. Вони спостерігають, щоб бачити, хто з Божого народу виявить любов Ісуса.

(Свідчення для Церкви. Т. 6. С. 268).

Бог говорить не тільки про вашу щедрість, а й про радісний вираз обличчя, ваші обнадійливі слова, потиск руки. Відвідуючи Господніх страждених дітей, ви зустрінете тих, кого залишила надія, — поверніть їм сонячне світло. Інші потребують хліба життя — читайте їм Слово Боже. Ще інші страждають від душевної хвороби, якій не допоможе жодний земний бальзам та не зцілить лікар, — моліться за таких людей і приводьте їх до Ісуса.

(Свідчення для Церкви. Т. 6. С. 277).

Наш обов'язок щодо бідних у церкві

Є два класи бідних, які завжди поблизу нас: одні гублять себе власною незалежною поведінкою, продовжуючи чинити беззаконня, а другі заради істини опинилися в скрутному становищі. Ми повинні любити своїх ближніх, як самих себе, і тоді, керуючись мудрістю і здоровим глуздом, правильно поводитимемося з обома цими групами.

Немає жодних запитань щодо бідних із Господніх дітей. Їм потрібно допомагати щоразу, коли це буде їм на користь.

Бог бажає, щоб Його народ відкривав грішним людям, що Він не залишив їх на загибель. Потрібно докладати особливих зусиль, щоб допомагати тим, кого вигнали з дому за істину і хто змушений страждати. Дедалі зростатиме потреба у великих відкритих щедрих серцях, у людях, котрі зречуться себе й візьмуться за вирішення справ саме цих душ, яких любить Господь. Не можна допускати, щоб потреби бідних у Божому народі залишалися незадоволеними. Необхідно знайти спосіб, за допомогою якого вони зможуть забезпечити собі прожиття. Декого необхідно буде навчити працювати. Особлива допомога необхідна тим, хто важко працює, віддаючи всі сили для підтримки своїх сімей. Нам

слід виявляти зацікавленість щодо їхніх справ та допомагати їм знайти роботу. Необхідно створити фонд допомоги цим достойним бідним сім'ям, які люблять Бога й дотримуються Його Заповідей.

Через різні обставини деякі з тих, хто любить Бога й підкоряється Йому, стають бідними. Одні легковажать, не знаючи, як вести домашнє господарство. Інші бідні через хворобу й невдачу. Якою б не була причина, вони перебувають у нужді, і допомога таким людям — важливий напрямок місіонерської роботи.

Скрізь, де створюється церква, її члени мають сумлінно працювати для нужденних віруючих. Однак вони не повинні зупинятися на цьому. Члени Церкви повинні також допомагати іншим людям, незалежно від їхньої віри. Завдяки таким зусиллям та праці деякі з них приймуть особливі істини для теперішнього часу.

(Свідчення для Церкви. Т. 6. С. 269-271).

Як допомогти нужденним

Необхідно уважно, з молитвою обмірковувати методи допомоги нужденним. Ми повинні шукати мудрості в Бога, бо Він знає краще за короткозорих смертних, як піклуватися про Своє творіння. Деякі люди нерозважливо жертвують кожному, хто просить у них допомоги. У цьому їхня помилка. Намагаючись допомогти нужденним, ми маємо виявляти обережність, щоб надати їм правильну допомогу. Деякі в разі надання їм допомоги й далі представлятимуть себе особливо нужденними. Вони залишатимуться на утриманні доти, доки бачитимуть, що можна на щось розраховувати. Приділяючи їм занадто часу й уваги, ми можемо заохочувати неробство, безпорадність, марнотратство й нестриманість.

Жертвуючи бідним, ми маємо подумати: «Чи не заохочую я марнотратство? Я допомагаю цим людям чи завдаю їм шкоди?» Жодна людина, спроможна заробити собі на життя, не має права бути утриманцем. Опікуватися бідними й нуж-

денними, а найперше тими, які рідні у вірі, треба призначати Божих людей, чоловіків і жінок, котрі володіють проникливістю й мудрістю. Вони мають повідомляти церкві й радитися з приводу того, що необхідно робити.

(Свідчення для Церкви. Т. 6. С. 277, 278).

Бог не вимагає від наших братів опікуватися кожною бідною сім'єю, котра прийме цю вістку. Якби вони це робили, наші служителі змушені були б відмовилися від праці на нових полях, оскільки на це не вистачало б коштів. Багато людей стають бідними через брак старанності й ощадливості, вони не знають, як правильно використовувати кошти. Допомога в такому разі може тільки зашкодити. Дехто завжди буде бідним. Навіть якби ці люди мали найсприятливіші умови, це не допомогло б їм. Вони не можуть правильно розрахувати свій бюджет та витратять усі одержані кошти, скільки б їх не було — багато чи мало.

Приймаючи вістку, такі люди вважають, що мають право на допомогу своїх заможніших братів; якщо ж їхні сподівання не справджуються, вони скаржаться на Церкву та звинувачують братів у тому, що вони не живуть за своєю вірою. Хто має страждати в такому разі? Чи повинна Божа справа виснажуватися, а скарбниця в різних місцях вичерпуватися задля опікування цими великими сім'ями бідних? Переважно вони не зазнаватимуть більшої нужди після прийняття суботи, ніж зазнавали до цього.

(Свідчення для Церкви. Т. 1. С. 272, 273).

Бог допускає, щоб у кожній церкві перебували Його бідні. Вони завжди мають бути серед нас, і Господь покладає на членів кожної церкви особисту відповідальність за опікування ними. Ми не повинні перекладати свою відповідальність на інших. До людей, котрі перебувають поруч із нами, ми повинні виявляти такі самі любов і співчуття, які виявив би Христос, якби був на нашому місці. У такий спосіб ми маємо навчатися, аби приготуватися працювати так, як Христос.

(Свідчення для Церкви. Т. 6. С. 272).

Турбота про сиріт

Серед тих, чиї потреби вимагають нашої уваги, вдови й сироти більше за інших мають право на наше ніжне співчуття. Вони — об'єкт особливої турботи Господа. Вони передані християнам під опікування для Бога. «Чиста й непорочна побожність перед Богом і Отцем — це відвідувати сиріт і вдів у їхньому горі, зберігати себе чистим від світу» (Якова 1:27).

Жоден батько, який помер у вірі, покладаючись на вічну Божу обітницю, залишив своїх улюблених у повній впевненості, що Господь подбає про них. І яким же чином Господь забезпечує цих людей, котрі зазнали втрати? Він не звершує чуда, посилаючи манну з неба. Він не посилає воронів принести їм їжу, натомість здійснює чудо з людськими серцями, усуваючи з душі егоїзм та відкриваючи джерела щедрості. Бог випробовує любов тих, які називають себе Його послідовниками, віддаючи на їхню милість людей, котрі страждають і зазнали важкої втрати.

Нехай ті, хто має Божу любов, відкриють свої серця й оселі для прийняття цих дітей. Піклуватися про сиріт у великих установах не найкращий метод. Якщо сироти не мають родичів, здатних забезпечувати їх, тоді членам наших церков треба або усиновити цих малюків, прийнявши до своїх сімей, або забезпечити їм хороше проживання в інших сім'ях.

Христос дивиться на цих дітей з особливим милосердям, і нехтування ними образливе для Нього. Кожний ученик доброти щодо них в Ім'я Ісуса Він приймає як здійснений для Нього.

(Свідчення для Церкви. Т. 6. С. 281).

Християни всього світу стають одне в Христі

[Більша частина порад цього розділу була дана сестрою Уайт на зібранні працівників з різних країн, представників різних мов та звичаїв. Деякі з них помилково вважали, що поради, дані Господом Своєму народові через місіс Е. Г. Уайт, стосувалися лише тієї нації, до якої належала сама Еллен Уайт (прим. опікунів спадщини Уайт)].

Якби ми прийшли до Христа з такою простотою, з якою дитина приходить до своїх земних батьків, і попросили обіцяне Ним, віруючи, що отримаємо, то одержали б це. Якби всі ми виявляли віру, яку мали б виявляти, то були б благословенні на наших зібраннях значно більшою мірою Духа Божого, ніж отримували досі. Я рада, що маємо ще кілька днів для наших зустрічей. Тепер постає запитання: чи прийдемо ми до джерела та чи будемо пити? Чи вчителі

істини покажуть приклад? Якщо ми повіримо Йому на Слово, Бог здійснить велике для нас. О, якби ми могли побачити тут загальне впокорення серця перед Богом!

Відколи почалися ці зібрання, я відчувала спонукання особливим чином зупинитися на питанні любові й віри. Саме тому, що ви потребуєте цього свідчення. Деякі з працівників на цих місіонерських полях казали: «Ви не розумієте французів, ви не розумієте німців. До них необхідний саме такий підхід».

Однак я запитаю: «Хіба Бог не розуміє їх? Хіба не Він дає Своім слугам вістку для народу? Йому відомо, чого саме вони потребують. І якщо вістка до народу приходить безпосередньо від Нього через Його слуг, вона зробить ту справу, заради якої була послана. Вона зробить усіх одним у Христі. І хоч, безперечно, деякі є французами, інші — німцями, а ще інші — американцями, вони так само безперечно будуть подібними до Христа.

Юдейський храм був споруджений з обтесаних каменів, видобутих у горах, але перш ніж потрапити до Єрусалима, кожен камінь був приготовлений для свого місця в храмі: обтесаний, відшліфований та випробуваний. І коли всі камені були доставлені на місце спорудження, будівництво звершували без стуку сокири й молотка. Ця будівля символізує собою Божий духовний храм, що складається з матеріалу, зібраного з усіх націй, племен і народів; з усіх верств — знатних і простих, багатих і бідних, учених і неосвічених. Вони не мертвий матеріал, який підлягає обробці молотком та різцем. Вони є живими каменями, істиною видобутими зі світу. І Великий Будівничий, Господь храму, зараз витесує та шліфує їх, роблячи придатними для належних місць у духовному храмі. Коли завершиться будівництво, цей храм буде досконалим у кожній його частині, викликаючи захоплення ангелів і людей, бо його Будівничим і Творцем є Бог.

Нехай ніхто не думає, що він не потребує жодного удару молотка. Немає такої людини або такої нації, які були б досконалі в кожній звичці, думці. Усі мають навчатися одне від одного. Тому Бог хоче змішати різні національності, щоб

вони були єдині в судженнях і намірах. Тоді буде явлений приклад такої єдності, яка є в Христі.

Я побоювалася приїхати до цієї країни, оскільки чула, як багато людей говорило, що різні національності в Європі специфічні й потребують певного підходу. Однак Божя мудрість обіцяна тим, хто відчуває в ній потребу і просить про неї. Бог може привести людей до прийняття істини. Нехай Господь заволодіє розумом людини та нехай він буде в Його руках, як глина в руках гончаря. Тоді відмінності зникнуть.

Дивіться на Ісуса, брати, наслідуйте Його манери й дух, і ви не матимете труднощів у пошуках доступу до цих людей різних класів. Ми маємо не шість і не п'ять зразків, які нам необхідно наслідувати, а тільки один – Ісус Христос. Якщо італійські, французькі й німецькі брати намагатимуться уподібнитися до Нього, їхні стопи стануть на тій самій підвалині істини. Той самий Дух, який є в одному, перебуватиме в іншому, – Христос у них, надія слави! Я попереджаю вас, брати і сестри, не споруджуйте стіну розділення між різними національностями. Навпаки, намагайтеся зруйнувати її там, де вона є. Ми повинні прагнути привести всіх до гармонії, яка в Ісусі, працюючи для однієї мети – спасіння наших ближніх.

Чи вхопитеся ви, мої брати-служителі, за рясні Божі обітниці? Чи усунете своє «я» з-перед очей та чи дозволите з'явитися Ісусові? Ваше «я» має померти, перш ніж Бог зможе діяти через вас. Я відчуваю тривогу, бачачи, як то тут, то там, то в одному, то в іншому виявляється «я». Кажу вам в Ім'я Ісуса з Назарета: ваша воля має померти, вона повинна стати Божою волею. Він бажає переплавити й очистити вас від усякої скверни. Для вас має бути звершена велика праця, перш ніж ви зможете наповнитися Божою силою. Я благаю вас наблизитися до Нього, щоб перш ніж закінчатся ці зібрання, ви могли усвідомити Його багате благословення.

(Свідчення для Церкви. Т. 9. С. 179-182).

Ставлення Ісуса до національності

Христос не визнавав жодної національної, класової чи релігійної відмінності. Книжники й фарисеї хотіли перетворити всі небесні дари на національну власність, виключивши решту Божої сім'ї у світі. Однак Христос прийшов зруйнувати будь-яку стіну розділення. Він прийшов показати, що Його дар милості й любові так само безмежний, як повітря, світло або потоки дощу, які освіжають землю.

Своїм життям Христос заснував таку релігію, у якій немає місця для каст, релігію, у якій юдеї і язичники, вільні і раби об'єднані в братстві та рівні перед Богом. У Своїх діях Христос не керувався політичними міркуваннями. Він не робив різниці між ближніми й далекими, друзями й ворогами. Його серце було звернене до душ, спраглих води життя.

Ісус не минав жодної людини як не вартої Його уваги, натомість намагався застосовувати цілющий засіб до кожної душі. У якому б товаристві не перебував, Він викладав людям урок, відповідний до часу й обставин. Усяка неповага й образа, заподіяна людиною людині, робила Його лише більш свідомим їхньої потреби в Його Божественно-людському співчутті. Господь намагався вселити націю в найбільш грубі й безперспективні серця, запевняючи, що вони можуть стати бездоганними й невинними та придбати такий характер, який зробить їх дітьми Божими.

(Свідчення для Церкви, Т. 9. С. 190, 191).

Якщо Божі діти єдині в Христі, то як Йому дивитися на касты, на відмінності в суспільстві, відчуження між людьми через колір шкіри, расу, становище, багатство, походження або здобутки? Таємниця єдності полягає в рівності віруючих у Христі.

(Review and Herald. 22 грудня 1891 року).

Приклад досягнення єдності

У минулому, коли віруючих у скорий Прихід Христа було дуже мало, група шанувальників суботи в Топшемі, штат

Мен, збиралася для богослужіння у великій кухні в будинку брата Стокбриджа Хаулєнда. Одного суботнього ранку брат Хаулєнд був відсутній. Ми були здивовані, тому що він завжди був такий пунктуальний. Незабаром він увійшов, його обличчя сяяло від Божої слави. «Брати, – сказав він, – я зрозумів. Я зрозумів, що ми можемо обрати такий метод дій, успіх якого гарантований у Божому Слові: “Роблячи так, ніколи не спіткнетеся” [2 Петра 1:10]. Я хочу розповісти вам про це».

Потім Стокбридж розповів: він помітив, що один брат, бідний рибалка, думав, ніби до нього не ставляться з належною повагою і брат Хаулєнд та інші вважали себе вищими за нього. Це була неправда, але він вважав, що це так, і протягом кількох тижнів не відвідував зібрання. Тому брат Хаулєнд пішов до нього додому, схилився перед ним на коліна і сказав: «Брате мій, пробач мені. Що я зробив не так?» Чоловік узяв його за руку і спробував підвести з колін. «Ні, – сказав брат Хаулєнд, – що ти маєш проти мене?» «Я нічого не маю проти тебе». «Але ж має щось бути, – наполягав брат Хаулєнд, – бо раніше ми розмовляли один з одним, а тепер ти зовсім не розмовляєш зі мною, і я хочу дізнатися, у чому справа».

«Підіймися, брате Хаулєнд», – сказав він. «Ні, – відповів брат Хаулєнд, – я не встану». «Тоді я повинен стати на коліна», – сказав рибалка і, ставши на коліна, визнав, як по-дитячому повадився та як багато плекав лихих підозр. «А тепер, – сказав він, – я відкину все це».

Коли брат Хаулєнд розповідав цю історію, його обличчя сяяло Господньою славою. І щойно він закінчив свою розповідь, увійшли рибалка та його сім'я і ми мали чудове зібрання.

Припустімо, що хтось із нас зробить так, як брат Хаулєнд. Якщо хтось із наших братів підозрює нас у чомусь недоброму, ми повинні піти до нього і сказати: «Вибач мені, якщо я якимось чином заподіяв тобі зло». Так ми проженемо морок сатани та звільнимо наших братів від їхніх спокус. Не дозволяйте, аби щось ставало між вами й вашими братами. Якщо є те, чим ви можете пожертвувати, щоб прибрати сміття підозр, зробіть це. Бог хоче, щоб ми по-братерськи любили одне одного. Він бажає, щоб ми були співчутливі й люб'язні.

Господь хоче, аби ми навчалися вірити в те, що наші брати люблять нас і Христос любить нас. Любов породжує любов.

Чи сподіваємося ми зустрітися з нашими братами на Небі? Якщо можемо жити з ними в мирі й злагоді тут, то зможемо жити з ними і там. Проте як зможемо жити з ними на Небі, якщо не можемо жити з ними тут без постійних суперечок і сварок? Люди, поведінка котрих викликає розділення з їхніми братами та спричиняє розбрат і чвари, потребують ґрунтового навернення. Наші серця мають бути пом'якшені й упокорені любов'ю Христа. Нам необхідно плекати Його любов, яку Він явив, помираючи за нас на Голгофському хресті. Ми потребуємо дедалі більшого зближення з нашим Спасителем. Ми повинні багато молитися й навчитися виявляти віру. Нам необхідно мати ніжне серце, бути більш співчутливими й люб'язними. Ми переходимо через цей світ тільки раз. Постараймося ж жити так, щоб люди, з якими ми спілкуємося, побачили в нас характер Христа!

Наші жорстокі серця повинні бути впокорені. Нам треба об'єднатися в досконалій єдності й усвідомити, що ми куплені кров'ю Ісуса Христа з Назарета. Нехай кожен скаже: «Він віддав Своє життя заради мене й бажає, щоб я, проходячи цим світом, являв любов, яку явив Він, віддавши Себе за мене». Христос поніс наші гріхи у Своему тілі на хресті, щоб Бог міг бути справедливим і водночас виправдати тих, хто вірить у Нього. Життя, вічне життя є для всіх, хто підкориться Христу.

(Свідчення для Церкви. Т. 9. С. 191-193).

Сила в єдності

Ревно боріться за єдність. Моліться про неї, працюйте заради неї. Вона принесе духовне здоров'я, піднесеність думки, благородство характеру, прагнення до небесних реалій, здатність перемагати егоїзм та злі підозри й допоможе бути більше, ніж переможцями через Того, Хто полюбив вас і видав Себе за вас. Розіпніть своє «я», вважайте інших кращими

за себе. Так ви досягнете єдності з Христом. Перед Усесвітом, перед Церквою і світом ви пронесете безпомилкове свідчення того, що ви – Божі сини й дочки. Господь прославиться через показаний вами приклад.

Світові необхідно побачити, як перед ним звершується чудо, що зв'язує серця Божого народу в християнській любові. Йому необхідно побачити народ Господа, котрий у Христі перебуває разом на Небесах. Чи не представите ви у своєму житті свідчення того, що може зробити Божа істина для тих, хто любить Його і служить Йому? Господу відомо, ким ви можете бути. Він знає, що може зробити для вас Божественна благодать, якщо ви станете учасниками Божественної природи.

(Свідчення для Церкви. Т. 9. С. 188).

«Благаю вас, брати, Ім'ям Господа нашого Ісуса Христа, щоб ви всі говорили те саме, щоб не було між вами поділу, але щоб ви були поєднані однаковою розумінням і однією думкою» (1 Кор. 1:10).

У єдності — сила, у розділенні — слабкість. Коли віруючі в істину для теперішнього часу об'єднані, вони мають серйозний вплив. Сатана добре розуміє це. Ще ніколи він не був налаштований рішучіше, ніж зараз, щоб позбавити Божу істину її ефективності, викликаючи образи й розбрат серед Господнього народу.

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 236).

Молитовне зібрання

Молитовні зібрання мають бути найцікавішими зібраннями, але часто вони погано організовані. Багато людей приходить на проповідь, але не звертає уваги на молитовне зібрання. Тут знову-таки потрібно подумати. У Бога потрібно шукати мудрості і проводити зібрання так, щоб вони були цікавими й привабливими. Люди жадають хліба життя. Якщо вони знайдуть цей хліб на молитовному зібранні, то підуть туди, щоб отримати його.

Довгі нудні розмови й молитви ніде недоречні, особливо на загальних зібраннях. Рішучим людям, котрі завжди готові говорити, дозволяють витіснити свідчення боязких і сором'язливих. Найбільш несерйозні люди зазвичай найбільше й говорять. Вони моляться довго й завчено, стомлюючи слухачів — як ангелів, так і людей. Наші молитви мають бути короткими й по суті. Якщо хтось має довгі втомливі прохання, нехай вони

будуть залишені для їхньої кімнати. Впустіть Духа Божого у свої серця, і Він вимете звідти всякий сухий формалізм.

(Свідчення для Церкви. Т. 4. С. 70, 71).

Публічна молитва не повинна бути довгою

Христос прищеплював Своїм учням думку про те, що їхні молитви мають бути короткими, висловлюючи саме те, що хоче сказати прохач, і не більше. Ісус указував на тривалість і зміст молитов, у яких учні висловлюють свої бажання про земні й духовні благословення та подяку за них. Який далекосяжний і всебічний цей зразок молитви! Вона охоплює фактичні потреби всіх. Для будь-якої звичайної молитви достатньо однієї-двох хвилин. Трапляється, що молитва особливим чином продиктована Духом Божим, коли благання висловлені в Дусі. Знеможена душа мучиться і стогне, шукаючи Бога. Дух бореться, як боровся Яків, і не заспокоюється, доки не відчує особливих проявів Божої сили. Саме цього бажає Господь.

Проте багато хто виголошує молитву сухо, у моралізаторській манері. Такі моляться до людей, а не до Бога. Якби вони молилися до Бога і справді розуміли, що роблять, то були б стривожені власною зухвалістю, бо читають лекцію Господу у формі молитви, ніби Творцеві Всесвіту потрібна спеціальна інформація про те, що відбувається у світі. Усі такі молитви схожі на дзвінку мідь або гучний кимвал. На Небі їх не беруть до уваги. Ці молитви втомлюють і Божих ангелів, і смертних, змушених вислуховувати їх.

Ісуса часто можна було застати за молитвою. Він вирушав до безлюдних гаїв або в гори, щоб висловлювати Свої прохання Отцю. Коли денні справи й турботи закінчувалися і втомлені йшли відпочивати, Ісус присвячував час молитві. Ми не бажаємо позбавити людей прагнення молитися, бо зауважується надто мало молитов і пильнування. Ще менше моляться і духом, і розумом. Ревна дієва молитва завжди до-

речна й ніколи не втомлює. Така молитва зацікавить і відсвіжить усіх, хто любить проводити час у молитві.

Люди нехтують таємною молитвою, саме тому багато хто, зібравшись для поклоніння Богові, виголошує такі довгі, нудні, єретичні молитви. Своїми молитвами вони надолужують тиждень нехтування обов'язками, молячись *знову і знову*, сподіваючись компенсувати свою недбалість та заспокоїти власне сумління, яке докоряє їм і мучить їх. Такі люди розраховують заслужити молитвами Божу милість. Однак часто подібні молитви зводять уми слухачів до низького рівня таких молільників, і ці слухачі опиняються в духовній темряві. Якби християни засвоїли вчення Христа про пильнування й молитву, вони були б розумнішими у своєму поклонінні Богові.

(Свідчення для Церкви. Т. 2. С. 581, 582).

Більше хвали в молитві

«Все, що дихає, — хай Господа хвалить!» Чи розмірковував хтось із вас належним чином про те, скільки ми маємо причин бути вдячними Богові? Чи пам'ятаємо ми, що милосердя Господа нове кожного ранку й Він завжди вірний? Чи усвідомлюємо нашу залежність від Нього та чи висловлюємо Йому подяку за всі Його благодіяння? Навпаки, ми надто часто забуваємо, що «все добре, що нам дане, і кожний досконалий дар походить згори, сходить від Отця світла».

Як часто люди, котрі насолоджуються здоров'ям, забувають про дивовижні милості, що зливаються на них день у день, з року в рік. Вони не віддають Богові належної хвали за всі Його благодіяння. Та коли приходить хвороба, тоді згадують про Бога. Сильне бажання одужати спонукує їх до ревної молитви, і це правильно. Бог — наше пристановище й у хворобі, і в здоров'ї. Проте багато хто не залишає Йому всі свої проблеми; власною тривогою за себе вони сприяють своїм слабкості і хворобі. Якби ці люди перестали нарікати й піднялися над депресією та зневірою, їхнє одужання було

би більш певним. Їм слід із вдячністю пам'ятати про те, як довго вони насолоджувалися благословенням здоров'я, і, якщо цей дорогоцінний дар повернеться до них, вони не повинні забувати, що мають нові зобов'язання перед своїм Творцем. Коли десять прокажених зцілилися, тільки один повернувся до Ісуса й віддав Йому славу. Не будемо ж уподібнюватися до дев'ятох невдячних, серця яких не були зворушені Божою милістю.

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 315).

Звичка роздумувати про передбачувані лиха не мудра й не християнська. Роблячи так, ми втрачаємо можливість насолоджуватися благословеннями та розумно використовувати теперішні можливості. Господь вимагає, щоб ми виконували обов'язки сьогоднішнього дня, зносячи його випробування. Сьогодні повинні пильнувати, щоб не грішити ані словом, ані ділом. Сьогодні маємо прославляти й шанувати Бога. Сьогодні виявляючи живу віру, ми повинні перемагати ворога. Сьогодні нам слід шукати Бога, твердо вирішивши, що не заспокоїмося, доки Він не перебуватиме з нами. Нам необхідно пильнувати, працювати й молитися так, ніби це останній дарований нам день. Яким же ревним тоді було б наше життя! Як старанно ми б наслідували Ісуса в усіх наших словах і вчинках.

Зацікавленість Бога в дрібницях

Далеко не всі належно оцінюють або використовують дорогоцінну перевагу молитви. Нам треба йти до Ісуса та розповісти Йому про всі наші потреби. Ми можемо принести Йому наші як незначні турботи й труднощі, так і великі біди. Що б не турбувало й не тривожило нас, ми повинні нести це Господу в молитві. Коли зрозуміємо, що потребуємо присутності Христа на кожному кроці, у сатани залишиться мало можливостей нав'язувати спокуси. Його продуманий метод полягає в тому, щоб тримати нас якомога далі від нашого найкращого, найспівчутливішого Друга. Нам не слід нікого

робити своїм повіреним, окрім Ісуса. З Ним ми можемо безпечно говорити про все, що в нас на серці.

Брати і сестри, збираючись для спільних богослужінь, вірте, що Ісус зустрічається з вами, вірте, що Він бажає благословити вас. Відведіть свій погляд від самих себе, дивіться на Ісуса, говоріть про Його незрівнянну любов. Споглядаючи Його, ви змінюватиметеся на Його подобу. Моліться коротко, по суті. Не виголошуйте у своїх довгих молитвах проповіді Господу. Просіть хліба життя, як голодна дитина просить хліба у свого земного батька. Бог подасть нам усі необхідні благословення, якщо ми проситимемо Його про це з вірою й у простоті.

Молитва — найсвятіша вправа для душі. Вона має бути щирою, смиренною й полум'яною. Це бажання оновленого серця, висловлені в присутності Святого Бога. Коли прохач відчуває, що перебуває в присутності Бога, він забуде про своє «я». У нього не буде бажання хизуватися людським талантом. Його прагненням буде не догоджати слухові людей, а отримати благословення, якого палко бажає душа.

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 200, 201).

Як на спільному богослужінні, так і в особистій молитві ми маємо перевагу стати на коліна перед Богом, підносячи до Нього свої прохання. Ісус, наш Приклад, «упав на коліна й молився» (Луки 22:41). Про Його учнів сказано, що й вони, «схиливши коліна, молилися» (Дії 9:40; 20:36; 21:5). Павло проголошував: «Для цього я схиляю свої коліна перед Отцем Господа нашого Ісуса Христа» (Ефес. 3:14). Ездра схиляв коліна, визнаючи перед Богом гріхи Ізраїлю (Ездри 9:5). Даниїл у «три усталені порі на день... падав на свої коліна, і молився та славив свого Бога» (Дан. 6:11).

(Служителі Євангелія. С. 178).

Хрещення

Обряди хрещення й Вечері Господньої — це два монументальних стовпи, один з яких перебуває зовні, а другий — у середині Церкви. На цих обрядах Христос накреслив Ім'я істинного Бога.

Ісус зробив хрещення знаком входження в Його духовне Царство. Він поставив його певною умовою, з якою повинні погодитися всі, хто бажає, щоб їх визнавали як таких, котрі перебувають під владою Отця, Сина і Святого Духа. Перш ніж людина знайде пристановище в Церкві, перш ніж вона переступить поріг Божого духовного Царства, вона має отримати печать Божественного імені: «Господь — праведність наша» (Єрем. 23:6).

Хрещення — найурочистіше відречення від світу. Люди, котрі хрестяться в триєдине Ім'я Отця, Сина і Святого Духа від самого початку свого християнського життя, публічно заявляють, що залишили служіння сатані й стали членами царської сім'ї, дітьми Небесного

Царя. Вони підкорилися повелінню: «Вийдіть з-поміж них і відділіться... і до нечистого не доторкайтесь». І для них виконується обітниця: «Я прийму вас, і буду для вас Отцем, а ви будете для Мене синами й дочками, – каже Господь Вседержитель!» (2 Кор. 6:17, 18).

Урочисті зобов'язання, які ми беремо на себе при хрещенні, охоплюють багато чого. В Ім'я Отця, Сина і Святого Духа ми поховані на подобу смерті Христової й підняті на подобу Його воскресіння, щоб жити новим життям. Наше життя має бути пов'язане із життям Христа. Відтепер віруючий повинен пам'ятати, що він посвячений Богові, Христу і Святому Духові. Усім світським міркуванням він має надати другорядне місце порівняно з цими новими стосунками. Він не житиме більше безтурботним, байдужим життям. Віруючий уклав завіт з Богом і помер для світу. Він повинен жити для Господа, використовувати для Нього всі довірені йому здібності, ніколи не забуваючи: на ньому стоїть Божа печать, що він підданий Царства Христа й учасник Божественної природи. Він має підкорити Богові все, що має і ким є, використовуючи всі свої дари на славу Його Імені.

Кандидати мають бути ґрунтовно підготовлені

Кандидатів до хрещення необхідно більш ґрунтовно готувати. Вони потребують більш сумлінного навчання, ніж зазвичай отримуваного. Віруючим, котрі нещодавно прийшли до істини, потрібно роз'яснювати принципи християнського життя. Ніхто не може покладатися на своє визнання віри як на доказ того, що він має спасенний зв'язок із Христом. Ми повинні не тільки говорити: «Я вірю», а й жити відповідно до істини. Тільки узгоджуючи свої слова, поведінку й характер з волею Бога, ми підтверджуємо свій зв'язок із Ним. Щойно людина зрікається гріха (тобто порушення Закону), її життя приводиться у відповідність із Законом, в абсолютний послух йому. Це дія Святого Духа.

Світло уважно досліджуваного Слова, голос сумління, старання Духа викликають у серці істинну любов до Христа, Котрий віддав Себе як досконалу жертву, щоб повністю викупити людину: тіло, душу і дух. Любов виявляє себе в послуху. Між тими, хто любить Бога й дотримується Його заповідей, і тими, хто не любить Його та нехтує Його вказівками, виявиться ясна, чітка відмінність.

Сатана хоче, щоб ніхто не усвідомлював необхідності повного підкорення Богу. Коли душа не впокорується, гріх не буде залишений; бажання і пристрасті борються за панування; спокуси бентежать сумління й істинного навернення не відбувається. Якби всі усвідомлювали боротьбу, яку кожна душа повинна вести із сатанинськими силами, котрі намагаються впіймати в тенета, спокусити й обманути, то набагато легливіше працювали б заради незрілих у вірі.

Підготовка дітей до хрещення

Батькам, діти котрих бажають прийняти хрещення, потрібно здійснити справу як самоаналізу, так і сумлінної настанови своїх дітей. Хрещення — це найсвятіший і найважливіший обряд, тому необхідно повністю зрозуміти його значення. Хрещення означає покаяння в гріхах і початок нового життя в Христі Ісусі. Тут не повинно бути недоречного поспіху в прийнятті обряду. Нехай як батьки, так і діти зважать усі обставини. Погоджуючись на хрещення своїх дітей, батьки дають святу обітницю самим собі бути вірними управителями дітей, наставляти їх у формуванні характеру. Вони обіцяють виявляти особливу зацікавленість у тому, щоб оберігати цих ягнят отари, щоб вони не зганьбили віру, яку сповідують.

Дітям необхідно давати духовні настанови з раннього дитинства. Це треба робити з духом не засудження, а любові й доброзичливості. Матерям необхідно невинно пильнувати, аби спокуса не прийшла до дітей у такий спосіб, що вони не зможуть її розпізнати. Батьки повинні оберігати своїх ді-

тей за допомогою мудрих, приємних настанов. Як найкращі друзі цих недосвідчених створінь, вони мають допомагати їм перемагати, адже бути переможцями означає для них усе. Батьки повинні розуміти, що їхні дорогі діти, котрі прагнуть чинити правильно, — молодші члени Господньої сім'ї, і батькам треба бути вкрай зацікавленими в тому, щоб допомагати дітям вирівнювати стежки на царському шляху послуху. З ніжною зацікавленістю батькові й матері необхідно з дня на день навчати синів і дочок, що означає бути Божими дітьми та підкоряти волю на послух Йому. Навчайте їх, що послух Богові передбачає послух батькам. Це має бути щоденною, щогодинної працею.

Батьки, пильуйте. Пильуйте, моліться і робіть ваших дітей своїми товаришами.

Коли приходить найщасливіший період у житті дітей, коли вони всім серцем люблять Ісуса та бажають прийняти хрещення, поведіться з ними чесно. Перш ніж вони приймуть обряд, запитайте їх, чи буде головною метою їхнього життя праця для Бога. Потім розкажіть їм, з чого треба починати. Саме перші уроки мають велике значення. Простими словами навчайте дітей, як здійснювати своє перше служіння Богові. Зробіть це якомога зрозуміліше. Поясніть, що означає віддати себе Господу й чинити згідно з веліннями Його Слова, приймаючи поради батьків-християн.

Після сумлінної праці, якщо ви задоволені тим, як ваші діти розуміють значення навернення та хрещення і що вони воістину навернені, нехай вони будуть охрещені. Однак я повторюю: насамперед приготуйтеся стати вірними пастирями, котрі провадять їхні недосвідчені ніжки вузьким шляхом послуху. Господь має діяти через батьків, щоб вони подавали своїм дітям правильний приклад у любові, ввічливості, християнській покорі та повній віддачі себе Христу. Якщо ви даєте згоду на хрещення ваших дітей, а потім залишаєте їх чинити за їхнім бажанням та не відчуваєте особливого обов'язку зберігати їхні стопи на прямий стежці, тоді самі будете відповідальними, якщо вони втратять віру, мужність й інтерес до істини.

Кандидатам, які досягли зрілості, треба розуміти свої обов'язки краще, ніж молодшим; але пастор церкви має обов'язок потрудитися для цих душ. Чи є в них гріховні звички та звичаї? Обов'язок пастора полягає в тому, щоб проводити особливі зустрічі з ними. Влаштовуйте для них біблійні читання, розмовляйте й моліться з ними та ясно викладайте Божі вимоги щодо них. Прочитайте їм, чого навчає Біблія про навернення. Покажіть, що є плодом навернення, доказом їхньої любові до Господа. Покажіть їм, що справжнє навернення – це зміна в серці, думках і намірах. Необхідно позбутися поганих звичок, відкинути такі гріхи, як лихослів'я, заздрість, непослух. Треба провадити війну з кожною поганою рисою характеру. І тоді віруючий зможе усвідомлено застосувати до себе обітницю: «Просіть – і дасться вам» (Матв. 7:7).

(Свідчення для Церкви. Т. 6. С. 91-99).

Вечеря Господня

Символи дому Господнього прості й зрозумілі, а представлені ними істини мають для нас найглибше значення. (Євангелізм. С. 273).

Христос стояв на межі двох завітів та двох їхніх великих свят. Як непорочний Агнець Божий, Він був готовий принести Себе в жертву за гріх і в такий спосіб покласти край системі символів і церемоній, яка протягом чотирьох тисяч років указувала на Його смерть. Коли Він останнього разу споживав Пасху з учнями, то встановив замість неї служіння на спомин про Свою велику жертву. Національне юдейське свято повинно було відійти назавжди. Відтоді всі послідовники Христа в усіх країнах і в усі віки мали виконувати встановлене Ним служіння.

Пасха була встановлена на згадку про визволення Ізраїлю з єгипетської неволі. Тоді Бог визначив, щоб з року в рік, коли діти запитуватимуть про значення цієї постанови,

батьки знову і знову розповідали її історію. Так це чудове визволення мало зберігатися в пам'яті всіх ізраїльтян. Постанова про Господню Вечерю була дана на спомин про велике звільнення, здобуте смертю Христа. Цієї постанови треба дотримуватися, аж поки Він прийде вдруге в силі та славі. Вона допомагає зберігати в нашій свідомості Його великий подвиг задля нас.

Приклад Христа забороняє не допускати когось до Вечері Господньої. Правдою є й те, що відвертий гріх не допускає винного до участі в цьому обряді. Цього навчає Святий Дух (див. 1 Кор. 5:11). Проте в усіх інших випадках ніхто не має права виносити рішення щодо цього питання. Бог не доручив людям вирішувати, хто братиме участь у Вечері. Бо хто здатний читати серце? Хто спроможний відрізнити кукіль від пшениці? «Тож нехай людина випробовує себе і так хай їсть хліб та п'є з чаші. Так що, хто їстиме цей хліб і питиме Господню чашу недостойно, буде винний супроти тіла й крові Господньої! Бо хто недостойно їсть і п'є, не розрізняючи Господнє тіло, той на осуд їсть і п'є» (1 Кор. 11:27-29).

Ніхто не повинен відмовлятися від участі у Вечері через те, що на зібранні можуть бути недостойні особи. Кожен учень Христа покликаний відкрито взяти участь у Господній Вечері й у такий спосіб засвідчити, що приймає Ісуса як особистого Спасителя.

Розділяючи з учнями хліб і вино, Христос урочисто пообіцяв стати їхнім Спасителем. Він уклав з ними новий завіт, згідно з яким усі, хто приймає Його, стають Божими дітьми і співспадкоємцями з Христом. Через цей завіт вони одержують усі благословення, котрі Небо може злити на них у цьому житті й житті прийдешньому. Новий завіт мав бути ратифікований кров'ю Христа. Тому служіння Причасття повинно нагадувати учням Христа про безмежну жертву, яку Він приніс за кожного з них особисто як члена великого цілого, яким є гріхове людство.

Слуга слуг

Коли учні увійшли до світлиці, де мала відбутися Вечеря, їхні серця були сповнені образи. Юда протиснувся до місця поруч із Христом і сів ліворуч від Нього, а Іван — праворуч. Якби було найвище місце, Юда був налаштований зайняти його, і таким вважалося місце поруч із Христом. А Юда був зрадник.

Виникла ще одна причина для незгоди. На гостинах слуга зазвичай обмивав ноги гостям. І цього разу також усе було приготовлене для такого служіння: тут стояли глек з водою, умивальниця, лежав рушник. Не було тільки слуги, і його обов'язок мав виконати хтось із учнів. Однак кожен з них, поступаючись своєму ображеному гонору, вирішив не виконувати роботу слуги. Виявляючи стоїчну безтурботність, учні, здавалося, не усвідомлювали, що їм треба було робити. Своїм мовчанням вони відмовилися впокорити себе.

Учні не рушили з місця, щоб послужити один одному. Деякий час Ісус вичікував, щоб побачити, що вони робитимуть. Потім Він, Божественний Учитель, підвівся з-за столу. Знявши верхній одяг, який утруднював би рухи, Він узяв рушника й підперезався ним. Учні зі здивуванням та цікавістю спостерігали, мовчки очікуючи, що буде далі. «Потім налив води до вмивальниці й почав мити ноги учням і обтирати рушником, котрим був підперезаний». Цей учинок відкрив очі учнів. Гіркий сором і покора наповнили їхні серця. Вони зрозуміли невисловлений докір та побачили себе в зовсім іншому світлі.

Так Христос виявив Свою любов до учнів. Їхній егоїстичний дух засмутив Його, але Він не сперечався з ними стосовно їхнього стану. Натомість Учитель подав їм приклад, якого вони ніколи не забудуть. Його любов до них неможливо було похитнути або загасити. Ісус знав, що Отець усе віддав у Його руки, що Він від Бога прийшов і до Бога відходить. Спаситель цілком усвідомлював Свою Божественність, проте зняв із Себе царствений вінець і царські шати та прийняв образ раба. Одним з останніх учинків

Христа на Землі було те, що Він підперезався як слуга й виконав роботу слуги.

Христос бажав, щоб Його учні зрозуміли: хоч Він обмив їм ноги, це ані найменшою мірою не применшило Його гідності. «Ви називаєте Мене Вчителем і Господом, і добре ви кажете, бо Я Ним є» (Івана 13:13). Бувши безмежно вищим за них, Він наділив це служіння благодаттю й надав йому особливого змісту. Вище за Христа немає нікого, проте Він схилився, щоб виконати цю найскромнішу працю. Щоб Його народ не був введений в оману егоїзмом, який панує в людському серці та зміцнюється через самодогодження, Христос Сам подав приклад упокорення. Він не залишив таку велику справу на відповідальність людини. Ісус вважав її настільки важливою, що Він Сам, рівний Богові, виконав роль слуги для Своїх учнів. Коли вони змагалися за найвище місце, Той, перед Ким схилиться кожне коліно, Кому ангели слави вважають за честь служити, схилився додолу, щоб обмити ноги тим, хто називав Його Господом. Він обмив ноги і Своєму зрадникові.

Обмивши учням ноги, Христос сказав: «Я дав вам приклад, щоб і ви робили так, як Я зробив вам» (Івана 13:15). Цими словами Христос мав намір не просто спонукати до гостинності. Він мав на думці щось більше, ніж обмивання ніг гостей від дорожнього пилу. Тоді Христос установлював релігійне служіння. Своїм учинком Господь запровадив цей обряд покори як освячену постанову. Учні мали виконувати його, щоб завжди пам'ятати про Господній урок смирення та служіння.

Обряд приготування

Цей установлений Христом обряд є приготуванням до священного служіння. Якщо ми плекаємо у своєму серці гордості, незгоду, прагнення до першості, то не можемо мати спільності з Христом. Ми не готові прийняти причастя Його Тіла й Крові. Тому Христос звелів спочатку виконувати цей обряд на спомин про Його покору.

Прийшовши на це служіння, Божі діти повинні пригадати слова Господа життя й слави: «Чи ви знаєте, що Я зробив вам? Ви називаєте Мене Вчителем і Господом, і добре ви кажете, бо Я Ним є. Отже, якщо Я, Господь і Учитель, помив ваші ноги, то й ви повинні мити ноги один одному. Бо Я дав вам приклад, щоб і ви робили так, як Я зробив вам. Знову й знову запевняю вас, що раб не більший від свого пана, як і посланець не більший від того, хто послав його. Якщо це знаєте, то ви блаженні, коли це виконаєте» (Івана 13:12-17). Людина схильна оцінювати себе вище, ніж свого брата, працювати для себе і прагнути найвищого місця. Часто це породжує злі підозри й гіркоту. Обряд, який передує Господній Вечері, має на меті усунути ці непорозуміння, звільнити людину від егоїзму, спустити її з ходул самозвеличення до покори серця, що навчить її служити братові.

Святий Сторож із Неба присутній на такому служінні, щоб зробити його служінням дослідження серця, переконання в гріхах та блаженного запевнення в прощенні гріхів. Христос присутній там у повноті Своєї благодаті, щоб змінити егоїстичну спрямованість думок. Святий Дух оживляє чутливість тих, хто наслідує приклад Господа. Коли ми згадуємо приниження Спасителя заради нас, наші думки, ланка за ланкою, пов'язуються в один ланцюг спогадів про велику Божу доброту, а також прихильність і ніжність наших земних друзів.

Правильно виконуючи цю постанову, Божі діти вступають у святі взаємини, допомагаючи й приносячи благословення одне одному. Вони беруть на себе зобов'язання присвятити своє життя безкорисливому служінню. І не тільки одне одному. Поле їхньої діяльності таке ж широке, як і в їхнього Господа. Світ наповнений людьми, котрі потребують нашого служіння. Усюди є вбогі, безпорадні, неосвічені. Ті, хто причащався з Христом у верхній світлиці, підуть служити, як і Він.

Ісус, Котрому всі служать, прийшов, щоб усім стати слугою. Оскільки ж Він служив усім, Йому знову ж таки всі служитимуть і поклонятимуться. А ті, хто стане учасником Його

Божественної природи та розділить з Ним радість споглядання викуплених душ, повинні наслідувати Його приклад безкорисливого служіння.

Нагадування про Другий прихід Христа

Коли учні зібралися за столом, Він сумно промовив: «Я дуже забажав спожити з вами цю пасху, перш ніж страждатиму; кажу вам, що вже не буду споживати її, аж поки вона не сповниться в Божому Царстві. Кажу вам, що не питиму відтепер з плоду виноградного, аж доки не прийде Царство Боже» (Луки 22:15-18).

Проте служіння Вечері не мало бути часом смутку. Воно було встановлене не з цією метою. Коли Господні учні збираються навколо Його столу, вони не повинні пригадувати й оплакувати свої вади й переступи. Їм не слід зосереджуватися на своєму минулому духовному досвіді, яким би він не був — натхненним чи гнітючим. Недоцільно також пригадувати свої розбіжності з братами. Підготовче служіння вже охопило всі ці питання. Самоаналіз, визнання гріхів, узгодження розбіжностей — це вже пройдена фаза. Тепер вони прийшли на зустріч із Христом. Їм потрібно стояти не в тіні хреста, а в його спасенному світлі, відкривши свої душі для яскравих променів Сонця Праведності. Із серцями, очищеними дорогоцінною Кров'ю Христа, цілком усвідомлюючи Його присутність, хоч і невидиму, вони мають почути Його слова: «Мир залишаю вам, Мій мир Я даю вам. Не так, як світ дає, Я даю вам» (Івана 14:27).

Коли ми приймаємо хліб і вино, які символізують ламає Тіло і пролиту Кров Христа, то подумки приєднуємося до Причастя у верхній світлиці. Ми ніби проходимо через сад, освячений муками Того, Хто поніс гріхи світу. Ми стаємо свідками боротьби, у якій здобує наше примирення з Богом. Перед нашими очима постає Христос, розп'ятий між нами (див. Гал. 3:1, *переклад І. Огієнка*).

Дивлячись на розп'ятого Викупителя, ми краще розуміємо велич і значення жертви, принесеної Величністю Небес.

Перед нами постає План спасіння в усій своїй славі, і роздуми про Голгофу пробуджують у наших серцях живі святі почуття. Ми будемо прославляти Бога й Агнця серцем та устами, бо гордість і самодогодження не можуть жити в душі, котра зберігає в пам'яті картини Голгофи.

Коли віра споглядає велику жертву нашого Господа й роздумує про неї, душа наповнюється духовним життям Христа. Така душа отримуватиме духовну силу від кожного Причастя. Це служіння формує живий зв'язок, яким віруючий з'єднаний із Христом, а через Нього — з Отцем. В особливому розумінні воно формує зв'язок між залежними від Бога людськими істотами та Богом.

Служіння Вечері Господньої вказує на Другий прихід Христа. Воно покликане зберігати цю надію живою в серцях учнів. Щоразу, збираючись, аби згадати Його смерть, вони переказували, як Господь «узяв чашу і, віддавши подяку, подав їм і сказав: Пийте з неї всі, бо це кров Моя Нового Завіту, що за багатьох проливається на відпущення гріхів. Та кажу вам, що віднині не питиму з цього плоду виноградного аж до того дня, коли питиму його новим з вами в Царстві Мого Отця» (Матв. 26:27-29). У своїх скорботах вони втішалися надією на повернення Господа. Для них невимовно дорогоцінною була думка: «Бо щоразу, як тільки будете їсти цей хліб і чашу цю пити, ви звіщаєте смерть Господа, аж поки Він прийде!» (1 Кор. 11:26).

Ми ніколи не повинні забувати про це. Любов Ісуса з її стримувальною силою необхідно зберігати свіжою в нашій пам'яті. Христос установив це служіння, щоб воно свідчило нашій свідомості про любов Божу, виявлену до нас. Не може бути жодного єднання між нашими душами та Богом, як тільки через Христа. Єдність та любов між братом і братом мають бути зцементовані й стати вічними завдяки любові Ісуса. І ніщо менше, ніж смерть Христа, не могло зробити Його любов дієвою для нас. Саме завдяки Його смерті ми можемо з радістю чекати Його Другого приходу. Жертва Ісуса — основа нашої надії. На цьому ми повинні зосередити нашу віру.

(Бажання віків. С. 643-661).

Молитва за хворих

Біблійний текст говорить, що «треба завжди молитися і не занепадати духом» (Луки 18:1). Якщо є такий час, коли люди відчують потребу в молитві, то це тоді, коли їх залишають сили й саме життя, здається, вислизає з рук. Часто здорові люди забувають про чудові милості, котрими користуються з дня на день, з року в рік, не віддаючи хвали Богові за Його добродіяння. Та коли приходить хвороба, вони згадують про Бога. Коли сили залишають їх, вони відчують потребу в Божественній допомозі. А наш милостивий Бог ніколи не відвертається від душі, яка щиро шукає в Нього допомоги. Він — наше сховище як під час хвороби, так і в здоров'ї. Христос і сьогодні — Той самий співчутливий Лікар, Яким був під час Свого земного служіння. У Ньому зосереджений цілющий бальзам від усякої хвороби, відновлювальна сила від будь-якої немочі. Сьогодні Його учні мають молитися за хворих так само, як

молилися учні в давнину. І одужання надійде, бо «молитва віри спасе хворого». Ми маємо силу Святого Духа, спокійну впевненість віри, котра може покладатися на Божі обітниці. Обітниця Господа: «Будуть покладати руки на хворих, і вони ставатимуть здоровими» (Марка 16:18) — заслуговує нині такого ж довір'я, як і за днів апостолів. Вона свідчить про перевагу дітей Божих, тому наша віра повинна вхопитися за те, що включає в себе ця обітниця. Слуги Христа — це канали, через які Він діє і бажає виявити Свою цілющу силу. Наше завдання приносити хворих і страждальців до Бога на руках нашої віри. Ми повинні навчити їх вірити у Великого Цілителя.

Спаситель хоче, щоб ми заохочували хворих і страждальців, які втратили надію, ухопитися за Його силу.

Умови відповіді на молитву

Однак, тільки живучи в послуху Його Слову, ми можемо сподіватися виконання Його обітниць. Псалмист говорить: «Коли б беззаконня я бачив у серці своїм, то Господь не почув би мене» (Псал. 66:18). Його обітниці не виконуються для нас, якщо наш послух Йому лише частковий, не від усього серця.

У Слові Божому ми маємо настанову стосовно особливої молитви за одужання хворих. Виголошення такої молитви — найсерйозніша справа, за яку не можна братися, ретельно не обміркувавши її. У багатьох фактах молитви за зцілення хворого те, що називають вірою, є не чим іншим, як самовпевненістю.

Багато людей стягає на себе хвороби через потурання власним звичкам. Вони не живуть згідно із законами природи або принципами строгої непорочності. Інші у своїх звичках щодо їжі, пиття, одягу і праці ігнорують закони здоров'я. Часто певний вид пороку стає причиною слабкості розуму й тіла. Якби ці особи отримали благословенне здоров'я, багато хто з них продовжував би колишній спосіб

життя, бездумно порушуючи фізичні й духовні Божі закони. Вони дійшли б висновку: якщо Бог зціляє у відповідь на молитву, отже, можна вільно продовжувати нездоровий спосіб життя, потурати своєму спотвореному апетитові без жодних обмежень. Якби Бог звершив чудо, повернувши цим особам здоров'я, цим самим Він підтримав би гріх.

Даремною працею буде навчати людей дивитися на Бога як на Цілителя їхніх немочей, не навчивши їх також залишити нездоровий спосіб життя. Щоб у відповідь на молитву вони отримати Його благословення, їм потрібно перестати чинити зло й навчитися робити добро. Їхнє оточення має бути здоровим, їхні звички — правильними. Їм потрібно жити в гармонії із законом Божим — як природним, так і духовним.

Якщо певні особи прагнуть молитви за відновлення їхнього здоров'я, їм необхідно пояснити, що порушення Божого Закону — чи фізичного, чи духовного — є гріхом і для отримання Його благословення гріх необхідно визнати й залишити.

Писання велить: «Визнавайте один перед одним гріхи, моліться один за одного, щоб зцілитися» (Якова 5:16). Людині, яка просить про молитву, необхідно сказати: «Ми не можемо читати серце або знати таємниці твого життя. Вони відомі тільки тобі й Богові. Якщо ти каєшся у своїх гріхах, то твій обов'язок — визнати їх». Гріхи приватного характеру мають бути визнані перед Христом — єдиним Посередником між Богом і людиною, адже «коли хто згрішить, то маємо Заступника перед Отцем, Ісуса Христа — Праведника» (1 Івана 2:1). Усякий гріх завдає образи Богові, тому його необхідно визнати перед Отцем через Христа. Кожний відкритий гріх необхідно так само відкрито визнати. Кривда, заподіяна ближньому, має бути виправлена стосовно скривдженого. Якщо хтось із тих, котрі прагнуть повернути здоров'я, завинили в лихослів'ї, посіяли незгоду в сім'ї, серед сусідів або в церкві, спричинивши цим відчуженість і розбрат, якщо якоюсь своєю неправильною дією вони ввели інших у гріх, ці провини мають бути визнані перед Бо-

гом і скривдженими. «Якщо ж визнаємо свої гріхи, то Він, вірний і праведний, щоб простити нам гріхи и очистити нас від усякої неправедності» (1 Івана 1:9).

Коли несправедливі вчинки виправлені, ми можемо спокійно, з вірою представити потреби хворого Господеві, діючи за велінням Його Духа. Він знає кожного на ім'я та піклується про кожного так, ніби той — єдиний на Землі, за кого Він віддав Свого улюбленого Сина. Любов Божа велика й незмінна, тому хворих потрібно спонукувати довіритися Йому й не журитися. Хвилювання за себе призводить до слабкості й хвороби. Якщо хворі вийдуть зі стану пригніченості й туги, їхній шанс на одужання зросте, бо «око Господнє на тих... хто надію на милість Його покладає» (Псал. 33:18).

Молячись за хворого, потрібно пам'ятати: ми «не знаємо, за що і як маємо молитися» (Римл. 8:26). Ми не знаємо, чи бажані благословення слугуватимуть на добро, чи ні. Тому в наших молитвах має бути місце для такої думки: «Господи, Ти знаєш кожну таємницю душі. Ти знаєш цих людей. Ісус, їхній Заступник, віддав Свое життя за них. Його любов до них перевершує нашу любов, на яку ми тільки здатні. Тому, якщо це слугуватиме для Твоєї слави та добра хворих, ми просимо в Ім'я Ісуса про повернення їхнього здоров'я. Якщо ж на їхнє одужання немає Твоєї волі, ми просимо, щоб Твоя благодать потішала, а Твоя присутність підтримувала їх у їхніх стражданнях».

Бог знає кінець від початку. Він знає серця всіх людей. Господь читає кожну таємницю душі. Він знає, чи витримують люди, за котрих виголошується молитва, випробування, які випадуть на їхню долю в разі, якщо вони залишаться живими. Господь знає, буде їхнє життя благословенням чи прокляттям для них самих і для світу. Це одна причина, чому ми, підносячи ревні прохання, повинні казати: «Однак не моя хай буде воля, але Твоя!» (Луки 22:42). Ісус додав ці слова покори перед мудрістю та волею Бога, коли благав у Гетсиманському саду: «Отче Мій, якщо можливо, хай Мене обмине ця чаша» (Матв. 26:39). І якщо вони були доречними

для Нього, Сина Божого, то наскільки більше вони личать устам слабких грішних смертних істот.

Найкраще доручити свої бажання нашому премудрому Небесному Отцеві, а відтак з повною довірою покладатися в усьому на Нього. Ми знаємо, що Бог чує нас, коли просимо згідно з Його волею. Проте буде помилкою наполягати на виконанні наших прохань, не впокоривши свого духу; наші молитви повинні носити форму не наказу, а заступництва.

Є випадки, коли Бог діє рішуче, повертаючи здоров'я Своєю Божественною силою. Однак не всі хворі зціляються. Багато хто іде на спочинок в Ісусі. Іванові на острові Патмос було дане повеління написати: «Блаженні ті мертві, які віднині помирають у Господі. Дух промовляє: Так, нехай вони спочинуть від своїх трудів, а їхні діла йдуть услід за ними» (Об'явл. 14:13). Із цього бачимо: якщо люди не одержують зцілення, це не дає приводу вважати, що їм бракує віри.

Ми всі бажаємо негайних прямих відповідей на свої молитви і спокушувані розчаруватися, коли відповідь затримується або приходить у неочікуваній формі. Але Бог надто мудрий і добрий, щоб завжди відповідати на наші молитви саме тоді й саме так, як ми цього бажаємо. Він зробить для нас більше і краще, ніж виконання всіх наших бажань. Оскільки ми можемо довіряти Його мудрості й любові, то не повинні просити Його поступитися нашій волі, натомість маємо намагатися зрозуміти Його намір та здійснити його. Наші бажання й інтереси повинні розчинитися в Його волі. Досвіди, які випробовують віру, слугують для нашого добра. Вони показують, чи наша віра правдива й щира, заснована тільки на Слові Божому, чи вона залежить від обставин і є хиткою й мінливою. Віра зміцнюється, якщо її виявляють у практичному житті. Ми повинні дати можливість терпінню виконувати свою досконалу роботу, пам'ятаючи, що Святе Письмо містить дорогоцінні обітниці для тих, які покладаються на Господа.

Не всі розуміють ці принципи. Багато тих, які прагнуть цілющої милості Господньої, вважають, що повинні отримати пряму негайну відповідь на свої молитви, інакше їхня

віра недосконала. Тому ослаблені хворобою люди потребують мудрих порад, щоб поводитися розсудливо. Вони не повинні ігнорувати свого обов'язку щодо друзів, які можуть пережити їх, або нехтувати використанням природних засобів для відновлення здоров'я.

Часто тут криється небезпека припуститися помилки. Віруючи у власне зцілення через молитву, деякі бояться зробити щось таке, що могло б видатися ознакою недостатньої віри. Проте вони не повинні нехтувати упорядкуванням своїх справ так, як їм хотілося б це зробити на випадок, якщо смерть забере їх. Вони також не повинні боятися сказати слова підбадьорення й поради, котрі хотіли б сказати своїм улюбленим у час прощання.

Особи, котрі прагнуть зцілитися молитвою, не повинні нехтувати використанням доступних лікувальних засобів. Застосування засобів, даних Богом для того, щоб угамувати болі й допомогти природі в її роботі відновлення здоров'я, не є запереченням віри. Співпраця з Богом, створення для себе найсприятливіших для одужання умов — це не заперечення віри. Бог наділив нас здатністю пізнавати закони життя. Це знання доступне для нас, щоб ми могли застосовувати його. Ми повинні використати всі засоби для відновлення здоров'я, зробити все, що може принести нам користь, діючи в згоді із законами природи. Помолившись за одужання хворого, можемо працювати ще з більшою енергією, дякуючи Богові за привілей співпрацювати з Ним і прохаючи Його благословень на дані Ним же засоби.

Слово Боже схвалює використання лікувальних засобів. Єзекиа, цар Ізраїлю, був хворий, і пророк Божий сповістив йому, що він помре. Цар звернувся до Господа, Господь почув Свого слугу й послав йому звістку, що до його життя буде додано п'ятнадцять років. Єдине слово Бога могло би принести Єзекиї миттєве зцілення, однак були дані спеціальні вказівки: «Нехай візьмуть грудку фіг, і нехай розітруть на тому гнояку, — і видужає!» (Ісаї 38:21).

Після того як ми піднесли молитви за одужання хворого, яким би не був кінець хвороби, не втрачаймо віри в Бога.

Якщо нас спіткає тяжка втрата, приймемо гірку чашу, пам'ятаючи, що до наших уст її піднесла рука Отця. Але якщо здоров'я повернеться, не слід забувати, що на того, хто отримав милість зцілення, покладається новий обов'язок щодо Творця. Коли десять прокажених очистилися, тільки один повернувся, щоб знайти Ісуса та віддати Йому славу. Нехай ніхто з нас не буде подібний до дев'ятьох необачних, серця котрих не були зворушені милістю Божою. «Усе добре, що нам дане, і кожний досконалий дар походить згори, сходить від Отця світла, в Якого нема зміни, ні тіні переміни» (Якова 1:17).

(Служіння зцілення. С. 225-233).

Медичне служіння

Медична місіонерська праця — це першочергова справа Євангелія, це двері, через які істина для нашого часу входить до багатьох осель. Божий народ мають становити справжні медичні місіонери, бо він повинен навчатися служити потребам як душі, так і тіла. Наші працівники повинні виявляти найчистішу безкорисливість, коли, застосовуючи здобуті на практиці знання й досвід, вони йдуть лікувати хворих. Прямуючи від дому до дому, вони знайдуть доступ до багатьох сердець. Євангельська вістка буде проголошена багатьом, котрі інакше ніколи б не почули її. Застосування принципів реформи здоров'я зробить багато для подолання упередженості проти нашої євангелізаційної праці. Великий Лікар, Ініціатор медичної праці, благословить усіх, хто в такий спосіб намагається передавати істину для теперішнього часу.

Фізичне зцілення пов'язане з євангельським дорученням. Коли Христос посилав Своїх учнів у їхню першу місіонерську подорож, Він звелів їм: «Ідіть і проповідуйте, кажучи, що наблизилося Царство Небесне. Хворих оздоровляйте, прокажених очищайте, мертвих воскрешайте, бісів виганяйте; даром отримали — даром давайте» (Матв. 10:7, 8).

Божественне доручення не потребує зміни, а Господній метод проповідування істини — удосконалення. Спаситель давав учням практичні уроки, навчаючи їх, як працювати, щоб душі раділи в істині. Він співчував утомленим, обтяженим, пригнобленим. Він годував голодних та зціляв хворих. Ісус ходив, постійно роблячи добро. За допомогою цього добра, за допомогою слів любові й благих діянь Господь відкривав людям Євангеліє.

Праця Христа задля людини ще не завершена. Вона триває і сьогодні. Його посланці так само повинні проповідувати Євангеліє, відкривати Його співчутливу любов утраченим, гинучим душам. Виявляючи безкорисливу зацікавленість до нужденних, вони повинні на ділі свідчити про євангельську істину. Ця праця включає значно більше, ніж просто проповідування. Справу євангелізації світу Бог доручив тим, хто йде в Його Ім'я. Вони мають бути співпрацівниками Христа, відкриваючи гинучим Його ніжну, співчутливу любов. Бог закликає тисячі людей трудитися для Нього, не проповідувати тим, хто знає істину для теперішнього часу, а застерігати тих, хто ще не чув останньої вістки милості. Працюйте із серцем, сповненим ревним бажанням навертати душі. Звершуйте медичну місіонерську справу. Так ви отримаєте доступ до сердець людей і буде приготовлений шлях до більш рішучого проголошення істини.

(Поради щодо здоров'я. С. 497-499).

Необхідно створювати заклади

Є багато місць, де потрібна євангельська медична місіонерська робота, і там треба організувати невеликі устано-

ви. За Божим задумом наші санаторії повинні благовістити знатним і простим, багатим і бідним. Роботу в цих закладах необхідно виконувати таким чином, щоб привертати увагу людей до вістки, посланої Богом світові.

(Поради щодо здоров'я. С. 501).

Необхідно поєднувати служіння фізичному й духовному здоров'ю. Таке служіння має спонукати страждальців довіритися силі Небесного Лікаря. Якщо медики, призначаючи належне лікування, також моляться про цілющу благодать Христа, вони надихнуть своїх пацієнтів вірою. Їхній спосіб дій слугуватиме натхненням для тих, хто вважає свій випадок безнадійним.

Наші санаторії були створені саме для того, щоб вселяти мужність у зневірених, поєднуючи молитву віри з належним лікуванням та з настановою щодо правильного фізичного й духовного життя. Завдяки цьому служінню багато людей навернуться. Лікарі в наших санаторіях мають проголошувати ясну євангельську вістку про зцілення душі.

(Медичне служіння. С. 248).

Першочергова справа Євангелія

Якби нам довелося піднести моральний стандарт у якійсь країні, куди можемо бути покликані, то ми мали б почати з виправлення звичок фізичного життя людей.

(Поради щодо здоров'я. С. 505).

Медична місіонерська робота несе людству добру звістку про звільнення від страждань. Вона йде в авангарді Євангелія. Це Євангеліє на практиці; це явлене в ділах співчуття Христа. Є велика потреба в такій праці, і світ відкритий для неї. Дай, Боже, щоб ми усвідомили важливість медичної місіонерської справи, аби негайно освоїти нові поля. Тоді служіння відбуватиметься за методом Господа: хворі отримують зцілення, а бідне, страждання людство — благословення.

(Медичне служіння. С. 239).

Ви зіткнетеся із численними упередженнями, побачите багато фальшивого запалу й фальшивої побожності; проте і на батьківщині, і в інших країнах знайдете більше сердець, приготованих Богом для насіння істини, ніж можете собі уявити; і коли цим людям буде проголошена Божественна звістка, вони з радістю вітатимуть її.

(Поради щодо здоров'я. С. 502).

Медична місіонерська праця ніколи не була представлена мені інакше, окрім як тільки з'єднаною із загальною справою, подібно як рука з'єднана з тілом. Євангельське служіння — засіб для проголошення істини та звершення праці для хворих і здорових. Це тіло. Медична місіонерська праця — рука, а Христос — Голова над усім. Так мені було представлено це питання.

Починайте медичну місіонерську роботу тими засобами, які маєте під рукою. Ви виявите, що так у вас з'явиться можливість проводити біблійні читання. Небесний Отець зближить вас із людьми, яким необхідно знати, як лікувати своїх хворих. Використовуйте на практиці здобуті знання щодо лікування хвороб. Страждальці отримають полегшення, а у вас з'явиться можливість переломити хліб життя для голодних душ.

(Медичне служіння. С. 237, 239).

Усі мають об'єднатися в цій праці

Служителі Євангелія повинні приєднатися до медичної місіонерської праці, яка завжди була представлена мені такою, що має зруйнувати упередження щодо істини, які є у світі.

Євангельський служитель буде вдвічі успішнішим у своїй роботі, якщо розумітиме, як лікувати хворобу.

Сприймати людей такими, якими вони є, незалежно від їхнього становища і стану, та допомагати їм усіма можливими способами — це і є євангельське служіння. Можливо, служителям необхідно буде піти до осель хворих та сказати: «Я

готовий допомогти вам і зроблю все, що від мене залежить. Я не лікар, а служитель, проте мені подобається служити хворим і стражденим». Люди, хворі тілом, майже завжди хворі й душею, а коли хвора душа, хворіє й тіло.

Не слід розділяти служіння і медичну роботу. Лікар має працювати так само, як і служитель, з такими ж щирістю й ревністю для спасіння душі, як і для відновлення тіла. Декотрі, не вважаючи корисним навчати молодь бути лікарями і душі, і тіла, кажуть, що не варто витрачати десятину на підтримку медичних місіонерів, котрі присвячують свій час лікуванню хворих. У відповідь на такі заяви я отримала настанову сказати: розум не можна робити настільки обмеженим, що він буде неспроможний оцінити ситуацію. Служитель Євангелія, котрий водночас є й медичним місіонером, здатним лікувати фізичні недуги, — значно ефективніший працівник, аніж той, хто цього не вміє робити. Праця медичного місіонера як служителя Євангелія значно повноцінніша.

Господь сказав, що освіченого лікаря приймуть у наших великих містах, де інших не приймають. Навчайте вістки реформи здоров'я. Це справлятиме вплив на людей.

Біблійні принципи, представлені розумним лікарем, матимуть велику вагу для багатьох людей. Якщо хтось може поєднувати працю лікаря та євангельського служителя, його вплив вирізнятиметься дієвістю й силою. Його робота говоритиме сама за себе, і люди схвалюватимуть її.

Саме так повинні працювати наші лікарі. Вони виконують справу Господа, працюючи як євангелісти, наставляючи людей у тому, як душа може бути зцілена Господом Ісусом. Кожен лікар має знати, як з вірою молитися за хворих та як належним чином лікувати. Водночас він повинен працювати як один з Божих служителів, навчаючи покаєння й навернення, спасіння душі й тіла. Таке поєднання праці розширить його досвід та посилить його вплив.

(Медичне служіння. С. 237-247).

Медичне служіння відчинить двері для істини

Медична сестра-місіонер може працювати в багатьох напрямках. Добре навчені медсестри мають можливості працювати із сім'ями та пробуджувати в них зацікавлення істиною. Майже в кожному місті або селищі є багато людей, які не відвідують жодних релігійних служінь. Щоб вони почули Добру звістку, їй потрібно принести до їхніх осель. Часто полегшення їхніх фізичних потреб — єдиний доступ до них. Медсестри-місіонери, котрі доглядають за хворими й допомагають бідним, знайдуть багато можливостей помолитися з ними, почитати їм зі Слова Божого, розказати про Спасителя. Вони можуть молитися за безпорадних і разом з ними, у кого немає сили волі впоратися зі своїми бажаннями, зіпсованими пристрастю. Ці медсестри можуть принести промінь надії в життя тих, хто зазнав поразки і втратив мужність. Їхня неогоїстична любов, виявлена в ділах безкорисливої доброти, допоможе цим страждальцям повірити в любов Христа.

Мені було показано, що медична місіонерська праця виявить людей, котрі перебувають на самому дні деградації, а колись володіли ясным розумом та найціннішими якостями; завдяки належним зусиллям такі люди будуть урятовані з їхнього гріховного стану. Коли нужденні будуть співчутливо доглянуті, а їхні фізичні потреби — задоволені, саме після цього до їхніх умів необхідно донести істину, якою вона є в Ісусі. Святий Дух працює та взаємодіє з людськими представниками, котрі трудяться для таких душ, і дехто оцінить закладення основи своєї релігійної віри на камені.

Перш ніж увійти у двері, людина відчиняє їх правою рукою. Таку роль має виконувати медична місіонерська праця. Вона значною мірою повинна приготувати шлях для прийняття істини для нашого часу. Тіло без рук безпорадне. Шануючи тіло, потрібно також шанувати руки — настільки важливі, що тіло без них нічого не може робити.

Тому тіло, яке байдуже ставиться до правої руки, відмовляючись від її допомоги, неспроможне щось здійснювати.

Жити згідно з Євангелієм, відстоюючи його принципи, — це запах життя на життя. Двері, що зачинилися перед тим, хто просто проповідує Євангеліє, відчиняться для розумного медичного місіонера. Бог торкається сердець через полегшення фізичних страждань. Насіння істини, посіяне в розумі, поливає Бог. Може знадобитися велике терпіння, перш ніж це насіння виявить ознаки життя, але врешті-решт воно зійде і принесе плід для життя вічного.

(Медичне служіння. С. 238-247).

Стосунки з людьми іншого віровизнання

Може виникнути запитання: чи слід нам не мати нічого спільного зі світом? Нашим дороговказом повинно бути Слово Господнє. Це Слово забороняє будь-який зв'язок із безбожниками й невірними, який ототожнював би нас із ними. Нам необхідно вийти з їхнього середовища й відокремитися. У жодному разі ми не повинні об'єднуватися з ними в їхніх планах роботи. Однак нам не слід жити замкнутим життям. Наскільки можливо, ми повинні робити добро для світських людей.

Христос подав нам у цьому приклад. Коли Його запрошували їсти разом з митниками й грішниками, Він не відмовлявся, бо в жодний інший спосіб не зміг би благовістити цій категорії людей. Однак при кожній нагоді Спаситель порушував у розмові такі теми, які доносили до їхньої свідомості вічні

істини. Він наказує нам: «Тож нехай сяє ваше світло перед людьми, щоб вони побачили ваші добрі діла й прославляли Отця вашого, що на небесах» (Матв. 5:16).

(Служителі Євангелія. С. 394).

Товариство невіруючих не завдасть нам шкоди, якщо ми спілкуємося з ними з метою повернути їх до Бога та духовно досить сильні для протистояння їхньому впливу.

Христос прийшов у світ, щоб спасти його та з'єднати грішну людину з вічним Богом. Послідовники Христа повинні бути провідниками світла. Спілкуючись із Богом, вони мають передавати людям, котрі перебувають у темряві й омані, отримувани з Неба найкращі благословення. Енох не був опоганений поширенням у його час беззаконням, чому ж маємо бути опоганені ми в наш час? Адже ми можемо, подібно до нашого Господа, виявляти співчуття до стражденного людства, жалість до нещасних, велику увагу до почуттів і потреб нужденних, стурбованих і зневірених.

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 113).

Я молюся, щоб мої брати зрозуміли, яке важливе значення має для нас звістка третього ангела й що дотримання істинної суботи має бути знаком, який відрізняє тих, хто служить Богові, від тих, хто не служить Йому. Нехай сплячі й байдужі пробудяться.

Ми покликані бути святими, і нам слід усіляко остерігатися, щоб не створювати враження, ніби для нас не має великого значення збереження характерних рис нашої віри. На нас лежить урочистий обов'язок — рішучіше стояти за істину і праведність, ніж ми робили це в минулому. Розмежувальна лінія між тими, хто дотримується Божих Заповідей, і тими, хто не дотримуються їх, має бути безпомилково виразною. Ми повинні ревно шанувати Бога, старанно використовуючи всі засоби та підтримуючи з Ним стосунки завіту, щоб отримувати Його благословення, суттєво важливі для людей, котрі мають бути суворо випробувані.

Створювати враження, ніби наша віра, наша релігія не є панівною силою в нашому житті, — це означає вельми ганьбити Бога. У такий спосіб ми відвертаємося від Його

Заповідей — життя нашого* та заперечуємо, що Він — наш Бог, а ми — Його народ.

(Свідчення для Церкви. Т. 7. С. 108).

Виступи перед служителями і громадами інших конфесій

У вас може з'явитися можливість виступати в інших церквах. Використовуючи такі можливості, пам'ятайте слова Спасителя: «Будьте мудрі, як змії, і невинні, як голуби». Не озлоблюйте ворога звинувачувальними виступами. Цим ви зачиняєте двері перед істиною. Вістки мають бути чіткими. Однак остерігайтеся антагонізму. Необхідно спасти багато душ. Утримуйтеся від будь-яких різких фраз. У словах і на ділі будьте мудrimi для спасіння, представляючи Христа всім, з ким контактуєте. Нехай усі побачать, що ви взуті в готовність звіщати людям Євангеліє миру й доброї волі. Ми станемо свідками чудових результатів, якщо візьмемося за справу, сповнені Духом Христовим. Якщо ми звершуватимемо працю в праведності, милосерді й любові, тоді в разі необхідності прийде допомога. Істина восторжествує й виїде переможницею.

(Євангелізм. С. 563, 564).

Ми повинні виконати працю для служителів інших церков. Бог бажає, щоб вони були спасенні. Вони, як і ми, можуть мати безсмертя тільки через віру й послух. Нам необхідно ревно трудитися для цих людей, щоб і вони могли отримати безсмертя. Бог хоче, щоб вони брали участь у Його особливій роботі для цього часу. Він бажає, щоб вони належали до тих, хто вчасно дає їжу Його челяді. Чому б їм не брати участі в цій праці?

Нашим служителям треба намагатися зблизитися зі служителями інших деномінацій. Моліться за них і разом з ними, Христос заступається за цих людей. На них лежить серйозна

*Алюзія на текст Повт. 3. 32:46, 47 (прим. експерта).

відповідальність. Як вісникам Христовим, нам слід виявляти глибоку, щиру зацікавленість до цих пастирів отари.

(Свідчення для Церкви. Т. 6. С. 77, 78).

Наші служителі зобов'язані вважати своїм особливим завданням працювати для інших служителів. Не потрібно вступати з ними в суперечки, натомість із Біблією в руках спонукувати їх вивчати Слово. Якщо так станеться, тоді багато служителів, котрі нині проповідують оману, будуть проповідувати істину для теперішнього часу.

(Євангелізм. С. 562).

Наше ставлення до громадянських керівників

Апостол ясно показав, як віруючі мають ставитися до громадянських властей: «Підкоріться всякій людській владі задля Господа, — чи цареві, як володареві, чи правителям, як від Нього посланих, аби карати злочинців та хвалити тих, що чинять добро. Бо така Божа воля, щоб вони добрими вчинками приборкували неуцтво немудрих людей, як вільні, — що не використовують свободу як прикриття для зла, — але як раби Божі. Шануйте всіх, любіть братерство, бійтеся Бога, поважайте царя» (1 Петра 2:13-17).

(Дії апостолів. С. 522).

Над нами поставлені правителі, для управління народом видані закони. Якби не ці закони, становище могло би бути ще гіршим, ніж зараз. Деякі із цих законів хороші,

інші — ні. Кількість поганих законів зростає, і нам ще доведеться зіткнутися зі скрутними обставинами. Проте Бог допоможе Своему народові виявляти твердість і жити згідно з принципами Його Слова.

(Свідчення для Церкви. Т. 1. С. 201).

Я бачила, що наш обов'язок — у будь-якому разі підкорятися законам нашої країни, якщо вони не суперечать вищому Запові, якого Бог проголосив з гори Сінай, а згодом власним перстом закарбував на камені. «Вкладу в їхній розум, напишу їх на їхніх серцях і буду для них Богом, а вони будуть для Мене народом» (Євр. 8:10). Віруючий, у чиєму серці записаний Божий Закон, швидше коритиметься Богові, аніж людині, та скоріше не коритиметься нікому з людей, аніж ухилиться хоча б найменшою мірою від Божої заповіді. Божий народ, навчений богонатхненною істиною та керований доброю совістю, щоб жити кожним словом Божим, сприйматиме Його Закон, записаний у їхніх серцях як єдиний авторитет, котрий вони можуть визнати й котрому згодні коритися. Мудрість і авторитет Божественного Закону — понад усе.

(Свідчення для Церкви. Т. 1. С. 361).

Уряд за часів Христа був користолюбним і деспотичним. На кожному кроці виявлялися кричущі зловживання, зди́рство, нетерпимість, жорстокість. Однак Спаситель не закликав до громадянських реформ. Він не виступав проти гноблення нації і не засуджував ворогів народу. Ісус не перешкоджав владі та правлінню її представників. Подаючи нам приклад, Він тримався осторонь земної влади. Не тому, що був байдужий до страждань народу, а тому, що ліки — це не просто людські зовнішні заходи. Щоб лікування було ефективним, людям потрібно проходити його індивідуально, а воно має відродити серце.

(Бажання віків. С. 509).

Знову і знову Христа просили розв'язати питання правового й політичного характеру. Однак Він відмовився втручатися у світські справи. Христос перебував у нашому світі як Голова великого духовного Царства, котре Він прийшов

встановити тут, — Царства праведності. Його вчення висвітлювало благородні, освячувальні принципи, що керують цим Царством. Спаситель показав, що справедливість, милість і любов — керівні сили в Царстві Єгови.

(Свідчення для Церкви. Т. 9. С. 218).

Шпигуни прийшли до Нього та з удаваною щирістю, ніби бажаючи довідатися, як їм слід чинити, сказали: «Учителю, знаємо, що правильно говориш і навчаєш, не дивишся на обличчя, але по правді наставляєш на Божу дорогу. Чи належить нам давати данину кесареві, чи ні?»

Слова Христа були не спритним ходом, а щирою відповіддю на запитання. Тримаючи в руці римську монету, на якій були закарбовані ім'я та зображення кесаря, Він заявив: оскільки юдеї живуть під захистом римської влади, то повинні підтримувати цю владу, як вона того вимагає, доки це не суперечить вищому обов'язку.

Почувши відповідь Христа, фарисеї «здивувалися і, залишивши Його, відійшли». Він докорив їм за лицемірство й самовпевненість і в такий спосіб установив великий принцип, який чітко окреслює межі обов'язків людини щодо цивільної влади та її обов'язків щодо Бога.

(Бажання віків. С. 601-603).

Клятви

Я бачила, що дехто з Божих дітей припускається помилки, виголошуючи клятву, і сатана використовує це, аби пригноблювати їх та відібрати в них гроші, які належать їхньому Господу. Я бачила, що повеління нашого Господа «зовсім не клястися» не стосується клятви в суді. «Хай же буде ваше слово “так” — так, “ні” — ні; а що більше цього, те від лукавого». Це стосується звичайної розмови. Декому властиво перебільшувати факти, інші клянуться власним життям, треті — своєю головою. Деякі прикликають за свідків небо й землю для підтвердження правдивості своїх слів. Саме проти такої клятви Ісус застерігає учнів.

Я бачила, що Господь продовжує впливати на закони землі. Доки Ісус перебуває у Святилищі, правителі й народ відчують стримувальну силу Духа Божого. Однак сатана значною мірою керує світом, і якби не закони країни, ми зазнавали б багатьох страждань. Мені було показано: якщо в разі необхідності нас покликали засвідчити щось законним чином, то для Божих дітей не буде порушенням Його Слова урочисто прикликати Бога за Свідка в тому, що вони кажуть правду і тільки правду.

Я бачила: якщо є хтось на землі, хто може твердо засвідчити під клятвою, то це християнин. Він живе у світлі Божого обличчя, зміцнюючись Його силою. І коли важливі питання необхідно розв'язати згідно із законом, ніхто не може так добре апелювати до Бога, як християнин. Ангел звелів мені звернути увагу на те, що Бог клянеться Самим Собою.

(Свідчення для Церкви. Т. 1. С. 201-203).

Інтерес до політики

Люди, котрі навчають Слова Божого в наших церквах і наших школах, не повинні об'єднуватися у виявленні свого упередження за або проти політиків чи політичних заходів, бо цим вони збуджують інших, спонукаючи кожного захищати свою улюблену теорію. Серед тих, хто стверджує про свою віру в істину для теперішнього часу, деякі в такий спосіб будуть спонукувані висловлювати власні настрої й політичні уподобання, що спричинять розділення в церкві.

Господь бажає, щоб Його народ поховав політичні питання. Мовчання на ці теми — красномовність. Христос закликає Своїх послідовників об'єднатися навколо принципів чистого Євангелія, які ясно відкриті в Слові Божому. Ми не можемо без ризику голосувати за політичні партії, адже не знаємо, за кого голосуємо. Ми не можемо без ризику брати участь у якійсь політичній програмі.

Правдиві християни воістину будуть гілками справжньої Лози та приносятимуть такі самі плоди, що й Лоза. Вони

будуть узгоджено діяти в християнській єдності. Вони не носитимуть політичних значків, окрім знаку Христа.

Що ж нам тоді робити? Залиште політичні питання осторонь.

Перед нами великий виноградник, який необхідно обробляти. Однак, працюючи серед невіруючих, християнам не можна уподібнюватися до світських людей. Вони не повинні витрачати свій час на політичні дискусії чи участь у політиці, інакше вони дають ворогові можливість увійти й викликати незгоду й розбіжності.

Божим дітям необхідно відокремитися від політики, від будь-якого союзу з невіруючими. Не беріть участі в політичній боротьбі, відокремтеся від світу й утримайтеся від запровадження в церкву або школу ідей, які можуть призвести до суперечок і безладу. Розбрат — це моральна отрута, котру вносять в організм егоїстичні люди.

(Служителі Євангелія. С. 391-395).

Небезпека необережних заяв

Навчайте людей підкорятися в усьому законам своєї країни, якщо це не суперечить Законові Божому.

(Свідчення для Церкви. Т. 9. С. 238).

Деякі наші брати сказали й написали багато такого, що може бути витлумачене як прояв ворожнечі до уряду й закону. Відкрито наражатися на непорозуміння — це помилка. Нерозумно постійно знаходити вади в тому, що роблять керівники уряду. Не наша справа — критикувати особи або установи. Нам треба бути вкрай обережними, щоб не створювати враження, ніби ми ставимо себе в опозицію до цивільної влади. Наша боротьба справді наступальна, але нашою зброєю має бути ясне: «Так говорить Господь». Наше завдання — готувати людей до того, щоб вони встояли у великий Божий день. Нам не слід ухилятися в такі сфери, які можуть спровокувати суперечку або пробудити ворожнечу в іновірців.

Настане час, коли необережні звинувачувальні висловлювання, легковажно сказані або написані нашими братами, будуть використані нашими ворогами, щоб засудити нас. Їх використовуватимуть не тільки для засудження авторів цих висловлювань, а й для звинувачення всіх адвентистів. Наші обвинувачі скажуть, що такого-то й такого-то дня один з наших відповідальних мужів сказав ось таке проти виконання законів нашого уряду. Багато хто здивується з того, скільки фактів було збережено і згадано, щоб зміцнити аргументи наших противників. Чимало людей будуть здивовані, дізнавшись, що їхнім словам надали змісту, який вони не вкладали в них. Тому нехай наші працівники завжди й за всіх обставин будуть обережними у своїх словах. Нехай всі остерігаються, щоб своїми необачними висловлюваннями не накликати час горя перед великою кризою, що має випробувати душі людей.

Нам треба пам'ятати: світ судитиме про нас по тому, якими ми постаємо перед людьми. Нехай ті, хто прагне бути представником Христа, подбають, щоб не виявляти непослідовності характеру. Перш ніж повністю вийти на передній план, подбаймо про те, щоб на нас із Неба зійшов Дух Святий. Коли це станеться, ми звіщатимемо вістку рішучіше, але вона буде не такою звинувачувальною, яку декотрі звіщають; і всі віруючі матимуть значно більшу ревність щодо спасіння наших супротивників. Нехай Сам Бог повністю відає справою засудження влад та урядів. Будемо ж із лагідністю й любов'ю як вірні вартів захищати принципи істини, якою вона є в Ісусі.

(Свідчення для Церкви. Т. 6. С. 394-397).

Закони про недільний день

Релігійні сили, які стверджують, що близькі з Небом та володіють характером Агнця, своїми вчинками покажуть, що в них серце змія і вони підбурювані й керовані сатаною. Настає час, коли Божий народ відчує на собі руку переслі-

дування за дотримання сьомого дня. Сатана змінив суботу, сподіваючись виконати свій намір і завдати поразки Божим планам. Він намагається зробити Божі Заповіді у світі менш важливими, ніж людські закони. Людина беззаконня, котра задумала позмінювати свята та права й завжди пригноблювала Божий народ, спонукає видати закони, які примушуватимуть дотримуватися першого дня тижня. Однак Божий народ має твердо стояти за Нього. І Господь діятиме задля них, ясно показуючи, що Він — Бог богів.

Закон, що вимагає дотримання першого дня тижня, — це плід відступницького християнства. Неділя — дитя папства, піднесене християнством вище за святий день Божого спокою. У жодному разі народ Господа не повинен віддавати шану цьому дню. Однак хочу, щоб діти Божі зрозуміли: вони не виконують Божої волі, кидаючи ворожий виклик тоді, коли Він бажає, щоб вони уникали цього. Такою поведінкою вони викликають таку гірку упередженість, що проголошення істини стає неможливим. Не робіть у неділю жодних учинків або справ усупереч закону. Якщо так трапиться в одному місці й ви зазнаєте приниження, то це саме повториться і в іншому місці. Час недільного дня ми можемо використовувати для виконання праці, яка слугуватиме на користь Христа. Працюючи з усією скромністю і простотою, ми повинні зробити все можливе з нашого боку.

Неділя, присвячена місіонерській праці, буде неначе бич, вирваний з рук жорстоких фанатиків, котрі були б дуже раді принизити адвентистів сьомого дня. Побачивши, що в неділю ми відвідуємо людей і читаємо з ними Святе Письмо, вони зрозуміють: намагатися перешкоджати нашій справі шляхом видання законів про дотримання недільного дня — марна справа.

Неділя може бути використана для виконання різноманітної роботи з великою користю для Господа. У ці дні можна проводити зібрання під відкритим небом або в будинках. Також можна благовістити з дому в дім. Люди, котрі здійснюють літературну працю, можуть присвятити цей день написанню своїх статей. Нехай релігійні служіння, де

тільки можливо, проводяться по неділях. Зробіть ці зустрічі максимально цікавими. Співайте по-справжньому відроджувальні гімни та із силою й упевненістю говоріть про любов Спасителя. Розповідайте про стриманість і реальні релігійні досвіди. У такий спосіб ви багато чого дізнаєтеся про методи роботи і знайдете доступ до багатьох душ.

Нехай учителі наших шкіл присвячують неділю місіонерській праці. Мені було сказано, що так вони зможуть завдати поразки намірам ворога. Нехай учителі беруть із собою учнів для проведення зібрань із тими, хто не знайомий з істиною. Завдяки цьому вони досягнуть значно більшого, ніж якимось іншим шляхом.

Пряму, відкриту, позитивну істину необхідно проголосити народові. Але ця істина має бути представлена в душі Христа. Ми повинні бути як вівці серед вовків. Якщо хтось задля Христа не прислухається до даних Ним застережень, не виявить терпіння і самовладання, він втратить дорогі цінні можливості працювати для Господа. Бог не доручав Своєму народові робити гнівні випадки проти порушників Його Закону. У жодному разі ми не повинні нападати на інші церкви.

Нам необхідно зробити все можливе, щоб усунути упередженість багатьох проти нашої справи і проти біблійної суботи.

(Свідчення для Церкви. Т. 9. С. 229-238).

Оманлива робота сатани

Я бачила, як злі ангели змагаються за душі, а Божі ангели протистоять їм. Боротьба була сувора. Злі ангели забруднювали атмосферу своїм отруйним впливом та юрмилися навколо душ, аби притупити їхні розум і почуття. Святі ангели з тривогою пильнували, вичікуючи, щоб прогнати сатанинське військо. Проте добрим ангелам не притаманно контролювати свідомість людей проти їхньої волі. Якщо вони поступаються ворогові та не намагаються опиратися йому, тоді Божі ангели можуть лише стримувати сатанинське військо, щоб воно не знищило людей, доки цим душам, які перебувають у небезпеці, не буде дане подальше світло, щоб пробудити їх та спонукати звернутися до Неба по допомогу. Ісус не доручить святим ангелам вивести зі скрутного становища тих, хто не докладає зусиль, щоб допомогти собі.

Якщо сатана побачить, що йому загрожує небезпека втратити хоча б одну душу, він збере всі свої сили, щоб утримати її. Коли людина усвідомить небезпеку й у своєму горі ревно благає Ісуса про силу, сатана, побоюючись, що втратить полоненого, просить підтримки своїх ангелів, щоб оточити бідну душу стіною темряви, аби небесне світло не проникло до людини. Але якщо той, кому загрожує небезпека, виявляє наполегливість й у своїй безпорадності хапається за заслуги Христової крові, наш Спаситель чує щиру молитву віри та посилає підкріплення могутніх ангелів для його визволення.

Сатана не може знести, коли люди звертаються по допомогу до його могутнього Суперника, оскільки боїться Його сили і тремтить перед Його величчю. Чуючи ревну молитву, усе військо сатани тремтить. Він продовжує закликати легіони злих ангелів виконати його доручення. Та коли могутні ангели, зодягнені в небесні обладунки, приходять на допомогу знеможеним, переслідуваній душі, сатана і його військо відступають, розуміючи, що програли битву. Слухняні піддані сатани вірні, діяльні й об'єднані однією метою. І хоч вони ненавидять одне одного та ворогують між собою, проте не втрачають жодної можливості відстоювати свої спільні інтереси. Однак великий Повелитель на Небі й Землі обмежив силу сатани.

(Свідчення для Церкви. Т. 1. С. 345, 346).

Небезпечно наважитися залишитися без захисту Небес

Божі ангели зберезуть Його народ, котрий прямує шляхом виконання обов'язку, але такий захист не гарантований тим, хто свідомо наважується ступити на територію сатани. Поплічник великого ошуканця говоритиме й робитиме все, що завгодно, щоб домогтися свого. І не має значення, ким він себе називає, — спіритуалістом, «електротерапевтом» чи «месмеричним цілителем». Під пристойним приводом він завойовує довіру необережних. Він удає, що обізнаний

із життям та розуміє всі труднощі й скорботи своїх клієнтів. Набуваючи вигляду ангела світла, хоч серце його чорніше за безодню, він виявляє великий інтерес до жінок, які шукають його поради. Він каже, що всі їхні біди — наслідок нещасливого заміжжя. Це, можливо, правда, але такий радник не поліпшує їхнього становища. Він каже їм, що вони потребують любові й співчуття. Удаючи велике зацікавлення їхнім благополуччям, він зачаровує свої жертви, котрі нічого не підозрюють, як змія зачаровує тремтячу пташку. Незабаром вони повністю опиняються під його владою, а жакхливими наслідками є гріх, ганьба і крах.

Таких творців зла є чимало. Їхній шлях позначений нещасними сім'ями, зруйнованими репутаціями й розбитими серцями. Однак світ мало знає про це, творці зла продовжують знаходити нові жертви, а сатана радіє через вчинену ним руйнацію.

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 198).

«А Ахазія випав через ґрати в своїй горниці, що в Самарії, та й захворів. І послав він послів, і сказав до них: “Ідїть, запитайте Ваал-Зевува, екронського бога, чи видужаю я з своєї цієї хвороби?” А Ангол Господній говорив до тішб'янина Іллі: “Устань, вийди назустріч послам самарійського царя та й скажи їм: Чи через те, що нема в Ізраїлі Бога, ви йдете питатися Ваал-Зевува, екронського бога? Тому так сказав Господь: Із того ліжка, що на нього ти ліг, не встанеш із нього, бо напевно помреш!”... І пішов Ілля» (2 Цар. 1:2-4).

Історія гріха й покарання царя Ахазії містить застереження, яким ніхто не може безкарно нехтувати. Хоч ми не вшановуємо язичницьких богів, однак тисячі людей поклоняються в сатанинському капищі, як це робив ізраїльський цар. Дух язичницького ідолопоклонства поширений і сьогодні, хоч під впливом науки й освіти він набув більш витонченої і привабливої форми. Кожен день додає докази того, що віра в непорушне пророче слово швидко згасає, натомість розум людей полонять забобони й сатанинські чари. Усі, хто не досліджує серйозно Писання, не перевіряє цим безпомилковим критерієм кожне бажання й намір у житті, хто не шукає Бога

в молитві з бажанням пізнати Його волю, неминуче зійдуть з правдивого шляху та впадуть через обман сатани.

Євреї були єдиним народом, котрий має перевагу знати істинного Бога. Коли ізраїльський цар послав запитати язичницького оракула, він у такий спосіб заявив язичникам, що більше довіряє їхнім ідолам і божкам, аніж Богові свого народу, Творцеві неба і землі. Так само чинять ті, котрі, стверджуючи, що знають Слово Боже, ганьблять Його, відвертаючись від Джерела сили й мудрості та прохаючи допомоги або поради в сил темряви. Якщо гнів Божий запалав через такий учинок нечестивого царя-ідолопоклонника, то як Він може розцінювати подібні дії тих, котрі називають себе Його слугами?

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 191, 192, 196).

Ніхто не може служити двом панам

Христос указує нам на двох панів: Бога і світ та ясно каже, що ми не можемо служити їм обом. Якщо в нас переважають зацікавленість у цьому світі й любов до нього, ми не цінуватимемо те, що понад усе заслуговує на нашу увагу. Любов до світу прожене любов до Бога та підпорядкує наші вищі інтереси світським міркуванням. Тоді Бог не займатиме те високе місце в наших почуттях й уподобаннях, яке займає світ.

Сатана підходить до людей обережніше, ніж до Христа в пустелі під час спокушення, бо пам'ятає, що там зазнав поразки. Він – переможений ворог, тому не підходить до людей прямо, не вимагає пошани й видимого поклоніння. Він просто просить людей віддати свою любов і прихильність усьому доброму, що є у світі. Якщо йому вдається заволодіти розумом і почуттями, тоді небесні переваги затьмарюються. Усе, що він хоче від людей, – щоб вони потрапили під оманливу владу його спокус, полюбили світ, звання, становище, гроші та прив'язалися до земного скарбу. Досягнувши цього, він отримує все, чого просив у Христа.

(Свідчення для Церкви. Т. 3. С. 478, 480).

Лженаука — сучасний диявольський одяг світла

Лженаука – один із засобів, який сатана використав у небесних дворах та який використовує нині. Його хибні твердження, висловлені ангелам, і його підступні наукові теорії багатьох із них звабили зректися вірності.

Утративши місце на Небі, сатана підступив зі своїми спокусами до наших прабатьків. Адам і Єва поступилися ворогові, через їхній непослух зародилася відчуженість людства від Бога, і Земля була розділена з Небом.

Якби Адам і Єва не торкнулися забороненого дерева, Господь наділив би їх знаннями, на яких не лежало б прокляття гріха та які принесли б їм вічну радість. Усе, що

вони придбали внаслідок свого непослуху, — це знайомство з гріхом та його наслідками.

Сфера, у яку сатана ввів наших прабатьків, — це та сама сфера, у яку він вводить людей сьогодні. Він наповнює світ приємними байками. Усіма засобами, котрі має у своєму розпорядженні, він намагається перешкодити людям отримати спасенне знання про Бога.

(Свідчення для Церкви. Т. 8. С. 290).

Коли омана постає як світло

Ми живемо в епоху великого світла, але багато чого з так званого світла відкриває шлях сатанинським мудрості й хитрощам. З'явиться чимало такого, що здаватиметься правдивим, однак його необхідно буде ретельно досліджувати з багатьма молитвами, бо це можуть бути правдоподібні вигадки ворога. Шлях омани часто здається схожим на шлях істини. Його важко відрізнити від шляху, що веде до святості й Неба. Однак освічений Святим Духом розум може розпізнати, що ухиляється від правильного шляху. Через деякий час стає очевидною велика розбіжність між двома шляхами.

Теорія про те, що Бог є сутність, яка пронизує всю природу, — одна з найбільш підступних вигадок сатани. Вона зображує Бога в хибному світлі та є ганьбою для Його сили й величі.

Пантеїстичні теорії не знаходять підтвердження в Слові Божому. Світло Його істини показує, що ці теорії згубні для душі. Темрява – їхній складовий елемент, чуттєвість – їхня сфера. Вони потурають тілесному серцю й дають волю природним нахилам. Результат прийняття цих теорій — розділення з Богом.

Унаслідок гріха ми опинилися в протиприродному стані, тому сила, здатна відновити нас, має бути надприродною, інакше вона даремна. Тільки одна сила може знищити владу зла над серцями людей – Божа сила в Ісусі Христі. Тільки через кров Розп'ятого відбувається очищення від гріха.

Лише Його благодать може зробити нас здатними опиратися нахилам нашої занепакої природи й підкорювати їх. Спиритичні теорії про Бога зводять нанівець цю силу. Якщо Бог є сутність, яка пронизує всю природу, то Він живе в усіх людях; отже, для здобуття святості людина має лише розвивати силу, котра перебуває в ній самій.

Ці теорії з усіма їхніми логічними висновками нищать усю християнську систему. Вони анулюють необхідність викуплення та перетворюють людину на власного спасителя. Такі теорії про Бога позбавляють Його Слово дієвості; прийнявши їх, люди опиняються у великій небезпеці зрештою вважати всю Біблію вигадкою. Вони можуть усвідомлювати, що доброчесність краща за порок, але, позбавивши Бога верховної влади, вони ставлять себе в залежність від людської сили, яка без Господа нічого не варта. Без Божої допомоги людська воля не має реальної сили протистояти злу й перемагати його. Захисні споруди душі зруйновані. У людини немає перепони проти гріха. Коли в якийсь момент людина відкидає стримувальний вплив Слова Божого і Його Духа, тоді ми не знаємо, у яку безодню вона може впасти.

Хто продовжуватиме дотримуватися цих спіритичних теорій, той неминуче погубить християнське життя, розірве зв'язок з Богом і втратить вічне життя.

(Свідчення для Церкви. Т. 8. С. 290-292).

Спроба звести навіть і вибраних

Неправдиві вимисли про Бога і природу, які заповнили світ скептицизмом, натхнені лукавим ворогом, котрий сам досліджує Біблію, знає життєво необхідну людям істину та невтомно намагається відвернути розум людей від великих істин, даних для приготування до майбутніх подій.

Після закінчення терміну, визначеного на 1844 рік, ми зіткнулися з усякого роду фанатизмом. Мені були дані свідчення докору для осіб, котрі відстоювали спіритичні теорії.

За нечестивим вченням ідуть гріховні діла. Це спокуслива приманка батька неправди, наслідком якої є нерозкаяність самовдоволеної нечистоти.

Досвіди минулого повторяться. У майбутньому сатанинські забобони набудуть нових форм. Омани представлять приємно й облесливо. Божому народові запропонують помилкові теорії, зодягнені в шати світла. У такий спосіб сатана намагатиметься звести, якщо вдасться, навіть і вибраних. Будуть використані найспокусливіші чинники, людський розум буде загипнотизований.

Завойовуючи розум, виявиться всіляка розбещеність, подібна до тієї, що була серед допотопних жителів. Звеличення природи як Бога, нічим не обмежена аморальність людської волі, рада несправедливих* – усе це сатана застосовує як засоби для досягнення певних цілей. Для здійснення своїх задумів він використовуватиме владу одного розуму над іншим. Але найсумніше те, що під його оманливим впливом люди матимуть вигляд благочестя, не маючи справжнього зв'язку з Богом. Подібно до Адама та Єви, котрі скуштували плід з дерева пізнання добра і зла, багато хто навіть сьогодні живиться оманливими «ласощами» гріха.

Сатанинські сили одягають лжетеорії в привабливе вбрання, подібно до того як сатана в Еденському саду замаскувався перед нашими прабатьками, говорячи через змія. Ці сили вселяють у людські уми думки, які фактично є смертельним обманом. Гіпнотичний вплив сатани позначається на тих, хто відвертається від ясного Слова Божого до приємних байок.

Сатана найстаранніше намагається заманити у свої тенета саме тих, хто отримав найбільше світла. Він знає: якщо йому вдасться обманути їх, то вони, перебуваючи в його владі, зодягнуть гріх у вбрання праведності й зведуть багатьох.

Я закликаю всіх: «Пильнуйте, бо сатана, видаючи себе за ангела світла, ходить у кожному зібранні християнських працівників та в кожній церкві, намагаючись привернути

*Алюзія на Псал. 1:1 (прим. редактора).

членів на свій бік». Мені наказано застерегти Божий народ: «Не обманюйтеся, – Бог осміяний бути не може» (Гал. 6:7).

(Свідчення для Церкви. Т. 8. С. 292-294).

Сатанинський план зробити природу Богом

Розмірковуючи про закони матерії і закони природи, багато людей не беруть до уваги й навіть заперечують постійну безпосередню діяльність Бога. Вони дотримуються думки, що природа функціонує незалежно від Бога, маючи в самій собі власні межі й сили, через які діє. У їхньому розумі є чітка відмінність між природним і надприродним. Природне пояснюють звичайними причинами, не пов'язаними з Божою силою. Матерії приписують життєдайну силу, а природу обожнюють. Припускають, що матерія була поміщена в певні умови та залишена діяти на підставі незмінних законів, у які не може втручатися Сам Бог; що природа наділена певними властивостями й підпорядкована законам, а потім залишена сама на себе, щоб коритися цим законам та виконувати функції, призначені їй від початку.

Це лженаука; Слово Боже жодним чином не підтримує її. Господь не скасовує Свої закони, натомість постійно діє через них, використовуючи їх як Свої знаряддя. Вони не працюють самі собою. Бог постійно діє в природі. Вона Його слугиня, Він керує нею згідно зі Своїм бажанням. Функціонування природи свідчить про присутність й активну діяльність розумної Істоти, Котра в усіх Своїх діяннях керується власною волею. Рік за роком земля приносить щедрий урожай і продовжує свою ходу навколо сонця не завдяки прищипаній їй первісній силі. Рука безмежної сили невпинно трудиться, провадячи цю планету. Божа сила виявляється щомиті, утримуючи її на орбіті під час обертання.

Будову людського тіла неможливо до кінця зрозуміти; воно містить таємниці, які дивують найрозумніших людей. Пульс б'ється, вдих чергується з видихом не тому, що про-

довжує діяти колись приведений у дію механізм. У Господі ми живемо, рухаємося та існуємо. Кожен подих, кожен удар серця — це постійний доказ сили вічносущого Бога.

Мужі найвищого інтелекту не можуть збагнути явлених у природі таємниць Ягве. Божественне натхнення ставить безліч запитань, на які не можуть відповісти найвидатніші вчені. Ці запитання були поставлені не для того, щоб ми відповідали на них, а щоб привернути нашу увагу до глибоких Божих таємниць та показати, що наша мудрість обмежена; що в навикилишньому повсякденному житті є багато речей, які виходять за межі розуміння обмежених умів; що суди й наміри Бога незбагненні, а Його мудрість недослідима.

(Свідчення для Церкви. Т. 8. С. 259-261).

Почата тут освіта не завершиться в цьому житті, вона триватиме всю вічність, завжди розвиваючись та ніколи не закінчуючись. День за днем чудові діла Бога, докази Його чудотворної сили у творінні й підтримці Всесвіту відкриватимуться розуму в новій красі. У світлі, яке сяє від престолу, таємниці зникнуть, і душа сповниться подивом від простоти того, що раніше ми не могли збагнути.

(Свідчення для Церкви. Т. 8. С. 328).

Застереження щодо релігії, яка ґрунтується на почуттях

Сьогодні в Божій справі нам потрібні люди духовні, які тверді у своїх принципах та ясно розуміють істину.

Я отримала настанову, що люди потребують не нових химерних доктрин чи людських гіпотез. Їм потрібне свідчення людей, котрі знають істину й живуть нею, котрі розуміють даний Тимофієві наказ та підкоряються йому: «Проповідай Слово, утверджуй за сприятливих і несприятливих обставин, докоряй, потішай, закликай — з усякою терпеливістю і повчанням. Бо настане час, коли не слухатимуть здорового вчення, а виберуть собі вчителів за своїми пожадливістями, щоб лестили слух, аби відвернути вуха

від істини та схилитися до небилиць. Ти ж будь тверезий у всьому, терпи злидні, виконуй діло благовісника, звершуй своє служіння» (2 Тим. 4:2-5).

Ходіть твердо, рішуче, узувшись у готовність благовістити мир. Ви можете бути впевнені, що чиста й непорочна релігія не ґрунтується на почуттях. Бог ні на кого не покладав тягар заохочувати прагнення до спекулятивних доктрин і теорій. Брати мої, вилучіть ці поняття зі свого вчення. Не дозволяйте їм входити у ваше життя. Нехай вони не опоганять справу вашого життя!

(Свідчення для Церкви. Т. 8. С. 294, 295).

Потреба у відродженні духовного життя

Мені було наказано сказати нашому народові: «Прямуймо за Христом». Не забуваймо, що Він має залишатися нашим Зразком у всьому. Ми можемо впевнено відкидати ідеї, котрих не знаходимо в Його вченні. Я звертаюся до наших служителів: «Переконайтеся, що ваші стопи утверджені на основі вічної істини. Остерігайтеся керуватися поривом, називаючи його Святим Духом». Декому загрожує така небезпека. Я закликаю їх бути міцними у вірі, готовими дати відповідь кожному, хто запитує їх про їхню надію.

Ворог намагається відвернути розум наших братів і сестер від справи приготування людей до стійкості в ці останні дні. Його вигадки спрямовані на відволікання розумів від небезпек та обов'язків сьогодення. Вони вважають за ніщо світло, яке Христос, прийшовши з Небес, дав Іванові для Свого народу. Вони навчають, що прийдешні події не такі важливі, щоб приділяти їм особливу увагу. Ці люди зводять нанівець вплив істини небесного походження й обкрадають Божий народ, забираючи його минулий духовний досвід і даючи натомість лженауку.

«Так говорить Господь: “На дорогах спиніться та гляньте, і спитайте про давні стежки, де то добра дорога, — то нею ідіть...”» (Єрем. 6:16).

Господь вимагає відродження прямого свідчення, яке звіщали в минулому. Він закликає оновити духовне життя. Духовні сили Його народу довгий час дримали, але має відбутися воскресіння від очевидної смерті. Молитвою і визнанням гріха ми повинні розчистити шлях для Царя. Якщо зробимо це, сила Духа зійде на нас. Нам потрібна сила П'ятидесятниці. Вона прийде, адже Господь обіцяв послати Свого Духа як усепереможну силу.

Нас очікують небезпечні часи. Кожен, хто знає істину, повинен прокинутися та підкорити своє тіло, душу й дух Божій дисципліні. Ворог ходить за нами по п'ятах. Нам необхідно невинно пильнувати й бути напоготові. Ми повинні взяти всю Божу зброю та дотримуватися вказівок, даних через Дух пророцтва. Ми маємо любити істину для нашого часу й користися їй. Це вбереже нас від прийняття серйозних обманів. Бог промовляє до нас через Своє Слово, через «Свідчення для Церкви» та через книги, котрі допомагають нам усвідомити наш теперішній обов'язок і становище, яке нам треба тепер займати. Необхідно прислухатися до застережень, даних як заповідь на заповідь, правило на правило. Якщо ми нехтуємо ними, то яке можемо навести виправдання? Я благаю всіх, хто трудиться для Бога, не приймати підробку за істину. Нехай людське міркування не втручається туди, де має бути Божественна освячувальна істина. Христос чекає, щоб запалити віру й любов у серцях Свого народу. Нехай хибні теорії не отримують схвалення від людей, котрі повинні твердо стояти на підвалині вічної істини. Бог закликає нас міцно триматися фундаментальних принципів, заснованих на незаперечному авторитеті.

(Свідчення для Церкви. Т. 8. С. 296-298).

Любити і знати Його Слово — у цьому наша впевненість

У серця багатьох людей, котрі довгий час перебували в істині, увійшов суворий дух засудження. Вони різкі, критичні,

прискіпливі. Вони підіймаються на суддівське місце, щоб виносити вирок тим, хто не погоджується з їхніми поглядами. Бог закликає їх зійти донизу та схилитися перед Ним у покайнанні, визнаючи свої гріхи. Він каже їм: «Але Я маю проти тебе те, що ти залишив свою першу любов. Тому згадай, звідки ти впав, покайся і роби попередні діла; коли ж ні, то прийду до тебе незабаром і зрушу твого світильника з його місця, якщо не покаєшся» (Об'явл. 2:4, 5). Ці люди прагнуть до першості і своїми словами й діями ранять серця багатьох.

Христос закликає Свій народ вірити Його Слову й утілювати його в життя. Хто приймає і засвоює це Слово, роблячи його частиною всіх своїх учинків та рис характеру, той зміцнюватиметься Божою силою. Буде помітно, що його віра небесного походження. Такі люди не блукатимуть чужими шляхами. Їхній розум не звертатиметься до релігії сентименталізму і збудження. Вони стоятимуть перед ангелами й людьми як такі, що володіють послідовним християнським характером.

У золотій кадильніці істини, представленої у вченні Христа, ми маємо те, що переконає й наверне душі. У простоті Христовій викладайте істини, які Він прийшов звіщати в цьому світі, і сила вашої вістки стане відчутною. Не пропонуйте теорії і критерії, про які Христос ніколи не згадував та які не ґрунтуються на Біблії. Ми повинні звіщати серйозні, урочисті істини. «Написано» — ось мірило, і його обов'язково треба довести до відома кожної людини.

Звертаймося ж за керівництвом до Слова Божого. Шукаймо слів «Так говорить Господь». Ми випробували достатньо людських методів. Розум, вихований лише на світській науці, не спроможний збагнути те, що від Бога, але той самий розум, наvernений та освячений, побачить у Слові Божественну силу. Тільки розум і серце, очищені через освячення Духа*, здатні розпізнавати небесне.

(Свідчення для Церкви. Т. 8. С. 298-301).

*Алюзія на текст 1 Петра 1:2 (прим. редактора).

Необхідність у повному підкоренні

Брати, в Ім'я Господа я закликаю вас усвідомити свій обов'язок. Нехай ваші серця підкоряться силі Святого Духа і стануть сприйнятливими до вчення Слова, тоді ви будете здатні розрізняти глибокі Божі істини.

Світові необхідно сповістити свідчення Христа — найсерйозніше свідчення. У всій книзі Об'явлення містяться найдорогоцінніші обітниці, які сприяють духовному піднесенню, та надзвичайно серйозні, важливі застереження. Невже люди, які претендують на знання істини, не прочитають свідчення, даного Христом Іванові? У цьому свідченні немає жодних здогадок, жодної наукової ілюзії. У ньому містяться істини, пов'язані з нашим теперішнім і майбутнім благополуччям. Що спільного в полові з пшеницею?

Господь скоро прийде. Вартові на стінах Сіону покликані усвідомити свої Богом дані обов'язки. Він потребує вартів, які в силі Духа проголосять світові останню застережливу звістку та сповістять пору ночі*. Господу потрібні вартіві, котрі пробудять людей від їхньої летаргії, щоб вони не заснули смертним сном.

(Свідчення для Церкви. Т. 8. С. 301, 302, 304).

*Алюзія на текст Ісаї 21:11 (прим. редактора).

Оманливі чудеса сатани

Мою увагу було спрямовано до тексту Писання, який особливою мірою стосується сучасного спіризмизму: «Стережіться, щоб ніхто вас не звів філософією і пустим обманом людських переказів, згідно з принципами світу, а не за Христом» (Колос. 2:8). Мені було показано, що тисячі людей, зіпсуті філософією френології й тваринного магнетизму, ставали безбожниками. Якщо мислення спрямоване в цьому напрямку, воно майже обов'язково стане неврівноваженим та опиниться під впливом нечистих духів. Розум бідних смертних наповнений «пустим обманом». Вони вважають, що в них самих міститься така сила для звершення великих справ, що не відчують потреби у вищій силі. Їхні принципи й віра ґрунтуються на «людських переказах і принципах світу», а не на Христі.

Ісус не навчав їх цієї філософії, у Його вченні не можна знайти нічого подібного. Він не спрямовував думки бідних смертних на самих себе, на силу, якою ніби володіли. Спаситель завжди скеровував їхні погляди на Бога — Творця Всесвіту як на Джерело їхньої сили й мудрості. Особливе застереження дано у вірші 18: «Хай ніхто вас не зводить удаваною покорою і служінням ангелам, вдаючись до того, чого не бачив, безпідставно пишаючись своїм тілесним розумом».

Учителі спіритизму приходять з приємним чарівливим виглядом, щоб обманути вас, і якщо ви слухатимете їхні байки, то будете зведені ворогом праведності й неодмінно втратите свою нагороду. Щойно ви піддаєтеся звабливому впливу архіошуканця, то відразу зазнаєте отруєння, і ця смертоносна отрута розчиняє й нищить вашу віру в те, що Христос — Син Божий, і ви перестаете покладатися на заслуги Його крові. Люди, ошукані цією філософією, втрачають свою нагороду через омани сатани. Вони покладаються на власні заслуги, виявляють удавану покору, навіть готові піти на жертву, принижуються, погоджуючись вірити в абсурдні нісенітниці, сприймаючи найбільш крайні ідеї від тих, кого вважають своїми дорогими друзями. Сатана настільки засліплює їхні очі та спотворює судження, що вони не бачать зла і продовжують приймати настанови, які нібито походять від їхніх померлих друзів, котрі тепер є ангелами на Небі.

(Свідчення для Церкви. Т. 1. С. 297, 298).

Мені було показано, що ми повинні бути захищені з усіх боків та наполегливо чинити опір навіюванням і хитрощам сатани. Він видає себе за ангела світла, обманюючи й захоплюючи в полон тисячі людей. Перевага, яку він отримує від свого знання людського розуму, величезна. Такі науки, як френологія, психологія та месмеризм, — це канали, через які диявол найбільше зближається з цим поколінням, діючи із силою, яка характеризуватиме його зусилля наприкінці випробувального терміну.

(Свідчення для Церкви. Т. 1. С. 290).

Підпорядкування розуму однієї людини контролю іншої

Жодній людині не дозволено управляти розумом іншої, вважаючи, що це принесе велику користь. Психотерапія — одна з найнебезпечніших оман, яка може бути застосована до людини. Може настати тимчасове полегшення, але розум, потрапивши під цей вплив, уже ніколи не буде таким самим сильним і надійним. Ми можемо бути настільки ж немічними, як жінка, що доторкнулася до краю одягу Христа, але якщо скористаємося даною нам Богом можливістю прийти до Нього з вірою, Він відгукнеться так само швидко, як відповів на той дотик віри.

Підпорядковувати розум однієї людини іншій — не Божий задум. Воскреслий Христос, Котрий сидить нині на престолі праворуч Отця, — могутній Цілитель. Звертайтеся до Нього за цілющою силою. Тільки через Нього грішники можуть приходити до Бога такими, якими є. Вони ніколи не зможуть прийти до Нього за посередництвом розуму іншої людини. Людина не повинна ставати між небесними силами і страждальцями.

Кожен має бути готовий до співпраці з Богом, спрямовуючи до Нього розум інших людей. Розкажіть їм про благодать і силу найбільшого Лікаря, Якого будь-коли знав світ.

Ми не просимо вас віддавати себе під владу чужого розуму. Психотерапія — найжахливіша наука, яку будь-коли відстоювали люди. Кожен нечестивець може скористатися нею, щоб здійснити свої лихі задуми. Ми аж ніяк не пов'язані з жодною такою наукою. Нам треба боятися цього. У жодному разі її початкові принципи не повинні бути прийняті в якійсь установі.

(Медичне служіння. С. 115, 116).

Нехтування молитвою призводить до того, що люди починають покладатися на власну силу, а це відчиняє двері для спокуси. У багатьох випадках наукові дослідження захоплюють уяву людей, їм лестить усвідомлення своїх сил.

Особливо звеличують науки, які мають справу з людським розумом. Ці науки як такі не містять нічого поганого, але ними оволоділи сатана та його могутні помічники, щоб спокушати й губити душі. Його уміння сприймають так, ніби вони походять з Небес, і в такий спосіб диявол здобуває поклоніння, яке його цілком влаштовує. Через такі науки доброчесність зазнає шкоди й закладається основа спіритизму.

(Ознаки часу. 6 листопада 1884 р.).

Магія і забобони

Спаленням своїх магічних книг навернені в Ефесі довели, що відчувають огиду до того, у чому колись знаходили насолоду, бо, вдаючись до магії, вони завдали особливої образи Богові та наражали на небезпеку власні душі. Саме проти магії було спрямоване тепер їхнє обурення. Цим вони засвідчили правдивість свого навернення.

Наївно припускати, що язичницькі забобони зникли задовго до розвитку цивілізації ХХ століття. Боже Слово й факти дійсності із суворою правдивістю свідчать про те, що нині чарівництво практикується так само, як і за днів древніх чаклунів. Стародавнє мистецтво магії та сучасний спіритизм фактично одне й те саме. Сатана знаходить доступ до тисяч людей, представляючись під маскою їхніх покійних друзів. У Писанні говориться, що «мертві нічого не знають» (Екл. 9:5). Їхні думки, любов, ненависть — усе зникло. Мертві не спілкуються із живими. Але сатана залишається вірним своїм давнім хитрощам, щоб заволодіти умами людей.

За допомогою спіритизму багато людей, які страждають від хвороби або пережили втрату рідних та близьких, а часом і просто допитливі особи, устанавлюють зв'язок зі злими духами. Усі, хто наважується на це, ступають на небезпечний шлях. Слово Правди відкриває, як це сприймає Бог. У давнину Він виніс суворий вирок цареві, котрий послав

слуг шукати поради в язичницького віщуна: «Хіба в Ізраїлі нема Бога, що ви йдете питати Ваал-Зевува, екронського бога? Тому ось як говорить Господь: Ти не встанеш з ліжка, на яке ліг, ти мусиш умерти» (2 Цар. 1:3, 4).

У наш час на зміну язичницьким чаклунам прийшли медіуми-спірити, ясновидці й ворожбити. Таємничі голоси, що промовляли в Ен-Дорі та Ефесі, продовжують ошукувати людей. Якби з наших очей було зняте покривало, ми побачили б злих ангелів, котрі використовують усю свою майстерність, щоб обманювати й губити. Де тільки люди забувають про Бога, там сатана виявляє свою чаклунську силу. Коли вони піддаються його впливу, їхній розум затьмарюється, а душа занечищується. Сьогодні Божий народ повинен прислухатися до поради, котру дав апостол Ефеській церкві: «І не ставайте спільниками в неплідних ділах темряви, а краще їх викривайте» (Ефес. 5:11).

(Дії апостолів. С. 288-290).

Молитва віри

Якби наші очі відкрилися й ми побачили, як злі ангели працюють над тими, хто поводить себе безтурботно й почувается в безпеці, то не були б такими впевненими. Злі ангели переслідують нас постійно. Ми припускаємо, що злі люди готові діяти за намовою сатани, але коли наш розум не захищений від його невидимих посланців, вони завойовують нову позицію і творять ознаки й чудеса перед нашими очима. Чи готові ми чинити їм опір за допомогою Слова Божого — єдиної зброї, яку ми можемо успішно застосовувати?

Деякі будуть спокушені повірити, що ці чудеса від Бога. Хворі зцілятимуться, та інші чудеса будуть звершуватися у нас на очах. Чи готові ми до майбутнього випробування, коли фальшиві чудеса сатани виявляться ще з більшою силою? Як багато душ потрапить у пастку й буде спіймано! Свідомість багатьох людей, котрі відійшли від

ясних вказівок і заповідей Бога та захопилися байками, уже підготовлена прийняти фальшиві чудеса. Зараз нам усім необхідно озброїтися для боротьби, у якій незабаром змушені будемо взяти участь. Віра в Боже Слово, яке необхідно з молитвою вивчати й застосовувати в житті, буде нашим щитом проти сатанинської влади та зробить нас переможцями через кров Христа.

(Свідчення для Церкви. Т. 1. С. 302).

Прийдешня криза

У міру того як неповага до Закону Божого стає дедалі очевиднішою, розмежувальна лінія між виконавцями цього Закону і світом стає ще помітнішою. Тимчасом як в одних людей посилюється любов до Божественних Заповідей, в інших збільшується презирство до них.

Криза швидко наближається. Ознаки неухильно здійснюються й указують на те, що час Божих відвідин майже прийшов. Хоч і не бажаючи карати, Він, однак, каратиме, і скоро.

День Божої відплати вже надходить. Божа печать буде поставлена тільки на чолотих, котрі зітхають і стогнуть над усіма гідотами, які кояться на землі. Хто перебуває в повній згоді зі світом, їсть і п'є з п'яницями, той неодмінно буде знищений разом із беззаконниками. «Адже очі Господні — на праведних, а Його вуха звернені до їхньої молитви; обличчя ж Господнє проти тих, що роблять зло!» (1 Петра 3:12).

Наш власний напрямок дій визначить, чи отримаємо ми печать Бога живого, чи будемо уражені нищівною зброєю. Кілька крапель гніву Божого вже впали на землю; але коли зіллються сім останніх кар, нерозбавлених, змішаних у чаші Його гніву, тоді занадто пізно буде каятися й шукати захисту — жодна викупна кров уже не змиє плям гріха.

Не всі ті, хто каже, що дотримується суботи, будуть позначені печаттю. Навіть чимало тих, хто навчає істини інших, не приймуть Божої печаті на свої чола. Вони мали світло істини, знали волю свого Пана, розуміли всі пункти нашої віри, але не мали відповідних діл. Людям, так добре обізнаним із пророцтвами та скарбами Божественної премудрості, належало діяти згідно зі своєю вірою. Вони повинні були наказати домові своєму по собі, щоб їхня правильно організована сім'я свідчила світові про вплив істини на людське серце.

Через брак їхнього посвячення, побожності та неспроможність досягти високого релігійного стандарту вони спонукують інші душі задовольнятися своїм станом. Люди з обмеженим судженням не можуть бачити, що, наслідуючи приклад цих мужів, котрі так часто відкривали їм скарби Божого Слова, вони неодмінно наражатимуть власні душі на небезпеку. Ісус — єдиний істинний Взірець. Сьогодні кожен, бажаючи дізнатися, що Господь вимагає від нього, сам повинен досліджувати Біблію, стоячи на колінах перед Богом зі смиренням, сприйнятливим до навчання серцем дитини. Як би доброзичливо Господь не ставився до того чи іншого служителя, якщо він відмовляється жити відповідно до даного йому Богом світла та навчатися, як мала дитина, то опиниться в темряві сатанинської омани й поведе тим самим шляхом інших.

Ніхто з нас ніколи не отримає Божу печать, якщо в нашому характері знайдеться хоча б одна пляма. Наше завдання — виправити вади свого характеру, очистити храм душі від усякої скверни. Тоді Пізній дощ зійде на нас, як Ранній дощ зійшов на учнів у день П'ятидесятниці.

Нікому не слід казати, що випадок його безнадійний і йому не до снаги прожити життя християнина. Смерть

Христа зробила це доступним для кожної душі. Ісус — наша допомога в недолях. Тільки покличте до Нього з вірою — Він обіцяв почути й відповісти на ваші прохання.

О жива, дієва віра! Ми її так потребуємо й повинні мати, інакше ослабнемо й зазнаємо поразки в день випробування. Темрява, яка в той момент вкриє наш шлях, не має розчаровувати нас або доводити до розпачу. Це покривало, яким Господь укриває Свою славу, коли приходить, щоб дати щедрі благословення. Нам треба знати про це з власного минулого досвіду. Такий досвід стане джерелом утіхи й надії того дня, коли Бог судитиметься зі Своїм народом.

Саме зараз ми повинні зберігати себе й наших дітей чистими від світу. Саме зараз ми повинні випрати одяг нашого характеру й вибілити його в крові Агнця. Саме зараз ми повинні перемогти гордість, пасивність і духовну інертність. Саме зараз ми повинні прокинутися й докласти рішучих зусиль для розвитку гармонійного характеру. «Сьогодні, коли почуєте Його голос, не зробіть закам'янілими ваші серця, як було під час нарікання» (Євр. 3:15).

Нині час приготуватися. Божа печать ніколи не буде поставлена на чоло нечистої людини. Вона ніколи не буде поставлена на чоло честолубних людей, котрі люблять світ. Вона ніколи не буде покладена на чоло людей з оманливим язиком та віроломним серцем. Усі, хто прийме печать, повинні бути непорочні перед Богом — це кандидати до Неба.

Ідіть уперед, мої брати і сестри. У цей час я можу лише коротко писати про це, просто звертаючи вашу увагу на необхідність приготування. Самостійно досліджуйте Писання, щоб зрозуміти грізну урочистість і серйозність часу, у який ми живемо.

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 209, 212-216).

Субота — предмет суперечки

Питання про суботу стане спірним питанням в останньому великому конфлікті, до якого буде залучений увесь світ.

Люди шанують сатанинські принципи вище за принципи, які панують на Небі. Вони приймають фальшиву суботу, котру сатана звеличив як знак своєї влади. Але Бог поставив власну печать на Свою царську вимогу. Кожна субота несе на собі Ім'я її Автора як незгладимий знак, що свідчить про незмінність кожної. Наше завдання — привести людей до розуміння цього. Ми повинні показати їм: життєво важливим наслідком для них буде те, чий знак вони носять — знак Божого Царства чи бунтівного царства, оскільки вони визнають себе підданими того царства, знак якого носять. Бог закликає нас підняти прапор Його сплюндрованої суботи.

Той самий деспотичний розум, який складав плани проти вірних у минулі віки, усе ще намагається звільнити землю від тих, хто боїться Бога і слухняний Його Законові. Сатана збуджуватиме обурення проти смиренної меншості, що відомо відмовляється дотримуватися загальноприйнятих звичаїв і традицій. Мужі впливові, що мають добру репутацію, об'єднуються з беззаконниками й негідниками, щоб радитися проти Божих дітей. Багатство, геніальність, освіченість об'єднуються, щоб викликати до них презирство. Правителі, служителі і члени церков, котрі піддаватимуть їх гонінню, змовлятимуться проти них. Голосом і пером, хвастощами, погрозами та глузуваннями вони намагатимуться знищити їхню віру. За допомогою неправдивих наклепів і гнівних закликів вони збуджуватимуть народний гнів. Неспроможні протиставити захисникам біблійної суботи слова «Так говорить Писання», вони використають деспотичні закони, щоб компенсувати цю нестачу. Щоб забезпечити собі популярність і протекцію, законодавці поступляться вимозі прийняти недільний закон. Ті, хто боїться Бога, не можуть підкоритися постанові, яка порушує заповідь Десятислів'я. На цьому полі битви розгортається останнє велике протистояння між істиною й оманомою, але нам не слід сумніватися щодо результату. У цей час, як і за днів Мордехая, Господь заступиться за Свою істину та за Свій народ.

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 450).

Приготуйтеся до бурі

Бог відкрив, що станеться в останні дні, щоб Його народ був готовий встояти проти бурі опозиції та люті. Люди, котрі були попереджені про майбутні події, не повинні спокійно сидіти, очікуючи прийдешньої бурі та заспокоюючи себе тим, що Господь захистить Своїх вірних у день неволі. Ми маємо бути людьми, які очікують свого Господа не в бездіяльності, а в ревній праці з непохитною вірою. Зараз не час дозволити своєму розумові бути обтяженим маловажними питаннями. Поки люди сплять, сатана активно організовує все так, щоб Божий народ був позбавлений милості й справедливості. Нині рух за дотримання недільного дня прокладає собі шлях у темряві. Керівники приховують справжню суть справи, і багато з тих, хто приєднується до руху, самі не розуміють, куди спрямована підводна течія. Його запевнення м'які й, на перший погляд, християнські, але коли він заговорить, тоді виявиться дух змія.

«Бо й гнів людський Тебе вихваляє, — каже псалмист, — решту ж гніву Ти поясом в'яжеш». Бог має на увазі, що випробувальна істина вийде на передній план і стане предметом вивчення й обговорення, навіть якщо буде затаврована презирством. Свідомість людей має пробудитися. Будь-яку полеміку, будь-які закиди й наклепи Бог використовуватиме у Своїх цілях, щоб викликати цікавість і розбудити розум тих людей, котрі в іншому випадку дрімали б.

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 452, 453).

Ми як народ ще не завершили доручену нам Богом справу. Ми не готові до наслідків, які принесе нам прийняття закону про недільний день. Коли бачимо ознаки наближення небезпеки, наш обов'язок — прокинутися до дії. Нехай ніхто не сидить спокійно в очікуванні біди, заспокоюючи себе вірою в те, що ця справа має продовжуватися, оскільки це передрекли пророцтва, і що Господь захистить Свій народ. Ми не виконуємо Божої волі, якщо спокійно сидимо, нічого не роблячи для збереження свободи совісті. До Небес має підноситися палка дієва молитва про те, щоб це

лихо було відкладене, доки ми не завершимо роботу, якою так довго нехтували. Будемо ж молитися найсерйознішим чином, а потім працювати відповідно до наших молитов. Може здатися, що сатана тріумфує, а істина переможена оманною й переступом; народ, над яким Бог розпростер Свій щит, і країна, що стала пристановищем для слуг Божих та захисників Його істини, котрі зазнавали переслідувань за їхнє життя згідно зі своїм сумлінням, можуть опинитися в небезпеці. Проте Бог нагадає нам про Його ставлення до Свого народу в минулому, коли рятував його від ворогів. Коли здавалося, що вже немає ані найменшого шансу на визволення від нападів сатани, Господь завжди обирав надзвичайні заходи для прояву Своєї сили. Потреба людини — це Божа можливість.

Брати мої, чи усвідомлюєте ви, що як ваше спасіння, так і долі інших душ залежать від вашого теперішнього приготування до прийдешніх випробувань? Чи володієте ви тією силою ентузіазму, тими благочестям і посвяченням, які допоможуть вам встояти, коли проти вас повстане опозиція? Якщо Бог будь-коли говорив через мене, то прийде час, коли ви постанете перед судами і кожне положення істини, якої ви дотримуетесь, зазнає суворої критики. Час, який нині так багато людей дозволяє собі витрачати даремно, слід присвятити даному нам Богом дорученню — приготуванню до прийдешньої кризи.

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 713-717).

Божі суди

Ми наближаємося до кінця часу. Мені було показано, що каральні Божі суди вже відвідують Землю. Господь попередив нас про події, які незабаром мають відбутися. Його Слово випромінює світло; проте темрява землю вкриває, а морок — народи. «Коли говоритимуть: Мир і безпека, — тоді раптово прийде на них погибель... і вони не втечуть».

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 99).

Господь знімає обмеження із Землі, і скоро тут пануватимуть смерть і руйнування, жадливі злочинність і жорстокі зlodіяння, спрямовані проти багатих, котрі звеличилися над бідними. Ті, хто не має Божого захисту, ніде не знайдуть безпеки. Люди готуються й використовують свою винахідливість для запуску в дію вельми потужного механізму травмування й убивства.

(Свідчення для Церкви. Т. 8. С. 50).

Божі суди відвідують Землю. Війни та воєнні чутки, знищення вогнем і повинню ясно свідчать про те, що час горя, яке зростатиме до самого кінця, уже дуже близько.

Незабаром страшні біди спіткають народи, біди, які не припиняться аж до Приходу Ісуса. Нам потрібно, як ніколи раніше, триматися разом, служачи Тому, Хто міцно поставив на Небі престола Свого, а Царство Його над усім володіє. Бог не залишив Свій народ, і наша сила в тому, щоб не покинути Його.

(Служіння добродчинності. С. 136).

Час просіювання

Апостол повчає братів такими словами: «Нарешті, зміцнюйтеся Господом та могутністю Його сили... Тому візьміть усю Божу зброю, щоб ви змогли дати опір у день зла і, усе подолавши, вистояти». О, що за день очікує нас! Яке просіювання відбудеться серед тих, хто називає себе дітьми Божими! Серед праведних будуть знайдені неправедні. Ті, хто має велике світло, але не ходить у ньому, опиняться в темряві, аналогічній світлу, до якого вони поставилися з презирством. Нам потрібно прислухатися до повчання, яке міститься в словах апостола Павла: «Але я виснажливо вправляюся і приборкую своє тіло, щоб, проповідуючи іншим, самому не виявитися недостойним». Ворог старанно працює, щоб знайти тих, кого зможе долучити до лав відступництва, але Господь скоро гряде, і незабаром справа кожного буде вирішена для вічності. Ті, чиї діла узгоджуються з милостиво дарованим їм світлом, будуть захищені до вірних Господа.

(Свідчення для служителів та проповідників Євангелія. С. 163).

Однак дні очищення Церкви швидко наближаються. У Бога буде чистий вірний народ. Під час великого просіювання, яке незабаром відбудеться, ми зможемо краще визначити силу Ізраїлю. Ознаки свідчать, що близький час, коли Господь покаже, що в Його руці лопата, і Він ретельно очистить Свій тік.

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 80).

Перемога для тих, хто шукає визволення

Мені був показаний Божий народ, котрий зазнав сильного просіювання. Декотрі із сильною вірою, з болісними вигуками благали Бога.

Інші, як я бачила, не брали участі в цьому нестерпному борінні й благанні. Вони здавалися байдужими й безтурботними. Ці люди не чинили опору пітьмі навколо них, і вона, неначе густа хмара, закривала їх. Божі ангели залишили їх, і я бачила, що ці ангели поспішали на допомогу тим, хто щосили боровся, опираючись злим ангелам, та намагався допомогти собі, кличучи безперестанку до Бога. Однак ангели залишили тих, хто не докладав зусиль, щоб допомогти собі, і я випустила їх з поля зору. Коли молільники й далі підносили свої ревні благання, час від часу від Ісуса виходив промінь світла, щоб підбадьорити їхні серця й освітити їхні обличчя.

Я запитала, що означає побачене мною просіювання, і мені було показано, що його викличе пряме свідчення Господа до лаодикійців. Воно справить свій вплив на серця тих, хто прийме його, і спонукає їх підняти стяг та звіщати чисту безкомпромісну істину. Деякі не зможуть знести цього прямого свідчення. Вони повстануть проти нього, і це спричинить просіювання серед народу Божого.

На свідчення вірного Свідка не було звернено й половини уваги. Серйозне свідчення, від якого залежить доля Цер-

кви, не було високо оцінене або ж воно повністю зневажене. Це свідчення має викликати глибоке покаяння, і всі, хто щиро прийме його, підкоряться йому й очистяться.

Ангел сказав: «Слухай!» Незабаром я почула голос, подібний до звучання багатьох музичних інструментів — звучання досконалого, мелодійного, гармонійного. Цей голос перевершував усяку музику, будь-коли почуту мною, і, здавалося, був сповнений милосердя, співчуття й високої святої радості. Усе моє єство трепетом відізналося на нього. Ангел сказав: «Дивися!» Тоді моя увага була звернута на групу людей, котрих я вже бачила у видінні і котрі зазнали сильного потрясіння. Мені були показані ті, кого я до цього бачила, як вони плакали й молилися в душевній агонії. Кількість ангелів-хоронителів навколо цих людей подвоїлася, і вони були озброєні від голови до ніг. Вони рухалися в ідеальному порядку твердою ходою, як рота воїнів. Обличчя віруючих зберігали сліди суворої битви та відчайдушної боротьби, через яку вони пройшли. Однак, незважаючи на те, що на їхніх обличчях позначився сильний душевний біль, тепер вони сяяли світлом і славою Небес. Ці люди здобули перемогу, що викликало в них відчуття найщирішої вдячності й святі радощі.

Кількість людей у цій групі зменшилася; деякі не витримали просіювання й залишилися при дорозі (див. Об'явл. 3:15-17). Безтурботні й байдужі, котрі не приєдналися до тих, хто настільки цінував перемогу і спасіння, що наполегливо, у душевному борінні благав про них, не отримали їх і залишилися позаду в темряві, але їхні місця відразу ж зайняли інші люди, які вхопилися за істину та приєдналися до її послідовників. Злі ангели й далі юрмилися навколо них, проте не могли мати над ними жодної влади (див. Ефес. 6:12-18).

Я чула, як зодягнуті в зброю звіщали істину з великою силою, і це дало результат. Я бачила тих, котрі були стримувані: дружин, яких стримували їхні чоловіки; дітей, яких стримували батьки. Чесні люди, котрих стримували або котрим перешкоджали почути істину, тепер охоче хапалися за

неї. Усякий страх перед родичами зник, бо істина стала для них вищою над усе; дорожчою й ціннішою за життя. Вони були голодні та спрагли істини. Я запитала: «Що викликало в них цю велику зміну?» Ангел відповів: «Пізній дощ, відрада від обличчя Господнього, гучний поклик третього ангела».

Велика сила супроводжувала цих вибраних. Ангел сказав: «Подивися!» Мою увагу було звернено на нечестивих та невіруючих. Усі вони були схвильовані. Сила й ревність народу Божого роздратовувала їх та викликала лють. Сум'яття, сум'яття звідусіль. Я бачила, що проти цього гурту, котрий мав силу і світло від Бога, уживали заходів. Навколо них згустилася темрява, однак вони стояли, маючи схвалення Господа та покладаючись на Нього. Я бачила, що ці люди розгублені, але наступної миті почула, що вони ревно кличуть до Бога. День і ніч вони не переставали кликати до Нього (див. Луки 18:7, 8; Об'явл. 14:14, 15).

Я чула такі слова: «Хай буде воля Твоя, о Боже! Якщо Твоє Ім'я в цьому прославиться, спаси народ Твій! Визволи нас від язичників, що оточують нас! Вони призначили нас на смерть, але Твоя рука може дарувати спасіння». Ось ті слова, які я можу згадати. Усі, здавалося, глибоко усвідомлювали свою негідність і виявляли повну покору перед Божою волею. Проте кожен, без винятку, подібно до Якова, ревно благав і змагався за визволення. Незабаром після їхніх ревних благань ангели, охоплені співчуттям, готові були рушити, аби принести їм визволення, але високий ангел-повелитель не дозволив їм. Він сказав: «Воля Божа ще не здійснилася. Вони мають випити чашу; вони повинні хреститися хрещенням».

Незабаром я почула Божий голос, від якого небо й земля затремтять (див. Йоїла 4:16; див. також Євр. 12:26; Об'явл. 16:17). Стався потужний землетрус. Усюди хиталися й падали будівлі. Потім я почула тріумфальний вигук перемоги — гучний, мелодійний, чіткий. Я подивилася на людей, котрі напередодні перебували в такому горі й рабстві. Їхній полон закінчився, і над ними сяяло чудове світло. Який гарний тоді вони мали вигляд! Сліди втоми й турботи зникли, здоров'я і

краса відображалися на кожному обличчі. Вороги, язичники, що оточували їх, падали, немов мертві, — вони не змогли знести світла, яке осяяло визволених святих. Це світло і слава спочивали на них, доки на хмарах небесних не з'явився Ісус, і вірний, випробуваний народ миттєво змінився, від слави в славу. Могили відкрилися, і зодягнуті в безсмертя вийшли святі, вигукуючи: «Перемога над смертю й могилою!» Разом із живими святими вони були підхоплені назустріч своєму Господу в повітрі, і з усіх безсмертних уст лунали мелодійні вигуки слави й перемоги.

(Свідчення для Церкви. Т. 1. С. 179-184).

Дві армії

У видінні мені були показані дві армії, які вели запеклу боротьбу. Одна армія змагалася під стягами, що мають світські відзнаки; друга — під закривавленим прапором князя Еммануїла. Прапор за прапором падав на запилену землю, коли загін за загоном з армії Господа приєднувався до ворога, а з ворожих лав одне плем'я за іншим єдналося з народом Божим, котрий зберігав Його Заповіді. Ангел, що летів серед неба, вкладав прапор Еммануїла в численні руки, тоді як могутній воєначальник вигукував гучним голосом: «Ставайте в стрій! Нехай вірні Божим Заповідям і свідченню Христа займуть тепер свої позиції. Вийдіть з-поміж них і відділіться, і до нечистого не доторкайтеся, і Я прийму вас, і буду для вас Отцем, а ви будете для Мене синами й дочками. Нехай усі охочі прийдуть Господеві на поміч, Господеві на поміч з хоробрими».

У наш час Церква перебуває в боротьбі. Сьогодні ми повинні протистояти світові, оповитому північною темрявою і майже цілком відданому ідолопоклонству. Та надходить день, коли відбудеться битва й буде здобута перемога. Божа воля має виконатися на Землі, як вона виконується на Небі. Тоді народи не матимуть жодного іншого закону, крім Закону Неба. Усі будуть єдиною щасливою родиною, одягнені

в шати хвали й подяки — шати Христової праведності. Уся природа в її незрівнянній чарівності приносить постійну дань хвали й палкої любові. Світ купатиметься в небесному світлі. Роки минатимуть у радості. Світло Місяця уподібниться до світла Сонця, а світло Сонця буде всемеро яскравіше за теперішнє. Споглядаючи це, разом співатимуть усі зорі поранні та радісний окрик здійматимуть усі Божі сини; Бог і Христос в один голос проголосять: «Ні гріха, ні смерті вже не буде».

Ось така картина була представлена мені. Проте Церква повинна й буде воювати з видимими й невидимими ворогами. Слуги сатани в людській подобі перебувають на землі. Люди об'єднуються, щоб протистояти Господу Саваоту. Ці змови триватимуть доти, доки Христос не залишить Своє посередницьке служіння перед престолом благодаті й не зодягнеться в шати помсти. Слуги сатани перебувають у кожному місті, активно організовуючи загони з тих, хто опирається Законові Божому. Удавані святі та безбожники, котрі не приховують свого невір'я, займають у цих загонах свої місця. Зараз не час Божому народові виявляти слабкість. Ми не можемо дозволити собі ані на мить втрачати пильність.

(Свідчення для Церкви. Т. 8. С. 41, 42).

Про що необхідно пам'ятати

Настанови Спасителя Його учням були дані для добра Його послідовникам у всі віки. Сказавши: «Стережіться», Господь мав на увазі тих, хто житиме наприкінці часу. Це наша праця, кожного особисто — плекати у своєму серці дорогоцінні чесноти Святого Духа. *(Свідчення для Церкви. Т. 1. С. 102).*

Ми стоїмо на порозі великої кризи. Нам буде необхідна стійка віра, щоб перенести її випробування і спокуси та виконати свій обов'язок. Однак ми можемо тріумфувати: жодна душа, яка пильнує, молиться й вірить, не потрапить у пастку ворога.

Брати, котрим відкриті істини Слова Божого, яка роль належатиме вам у заключних подіях світової історії? Чи прокинулися ви для усвідомлення цієї урочистої реальності? Чи розумієте велику справу приготування, яка нині відбувається на Небі й на Землі?

Нехай усі, хто отримав світло й має можливість читати й чути пророцтво, звернуть увагу на написане в ньому, «адже час близький». Нехай ніхто зараз не жартує із гріхом — джерелом усіх бід у нашому світі. Не залишайтеся млявими, заціпенілими в байдужості. Нехай доля вашої душі не видається вам непевною й хиткою. Знайте, що ви повністю перебуваєте на боці Господа. Нехай щирі серця і тремтячі уста запитують: «Хто може встояти?» Чи використовуєте ви в ці останні дорогоцінні години часу випробування найкращий матеріал для збудування свого характеру? Чи очищаєте свої душі від усякої плями? Чи прямуєте за світлом? Чи відповідають ваші діла вашому визнанню віри?

Можна бути небайдужим, зовні правильним віруючим, але водночас знайденим легеньким і втратити вічне життя. Можна виконувати біблійні приписи та вважатися християнином, однак загинути через відсутність якостей, суттєво необхідних для християнського характеру. Якщо ви нехтуєте даними Богом застереженнями або з байдужістю ставитеся до них, якщо плекаєте або виправдовуєте гріх, то в такий спосіб запечатуєте власну долю. Ви будете зважені на терезах і знайдені легенькими. Благодать, мир і прощення назавжди відійдуть, Ісус пройде повз та більше ніколи не виявиться в межах досяжності ваших молитов і наполегливих прохань. Доки милість ще триває, доки Спаситель ще здійснює Своє заступницьке служіння, старанно працюймо для вічності.

(Свідчення для Церкви. Т. 6. С. 40, 405).

Сатана не спить. Він пильнує, щоб зробити безуспішним непорушне пророче слово. Майстерно, із силою омани він працює над тим, аби протидіяти чітко вираженій Божій волі, ясно представленій у Його Слові. Упродовж багатьох років сатана здобував контроль над людським розумом за допомогою хитромудрих софізмів, вигаданих ним, щоб зайняти місце істини. У цей небезпечний час праведники в Божому страху прославлятимуть Його Ім'я, повторюючи слова Давида: «Пора Господу діяти! Вони порушили Твій Закон» (Псал. 119:126, переклад Р. Турконяка).

(Свідчення для Церкви. Т.9. С. 92).

Ми, як народ, заявляємо, що прийняли істину раніше за будь-який інший народ на Землі. Тому наше життя й характер мають відповідати такій вірі. Скоро настане день, коли праведні будуть пов'язані в снопи, як дорогоцінна пшениця, для небесної житниці, а нечестиві будуть зібрані, як кукіль, для вогню останнього великого дня. Утім, пшениця й кукіль будуть разом рости до жнив. Виконуючи життєві обов'язки, праведні до самого кінця будуть стикатися з безбожними. Сини світла розсіяні між синами темряви, щоб контраст був видимим для всіх. У такий спосіб діти Божі мають «звіщати чесноти Того, Хто вас покликав із темряви до дивного Його світла». Божественна любов, яка палає в серці, христоподібна гармонія, виявлена в житті, будуть для людей світу наче проблеск Неба, щоб вони могли побачити й оцінити його вищість і перевагу.

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 100).

Жодна людина не може служити Богові без того, щоб проти неї не об'єдналися лихі люди й ангели. Злі духи переслідуватимуть кожную душу, котра прагне приєднатися до послідовників Христа, бо сатана хоче повернути здобич, забрану з-під його влади. Злі люди будуть охоче вірити в страхітливі омани, прирікаючи себе на прокляття. Ці люди зодягнуться в шати щирості, щоб звести, якщо вдасться, навіть і вибраних.

(Свідчення для Церкви. Т. 4. С. 595).

Кінець близький

Повернення Христа в наш світ не за горами — тож нехай воно стане лейтмотивом кожної вістки.

Стримувальний Божий Дух уже зараз залишає світ. Урагани, шторми, бурі, пожежі й повені, лиха на морі й на суші швидко змінюють одні одних. Наука намагається дати пояснення всьому цьому. Ознаки навколо нас, які частішають і свідчать про скорий Прихід Сина Божого, пояснюють усім, чим завгодно, тільки не справжньою причиною. Люди

не можуть зауважити ангелів-стражів, котрі стримують чотири вітри, доки Божі слуги не будуть запечатані. Та коли Господь накаже Своїм ангелам відпустити вітри, тоді почнеться така боротьба, яку й пером не описати.

Якби завіса могла бути відхилена й ви побачили Божі наміри та суди, які скоро впадуть на приречений світ, якби побачили власне становище, то відчували б страх і трепет за свої душі й за душі ваших ближніх. Ревні молитви з несамовитою душевною мукою піднесли б до Неба. Ви ридали б між притвором та жертовником, визнаючи свою духовну сліпоту й відступництво.

(Свідчення для Церкви. Т. 6. С. 406, 408).

Небезпека думок про те, що Прихід Христа затримується

Злий раб, котрий говорив у своєму серці: «Мій пан запізнюється», стверджував, що чекає Христа. Він був рабом, зовні відданим служінню Богові, однак у серці поступився сатані.

Він не зрікається відкрито істини, як безбожники, натомисть своїм життям виказує настрій серця: Прихід Господа затримується. Самовпевненість робить його байдужим до власних вічних інтересів. Цей раб приймає принципи світу й пристосовується до його звичаїв та дій. У нього переважають світська гордість, егоїзм, амбіції. Боячись, що його браті виявляться вищими за нього, він починає зневажливо відгукуватися про їхню працю і ставить під сумнів їхні мотиви. У такий спосіб він б'є своїх товаришів.

Відсторонюючись від Божого народу, злий раб дедалі більше об'єднується з нечестивими. Він починає «їсти й пити з п'яницями», згуртовуючись зі світськими людьми та запозичуючи їхній дух. Заколисаний у такий спосіб до стану гріховної безпеки, він переможений безпам'яттям, байдужістю й лінощами.

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 101, 102).

Так зване нове світло звабить багатьох

Сатана сподівається втягнути Божий народ останку в загальну руйнацію, що гряде на Землю. У міру наближення Приходу Христа він ставатиме рішучішим у своїх спробах перемогти їх. З'являться чоловіки й жінки, котрі стверджуватимуть, ніби мають якесь нове світло або нове одкровення, через яке мають намір похитнути віру в старі віхи. Їхні вчення не витримують перевірки Словом Божим, однак душі будуть обмануті.

Почнуть поширюватися неправдиві чутки, і декотрі потраплять у цю пастку. Вони повірять цим чуткам і також повторюватимуть їх, створюючи ланку, яка з'єднає їх з архіошуканцем. Цей дух не завжди виявлятиметься у відкритій зневазі до посланих Богом вістей, але вперте невір'я може виражатися по-різному. Будь-яка неправдива заява живить і зміцнює таке невір'я, і через це багато душ піде в хибному напрямку.

Ми не можемо перестаратися в пильнуванні проти кожної форми омани, бо сатана постійно намагається відводити людей від істини.

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 295, 296).

Важливість особистого посвячення

Якщо сьогодні занедбані особиста молитва й читання Писань, то завтра вони будуть залишені з меншими докорами сумління. А потім з'явиться довгий перелік упущень — і все через одну насінину, посіяну в ґрунт серця. З іншого боку, кожен виплеканий промінь світла принесе жниво світла. Одного разу відкинута спокуса дасть силу більш твердо опиратися їй удруге. Кожна нова перемога, здобута над своїм «я», полегшить шлях до вищих і благородніших перемог. Кожна перемога — це насіння, посіяне в життя вічне.

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 120).

Кожен святий, котрий приходить до Бога з чистим серцем й у вірі підносить до Нього щирі моління, отримає

відповідь на свої молитви. Якщо ви не бачите або не відчуваєте негайної відповіді на свої молитви, ваша віра не повинна сумніватися в Божих обітницях. Не бійтеся довіритися Богові! Покладіться на Його певну обіцянку: «Просіть — і отримаєте» (Івана 16:24). Бог надто мудрий, щоб помилятися, і надто добрий, щоб утримувати все хороше від Своїх святих, які ходять у правді. Людина схильна помилятися, і хоч її прохання линуť від чистого серця, вона не завжди просить про те, що корисно для неї або що прославить Бога. Якщо це так, то наш мудрий і добрий Отець чує наші молитви й відповідь іноді негайно. Однак Він дає нам те, що sluгує для нашого найбільшого добра та Його слави. Господь дарує нам благословення, і якби ми могли зазирнути в Його план, то ясно побачили б: Він знає, що для нас найкраще й що наші молитви отримають відповіді. Нам буде дане благословення, якого ми потребуємо, а не яке зашкодить нам, бо те, про що ми просили, може стати для нас не добрим, а болісним.

Я бачила: якщо ми не отримуємо негайної відповіді на наші молитви, нам слід міцно триматися нашої віри та не дозволяти закрастися невір'ю, бо це розділить нас із Богом. Якщо наша віра хитається, ми нічого не отримаємо від Нього. Наша віра в Бога має бути міцною, і коли ми найбільше потребуватимемо цього, благословення зійде на нас, як злива.

(Свідчення для Церкви. Т. 1. С. 120, 121).

Християнам подобається роздумувати й говорити про небесне

На Небі Бог є все в усьому. Там панує святість у її найвищому прояві й ніщо не затьмарює досконалої гармонії з Богом. Якщо ми справді мандруємо туди, то дух Неба перебуватиме в наших серцях тут, на Землі. Якщо ж сьогодні ми не знаходимо задоволення в роздумах про небесне, якщо нас не цікавить пізнання Бога, а споглядання Христового

характеру не викликає в нас захоплення і святість не приваблює нас, тоді ми можемо бути впевнені, що наша надія на Небо даремна.

Абсолютна узгодженість з волею Бога — це висока мета, яку постійно повинен ставити перед собою християнин. Він любитиме говорити про Бога, про Ісуса, про блаженну чисту домівку, яку Христос приготував для люблячих Його. Роздуми над такими темами, коли душа насичується благословенними запевненнями Бога, апостол називає передчуттям «сили майбутнього віку».

На нас чекає заключний бій у великій боротьбі, коли «з усякою силою, ознаками, фальшивими чудесами, з усякою оманною неправди» сатана в хибному світлі виставлятиме характер Бога, щоб «звести, якщо вдасться, навіть і вибраних». Якщо коли-небудь й існував народ, котрий потребує постійного підсилення небесного світла, то це той народ, який у цей небезпечний час покликаний Богом бути хоронителем Його святого Закону та виправдати Його характер перед світом. Люди, котрим виявлена така священна довіра, мають бути одухотворені, облагороджені й оживотворені істинами, у які, за їхніми словами, вони вірять.

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 745, 746).

Божий народ рухається вперед, незважаючи на сумніви і страх

Сьогодні Господь має справу зі Своїми дітьми, котрі вірять в істину для теперішнього часу. Він має намір отримати важливі результати та, діючи у Своєму провидінні для досягнення цієї мети, велить Своєму народові: «Ідіть уперед». Щоправда, шлях ще не відкритий, але якщо вони прямуватимуть із сильною вірою й мужністю, Бог вирівняє цей шлях перед ними. Декотрі завжди будуть скаржитися, як і в стародавньому Ізраїлі, звинувачуючи у своїх труднощах тих, кого Бог поставив для здійснення особливого наміру — прогресу Його справи. Вони не змогли побачити,

що Господь випробовує їх, привівши в тісне місце, звідки їх може визволити тільки Його рука.

Бувають часи, коли життя християнина здається оточеним небезпеками й виконання обов'язку видається важкою справою. Уява малює неминучу загибель попереду і рабство або смерть позаду. Однак серед усіх розчарувань Божий голос ясно повеліває: «Ідіть уперед». Нам слід коритися цьому наказові, незалежно від наслідків, навіть якщо наш погляд не може проникнути крізь темряву й ми відчуваємо біля своїх ніг холодні хвили.

(Свідчення для Церкви. Т. 4. С. 26).

У роздвоєному, нерішучому житті ви виявите сумнів і темряву. Ви не зможете насолоджуватися ані духовною втіхою, ані миром, який дає світ. Не сідайте в сатанинське зручне крісло ледарства, натомість підведіться й націльтеся на високий рівень, досягнення якого — ваша перевага. Яка це благословенна перевага — відмовитися від усього заради Христа. Не дивіться на життя інших людей, не наслідуйте їх, не піднімаючись вище. У вас є тільки один істинний, безпомилковий Взірець. Безпека полягає лише в тому, щоб іти за Ісусом. Будьте рішучі, якщо ж інші поводяться як духовні ледарі, залишайте їх та прямуйте вперед — до вершини християнського характеру. Формуйте характер для Неба, не спіть на своєму посту, будьте чесні й вірні щодо своєї душі.

(Свідчення для Церкви. Т. 1. С. 241).

Христос — наш великий Первосвященник

Правильне розуміння служіння у Небесному святилищі — основа нашої віри. (Євангелізм. С. 221).

Мойсей будував земне святилище за зразком, показаним йому на горі. Це був «образ теперішнього часу, в якому приносяться дари й жертви». Два священних відділення святилища були «подобами небесних речей». Христос — наш великий Первосвященник — «служитель святині та істинного намету, який поставив Господь, а не людина» (Євр. 9:9, 23; 8:2). Коли апостолові Івану був показаний у видінні Божий храм на Небі, він побачив, що перед престолом горіли «сім золотих світильників». Пророкові було дозволено оглянути перше відділення Небесної святині, і він побачив там сім вогнених

світильників та золотого жертовника, представлених золотим свічником і жертовником кадіння в земній святині. Знову «відкрився Божий храм» (Об'явл. 11:19), і пророк, зазирнувши за внутрішню завісу, що закривала Святе святих, побачив «ковчег Його Завіту» (Об'явл. 11:19), представлений священним ковчегом, якого виготовив Мойсей для зберігання Божого Закону.

Апостол Іван стверджував, що бачив Святиню на Небі. Святиня, у якій Ісус нині здійснює задля нас служіння, є величним оригіналом, копією якого була святиня, побудована Мойсеєм.

Жодна земна споруда не може передати грандіозність і славу небесного храму — місця перебування Царя царів, де «тисяча тисяч служили Йому, і десять тисяч стояли перед Ним» (Дан. 7:10), — храму, сповненого славою вічного престолу, де серафими — його осяйні вартіві — благоговійно ховають свої обличчя. Проте важливі істини про Небесну святиню й величну роботу, що здійснюється в ній задля викуплення людини, викладені за допомогою земної святині та здійснюваного в ній служіння.

Після вознесіння Спаситель мав розпочати Своє служіння як наш Первосвященник. Апостол Павло писав: «Бо Христос увійшов не в рукотворну святиню, яка відображала істинну, але в саме небо, щоб тепер з'явитися перед Божим обличчям за нас» (Євр. 9:24). Подібно до того як служіння Христа поділялося на дві великі частини, кожна з яких охоплювала певний період часу й відігравала важливу роль у служінні Небесної святині, так і прообразне служіння складалося з двох частин — щоденного та річного, які звершували в різних відділеннях скинії.

Як Христос після вознесіння став перед Божим лицем, принісши Свою кров за покайних грішників, так і священник під час щоденного служіння кропив кров'ю жертовної тварини у Святому, заступаючись за грішника.

Хоч кров Христа й звільняла розкаяного грішника від осудження Закону, проте не знищувала гріх; він залишатиметься в небесних книгах у Святилищі до остаточного при-

мирення. Так і в прообразному служінні кров жертви за гріх знімала гріх з того, хто каявся, але цей гріх залишався у святині до дня примирення.

Великого дня відплати мертві будуть суджені, «як записано в книгах, за їхніми ділами» (Об'явл. 20:12). Потім завдяки заслугам викупної крові Христа гріхи всіх грішників, котрі щиро розкаюлися, будуть викреслені з небесних книг. У такий спосіб Святиня очиститься, тобто звільниться від записів гріхів. У прообразному служінні ця велика робота примирення, або знищення гріхів, представлена служінням у день примирення, тобто очищенням земної святині, коли кров'ю жертви усувалися гріхи, що занечищували святиню.

(Патріархи і пророки. С. 356-358).

Сатана винаходить різноманітні плани, щоб зайняти наш розум і відволікти від роботи, котру ми покликані виконати. Великий ошуканець ненавидить величні істини про викупну жертву і всемогутнього Посередника. Він знає, що його успіх у тому, щоб відволікати розум людини від Христа і Його правди.

Указуючи на Свої проколоти руки, на зранене тіло, Він звертається до всіх, хто бажає йти за Ним: «Досить тобі Моєї благодаті» (2 Кор. 12:9). «Візьміть Мое ярмо на себе і навчіться від Мене, бо Я лагідний і покірний серцем, — і знайдете спокій своїм душам. Бо Мое ярмо любе, і Мій тягар легкий» (Матв. 11:29, 30). Тому нехай ніхто не вважає свої вади невинними. Бог дасть віру і благодать, щоб їх перемогти.

Сьогодні ми живемо у великий день примирення. У прообразному служінні, коли первосвященник здійснював очищення Ізраїлю, усі повинні були розкаятися в гріхах, упокоюючи свої душі перед Господом, щоб не бути вигубленими з-посеред народу. Так само всі, хто бажає, щоб їхні імена залишалися в Книзі життя, повинні тепер, у ці дні випробовування, яких уже так небагато залишилося, упокорювати свої душі перед Богом, жалкуючи про гріх та щиро каючись. Необхідне глибоке, ретельне дослідження серця. Чимало тих, які називають себе християнами, повинні позбутися легковажності й несерйозності. Запекла боротьба чекає всіх, хто

бажає перемогти недобрі нахили своєї натури й панувати над ними. Справа приготування — це особиста справа кожного зокрема. Ми не спасаємося групами. Чистота й посвячення одного не можуть компенсувати відсутність цих якостей в іншому. Хоч усі народи стануть перед Божим судом, проте справа кожної людини буде так уважно й ретельно досліджуватися Богом, ніби, крім неї, немає більше нікого на Землі. Кожний має бути випробований та знайдений без плями й вади або чогось подібного.

Як урочисто закінчуватиметься справа викуплення! Які важливі питання повинні бути вирішені! Зараз у Небесному святилищі відбувається суд. Він триває вже багато років. Незабаром — ніхто не знає, як скоро, — почнуть розглядати справи живих, і тоді в присутності Бога буде досліджуватися наше життя. У цей час, як ніколи раніше, кожній душі треба прийняти до уваги застереження Спасителя: «Стережіться, пильнуйте і моліться, бо не знаєте, коли той час настане» (Марка 13:33).

Коли завершиться слідчий суд, доля кожного буде вирішена або на життя, або на смерть. Час випробовування закінчиться незадовго перед з'явленням Господа на хмарах небесних. Христос, чекаючи цього часу, говорить у книзі Об'явлення: «Неправедний нехай далі чинить неправедність, і нечестивий хай ще опоганюється, а праведний нехай далі чинить праведність, і святий хай ще освячується. Ось Я незабаром приходжу, і Моя нагорода зі Мною, щоб віддати кожному за його вчинками» (Об'явл. 22:11, 12).

Праведні та нечестиві й далі житимуть на Землі; люди сіятимуть і будуватимуть, їстимуть і питимуть, зовсім не здогадуючись про те, що в Небесній святині вже схвалене остаточне, безповоротне рішення.

Тихо, непомітно, як злодій, що скрадається вночі, надійде вирішальна година, коли визначиться доля кожної людини, і винні будуть назавжди позбавлені запропонованої їм милості.

(Велика боротьба. С. 488-491).

Великий священник Ісус та Ангел

Якби можна було підняти завісу, котра відділяє видимий світ від невидимого, і Божий народ міг побачити велику боротьбу, яка точиться між Христом і святими ангелами та сатаною і його злими арміями щодо викуплення людини; якби вони могли зрозуміти чудову діяльність Бога заради визволення душ від рабства гріха та постійний прояв Його сили для захисту їх від злоби лукавого, то були б краще підготовлені протистояти задумам сатани. Божі діти посерйознішали б та прийняли до уваги грандіозність і важливість Плану викуплення й величі роботи, що стоїть перед ними як співпрацівниками Христа. Вони б змирилися і водночас підбадьорилися, знаючи, що все Небо зацікавлене в їхньому спасінні.

У пророцтві Захарії представлена найсильніша, найбільш приголомшлива ілюстра-

ція роботи сатани, праці Христа й сили нашого Посередника для перемоги над обвинувачем Його народу. У святому видінні пророк бачить Ісуса, первосвященника, який «одягнений був у брудну одежу, і стояв перед лицем Ангола» Господнього, благаючи про милість Бога до його народу, який переживав глибоку скорботу. Сатана стоїть праворуч від нього, щоб опиратися йому. Первосвященник не може захистити себе і свій народ від сатанинських звинувачень. Він не стверджує, що Ізраїль невинний. У своєму брудному одязі — символі людських гріхів, які він несе як представник людей, первосвященник стоїть перед Ангелом, визнаючи їхню вину, однак указуючи на їхнє покаяння і смирення — на те, що вони покладаються на милість Викупителя, Котрий прощає гріх, та з вірою покладаються на Божі обітниці.

Тоді Ангел, Яким є Сам Христос, Спаситель грішників, змушує замовкнути обвинувача Свого народу, кажучи: «Господь буде картати тебе, сатано, і буде картати тебе Господь, Який вибрав Собі Єрусалима! Чи ж він не головешка, що вціліла від огню?» (Зах. 3:2). Заступництво Ісуса-первосвященника прийняте й дано наказ: «Здійміть з нього цю брудну одежу!», а Ісусові Ангел каже: «“Я зняв з тебе провину твою, і зодягну тебе в шати коштовні” ... І поклали чистого завоя на його голову, і зодягли його в шати» (Зах. 3:4, 5). Як гріхи первосвященника, так і гріхи його народу були прощені. Ізраїль був зодягнений у «шати коштовні» — зараховану йому праведність Христа.

Подібно до того як сатана обвинувачував священника Ісуса та Його народ, так упродовж усіх віків він звинувачує тих, хто шукає Божих милості й благовоління. У книзі Об'явлення він названий обвинувачем наших братів, «який обвинувачує перед нашим Богом день і ніч» (Об'явл. 12:10). Ця боротьба триває за кожну душу, яка спасенна від влади зла та ім'я якої записане в книгу життя Агнця. Жодна людина не була прийнята із сім'ї сатани в сім'ю Божу без того, щоб не викликати рішучого опору з боку нечистого. Сатана звинувачує людей, котрі шукають Господа, не тому, що незадоволений їхньою гріховністю. Він тріумфує, бачачи

їхні недосконалі характери. Але владу над ними він може отримати тільки в разі порушення ними Закону Божого. За допомогою Плану спасіння Ісус руйнує сатанинську владу над людським родом та звільняє душі. Коли головний бунтівник бачить докази вищості Христа, це запалює в ньому ненависть та злобу, і з диявольською силою й хитрощами він трудиться, щоб вибороти в Нього останок людських сил, які прийняли Його спасіння.

Сатана схиляє людей до скептицизму, змушуючи втратити довіру до Бога та відокремитися від Його любові; він спокушає їх порушувати Його Закон, а потім претендує на них як на своїх бранців та заперечує право Христа забрати їх у нього. Диявол знає: ревно прагнучи прощення і благодаті, люди знайдуть їх; тому він представляє перед ними їхні гріхи, щоб позбавити їх цього прагнення. Він постійно шукає приводу проти тих, хто прагне коритися Богові. Навіть їхні найкращі, найприйнятніші дії лукавий намагається показати спотвореними. За допомогою незліченних підступів, найбільш витончених і жорстоких, він намагається домогтися їхнього засудження.

Людина не може сама спростувати цих звинувачень. Вона стоїть перед Богом у заплямованому гріхом одязі, визнаючи свою провину. Але Ісус, наш Оборонець, виголошує ефективне слово захисту на користь усіх, хто доручає Йому свою душу через покаяння й віру. Він захищає їхню справу та перемагає їхнього обвинувача переконливими аргументами Голгофи. Досконалий послух Ісуса Законові Божому, навіть до смерті хресної, дає Йому всю владу на небі й на землі, і Він наполягає на милості Свого Отця та примиренні з винною людиною. Обвинувачеві Свого народу Він каже: «Нехай Господь заборонить тобі, сатано. Вони викуплені Моєю кров'ю, вони — головешка, що вціліла від вогню». Ті, хто з вірою покладається на Нього, отримують утішливе запевнення: «Я зняв з тебе провину твою, і зодягну тебе в шати коштовні» (Зах. 3:4).

Усі, хто зодягнеться в шати Христової праведності, стоять перед Ним як покликані, вибрані та вірні. У сатани

немає влади вихопити їх із руки Христа. Спаситель не віддасть у владу ворога жодної душі, котра з покаянням та вірою претендує на Його захист. Його Слово запевняє: «Хіба буде держатися міцно Мого він захисту, щоб мир учинити зо Мною, зо Мною щоб мир учинити» (Ісаї 27:5). Обітниця, дана Ісусові, дана й усім нам: «Якщо стерегтимеш сторожу Мою... дам тобі ходити поміж тими, що стоять тут» (Зах. 3:7). Божі ангели будуть оточувати їх звідусіль у цьому світі, і врешті-решт вони стануть серед ангелів, котрі оточують престол Божий.

Факт, що визнані Божим народом зображені як ті, що стоять перед Господом у брудній одежі, має викликати смирення й глибоке дослідження серця в усіх, хто визнає Його Ім'я. Люди, котрі справді очищають свої душі через послух істині, будуть найскромнішою думки про себе. Що уважніше вони споглядають бездоганний характер Христа, то сильнішим стає їхнє бажання уподібнитися до Його образу і то менше вони бачать у собі чистоти й святості. Однак, усвідомлюючи власний гріховний стан, ми повинні покладатися на Христа як на нашу праведність, освячення і викуплення. Ми не можемо спростувати сатанинських обвинувачень проти нас. Тільки Христос може виголосити переконливе слово захисту за нас. Він спроможний змусити обвинувача замовкнути за допомогою аргументів, заснованих не на наших, а на Його заслугах.

Церква останку

Видіння Захарії про великого священника Ісуса й Ангела насамперед стосується переживань народу Божого наприкінці великого дня примирення. Церква останку зазнає великого випробування й горя. Люди, які бережуть Божі заповіді та віру Ісуса, відчують на собі лютя дракона і його війська. Сатана вважає людей світу своїми підданими, він здобув контроль над відступницькими церквами, але залишилася невелика група людей, котрі опираються його владі.

Якби йому вдалося стерти їх із лиця землі, то перемога стала б повною. Подібно до того як диявол спонукав язичницькі народи знищити Ізраїль, так і в недалекому майбутньому він підбурить нечестиві земні влади знищити Божий народ. Від усіх людей вимагатимуть послуху людським законам шляхом порушення Божественного Закону. Вірні Богові та своєму обов'язку зазнають погроз, засудження й вигнання. Їх зрадять «і батьки, і брати, і родичі, і друзі».

Їхня єдина надія — Божа милість, а єдиним захистом буде молитва. Як священник Ісус молився перед Ангелом, так Церква останку з упокореним серцем та щирою вірою благатиме про прощення й звільнення через Христа, свого Захисника. Вони цілком усвідомлюють гріховність свого життя, бачать власні слабкості й негідність і, коли дивляться на себе, то готові впасти в розпач. Спокусник стоїть поруч та звинувачує їх, як стояв, протидіючи священникові Ісусові. Він указує на брудний одяг дітей Божих, на недосконалі характери. Диявол нагадує про їхню слабкість і безрозсудність, про їхні гріхи невдячності, неподібність до Христа, яка є ганьбою для їхнього Викупителя. Він намагається залякати душу думкою, що їхній випадок безнадійний, що пляму їхньої скверни ніколи не змити. Він сподівається настільки вбити їхню віру, що вони поступляться його спокусам, залишать вірність Богові та приймуть знак звіра.

Сатана висуває перед Богом свої звинувачення проти них, стверджуючи, що через свої гріхи вони втратили право на Божественний захист, та наполягає на праві знищити їх як беззаконників. Він заявляє, що люди, як і він, заслуговують бути відлученими від Божого благовоління. «Невже ці люди, — каже ворог, — є тими, хто має зайняти на Небі моє місце та місце ангелів, котрі об'єдналися зі мною? Хіба вони, на словах дотримуючись Закону Божого, виконували його приписи? Хіба вони не любили себе більше, ніж Бога? Хіба не ставили свої інтереси вище Його служіння? Хіба не любили світське? Подивися на гріхи, якими позначене їхнє життя. Подивися на їхнє самолюбство, злобу, на їхню ненависть одне до одного».

Божий народ дуже недосконалий у всьому. Сатана достойно знає всі гріхи, до яких спокусив їх, та виставляє їх у вкрай перебільшеному світлі, заявляючи: «Невже Бог вижене від Свого лиця мене й моїх ангелів та винагородить тих, хто винен у тих самих гріхах? Відповідно до справедливості, Ти не можеш так учинити, о Господи. Твій престол не буде утверджений на праведності й суді. Справедливість вимагає, щоб їм був винесений вирок».

Проте хоч послідовники Христа згрішили, вони не віддали себе у владу зла. Вони залишили свої гріхи, шукали Господа в покорі й покаянні, і Божественний Захисник заступається за них. Той, Хто був найбільш зневажений їхньою невдячністю, Хто знає їхній гріх, а також їхнє покаяння, проголошує: «Нехай Господь заборонить тобі, сатано. Я віддав Своє життя за ці душі. Вони закарбовані на долонях Моїх рук».

Покриті шатами Христової праведності

Коли Божі діти впокорять перед Ним свої душі, благуючи про чистоту серця, буде даний наказ: «Здійміть з них цю брудну одягу» та пролунають підбадьорливі слова: «Я зняв з тебе провину твою, і зодягну тебе в шати коштовні». У бездоганні шати Христової праведності будуть зодягнуті випробувані, спокушувані, але вірні Божі діти. Зневажений Останок зодягнений у славні шати, які вже ніколи не опоганяють розтління й зіпсуття світу. Їхні імена зберігаються в книзі життя Агнця разом з іменами вірних усіх віків. Вони протистояли підступам ошуканця, і ревіння змія не відвернуло їх від їхньої вірності. Тепер вони навіки вільні від підступів спокусника. Їхні гріхи перенесені на ініціатора гріха.

Останок не тільки прощений і прийнятий, а й прославлений. На їхні голови покладено «чистого завоя». Вони мають бути як царі та священники Богові. Коли сатана висував свої звинувачення й намагався погубити їх, невидимі

святі ангели проходили між ними, ставлячи на них печать живого Бога. Це ті, котрі стоять на Сіоні з Агнцем, і Ім'я Отця написане на їхніх чолах. Вони співають перед престолом нову пісню, якої не може навчитися жодна людина, окрім ста сорока чотирьох тисяч, викуплених від землі. «Це ті, що... йдуть слідом за Агнцем, куди б Він не йшов. Вони викуплені від людей – перші плоди для Бога та Агнця. В їхніх устах не знайдено лукавства, бо вони непорочні!» (Об'явл. 14:4, 5).

(Свідчення для Церкви. Т. 5. С. 467-476).

«Тож незабаром приходжу»

Нещодавно вночі Святий Дух надихнув мене думкою: якщо Господь прийде так скоро, як ми віримо, то нам необхідно представляти істину людям ще активніше, ніж у минулому.

У зв'язку із цим я подумки повернулася до праці віруючих у Другий прихід 1843-1844 років. Тоді здійснювали багато відвідин з дому в дім, докладали невтомних зусиль, щоб попередити людей про те, що говорить Слово Боже. Ми повинні докладати навіть більше зусиль, ніж це робили ті, хто так вірно проголошував вістку першого ангела. Ми швидко наближаємося до кінця історії Землі. І якщо усвідомлюємо, що Ісус воістину скоро прийде, то будемо спонукувані трудитися так, як ніколи раніше. Нам наказано збудити тривогу в людей. А у своєму житті ми маємо

виявити силу істини й праведності. Скоро світ повинен зустріти великого Законодавця з причини Його порушеного Закону. Прощення й миру можуть сподіватися тільки ті, хто навернеться від беззаконня до послуху.

О, скільки добра можна було б зробити, якби всі, хто володіє істиною, Словом життя, почали працювати для просвіти тих, хто її не має! Коли самаряни прийшли до Христа за покликом жінки-самарянки, Христос сказав Своїм учням, що самаряни – готова до жнив нива: «Чи не кажете ви, що за чотири місяці настануть жнива? А Я кажу вам: Підійміть ваші очі й гляньте на ниви, які вже дозріли для жнив» (Івана 4:35). Христос пробув із самарянами два дні, бо вони жадали почути істину. Якими ж насиченими були ці дні! Завдяки цим дням праці «значно більше повірило через Його слово». Самаряни свідчили: «Самі чули та знаємо, що Він справжній Спаситель світу, Христос» (вірші 41, 42).

(Скарбниця свідчень. Т. 3. С. 435, 436).

«Наближається ваше визволення!»

Чуючи про жахливі лиха, які трапляються щотижня, я запитую себе: «Що означають ці події?» Найстрашніші катастрофи стрімко змінюють одна одну. Як часто ми чуємо про землетруси й урагани, про руйнування, спричинені пожежами й повенями та супроводжувані великими людськими жертвами і втратою майна! На перший погляд ці лиха здаються примхливими сплесками безладних, неконтрольованих сил, але в них можна прочитати Божий намір. Це один із засобів, за допомогою якого Він намагається пробудити людей до усвідомлення небезпеки, що загрожує їм.

Прихід Христа зараз ближче, ніж коли ми вперше повірили. Велика боротьба наближається до кінця. Божі суди відбуваються на всій землі. У них чується урочисте застереження: «Тому й ви будьте готові, бо Син Людський приходить у ту годину, про яку й не думаєте» (Матв. 24:44).

Однак у наших церквах є багато людей, котрі майже нічого не знають про реальне значення істини для нашого часу. Я закликаю їх не нехтувати виконанням ознак часу, бо вони дуже ясно свідчать про близькість кінця. О, як багато людей, котрі не шукали спасіння своїх душ, скоро гірко нарікатимуть: «Проминули жнива, скінчилось літо, а ми не спасенні» (Єрем. 8:20, переклад Р. Турконяка)!

Ми живемо в час останніх подій земної історії. Пророцтва швидко виконуються. Час благодаті стрімко минає. Ми не можемо втрачати його – ані миті. Нехай же нас не застануть сплячими на варті. Нехай ніхто не каже у своєму серці або власними ділами: «Мій пан запізнюється...» Нехай вістка про скоре повернення Христа прозвучить у серйозних словах застереження. Будемо ж усюди переконувати людей покаятися й уникнути майбутнього гніву. Будемо спонукувати їх до негайного приготування, бо нам мало відомо про те, що очікує нас. Нехай служителі й рядові члени виходять на майже дозрілі ниви та переконують безтурботних і байдужих шукати Господа, доки можна знайти Його. Працівники знайдуть свої жнива там, де сповіщатимуть забуті біблійні істини. Вони знайдуть людей, котрі приймуть істину й присвятять своє життя придбанню душ для Христа.

Господь скоро прийде, і ми повинні приготуватися, щоб зустріти Його в мирі. З твердою рішучістю робімо все можливе, щоб нести світло людям. Ми маємо не засмучуватися, натомість підбадьоритися й завжди дивитися на Господа Ісуса. Він скоро прийде, і ми повинні бути готовими й чекати Його з'явлення. О, як славно буде побачити Господа та бути зарахованим Ним до Його викуплених! Ми довго чекаємо, проте наша надія не повинна тьмяніти. Якщо тільки ми зможемо побачити Царя в Його красі, то будемо навіки благословенні. Мені хочеться голосно звіщати: «Ми йдемо додому!» Ми близькі до часу, коли Христос прийде в силі й великій славі, щоб забрати Своїх викуплених до їхнього вічного дому.

У великій завершальній праці ми зіткнемося з труднощами й не завжди знатимемо, як чинити; однак не слід забува-

ти, що діють три великі небесні Сили, Божественна рука – на кермі й Бог виконає Свої обітниці. Він забере зі світу людей, котрі служитимуть Йому в праведності.

(Свідчення для Церкви. Т.8. С. 252-254).

Обіцянка перемоги

Я палко молюся, щоб праця, яку ми зараз здійснюємо, глибоко закарбувалася в серцях, думках і душах. Труднощі зростатимуть; але як віруючі в Бога будемо підбадьорювати одне одного. Не опускаймо наш стяг, натомість тримаймо його високо піднятим, дивлячись на Проводиря і Вершителя нашої віри. Коли вночі я не можу спати, то підношу своє серце в молитві до Бога, а Він зміцнює мене й запевняє, що перебуває зі своїми служителями як на батьківщині, так і в далеких країнах. Я отримую підбадьорення та благословення, коли розумію, що Бог Ізраїлів, як і раніше, спрямовує Свій народ і буде з ним до самого кінця.

Господь бажає, щоб справа проголошення вістки третього ангела просувалася з дедалі більшою силою. Він давав перемоги Своему народові в усі віки; так само і в цей час Господь бажає довести до переможного здійснення власні наміри щодо Своєї Церкви. Він велить Своїм віруючим святим прямувати вперед у єдності, переходячи від сили до ще більшої сили, від віри до ще більшої впевненості й віри в істину та в праведність Його справи.

Ми повинні стояти твердо, як скеля, у справі відстоювання принципів Слова Божого, пам'ятаючи, що Бог з нами й дає нам силу при кожному новому переживанні. Будемо ж незмінно зберігати у своєму житті принципи праведності, щоб нам прямувати вперед від сили до сили в Ім'я Господа. Ми повинні триматися, як святині, віри, котра підкріплюється настановою і схваленням Духа Божого від найбільш ранніх наших досвідів до теперішнього часу. Ми маємо плекати, як дорогоцінність, справу, звершувану Господом через Свій народ, котрий дотримується Його заповідей; ця справа силою

Його благодаті з плином часу зміцнюватиметься й ставатиме дієвішою. Ворог прагне затуманити духовний погляд Божого народу й послабити їхню дієвість; але якщо вони працюватимуть під керівництвом Духа Божого, Він відкриє перед ними нові можливості для справи забудови руїн відвічних. Божі діти постійно зростатимуть, доки Господь не зійде з Небес із великою силою і славою, щоб позначити Своїх вірних печаттю остаточної перемоги.

Майбутня робота зажадає від нас напруження всіх сил. Вона вимагатиме сильної віри й постійної пильності. Часом труднощі, з якими ми стикатимемося, позбавлятимуть нас мужності. Нас жахатимуть масштаби завдання. Однак з Божою допомогою Його слуги врешті-решт переможуть. «Тому», мої брати, «прошу вас не занепадати духом» (Ефес. 3:13) з причини важких майбутніх випробувань. Ісус буде з вами; Він піде попереду вас Своїм Святим Духом і приготує вам шлях; Він буде вам Помічником у всіх труднощах.

«А Тому, Хто силою, яка діє в нас, може зробити значно більше всього, що ми просимо або думаємо, – Йому слава в Церкві й у Христі Ісусі на всі покоління і навіки-віків, амінь!» (Ефес. 3:20, 21).

Сцени, які нещодавно вночі постали переді мною, справили на мене глибоке враження. Здавалося, відбувався великий рух – справа відродження здійснювалася в багатьох місцях. Відгукнувшись на Божий заклик, наш народ ставав в один стрій.

Брати мої, Господь промовляє до нас. Невже ми не прислухаємося до Його голосу? Невже не приготуємо своїх каганців та не чинитимемо як люди, котрі очікують Приходу свого Господа? Настав час, який закликає нести світло й діяти.

«Отже, я, в'язень у Господі, прошу вас, щоб ви поводитися гідно знання, до якого були покликані, з усякою покірністю і лагідністю, з довготерпінням, в любові підтримуючи одне одного, намагаючись зберігати єдність Духа в союзі миру» (Ефес. 4:1-3).

Нагорода вірним

Мій брате, моя сестро, я наполегливо закликаю вас приготуватися до Приходу Христа на хмарах небесних. Щодня усувайте зі своїх сердець любов до світу. Пізнайте на власному досвіді, що означає спілкування з Христом. Приготуйтеся до суду, щоб, коли Христос прийде прийняти поклоніння від усіх віруючих у Нього, ви були серед тих, хто зустрінє Його в мирі. Того дня викуплені засяють у славі Отця і Сина. Грою на золотих арфах ангели вітатимуть Царя та Його трофеї перемоги — тих, котрі випрали свій одяг і вибілили його в крові Агнця. Лунає пісня перемоги, наповнюючи собою все Небо. Христос переміг. Він входить до небесних дворів у супроводі Своїх викуплених — свідків того, що Його місія страждання й жертви не була даремною.

Воскресіння і вознесіння нашого Господа — надійне свідчення тріумфу Божих святих над смертю й могилою, а також запука того, що Небо відкрите для тих, котрі випрали одяг свого характеру й вибілили його в крові Агнця. Ісус вознісся до Отця як Представник людського роду. І Бог дозволить усім, хто віддзеркалює Його образ, споглядати й розділяти з Ним Його славу.

Для пілігримів Землі є оселі. Для праведних є одяг з вінцями слави та пальмовим віттям перемоги. Усе, що бентежило нас у діяннях Божого провидіння, стане зрозумілим у прийдешньому світі. Тоді знайде своє пояснення все, що було недоступне для нашого розуміння. Перед нами відкриваються таємниці Божої благодаті. Там, де наш обмежений розум бачив лише замішання й невиконані обітниці, ми побачимо найдосконалішу і найпрекраснішу гармонію. Ми зрозуміємо: переживання, які здавалися найбільш болісними, призначила нам безмежна любов. Усвідомивши ніжну турботу Того, завдяки Котрому все сприяє нам до добра, ми радітимемо невимовною і преславною радістю.

Болю не може бути на Небі. В оселях викуплених не буде сліз, похоронних процесій або траурних пов'язок. «І не скаже мешканець “Я хворий!” І прощені будуть провини

народу, що в ньому живе» (Ісаї 33:24). Лише повноводний потік щастя буде текти й глибшати в міру того, як спливатиме вічність.

Мине не так багато часу, і ми побачимо Того, на Кому зосереджені наші надії на вічне життя. У Його присутності всі випробування і страждання цього життя перетворюються на ніщо. «Тому не залишайте вашої відваги, бо вона варта великої нагороди. Вам потрібна терпеливість, щоб виконати Божу волю й одержати обітницю. Адже ще трохи, дуже недовго — і прийде Той, Хто йде, — і не забариться» (Євр. 10:35-37). Дивіться вгору, дивіться вгору, і нехай невпинно зростає ваша віра. Нехай вона провадить вас вузьким шляхом, що веде через ворота Божого міста у велике завтра — широке, безмежне славне майбутнє, приготовлене для викуплених. «Отже, брати, будьте довготерпеливі до Господнього приходу. Ось хлібороб очікує дорогоцінного врожаю від землі, терпляче очікує його, доки випадуть ранній та пізній дощі. Довготерпеливі будьте й ви; зміцніть ваші серця, бо прихід Господа вже близько» (Якова 5:7, 8).

(Свідчення для Церкви. Т. 9. С. 285-288).

«Улюблені! Тепер ми Божі діти, але ще не виявилось, що будемо. Знаємо, що коли Він з'явиться, ми будемо подібні до Нього, бо побачимо Його таким, який Він є» (1 Івана 3:2).

Тоді в результатах Своєї праці Христос побачить її нагороду. У тій величезній кількості народу, котрого не здатна перелічити людина і котрий стоятиме перед Його славою непорочним у радості (див. Юди 24), Той, Чия кров викупила й Чие життя навчило нас, «через муки Своєї душі буде бачити плід, та й насититься» (Ісаї 53:11).

(Виховання та освіта. С. 309).

Прощальне слово мужності й надії

Я не сподіваюся, що житиму довго. Моя праця майже завершена... Не думаю, що матиму більше свідчень для нашого народу. Наші мужі з тверезим розумом знають, що добре

для підйому та збудування нашої справи. Але з Божою любов'ю в серці їм потрібно дедалі більше заглиблюватися в дослідження Божих істин.

(Основи християнської освіти. С. 547, 548).

Переглядаючи нашу минулу історію, розмірковуючи над кожним кроком нашого шляху аж до нинішнього становища, я можу сказати: «Слава Богу!» Коли я бачу, що здійснив Господь, мене наповнюють здивування і впевненість у Христі як у нашому Вожді. Нам немає потреби боятися майбутнього, якщо тільки ми не забудемо той шлях, яким Господь провадив нас, та Його повчання в минулому.

(Нариси з життя Еллен Уайт. С. 196).

Зміст

Передмова	3
Вступ. ДАР ПРОРОЦТВА І ЕЛЛЕН УАЙТ	6
Розділ 1. Видіння про нагороду вірних	39
Розділ 2. Останній час	45
Розділ 3. Приготуйтеся до зустрічі з Господом	50
Розділ 4. Єднання з Христом і братерська любов	54
Розділ 5. Христос – наша Праведність	60
Розділ 6. Освячене життя	65
Розділ 7. Бог має для тебе працю	77
Розділ 8. «Ось я! Господи, пошли Ти мене!»	87
Розділ 9. Церковні видання	99
Розділ 10. Віра в особистісного Бога	103
Розділ 11. Християни – представники Бога	108
Розділ 12. У світі, але не від світу	115
Розділ 13. Біблія	120
Розділ 14. Свідчення для Церкви	128

Розділ 15. Святий Дух	139
Розділ 16. Зберігайте ясним засіб зв'язку Бога з людиною	144
Розділ 17. Чистота серця і життя	153
Розділ 18. Обираючи чоловіка чи дружину	161
Розділ 19. Не одружуйтеся з невіруючими	172
Розділ 20. Одруження	179
Розділ 21. Щасливе й успішне партнерство	185
Розділ 22. Стосунки між чоловіком і дружиною	190
Розділ 23. Мати та її дитина	197
Розділ 24. Батьки-християни	205
Розділ 25. Християнська оселя	213
Розділ 26. Духовний вплив у сім'ї	217
Розділ 27. Фінанси в сім'ї	221
Розділ 28. Свята і річниця	227
Розділ 29. Відпочинок і відновлення сил	230
Розділ 30. Охороняйте шляхи, що ведуть до розуму	240
Розділ 31. Вибір книжок	242
Розділ 32. Музика	249
Розділ 33. Критика та її наслідки	251
Розділ 34. Поради щодо одягу	261
Розділ 35. Заклик до молоді	267
Розділ 36. Належна дисципліна та виховання дітей	276
Розділ 37. Християнське виховання та освіта	296
Розділ 38. Заклик до стриманості в житті	315
Розділ 39. Важливість чистоти	321
Розділ 40. Їжа, яку ми їмо	325
Розділ 41. М'ясна їжа	336
Розділ 42. Вірність у реформі здоров'я	343
Розділ 43. Церква на Землі	353
Розділ 44. Церковна організація	359

Розділ 45. Дім Божий	367
Розділ 46. Ставлення до заблудлих	375
Розділ 47. Дотримання святої Божої суботи	385
Розділ 48. Поради щодо управління ресурсами	402
Розділ 49. Християнське ставлення до бідності і страждань ..	420
Розділ 50. Християни всього світу стають одне в Христі	426
Розділ 51. Молитовне зібрання	433
Розділ 52. Хрещення	438
Розділ 53. Вечеря Господня	443
Розділ 54. Молитва за хворих	450
Розділ 55. Медичне служіння	457
Розділ 56. Стосунки з людьми іншого віровизнання	464
Розділ 57. Наше ставлення до громадянських керівників	468
Розділ 58. Оманлива робота сатани	476
Розділ 59. Лженаука – сучасний диявольський одяг світла ..	480
Розділ 60. Оманливі чудеса сатани	490
Розділ 61. Прийдешня криза	496
Розділ 62. Час просіювання	503
Розділ 63. Про що необхідно пам'ятати	509
Розділ 64. Христос – наш великий Первосвященник	517
Розділ 65. Великий священник Ісус та Ангел	521
Розділ 66. «Тож незабаром приходжу»	528

Поради для Церкви

Еллен Уайт

Директор видавництва **В. Джулай**

Головний редактор **Л. Качмар**

Переклад **О. Перванчук, В. Сороки**

Теологічна експертиза **І. Корещука**

Коректори **І. Джердж, Ю. Лунгу**

Комп'ютерна верстка **В. Кузьменко**

Дизайнер обкладинки **Т. Романко**

Відповідальна за друк **Т. Грицюк**

Формат 84x108/32. Папір офсетний. Офсетний друк.

Підписано до друку 25.05.2021 р. Гарнітура Октава. Наклад 3000 прим.

Видавництво «Джерело життя»

04052, м. Київ, вул. Лук'янівська, 9/10-А,
тел. (044) 425-69-06, факс 467-50-64,

E-mail: dzherelo@ukr.net, www.adventist.org.ua, bookson.com.ua